Gândește-te de două ori înainte să intri în pădure!

MATTHEW SCOTT HANSEN

„După aceea simți răsuflarea fierbinte, când diavolul acela cumplit își deschide gura largă și-i mușcă din chip ca dintr-un măr, de la bărbie până la șaua nasului..."

UCIGAȘUL DIN UMBRĂ

El se ascunde în hățișul pădurii, se furișează în preajmă, în umbre, și înșfacă. Numai spaima oamenilor, numai agonia inimaginabilă și gustul dulceag al cărnii lor îi mai potolesc setea cumplită a răzbunării.

MATTHEW SCOTT HANSEN s-a născut la Oregon în 1953 și a studiat la Universitatea din Washington. A fost succesiv fotograf, actor de teatru radiofonic, director de agenție publicitară și scenarist pentru televiziune, două dintre scenariile sale fiind cumpărate de studiourile Warner Brothers și Universal Pictures. A semnat, în calitate de coautor, biografiile comedienilor Andy Kaufman *(Andy Kaufman Revealed!)* și Bob Eubanks *(It's in the Book, Bob!)*, iar împreună cu Lynn Brewer a scris *Confessions of an Enron Executive,* un volum despre scandalul stârnit în jurul companiei Enron.

MATTHEW SCOTT HANSEN

UCIGAȘUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză
MIHAI DAN PAVELESCU

NEMIRA

Mamei și tatălui meu, oamenii cei mai
minunați pe care-i cunosc...
...ca și lui Steph și Zane, inspirația mea

MULȚUMIRI

Deși am mai scris cărți, crearea primului roman este un act aparte, așa că sunt numeroși cei cărora trebuie să le trimit buchete de flori pentru îngăduința pe care au manifestat-o în decursul acestui foarte îndelungat proces.

Soția mea, Stephanie Bianca, merită mulțumiri speciale pentru multe motive, dintre care nu în ultimul rând trebuie amintite sfaturile ei sclipitoare, redactările neobosite, ideile excelente, iubirea statornică și sângele rece în situații încinse. Credeți-mă, este o fată pe care oricine și-ar dori-o alături!

Ar fi sublim dacă Nick Ellison ar fi pur și simplu cel mai bun agent literar pe care poate spera un autor să-l aibă, dar el este în același timp afurisit de ireverențios și incredibil de inteligent. Mulțumesc, Nick, pentru că mi-ai îmbrățișat cartea din capul locului! Vreau să mulțumesc de asemenea echipei tale extraordinare și îndeosebi directorului pentru drepturile de publicare în străinătate, Sarah Dickman.

Trimit mulțumiri din toată inima echipei care s-a ocupat de carte în editura Simon & Schuster, începând cu David Rosenthal, pentru că au recunoscut valoarea subiectului. Redactorul meu Amanda Murray merită de asemenea o menționare specială pentru răbdarea neobosită și înțelepciunea de care a dat

dovadă în decursul procesului de producere a cărții. Amanda și asistenta ei, Annie Orr, au făcut tot ce au putut pentru ca această carte să arate cât mai bine. Doresc să mulțumesc de asemenea echipei de marketing, corectorilor și departamentului artistic pentru atenția meticuloasă pe care au dedicat-o detaliilor.

Îi mulțumesc lui Rich Niebusch de la Departamentul Șerifului districtului Snohomish pentru ajutorul acordat în crearea unei versiuni fictive a excelentei sale organizații. Îi mulțumesc de asemenea lui Tinabeth Pina, care mi-a împărtășit cunoștințele ei despre emisiunile de știri TV. Avocatul meu Nigel Pearson necesită o gratitudine specială pentru nonșalantul comportament britanic în fața tuturor catastrofelor. Mulțumesc excepționalului analist David Bruskin, nu numai pentru sugestiile abile, ci și pentru ochii și urechile lui.

Mulți prieteni și rude au participat la nașterea acestui hominid mare și hirsut, oferind susținere și încurajări permanente, și de aceea trebuie să amintesc numele unora dintre ei, alăturate mulțumirilor mele din adâncul inimii. Verna, tu ai fost acolo din prima zi și ai citit cartea asta... de câte ori... de patru? Mulțumesc! Și multe, multe mulțumiri, găștii: Steve și Carol Schneider, Mitch și Jana Hunter, verii Gregg și Kendall, Alan Erickson, Bill Fitzhugh, Lynn Brewer, Allison Saiko, Mary K. Dean și Walter Adison, Jackie Riggs și David Brayton. De asemenea, mulțumiri adresate părinților mei, Jim și Grace Hansen, și surorii mele, Meredith, care mi-au ascultat poveștile de la bun început.

Ultimele mulțumiri se îndreaptă către Emilio, care mi-a oferit motivația de a scrie ficțiune.

Păstrătorii Focului îi îngăduiseră să scape. El privise cum îi dăduseră drumul. Apoi fugiseră. Focul cel Mare crescuse iute ca vântul, suind pantele din vale și devorând tot ce atingea cu fălcile sale galben-portocalii. Infernul îi împinsese tribul îndărăt, spre stânca mare de deasupra râului. Venise prea repede pentru ca el să-i poată proteja, așa că găsise un loc și se agățase de piatră, cu colții focului clănțănind și străduindu-se să-i desfacă strânsoarea. Îl arsese și fumul îi înțepase ochii, dar el rezistase, știind că hăt dedesubt îl așteptau cataractele repezi. În cele din urmă, Focul cel Mare se îndepărtase.

Totul, mai puțin el, fusese devorat de văpăi.

Strânsese un morman de pietre pentru ca să și-i amintească, după care pornise la drum. Mersese către nord, în direcția munților. Traversase ape și urmase liniile crestelor, bizuindu-se pe instincte în păstrarea direcției. Cu cât ajungea mai departe, cu atât vedea mai multe urme ale lor. Simțea că în curând îi va găsi pe mulți dintre ei. Călător neobosit, continuase să înainteze. N-avea să se oprească până nu-i găsea pe Păstrătorii Focului.

1

Dacă l-ai fi întrebat în dimineața aceea, când se dăduse jos din pat, Joe Wylie nu s-ar fi gândit nici măcar pe departe că ar fi putut să fie cel dintâi, indiferent în ce privință. Locul unu îl ocolise mereu pe bărbat: în școală, cu femeile, cu slujbele și de fapt aproape cu orice ar fi întreprins. Alt lucru la care Joe nu se prea gândea era căsnicia lui de douăzeci și patru de ani. Consumul zilnic neabătut de batoane de ciocolată cu cremă și de cafe-frappe-uri cu multă frișcă și ciocolată rasă al soției sale, Lori, dublase greutatea femeii din ziua în care se căsătoriseră. Fiica lui în vârstă de nouăsprezece ani se afla în Seattle, cuplată cu un lăbar care plasa droguri și avea o motocicletă Harley, și, poate încă mai rău, fiul lui decisese recent că un cercel în nas ar fi însemnat o subtilă declarație personală în privința curentului contemporan al modei.

Pe Joe nu-l deranjase însă când îi văzuse cercelul din nas și în clipa aceea bărbatul pricepuse că de acum înainte el nu mai avea sentimente puternice față de absolut nimic. Băiatul lui de șaisprezece ani avea nasul găurit de un cercel, iar pe Joe îl durea exact în cur de cercelul ăla și de

orice altceva. În cele din urmă, concluzionase el, la patruzeci și șapte de ani era plăcut să nu mai ai niciun fel de griji. Chelia care i se întindea rapid spre creștetul capului nu-l mai deranja ca altădată și nici burdihanul care creștea fericit în urma consumului de bere Budweiser. Și să dea dracii dacă-și făcea vreo grijă vizavi de slujbă, care nu era tocmai plină de satisfacții, dar era bine plătită și era floare la ureche! În general se plimba cu camioneta prin pădure, se uita la copaci și dup-aia le spunea șefilor că n-a dispărut niciunul. Ce poate fi mai simplu?

În mod neobișnuit pentru el, Joe Wylie se gândea realmente la slujba lui când coti pe drumul de acces nr. 4. Drumurile pentru lucrătorii forestieri căpătau rareori denumiri descriptive și interesante ca Lacul Pinilor sau Vâlceaua Ciutei, întrucât erau folosite numai pentru acces la depozitele de cherestea aparent nelimitate deținute de conglomeratele multinaționale și, exceptând rarele echipe de tăietori de lemne, le călcau doar indivizi ca Joe și puștii care căutau locuri pentru bairamuri. Drumul nr. 4 era hăt departe de potecile bătute, sus în munți, la douăsprezece kilometri depărtare și un kilometru și jumătate mai sus de ultimul semn al civilizației: o facilitate de echipamente forestiere Weyerhaeuser.

Cu o zi în urmă, niște puști din partea locului anunțaseră că văzuseră câțiva copaci rupți pe drumul de acces nr. 4 și Joe fusese trimis să investigheze. Bărbatul bănuia că era opera vreunor tăietori de lemne nemulțumiți, care se făcuseră praștie în Sultan sau Gold Bar. În zece din cei douăzeci și șase de ani pe care-i petrecuse în Weyerhaeuser, Joe transportase cherestea și puține lucruri îl mai surprindeau de acum. Presupunea că făptașii erau lucrători independenți care se răzbunaseră pentru că rămăseseră fără lucru

fie din cauza companiei sale, fie a vreunei nenorocite de veverițe rare sau uliu pe cale de dispariție. Cumva le înțelegea frustrarea, dar, dacă voiau să distrugă copaci, n-aveau decât să se ducă în pădurea națională sau, încă și mai bine, pe proprietatea vreunei companii rivale.

Frecă comenzile radioului, sperând să prindă un post din Seattle, dar nu avu parte decât de paraziți. Își aminti că se găsea la extremitatea estică a districtului Snohomish și că aici nu avea aproape niciodată semnal radio. Acele subțiri ale ceasului de pe bord indicau 6.40. Se întrebă de ce fabricantul camionetei se mai sinchisise să monteze ceasul ăla de căcat, fiindcă nu arătase niciodată ora exactă. După poziția soarelui pe cer, Joe bănuia că ar fi fost în jur de 8.15.

Din punga de hârtie de lângă scaunul lui, pescui altă sticlă de Budweiser. Prefera sticlele, deoarece le ținea mai ușor de gât în timp ce șofa. Pentru Joe, berea avea efectul plăcut al transformării unei activități complet ridicole în echivalentul vocațional liniștitor al ascultării unei muzici relaxante.

La doisprezece kilometri de facilitatea de echipamente, bărbatul încetini camioneta și ochii i se căscară de surprindere. O zi tipic lipsită de evenimente urcase brusc pe prima poziție în topul dimineților interesante: în fața lui era ceva ce nu văzuse niciodată în toți anii petrecuți în păduri. Opri camioneta și coborî pe pământul tare și reavăn al drumului. Strângându-și haina mai bine pe lângă corp și cu vaporii de Budweiser învolburându-i-se în jurul capului, rămase locului, holbându-se. *Câțiva copaci rupți, în pana mea!* Pe o distanță de cincizeci de metri, toți arborii de pe ambele părți ale drumului fuseseră rupți la trei metri deasupra solului. Dacă inițial se așteptase la

doi–trei, hai, la cel mult șase copaci, acum estimă rapid că era vorba de vreo sută. *Asta-i chiar o nebunie. O grămadă de copaci!*

Joe porni pe poteca de brazi și pini distruși întrebându-se cine naiba făcuse chestia asta. Și de ce? El văzuse ce puteau face tăietorii de lemne beți și ranchiunoși, dar aici nu era vorba de asta. Unii copaci erau mari, cu diametrul de douăzeci de centimetri, însă toți fuseseră frânți, nu tăiați; unii încă mai atârnau în câteva fibre de lemn, dar alții erau realmente rupți în două. Deși bărbatul era un pădurar experimentat și mintea îi gonea căutând răspunsuri, nu dădu decât rateuri. Joe își alungă uimirea și se sili să enumere posibilitățile.

Nu fusese o noapte vântoasă, așa că elimină varianta respectivă. În plus, știa că pentru nivelul acela de distrugere ar fi fost nevoie de o tornadă, care ar fi rupt și alți copaci, nu doar pe cei înșiruiți de-a lungul drumului. Prima lui ipoteză fu de aceea a unei acțiuni premeditate. Ideea îl irită, deoarece era o risipă de cherestea bună și dacă fusese opera tăietorilor de lemne, atunci nu mai era numai protestul unor zurbagii cherchelițți, ci vandalism, ba poate chiar *sabotaj*. Rostogolind cuvântul *sabotaj* prin minte, își impuse să nu uite să-l folosească în raportul pe care avea să-l întocmească.

Trecând cu privirea peste scena dezastrului, de la umbrele reci, până la vârfurile copacilor luminate de soare, Joe mijii ochii și se concentră din răsputeri, încercând să deducă felul în care fusese întreprinsă acțiunea aceea de răutate pură. În momentul acela el dezlegă enigma, în ciuda celor câtorva Budweiser băute și a faptului că nu era nici măcar ora 8.30. Cumva, acești hoți de cherestea – așa cum îi etichetase deja – veniseră cu

un retezător–încărcător diesel mare și rupseseră copacii. El nu văzuse niciodată un retezător–încărcător care să fi făcut așa ceva și, bineînțeles, ipoteza aceasta se baza la rândul ei pe alte ipoteze, dar cu certitudine așa trebuie să se fi întâmplat. Faptul că hoții nu păruseră să fi furat nicio așchie de lemn era un mic detaliu pe care Joe îl integră neinterogat în soluția lui.

Bărbatul zâmbi mulțumit, chibzuind asupra sorții care-i așteptă pe distrugătorii nemernici ai regatului său forestier. Apoi însă surâsul îi pieri, când sesiză că *dispăruseră* complet orice sunete, cât de slabe, de animale. Cu toate că auzea motorul camionetei torcând în apropiere, păsările, insectele și orice altceva ar fi cântat și ciripit în pădure amuțiseră brusc, de parcă cineva ar fi apăsat butonul de pauză al înregistrării cu sunete din natură.

După o clipă se petrecu ceva chiar și mai tulburător. La început, fu ca și cum razele soarelui i-ar fi încălzit spatele, atât doar că el știa că razele nu ajunseseră deocamdată la baza copacilor, ca să poată ajunge la el. După aceea Joe își dădu seama că era mai degrabă o furnicătură ce i se furișa în sus pe șira spinării, așa cum se întâmplă când ți se pare că te privește cineva, deși în realitate nu-i nimeni. El mai încercase senzația aceea în păduri și o pusese pe seama faptului că, la răstimpuri, simți efectiv ceva straniu inexplicabil. Alungarea întrebărilor din minte era calea lui de minimă rezistență, însă de data aceasta fenomenul îl deranjă, ba chiar îl sperie. Cercetă agitat pădurea, dar nu zări nimic. Brusc se simți foarte singur, așa că porni spre adăpostul sigur al camionetei.

La câțiva metri de refugiul Chevroletului vechi, un sunet din spatele lui îl făcu pe Joe să se răsucească. Mintea

omului poate identifica o amenințare într-o zecime de secundă și cam de atât avu nevoie și Joe pentru a pricepe că se afla într-un pericol. Și în ciuda stresului extrem, sau poate tocmai din cauza lui, creierul său ajunse la concluzia destul de convențională că niciodată până atunci el nu crezuse că așa ceva poate să existe. Până acum...

În clipa aceea, văzduhul, vederea și gândurile lui Joe deveniră mai limpezi decât cristalul și deodată nu mai avu nicio importanță dacă puștiul lui purta cercel în nas sau dacă nevastă-sa se îngrășase ca o scroafă, fiindcă totul avea să se schimbe pentru el. Joe se scăpă brusc pe el, fiindcă așa faci întotdeauna când ești pe punctul să mori. Și cu o supremă claritate, el înțelese de asemenea că avea să încheie socotelile cu lumea aceasta într-un mod foarte neplăcut, mult mai rău decât un accident de mașină, un incendiu sau o rană de glonț în piept, și un fior înghețat care absorbea viața însăși îi undui prin tâmple, în gât, în jos pe șira spinării și-i invadă scrotul, care se strânse ca o crevetă. Genunchii lui tremurară, după care se îndoiră și cele două beri Budweiser care i se adunaseră în vezică i se scurseră în pantaloni.

Fiindcă pentru prima dată în viața lui, Joe era pe punctul de a fi primul.

La doisprezece kilometri mai jos, la facilitatea pentru echipamente, trecuseră douăzeci de minute de când Chuck Pendleton fluturase din braț spre Joe Wylie, când îi zărise camioneta trecând. Chuck pregăti două canistre cu ulei ca să facă schimbul la cele două utilaje mari din curte. Tocmai punea pâlnia în rezervorul unuia dintre ele, când i se păru că auzise ceva. Lăsă canistra jos și ascultă. Fusese foarte îndepărtat și slab, dar cu siguranță păruse

un strigăt. Strânse din umeri, îşi aprinse o altă Winston şi luă canistra.

Probabil c-a scârţâit poarta.

2

Ty Greenwood voia să moară. Sau, poate mai exact, nu mai voia să trăiască. Examinând probabil ultimele minute din viaţa sa, Ty privi în lungul fundăturii aceleia şi mai sorbi din scotchul Balvenie vechi de cincisprezece ani, căutând hotărârea de a o face.

Şi ca şi cum s-ar fi justificat în propriii ochi, făcu o ultimă încercare de a se imagina din nou fericit şi-şi dădu seama imediat că nu era decât încă una din zece mii de tentative inutile.

Da. Mă sufoc. Se întrebă ce anume mersese prost. Cum de pierduse tot ce conta pentru el. *Tot ce conta?* Ia stai aşa, păi n-avea nişte copii minunaţi, o femeie care-l iubea din toată inima, bani şi sănătate? Nu-s astea toate chestiile care contează? Sau poate că doar mândria lui fusese ucisă. Şi nu-nseamnă mândria *cu adevărat* totul?

Îşi reaminti după aceea felul în care povestea lui îl transformase în erou de anecdotă. Până şi Jay Leno aruncase o poantă despre el. Ty ridică paharul.

– Pentru bufonul Curţii!

Sorbi, după care înălţă iarăşi paharul şi se adresă unui public imaginar:

– Este printre dumneavoastră cineva care crede-n monştri? Nimeni? Nu? Bine... Deci numai eu sunt, da?

Bău din nou.

Miji ochii și retrăi trădările. „Prietenii", colegii de muncă în care avusese încredere... Compania pe care practic o înființase... Fusese silit să plece. *Nemernici nerecunoscători. Nemernici cruzi.*

Sau eu am demisionat?

– Nu contează. Înălță încă o dată paharul din cristal gros multifațetat și toastă: Pentru lipsa de credibilitate! Pentru lipsa de respect!

Pâcla neagră îi coborâse iarăși peste minte și băutura nu făcea decât să-i sporească opacitatea. Crizele de depresie se înmulțiseră în ultimul an. Apoi își reaminti cruzimea cea mai mare dintre toate: până și Ronnie îl privise cu neîncredere. Scepticismul propriei sale soții îi spusese că încercarea de a convinge pe altcineva era zadarnică.

Pur și simplu, n-o pot dovedi. Punct!

Uneori nu era nici măcar sigur că se întâmplase. *Așa să fi fost?* Era prea beat ca să-și reamintească.

Afișajul ceasului din colțul din dreapta jos al monitorului calculatorului îl anunță că era 2.41 noaptea.

Ora morții.

Ty goli ultimele picături de malț și aruncă un ochi încețoșat spre textul de pe ecran. Apăsă *Save* și privi ultima dată la titlul morbid informativ, „De ce m-am sinucis", după care părăsi programul. Într-o bună zi, Ronnie avea să se uite pe-aici, iar documentul avea să-i ofere o idee despre presiunile pe care le resimțise el și despre felul în care ajunsese la decizia finală.

Mai privi o dată pereții și biroul din cabinetul lui de acasă și fiecare fotografie declanșă un torent de amintiri. Privind-o pe cea în care era înconjurat de actualii colegi, un grup de bărbați aspri care purtau uniformele Serviciului Forestier, se văzu în contextul celorlalți. Cu păr deschis la

culoare, având aceleași trăsături ale chipului la patruzeci și doi de ani ca și la douăzeci și cinci, Ty considera că arăta mai pregătit pentru un meci de tenis decât ceilalți, care păreau să-și fi format mușchii trudind cu toporul. Până la treizeci de ani, lui Ty i se ceruse să-și prezinte actul de identitate când intra în vreun bar și el considera că abia în ultimii ani chipul său adolescentin începuse să-și asume gradul adecvat de personalitate. Ty era printre puținii bărbați din fotografie care nu aveau barbă și stătea de asemenea în picioare, sugestiv, într-o parte și mai în spatele celor cincisprezece persoane, totuși trupul lui zvelt și înalt de un metru optzeci și opt ieșea în evidență chiar în planul secund.

El nu invitase niciodată acasă vreun coleg de la Serviciul Forestier, pe de o parte fiindcă nu era chiar atât de apropiat de vreunul, dar în special fiindcă se temea de întrebările pe care le-ar fi atras din partea lor elegantul său altar ridicat arhitecturii ultramoderne și tehnologiei de vârf, cu suprafața de o mie de metri pătrați. Era prea greu de explicat. Ty își imagina cum s-ar fi desfășurat conversațiile acelea imaginare. El se angajase în Serviciul Forestier doar pentru a avea acces la altceva, la ceva mult mai important. Cum ar fi recâștigarea numelui și vieții sale...

Însă planul îi eșuase lamentabil. Trecuseră doi ani în care nu progresase niciun centimetru.

Poate că se angajase în slujba aceea fiindcă o considerase o formă de terapie. Poate că o făcuse pentru a o păcăli pe Ronnie, deoarece ea nu l-ar fi lăsat să-și caute fantoma prin păduri. Poate că se autoamăgise tot timpul... că va afla ce este.

Riscase și pierduse, iar acum sosise momentul să plătească. Își mai turnă scotch și rosti alt toast:

– Pentru răposatul Tyler James Greenwood, fost rege al software-ului și fost cap respectat de familie!

Deșertă lichidul mătăsos și arzător, după care se sculă brusc, înhăță o sticlă nedesfăcută de Glenmorangie din bar și porni spre ușa din față. Pe drum își dădu seama că, cu excepția elocventei sale declarații de sinucidere, plecarea fără un simplu rămas-bun ar fi fost realmente un gest crud. Ty se clătină pe holul lung, lambrisat cu lemn de esență tare și plafon boltit, înalt de peste patru metri, și se îndreptă către zona bucătăriei în spatele căreia se afla cabinetul lui Ronnie.

Casa aceasta era visul pe care el și Ronnie îl avuseseră cu ani în urmă, pe vremea când erau simpli programatori la o companie de software aflată la început de drum, pe când câștigau împreună douăzeci și două de miare pe an și se loveau de pereții unui apartament cu trei camere și o baie de pe malul lacului Totem, așteptând nașterea unui copil. *Un loc perfect în care să ne creștem copiii.* Bărbatul își înăbuși fiorii de vinovăție și se concentră asupra misiunii curente. Ocoli bucătăria uriașă, al cărei spațiu central avea mărimea ultimei lor bucătării. Trecu pe lângă ferestrele înalte, proiectate chiar de el pentru a lăsa să pătrundă cât mai multă lumină în timpul zilelor adesea prea sure din Washington[1]. Niciunul dintre lucrurile acestea nu-i mai oferea bucuria pe care i-o adusese cândva.

În cabinetul lui Ronnie, screen-saver-urile strălucitoare ale celor patru calculatoare ale ei, display-urile digitale multicolore de pe un rack de playere VHS, CD și

---

[1] Acțiunea cărții se petrece în statul Washington, cu capitala Seattle. din nord-vestul SUA, care poartă același nume cu capitala Washington, D.C., aflată în estul SUA (n. tr.).

DVD, alături de ledurile roşii ale prizelor multiple şi modulatoarelor creau o ambianţă de Crăciun mefistofelic. Firma lui Ronnie, Digiware Microsystems, şi compania ei mamă, NovaSoft Digiware Systems, avea acum o cotă de piaţă de 1,4% din vânzările mondiale de software. Ty era extrem de mândru de realizările soţiei lui şi teribil de mâhnit că în ultimii ani el fusese doar o gaură neagră pentru câştigurile ei.

În scurt timp vei scăpa de mine, iubito.

Lăsă sticla din mână, se aşeză în faţa unităţii principale şi apăsă o tastă, apelând desktopul. Rămase privind ecranul.

După aceea scrise: *V-ă i-u-b-e-s-c.* Părea stupid, banal.

Asta-i tot ce poţi spune?

Adăugă *p-e t-o-ţ-i.* Şi mai rău. Vă iubesc *pe toţi?*

Şterse p-e t-o-ţ-i. Revenise de unde pornise. Şterse *Vă iubesc*, apoi scrise din nou acelaşi lucru.

Hristoase, nici măcar nu pot scrie biletul de rămas-bun al sinucigaşului!

Rămase privind cuvintele *Vă iubesc* şi simţi brusc imboldul copleşitor de a plânge. Se abţinuse cu o tărie de fier, dar acum simţea că-şi pierdea controlul. Trase o duşcă zdravănă de scotch, îşi adună curajul şi lăsă *Vă iubesc.* Se hiperventilă pentru a-şi recâştiga controlul emoţional, apoi ieşi.

Din dulapul de haine îşi alese jacheta de aviator, din piele groasă. *O să fie a-ntâia să mor în ea, ca un soi de James Dean.* Se opri în uşă şi privi pentru ultima dată intrarea înaltă. În condiţii normale, Ronnie şi-ar fi programat sâmbăta următoare pentru decorarea de Crăciun a casei. Lui Ty îi plăcuseră în general sărbătorile, însă prăbuşirea lui din ultimii trei ani şterse satisfacţia aceea măruntă. O dată în plus îşi spuse că copiii lui nu aveau să

ducă grija banilor. Știa de asemenea că anul acesta ei n-aveau să mai împodobească locuința, fiindcă tatăl lor avea să fie mort. Ratatul...

Aceasta era soluția cea mai bună... să moară. Alcoolul îl ajuta să îndepărteze orice alte îndoieli. Era gata s-o facă. Ieși pe ușă. Era frig – probabil un grad peste zero –, dar el era îndeajuns de beat ca să nu simtă aproape deloc gerul. Deși un culoar lung și acoperit făcea legătura între capătul îndepărtat al casei și garaj, Ty ieși sub imensa intrare acoperită, după care traversă curtea rotundă spre garajul cu șase automobile, strângând zdravăn în mână sticla de scotch.

Intră în garaj prin ușa laterală și aprinse luminile, dezvăluind vehiculele aflate dincolo de cele șase portaluri. Trecând pe lângă camioneta de serviciu, un Dodge Ram carosat stropit de noroi, merse spre preferatul lui: un Mercedes-Benz 300SL coupé Gullwing, model 1956, argintiu ca mercurul, acoperit cu husă. Cândva fusese mașina visurilor sale, iar acum avea să-i fie corabia către Valhalla. Îi scoase husa, ridică portiera – la Gullwing, portierele basculau în sus – și după aceea se lăsă să lunece pe pielea moale și roșie ca para focului. Singura concesie făcută de Ty modernității fusese instalarea unui sistem acustic de ultimă generație. Bărbatul avea mintea aplecată spre tehnică, dar temperată în același timp de sufletul unui artist, și simțea că mașina aceasta nu era doar un automobil excelent, ci și apogeul unui ideal de la mijlocul secolului XX, exprimat prin fuziunea dintre artă și inginerie. Ar fi fost potrivit să ia mașina aceasta, întrucât nimeni altcineva n-ar fi apreciat-o la fel de mult ca el.

Cheia era în contact, ca la toate mașinile lor. Nu necesitau măsuri de securitate speciale, deoarece se aflau la poalele lanțului muntos Cascade și mult mai departe

de civilizație decât o sugera drumul de șaizeci de kilometri până la Seattle.

Ty întoarse cheia în contact și cei două sute patruzeci de cai putere dezvoltați de cei șase cilindri în linie se deșteptară, mugind. Inițial el se gândise să stea pur și simplu locului și să lase monoxidul de carbon să acționeze, însă acum îi venise altă idee. Apăsă telecomanda și ușa din fața Mercedesului se ridică. Bărbatul se uită în bezna de dincolo de garaj. Puse mâna pe schimbătorul de viteze, apoi se opri o clipă și-și reaminti vara din urmă cu trei ani când începuseră toate suferințele sale.

3

Fusese o vară neobișnuit de caldă pentru Seattle, dar în weekendul de 4 iulie, în centrul statului Idaho, în amonte de confluența mediană a râului Salmon, fusese o căldură insuportabilă. Când treizeci și patru de persoane, angajați de la NovaSoft Digiware Systems și perechile lor, se adunaseră în locul de unde un drum de țară se desprindea din autostrada 93 spre rezervația naturală „River of No Return Wilderness Area", creația răposatului senator american Frank Church, unii pomeniseră de posibilitatea unor incendii spontane. Câțiva dintre cei mai precauți sugeraseră posibilitatea de a-și schimba destinația (Ty observase că erau exclusiv persoane din exterior, nu trupele entuziaste din NovaSoft), însă gașca NovaSoft se opusese cu însuflețire. Ei erau invincibili!

Toți cei care făcuseră parte din companie de peste cinci ani deveniseră de mult milionari, inclusiv magazionerii

care manipulau suluri de ambalaje antișoc. Cei mai mulți manageri, printre care Ty și Ronnie, aveau acțiuni și opțiuni de cumpărare în valoare de zeci de milioane. Colapsul afacerilor pe Web afectase multe companii și NovaSoft înregistrase de asemenea o scădere, dar revenise după aceea în forță și pierduse doar puțin față de zilele amețitoare ale creșterii uriașe anterioare.

Convoiul se deplasase lent în siajul norului de praf de pe drumul cu o singură bandă ce ducea către un loc despre care se spunea că ar fi raiul pe pământ. După treizeci de kilometri de colb și pietricele, promisiunea aceea se adeverise. Duzina de vehicule se opriseră într-o parcare improvizată. La câțiva metri mai jos curgea râul, o bandă sclipitoare de apă pură care scânteia orbitor, ca diamantele, sub soare. Pădurea din jur era verde-vinețiu bogat, iar munții erau aproape virgini, fiindcă nu avuseseră prea mult de suferit din cauza oamenilor. Toți coborâseră din mașini și amuțiseră, copleșiți de grandoarea și liniștea ca de mormânt a locurilor.

Apoi începuse petrecerea.

Vreme de două zile în paradis, petrecăreții băuseră, mâncaseră și destrămaseră liniștea pădurilor. Ty și Ronnie aveau multe de sărbătorit. NovaSoft tocmai formase o companie nouă, numită Digiware Systems, și Ronnie ocupa acolo poziția a treia în ierarhie. Ty obținuse în NovaSoft poziția de șef al dezvoltării produselor, fără să-și piardă funcția de vicepreședinte. Momentul era atât de euforic, încât Ronnie își avertizase, pe un ton șăgalnic, soțul extrovertit s-o ia mai ușor cu băutura. Ty era întotdeauna sufletul petrecerilor și după o perioadă de drumeții sau de expediții cu caiacul pe râu, sau chiar când stătea locului, bucurându-se de o bere Pilsner

Urquell rece, el era mereu gata să încurajeze pe cineva să-și încalce concepțiile puritane și să-și facă de cap.

În a treia seară, în timp ce toți își frigeau în țepușe gustările deasupra uriașului foc de tabără, Ty și Bill Bender, fondatorul și directorul executiv al companiei, intraseră în pădurea de deasupra taberei. Bender și Ty se dădeau în vânt după farse și ideea lor era simplă: să-i sperie de moarte pe colegii care începuseră să se simtă în largul lor în sânul naturii sălbatice. Cei doi tehnofili știau cum să facă o farsă care să nu fie uitată multă vreme. Înainte de a pleca din oraș, Ty făcuse o înregistrare digitală pe care o descărcase în playerul lui de MP3, iar acum, ascuns de privirile grupului, conectase playerul digital la niște difuzoare mici, dar de calitate excelentă, alimentate cu baterii. Ușor amețit de alcool și străduindu-se să-și înăbușe râsul, pentru a nu fi auzit de mulțimea zgomotoasă de sub ei, Ty pusese aparatul pe stand-by și întrebase:

– Gata?

Bender trăsese o dușcă zdravănă din berea lui.

– Ce-ai acolo?

Ty abia se mai putuse abține.

– Animale!

Amândoi izbucniseră în râsete isterice amplificate de băutură și Bender făcuse un gest:

– Bagă mare!

Ty apăsase butonul de redare.

– Am lăsat o pauză... douăzeci de secunde și dup-aia *ggrrrrrr!*

O luaseră la fugă spre focul de tabără.

Nimeni nu le observase lipsa când se apropiaseră de oamenii gălăgioși, scăldați în lumina flăcărilor ce dansau. Ty se așezase lângă Ronnie și ea îi întinsese berea.

– Unde-ai fost?

Ty surâsese diabolic.

– Să dau mâna cu un prieten vechi...

Pe neașteptate un sunet înfricoșător răsunase din pădurea de deasupra taberei și toți amuțiseră. Mârâitul straniu sporise în intensitate și din grup se înălțase un icnet colectiv. Ty se luptase cu disperare să-și înăbușe râsul.

Unul dintre programatori, Don Donovan, era înmărmurit.

– Este... este un urs!

Alt mormăit gros răbufnise din beznă și una dintre femei murmurase îngrozită:

– Doamne Dumnezeule! E cu-adevărat un urs?

Pentru mai bine de un minut, ursul teribil continuase să-i înfricoșeze din pădurea întunecată.

– Crezi că-i mare?

– Ce contează – un urs i-un urs, proasto!

– Ne-ar putea mânca?

– Bineînțeles!

Ursul furios îi făcuse pe petrecăreții înspăimântați să se apropie mai mult de foc și unul de celălalt. Apoi, în mod imposibil, se auzise răgetul unui leu.

– N-are *nimeni* vreo armă? implorase cineva.

Două femei începuseră să plângă.

Un glas tremurător formulase cea mai mare temere a tuturor:

– Să fie un urs *și* o pumă?

O tăcere înfiorată se lăsase peste excursioniști, iar Ty și Bender se așezaseră de o parte și alta a focului, astfel ca să nu se vadă unul pe celălalt și să izbucnească în hohote de râs.

Când se auzise însă trâmbițatul elefantului, nici Ty și nici complicele său nu se mai putuseră abține. Privirile

stupefiate de pe chipurile tuturor îi stârniseră lui Ty Greenwood ultima porție de râs sănătos de care avusese parte. Petrecerea se destrămase în clipa aceea, pe de o parte din cauza orei înaintate, dar în principal pentru că mulți apreciaseră că gluma mersese prea departe. În cele din urmă, Ronnie chicotise și, ceva mai târziu, în cortul lor, își întrebase soțul:

– Nu crezi c-a fost cam de prost-gust?

– Haide, fluturase el din mână, n-a fost decât o farsă. Și să știi c-a fost al naibii de reușită.

A doua zi dimineață, atmosfera din grup fusese tot încruntată. Câțiva, în general femeile, mormăiseră că dacă farsa ar fi fost făcută de altcineva decât de Ty Greenwood și Bill Bender, probabil că ar fi fost trimis direct acasă, ba poate chiar și concediat. Jumătate din grup considera acum că fusese destul de amuzant, dar cealaltă jumătate nu găsea absolut nimic hazliu.

Pe la ora 10, mai mulți excursioniști se pregătiseră pentru o coborâre pe cataractele râului, trimițând câteva jeepuri în aval, ca să încarce bărcile și să-i readucă în tabără. Ronnie ar fi vrut să meargă și Ty, însă el ezitase. Era o zi caldă, Ronnie arăta grozav în bikini și, cu toate că starea de spirit generală se mai îmbunătățise puțin după micul dejun destul de morocănos, Ty simțise încă unele resentimente printre cei care plecau cu ambarcațiunile. De aceea își sărutase soția, insistase ca ea să se ducă și anunțase că voia să facă o excursie solitară. Femeia protestase, dar el luase deja hotărârea. Spera ca până după-amiază nemulțumirea stârnită în seara trecută să fi dispărut și lucrurile să fi revenit la normal.

Amatorii de expediții nautice plecaseră, lăsând în tabără doar vreo șase persoane, și Ty începuse să suie pe o potecă.

Deși pădurea era înaltă și deasă, soarele nemilos de iulie pătrundea până în adâncul ei, iar aerul fierbinte era nemișcat și plin de mireasma a milioane de cetini supraîncălzite.

După ce mersese o jumătate de oră, Ty se oprise să bea apă. Poteca era sălbatică și o sumedenie de ramuri căzute și tufișuri de nepătruns îl siliseră să se oprească din când în când pentru a regăsi cărarea, dar treptat se obișnuise cu ea și-și stabilise chiar un ritm de avansare. Bănuia că temperatura depășise de acum treizeci de grade și apreciase că ar mai fi avut resurse pentru a sui încă o oră, după care să se întoarcă. Asta însemna că avea să ajungă în tabără în jurul orei 13, cam pe când plănuiseră și navigatorii să revină.

După alte patruzeci și cinci de minute, suise muntele ce se ridica deasupra taberei și ajunsese finalmente la capătul potecii, care se sfârșea într-un belvedere superb, la marginea unei stânci. Cu o sută de metri mai jos curgea râul, probabil la un cot sau două de locul lor de popas. Arșița îi absorbea toată umiditatea și Ty transpira din abundență. Sticla de apă aproape că se terminase și râul păruse brusc extrem de ademenitor, așa că bărbatul decisese să se întoarcă. Trosnetul moale al acelor de brad uscate îl făcuse să se întoarcă și să privească în spatele său.

În fracțiunea aceea de secundă, viața lui Ty Greenwood se schimbase.

Toate firicelele lui de păr, de pe trup, de pe ceafă și brațe, totul se încordase într-o reacție primordială față de stimulii produși de frică. În pădure, la nici zece metri depărtare, stătea o creatură jumătate om, jumătate maimuță... un fel de umanoid păros, ca o gorilă care ar fi stat în poziție verticală pe picioare lungi. Nemișcată, îl privea pe bărbatul care încremenise locului.

Iisuse Hristoase, ăsta-i Bigfoot!

Ty apreciase că era înalt de peste doi metri. Se afla pe panta muntelui ceva mai sus decât el și era acoperit cu blană neagră și lucioasă, cu nuanțe roșietice sub razele soarelui filtrate printre copaci. Avea capul conic ca al maimuțelor, fața și palmele nu-i erau acoperite de păr, iar blana din regiunea mediană a corpului era îndeajuns de rară pentru a se vedea pielea neagră. Brațele îi erau proporțional de lungi – ajungeau până la genunchi –, iar chipul îi părea... cumva omenesc... fără să fie nici complet simian. Ceea ce-l îngrozise însă pe Ty fusese statura sa masivă. Capul părea așezat direct pe un trapez cu laturi abrupte, care coborau până la umerii formidabili ce se ridicau deasupra nivelului bărbiei. Brațele, având în mod vădit o putere extraordinară, erau mult mai groase decât picioarele bărbatului și pieptul lui era enorm. În cele trei sau patru clipe cât avu nevoie să observe toate acestea, Ty concluzionă că era de zece sau douăzeci de ori mai puternic decât el.

În ciuda terorii sale, Ty își dăduse seama că făptura părea mai degrabă curioasă decât agresivă. Se priviseră unul pe celălalt vreo douăzeci de secunde, care lui Ty i se păruseră nesfârșite, apoi creatura se mișcase... spre el.

În momentul acela bărbatul țâșnise. Alergase cât putuse de repede, știind că era lucrul cel mai prost pe care-l putea face, dar subconștientul lui preluase controlul și comandase îndepărtarea cu viteză maximă din calea amenințării. Nu conta faptul că amenințarea era în mod sigur mai rapidă. Ty își imaginase strânsoarea de oțel venind din spate peste beregata lui. Asta avea să se întâmple! Avea să-l ucidă și trupul lui n-avea să mai fie găsit niciodată.

Moartea nu însemna nimic în comparație cu așteptarea dinainte să lovească. Spaima lui Ty fusese atât de vie,

încât la răstimpuri avusese impresia că-și lăsa în urmă propriul corp.

Brusc își dădu seama că nu era urmărit.

După ce fugise câteva sute de metri, înțelesese că făptura optase să nu-l urmărească. Își adunase tot curajul și privise peste umăr, după care încetinise la ritmul unei alergări ușoare. Creatura dispăruse.

Aproape amețit, Ty continuase să fugă, decis să nu se oprească până la tabără. Asta însemna cel puțin patruzeci de minute, cu ființa aceea undeva prin pădure. Revenise la viteză maximă și după zece minute căldura din pădurea înfierbântată îi transformase gâtlejul în bitum. Redusese ritmul pentru a-și regăsi suflul și evaluase că străbătuse vreun kilometru și jumătate și că mai avea vreo șase–șapte.

Când încetinise, întrezărise o mișcare cu coada ochiului stâng și avusese al doilea șoc major al vieții sale: creatura era puțin deasupra sa în desișul copacilor și se deplasa în paralel. Brusc, Ty era un șoricel cu pisica în apropiere, mulțumindu-se să-l privească și pregătindu-se să-l înhațe în orice moment. Știuse că nu deținea controlul asupra situației, iar neajutorarea îl făcuse să se împiedice și fusese gata să cadă. Se luptase să-și împiedice mintea și trupul să cedeze în fața panicii animalice.

Deși nu putuse zări făptura întotdeauna, o auzise, trosnind și fâșâind în paralel cu el, imediat în afara câmpului său vizual, urmându-l cu ușurință cu toate că nu avea o potecă pe care să meargă. Îi auzise plămânii masivi inspirând și expirând ca motorul diesel al unui camion. Ty se gândise să se oprească și să încerce să comunice cu creatura, dar renunțase la idee, considerând-o sinucigașă. Unica lui speranță era să ajungă la tabără, pentru că se îndoia că ar fi atacat în prezența mai multor oameni.

Se rugase în gând ca ambarcațiunile să se fi întors, astfel ca toți excursioniștii să fie prezenți, gălăgioși, și să-l primească în brațele lor.

Se gândise la copiii lui și la Ronnie. Nu voia să moară. Nu în felul acesta. După ce tocmai ajunsese pe acoperișul lumii, cum putea Dumnezeu să fie atât de crud încât să-l ucidă în felul acesta teribil și ridicol? O moarte atât de crudă nu putea cu siguranță să facă parte dintre posibilitățile reale, își spusese el, pentru ca peste numai două secunde să-și reamintească faptul că realitatea gonea undeva pe lângă el și putea face orice dorea.

Vreme de o jumătate de oră, făptura îl însoțise în alergare, uneori luând-o înainte și așteptând până ce el o depășea, pentru ca apoi să-l ajungă iarăși din urmă. Lumea lui Ty se destrăma. Nimic altceva nu l-ar fi putut schimba în asemenea măsură ca următoarele patruzeci de minute.

La cinci minute de tabără, începuse să spere că s-ar putea să reușească. După aceea creatura ieșise din pădure drept în fața lui, relaxată, ca și cum ar fi sprintat pe lângă el ca Road Runner în desenele animate, cu timp destul să se oprească și odihnească. Așa cum stătea cu picioarele larg desfăcute de o parte și cealaltă a potecii, pieptul ei masiv abia se ridica și cobora. Ty însă, la capătul puterilor, respirând sacadat și cu picioarele ca de plastilină, se oprise și așteptase, gâfâind și scăldat în sudoarea spaimei, fără nicio speranță.

Făptura își aplecase capul și-l mai privise un moment, după care se întorsese și suise versantul abrupt, în pădure. Peste câteva secunde, dispăruse. Ty nu făcuse nicio mișcare, ci se mulțumise să privească, convins că se va întoarce, și doar după ceva timp își dăduse seama că plecase cu adevărat.

Începuse din nou să alerge, corpul funcţionându-i doar cu ajutorul adrenalinei. Pătrunsese în tabără răcnind disperat, strigând după cineva, după oricine. Cei care plecaseră pe râu încă nu se întorseseră, dar câţiva excursionişti aţâţau focul pentru prânz. Ty avea hainele leoarcă de transpiraţie, era zgâriat pe tot trupul şi pufăia zgomotos, însă expresia de pe chipul său îi speriase cel mai mult pe ceilalţi. Cele două femei care-l văzuseră primele juraseră ulterior că părea să fi îmbătrânit cu câţiva ani în timpul relativ scurt cât lipsise din tabără.

După ce se calmase, bărbatul le istorisise povestea lui horror. Până la revenirea ambarcaţiunilor, Ty îşi mai revenise în fire. Primii care-i ascultaseră relatarea, compătimitori când îl văzuseră apărând, începuseră în scurt timp să aibă îndoieli şi, pe măsură ce restul excursioniştilor sosiseră câte unul sau doi, povestea lui păruse să sune tot mai mult ca o fantezie. Insistenţa lui furioasă îi îndepărtase pe mulţi, cărora le reamintise farsa pe care o făcuse noaptea trecută.

Ty îl trăsese pe Bill Bender deoparte şi-i povestise totul. Deşi amicul lui pretinsese că-l crezuse, Ty intuise iute că se prefăcea. Ronnie crezuse iniţial că soţul ei glumea, apoi îi privise mai atentă chipul. Ştiuse că el credea istoria aceea, dar în acelaşi timp era pur şi simplu imposibilă. Era complet ridicol ca o persoană să pretindă că fusese urmărită de Bigfoot. La urma urmelor, legendarele creaturi umanoide, cunoscute uneori şi sub numele Sasquatch, nu existau.

În seara aceea, în jurul focului de tabără, toţi se tăvăliseră pe jos de râs, auzindu-l pe Ty care-şi detalia cu luciditate întâlnirea. Lui Ronnie i se păruse ca o reclamă excelentă pentru un joc video şi nu fusese singura care

gândise așa. Ty își câștigase reputația unui prezentator iscusit și mulți crezuseră că el intenționa să-i îndrepte într-o direcție anume, pregătind un produs nou, o intrare pe piața lucrativă a jocurilor. O vreme toți șușotiseră incitați despre noul și palpitantul videojoc Bigfoot conceput de Ty. Pe măsură însă ce seara înaintase și nu fusese anunțat vreun titlu sau dată de lansare, oamenii începuseră să facă tot mai multe aluzii la aparenta lui țicneală. Unii sugeraseră că, dacă fusese într-adevăr Bigfoot, atunci se părea că făptura se jucase cu el și că de fapt nu fusese nicio clipă în pericol. Ty se înfuriase. Cineva spusese că Bigfoot ar fi putut să fie în pădure, privindu-i chiar în secunda aceea. Alcoolul îl făcuse pe altul atât de cutezător, încât propusese ca toți să se înarmeze cu lanterne și să pornească în căutarea creaturii. Nu-l urmase nimeni. Ca o ironie a sorții, oamenii pe care Ty îi cunoștea cel mai bine se îndoiseră cel mai mult de spusele lui.

Necazurile lui Ronnie începuseră chiar în seara aceea, când soțul ei insistase să doarmă în automobil, pentru ca după aceea să se foiască și să se zvârcolească toată noaptea, astfel că dimineața arăta ca o epavă. În cele din urmă, insistențele lui determinaseră șase bărbați să meargă doi kilometri pe potecă în căutarea unei urme a „monstrului lui Ty". Nu erau însă vânători și de aceea nu observaseră numeroasele crenguțe rupte și covorul de cetină răscolit, dar nu mai conta. Până la sfârșitul zilei, nimeni nu-i mai credea povestea.

În ziua următoare, furios, Ty o anunțase pe Ronnie că ei nu mai stăteau în tabără. În ciuda părerii femeii, plecaseră și el șofase cei peste opt sute de kilometri până în Snohomish. Pe tot drumul, Ronnie citise o carte, neștiind ce să-i spună.

Când ajunseseră acasă, ea plătise bona care stătuse cu copiii, după care se culcase. Ty intrase în biroul lui și începuse să bea. Ronnie îl găsise a doua zi sforăind în scaun, cu un pahar și o sticlă lângă el. Îi telefonase imediat unui psiholog. Ty se trezise și convocase o conferință de presă. Apoi începuse circul.

Indiferent dacă era închis în biroul său, dacă lipsea zile sau săptămâni zburând în avioane închiriate, echipate cu senzori în infraroșu și videocamere miniaturale, sau mergând pe jos prin Idaho și nordul Canadei, el schimbase complet viața familiei. Recompensa uriașă pe care o oferise pentru semnalarea lui Bigfoot avusese un efect contrar, fiindcă o mulțime de țicniți creaseră o avalanșă copleșitoare de rapoarte false. Iar mass-media fuseseră în culmea încântării să-l ia peste picior pe cel care declanșase totul.

De acord, poate că felul în care am abordat subiectul m-a făcut de râsul tuturor. Când mass-media îl împunseseră, Ty reacționase împungând la rândul său, dar în întrecerea aceea el era sortit să piardă. Ar fi trebuit să le ignore? L-ar fi lăsat în pace? *Weekly World News* fusese prima publicație și, în mod tipic pentru el, Ty Greenwood fusese stârnit să intre în luptă, iar atunci mass-media înhățaseră subiectul ca un buldog îndârjit și nu-i mai dăduseră drumul din fălci.

Pentru a recunoaște însă adevărul, din prima clipă în care simțise gustul succesului, Ty știuse pur și simplu că lucrurile vor merge prost. Vlăstar de penticostali truditori din delta fluviului Mississippi, el fusese îndoctrinat de la naștere cu principiul că niciun succes important nu scapă nepedepsit de Dumnezeu. An după an, își auzise tatăl citând solemn, ca o mantra, versetul 19:24 din

Evanghelia după Matei: *Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu.* Deși credința lui Ty fusese demult zdruncinată, el rămăsese programat să se aștepte ca norocul să i se termine. Se îndepărtase de rădăcinile sale, literal și figurativ, dar succesele extraordinare îi generaseră simultan un sentiment de extaz și o spaimă ascunsă în adânc. În străfundul minții sale, virusul acela ca un cal troian pe care tatăl lui i-l plantase cu atâția ani în urmă îl anunța că, cu cât urci mai mult pe munte, cu atât vei cădea mai mult. Iar acum, cu deprimarea și scotchul acționând simultan pentru a-i cimenta disprețul de sine, Ty își accepta decesul ca pe o predestinare.

4

Ty se consolă cu gândul că retrăise pentru ultima oară capitolul acela îngrozitor al vieții sale. Aprinse farurile, băgă în viteză, strânse în mâini volanul mare cu două spițe și parcurse aleea de o sută de metri până în șosea. Acceleră cu un bolborosit ușor al țevilor de eșapament și pătrunse în noapte.

Dormind cu fereastra întredeschisă câțiva centimetri, pentru a lăsa să pătrundă aerul proaspăt, Ronnie se foi, părându-i-se că auzise zăngănitul îndepărtat al unei uși de garaj. Apoi distinse un motor de automobil, mormăitul gros și inconfundabil al vechiului Mercedes al soțului ei. Lui Ty îi plăcea să-l mai pornească din când în când, doar ca să-l audă cum torcea. Femeia trase în jos marginea

păturii și se uită la cifrele roșii ale ceasului – 3.19. Prea somnoroasă ca să raționeze, mintea ei rezumă că Ty era deprimat ca de obicei și, judecând după intensitatea variabilă a zgomotelor motorului, pleca undeva la ora 3 noaptea într-un automobil pe care nu-l folosea niciodată. Treaba lui... Aveau să stea de vorbă după ce termina cu discuția de dimineață pe care o avea cu un client important din Londra. *Japonezi care nu se mai satură de muncă, cine alții ar programa o teleconferință sâmbătă dimineața?* fu ultimul ei gând semiconștient înainte de a luneca iarăși în somn.

Ty acceleră lent pe Harrsch Road, un drum secundar străjuit de copaci, cu ocazionale căsuțe poștale ce identificau alte proprietăți de trei sau cinci hectare. Păduri dese protejau toate locuințele de vederea de pe drum. Auzi gâgâiturile straniu plângărețe ale păsărilor emu ale familiei Harrison, când trecu pe lângă reședința acesteia. Vecinul său milostiv începuse să salveze păsările ciudate de la ranch-urile avicole din district, care descoperiseră că totuși carnea de emu n-avea s-o înlocuiască niciodată pe cea de porc. Ty le aprecia compasiunea, dar n-avea să regrete în niciun caz cacofonia stridentă care răsuna de fiecare dată când păsările intrau în panică la vederea unui raton sau oposum.

Talpa lui dreaptă acceleră mașina mare pe drum, iar el schimbă vitezele. Absența oricărei griji legate de siguranță reprezenta o adevărată doză de adrenalină. Prin aburii alcoolului se întrebă dacă piloții de curse auto simțeau teamă la asemenea viteze ce începețoșau totul în jur, sau dacă ei se puteau pur și simplu decupla de sentimentul de frică. Decise să se bucure de acest ultim val de

indiferenţă totală, fiindcă va muri în scurt timp, probabil intrând în pasajul superior al unui pod sau al unui separator de benzi, ori indiferent în ce alt obiect inamovibil care avea să-i apară în cale.

Acul trecuse de o sută şaizeci de kilometri pe oră şi maşina zbura peste gropile coridorului îngust, negru şi mărginit de arbori. Întinzându-se să scoată dopul sticlei de Glenmorangie şi să tragă o duşcă, bărbatul conduse cu o singură mână la viteza de o sută optzeci de kilometri pe oră şi simţi un extaz nebunesc. Scoase un CD şi-l strecură în player. Începutul instrumental al melodiei îl făcu să răpăie cu degetele pe volan. Versurile evocau o imagine perfectă a clipei prezente:

Zici că sunt sonat,
Zici că-i doar vrăjeală
Acum e pe bune
Am călcat pe pedală.
E zadarnic să-ntrebi de ce
Te-am sărutat şi ţi-am spus adio
De data asta mă ţin bine
Sunt gata să trec de linie...

Ascultând cântecul recent, într-o seară în timp ce se întorcea de la serviciu, Ty auzise pentru prima dată *realmente* ce spunea Steely Dan.

„Să bei scotch whisky toată noaptea şi să mori la volan..."

Ce idee măreaţă, eroică! *Uită de împuşcare... Oricum, nici măcar nu aveam vreo armă. Uită şi de pastile – alea-s pentru femei. Gazele de eşapament? Prea pasiv. Alea-s pentru păpălăi.*

– Pămpălăi pasivi, șuieră el împleticindu-și limba și chicoti la auzul aliterației.

Nu, frate, când e s-o faci, fă-o cu stil!

„Mi se spune Deacon Blues... Deacon Blues..."

Să bei scotch whisky toată noaptea, sau cel puțin până ce ești destul de mangă ca s-o faci, și să mori la volanul unui automobil dintre cele mai frumoase. Nimeni n-ar fi putut spune că Ty Greenwood n-a știut cum să se sinucidă.

„Câștigătorii-și fac renume..."

În timp ce muzica și versurile lui Walter Becker și Donald Fagen umpleau mașina, Ty trebui să ia altă decizie: unde s-o facă?

„Eu vreau renume când pierd..."

Avea să se îndepărteze de oraș și să intre într-un zid frumos de beton sau așa ceva.

„Cu spatele la zid, Victima sorții amuzate..."

Avea să-l recunoască atunci când îl vedea. Mai trase o dușcă.

„Asta-i pentru mine esența iubirii-adevărate..."

Se întrebă cum va fi impactul, apoi își dădu seama că, în mod inconștient, își pusese centura de siguranță. Chicoti încetișor, o desfăcu și duse scotchul la gură.

„Să bei scotch whisky toată noaptea și să mori la volan..."

Când lăsă sticla pe scaun, Ty întrezări o sclipire castanie și o scânteiere roșie de retine animale în penumbrele îndepărtate ale farurilor. În mod instinctiv, apăsă cât putu pe frână și bătrânul Benz, lipsit de tehnologia ABS-ului, încercă să muște din asfaltul umezit de ceață. În ciuda dorinței de sinucidere, Ty nu voia ca ultima lui faptă din lume să fie călcarea unei nevinovate ciute și a iezilor ei, așa că pompă rapid pedala, pentru a păstra controlul.

Familia de căprioare stătea nemișcată, așa cum obișnuia, în bătaia razelor de lumină și Ty trase cu disperare volanul spre el, ca și cum în felul acela ar fi putut încetini cumva înaintarea automobilului. Scrâșnetele și scârțâiturile cauciucurilor îngroziră animalele, dar ele nu schițară nicio mișcare.

Amenințarea la adresa lor se sfârși la fel de fulgerător pe cum apăruse. Mercedesul se opri atât de aproape de căprioare, încât Ty le putu vedea boturile negre și strălucitoare... până și genele lungi. În vreme ce se îndepărtau nepăsătoare din drumul lui, pe picioare subțiri ca niște betigașe, bărbatul apăsă energic pe claxon, pentru a le grăbi plecarea.

Acum îi dau drumul.

– Futu-i! Căprioare cretine și idioate!

Mașina stătea în mijlocul drumului, înconjurată de păduri întunecate, cu farurile luminând până în depărtare și gazele fierbinți de eșapament disipându-se rapid în aerul înghețat dinaintea zorilor. Inima lui Ty bubuia. Mâna îi tremură când înhăță sticla de Glenmorangie și trase o dușcă. *Gâl, gâl, gâl.* Ar fi trebuit să fie pe drumul către destinul său final și-l zguduise o *experiență avută în pragul morții.* Grozav! Ce-i spunea asta?

Pornind mai departe cu o viteză redusă, beneficie de mai mult control asupra resurselor mentale, de mai mult timp pentru a înțelege cu exactitate ce anume făcea. Adevărul era că ar fi vrut să beneficieze de un grad de control asupra actului, atunci când se va întâmpla. *Dacă se va întâmpla*, gândi acum.

După câteva minute văzu un punct de referință familiar și încetini. Îi venea greu s-o creadă, dar șofase în direcția greșită și, în loc să se îndepărteze de Snohomish,

intrase în oraș. La ora 4 dimineața nu se putea vorbi despre cine știe ce activitate; doar câțiva bărbați beau bere în fața unui bar care se închisese de câteva ore.

Dintr-un motiv pe care nu și l-ar fi putut explica, după ce parcurse încă jumătate de cvartal, intră în parcarea singurului magazin non-stop 7-Eleven al orașului, trecând prin fața vitrinelor pline cu ziare și reviste. Puștiul din spatele tejghelei îl privi cu atenție, probabil din cauză că nu mai văzuse până atunci o asemenea mașină. Ty opri motorul, mai trase un gât de scotch și se întinse cât putu mai bine în scaunul lăsat pe spate.

Ochii lui trecură de la intrarea magazinului la bordul automobilului și după aceea la mâinile lui, care continuau să țină volanul. În strălucirea fluorescentă a magazinului le examină liniile și venele. Erau mâini puternice și arătau încă tinere, în ciuda faptului că el era etichetat practic ca „de vârstă mijlocie". Erau aceleași mâini cu care își ținuse soția când făcuseră dragoste, când îi pusese verigheta pe deget, când tăiase cordoanele ombilicale ale copiilor săi, la naștere...

N-o face. Gândește-te la familie...

Oh, nu-i cinstit!

Apoi atuul decisiv. În disperarea de a susține varianta supraviețuirii, emisfera lui cerebrală stângă rulă imagini ale fețelor lui Ronnie, Meredith și Christopher, schimonosite în măști hidoase de deznădejde la auzul sinuciderii lui violente.

Ty pierdu în clipa aceea bătălia pentru moarte și lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

Nu, nu, nu, am mai trecut prin astea, nu mai pot trăi!

Însă nici nu pot muri... din cauza lor.

Futu-i! Nu, nu, nu...

Logica și toate argumentele pro și contra se dizolvară într-un ocean de lacrimi, iar Ty se nărui îndărătul volanului mașinii sale germane, hohotind ca un om lipsit de speranțe sau răspunsuri, cu o singură excepție: va continua să trăiască, deși nu avea nici cea mai vagă idee cum anume.

Todd Shelton fusese victima unei acnee teribile de la vârsta de unsprezece ani. Acum avea nouăsprezece ani și prefera să lucreze în tura de noapte, întrucât cicatricele de acnee și coșurile hidoase îngreunau mult interacțiunea cu alte persoane, iar la ora aceasta din noapte în orașul Snohomish din statul Washington, interacționai cu foarte puțini oameni. Și cu toate că Todd văzuse destule chestii ciudate într-un an și jumătate de când se angajase la 7-Eleven, chestia de acum era realmente stranie. Un gagiu destul de puriu, sărit de treizeci de ani, venise cu o mașină bengoasă rău de tot, o fripsese zdravăn direct din sticlă, după care-ncepuse să plângă ca un copil. *Aiurea, unchiule, aiurea de tot.*

Aruncând la răstimpuri câte o privire spre individul acela, Todd reveni la sortarea ziarelor de dimineață. Șeful fusese cât se poate de strict în privința asta: „Pui ziarele pe raft în clipa în care au venit." Îndreptând un teanc de cotidiene locale *Snohomish Daily News*, ochii lui poposiră pe un titlu care i se păru ceva mai interesant decât restul.

Îl atrase chiar în suficientă măsură pentru a citi câteva rânduri despre un tip care dispăruse din camioneta lui, lăsând motorul să meargă. Todd era un cititor superficial, dar bucățelele de informații pe care le culese îl făcură să se întrebe de ce ar fi procedat cineva în felul acela. *Aiurea,*

unchiule. Își spuse că-n lume se întâmplă fel de fel de nasulii și vârî ziarele în fanta lor.

Se uită din nou afară, iar gagiul din mașina marfă se ștergea la ochi și bea. Todd clătină din cap. *Ăsta-i dus rău, unchiule*.

5

Lumina zilei se târa încetișor peste vestul statului Washington și aerul oceanic cald dinspre golful Puget Sound luneca peste stratul rece de pe pantele superioare ale munților Cascade, creând curenți de aer minunat de portanți. Un șoim roșu pluti leneș la opt sute de metri deasupra panglicii de asfalt care despărțea piscurile luxuriant împădurite. Șoimul privea panglica aceea întunecoasă și urmărea un punctuleț care suia tot mai mult pe șoseaua montană.

În interiorul punctulețului, un jeep Gran Cherokee verde-închis metalizat vechi de un an, Mitch Roberts împinse cu un gest absent un CD cu Springsteen în playerul din bord, apoi apăsă imediat pe butonul pentru ejectare, amintindu-și de bărbatul de lângă el, care ținea brațele încrucișate și își lăsase capul ușor în piept, moțăind.

Mitch avea un aspect prezentabil, într-un stil rigid și scrobit specific fundamentaliștilor creștini. Pentru a-și trece timpul și ca să rămână cu mintea alertă, inventase un joc mental prin care își compara viața cu cea a tovarășului său care sforăia, asociatul său de la firma de avocatură. Mitch fusese însurat de unsprezece ani și avea doi

copii. Însoțitorul lui, Jack Remsbecker, făcea parte de doi ani din firma lui Mitch și nu fusese niciodată însurat. Mitch lucrase de mai mult timp în firmă și fusese acceptat primul ca partener. Jack era aproape la fel de bun ca Mitch, dar aveau să mai treacă niște ani până ce partenerii să-l invite să li se alăture. Recenta promovare a lui Mitch fusese marcată de un proces gigantic care începuse în urmă cu cinci ani și care tocmai se încheiase, aducând un onorariu fabulos. Parteneriatul venise de la sine.

Își petrecuseră seara anterioară în chipuri diferite: Mitch cu familia sa în locuința lor de pe versantul vestic al Queen Anne, cu vedere peste centrul orașului Seattle, în timp ce Jack fusese cu Shannon, o fată pe care o întâlnise cu o seară în urmă, într-un bar de pe Lake Union. După ce plecase cu numai două ore în urmă din apartamentul lui Shannon de pe Capital Hill, Jack revenise la condominiumul său din Kirkland, la timp ca să-i deschidă lui Mitch care îi bătuse la ușă la ora 5. Acum recupera somnul pierdut.

Drumeț pasionat, Mitch îl convinsese pe Jack să atace un traseu pe muntele Brayton, un țanc înalt de două mii două sute de metri, la nord-est de Seattle, în apropiere de rezervațiile forestiere Sultan și Gold Bar. Mitch se gândea că excursia ar fi împușcat doi iepuri dintr-un foc, sudând camaraderia și oferindu-le în același timp alt obiectiv pe care să-l atingă împreună.

Ieși pe o rampă și urcă opt kilometri pe un drum de pământ și pietriș, gândindu-se amuzat că drumeagul acela noroios pe care două mașini n-ar fi avut loc să treacă una pe lângă cealaltă era probabil testul cel mai important căruia își supusese jeepul cu tracțiune integrală de când îl cumpărase. Încetini la intersecție și trase pe dreapta lângă începutul traseului.

După aceea îl bătu pe umăr pe Jack.

– Scularea! Caravana pleacă-n cinci minute.

Bărbatul clipi des, mijì ochii într-o uitătură chinuită și-și privi ceasul.

– Patruzeci și cinci de minute? Ce naiba – ai mers c-o sută cincizeci la oră?

Valul de umiditate rece îi cuprinse când deschiseră portierele. Mai era o săptămână până la Ziua Recunoștinței. În ultimele două zile ninsese, dar majoritatea zăpezii se topise, iar acum erau cel mult 3°C și nori suri acopereau cerul înainte de revărsatul zorilor. Mitch trecu în spatele jeepului, deschise ușa și trase până la prag două rație cu provizii pentru o zi, trântindu-l pe pământ pe Barney Dinozaurul lui Brittney, fetița sa în vârstă de trei ani. Zâmbi și aruncă jucăria înapoi înăuntru.

Apoi scoase două sandviciuri învelite în folie dintr-un răcitor de plastic.

– Vrei pui sau ton?

Jack apăru fără chef în spatele jeepului; o țigară aprinsă îi atârna deja dintre buze.

Lui Mitch nu-i venea să creadă că abia se trezise și începea să fumeze.

– Alege tu, rosti Jack și trase un fum adânc.

Mitch vârî ambele sandviciuri într-un rucsac și-l azvârli partenerului său, care încercă să-l prindă cu mâna liberă, fără să reușească însă.

Mitch se uită reprobator la țigară.

– La ce dracu' mai sunt bune drumețiile, dacă fumezi două pachete pe zi?

Jack își arătă mândru pachetul de Marlboro.

– *Low tar.* Și nu fumez două pe zi. Unu' jumătate, maximum.

Scoase un telefon mobil din geanta lui de voiaj, dar Mitch ridică mâna.

– Fără telefoane! Încercăm sudarea unei relații strânse, nu uita! Oricum, probabil că aici nici nu are semnal.

Jack strânse din umeri, aruncă telefonul înapoi în geantă și închise portiera.

Mitch îndreptă telecomanda către vehicul și încuie toate portierele cu un piuit discret, după care o băgă în buzunarul canadienei sale galbene Gore-Tex. În depărtare, un promontoriu de piatră presărat cu petice de zăpadă se ridica la o sută cincizeci de metri deasupra vârfurilor copacilor.

– Ăla-i, rosti el indicând cu degetul o ușoară neregularitate în arborii ce descriau zigzaguri pe panta muntelui. Paisprezece kilometri, dus și întors.

– Grozav, comentă Jack sarcastic. Abia aștept.

La o sută douăzeci de metri deasupra celor doi excursioniști, șoimul descria spirale lenețe, iar de la înălțimea aceea ochii lui extraordinari le putea distinge textura hainelor și părului. Deși îi exclusese din categoria „pradă", continua să-i urmărească, deoarece făpturile nu aparțineau locului aceluia. Șoimul rămase planând pe curenții termali tot mai puternici ai dimineții, încercând să depisteze mișcări în pădurea de dedesubt. Era flămând. Găsi un curent ascendent, se înălță o sută de metri și folosi altitudinea suplimentară pentru a coti spre flancul unei pante acoperite de o pădure deasă. Îndreptându-se într-acolo, simți o prezență... nu o mișcare, nu un miros și niciun sunet. Totuși, ceva...

În adâncul creierului său mic, un circuit recepta o vibrație pe banda de frecvențe aflată puțin deasupra celei a

lumii materiale. Era ceva similar senzației pe care un om o poate avea chiar înainte să se întâmple ceva rău. Șoimul nu putea să știe ce era. Pur și simplu *exista*.

În mod normal și-ar fi exprimat neplăcerea printr-un țipăt ascuțit, dar creierul îi spuse să rămână tăcut, așa că fâlfâi reflex din aripi pentru a se îndepărta de panta respectivă. În copacii aceia era ceva ce trebuia evitat. Nu semăna însă cu animalele-oameni.

Făptura aceasta era de-a locului.

6

Ty se trezi și, oricât de slabă ar fi fost, lumina zorilor îi străpunse retina. De îndată ce-și putu focaliza ochii, văzu că se găsea în Benz, în fața unui magazin 7-Eleven. Își reamintea vag că oprise acolo... dar nu mai ținea minte când o făcuse. Știa doar că se simțea ca un rahat de câine scorojit de soare, iar sticla de Glenmorangie pe jumătate goală de lângă pantoful lui drept îi arăta motivul. Ridică portiera, se strecură cu greu afară și-și târșâi picioarele în magazin.

Todd Shelton văzu că individul blond din automobilul super de afară înviase și acum intra în magazinul său. Era mai înalt decât se așteptase.

– Salut! Marfă mașina. Nu ți-e bine?

– Ba da, mormăi Ty. Ai niște cafea?

– Acolo! Tocmai am făcut-o. Ă-ă-ă... ce mașină e? O Corvette veche... nu?

– Nu, răspunse Ty pipăindu-și buzunarele. În clipa când începuse să simtă un val de greață, își dădu seama că plecase de acasă fără portofel. Futu-i...

– I-un DeLorean de-alea?

Oricât de jalnic s-ar fi simțit și cât de mahmur ar fi fost, pe Ty îl scoase din sărite faptul că idiotul ăsta tocmai confundase un tablou de Rembrandt cu pictura naivă a unui amator.

– Nu! se răsti el, amplificându-și durerea de cap. După aceea își înmuie tonul, anticipând că s-ar putea să aibă nevoie de favorurile tânărului needucat și plin de coșuri. Este un Mercedes 300SL Gullwing din 1956, explică el răbdător.

– Cool! Un tovarăș de-al meu, de fapt, frate-său, are un Gullwing, da' e motocicletă.

– Aia-i *Goldwing*. Honda Goldwing, precizează Ty și-l privi pe Todd drept în ochi, străduindu-se din răsputeri să fie amabil. Auzi, mi-am uitat portofelul acasă. Pot să iau o cafea? O să mă-ntorc să ți-o plătesc.

Așteptă, în vreme ce puștiul rămase cel puțin zece secunde cu ochii în gol, concentrându-se inexpresiv.

– O să-ți plătesc mai târziu, repetă în cele din urmă Ty și continuă cât mai convingător: Mă țin de cuvânt întotdeauna.

– Ă-ă-ă..., da, bine, spuse Todd. Da' trebuie să te-ntorci înainte să-mi vină schimbu'.

– Sigur că da. Mulțumesc.

Todd își consultă ceasul Timex de plastic negru.

– Ă-ă-ă... eu plec la 8.

Brusc, Ty simți cum stomacul i se suie în gură.

– Toaleta? icni el.

– Ă-ă-ă... nu-i decât un lavabou pentru angajați, da'...

Ty nu mai putu să reziste și se aplecă peste coșul înalt pentru gunoi de lângă standurile cu țigări și băuturi energizante homeopate și vomită un jet galben-verzui de

scotch. Simțindu-se imediat mai bine, își șterse picăturile de pe buze și bărbie și focaliză pe strâmbătura lui Todd.

– Scuză-mă, îi spuse. Nu mă simt prea bine. Uite ce-ți propun... – coborî ochii la ecusonul tânărului – ...Todd. Nu cred că pot s-ajung acasă și să mă-ntorc atât de repede, așa c-o să-ți aduc banii mâine, plus un bacșiș pentru tine. Ce zici?

Todd mîji ochii suspicios.

– Ă-ă-ă... da, bine.

Ty își turnă o cafea gigantică și când se întoarse ca să iasă din magazin, zări același titlu de ziar care îi atrăsese atenția lui Todd ceva mai devreme.

Dispariția unui angajat de la Weyerhaeuser
Șeriful recunoaște absența pistelor

Joseph D. Wylie, vechi angajat la Weyerhaeuser, a dispărut marți dimineață în timpul programului de lucru, la doisprezece kilometri nord-est de Index. În vârstă de patruzeci și șapte de ani, Wylie era unul dintre stewarzii de cherestea ai companiei și a dispărut în timp ce investiga motivele ce au dus la ruperea mai multor copaci pe proprietatea Weyerhaeuser. Potrivit unor surse din poliție, camioneta sa a fost găsită pe un drum de acces, fără benzină, cu cheia pe poziția „pornit". Jack Kelleher, șeful lui Wylie, a declarat că acesta lucra de peste douăzeci de ani în companie și era un angajat model. „Joe n-ar fi plecat pur și simplu. I s-a întâmplat ceva", a spus Kelleher. Weyerhaeuser investighează cazul alături de Departamentul Șerifului districtului Snohomish. Purtătorul de cuvânt al departamentului a recunoscut că nu există piste solide pentru a lămuri dispariția lui Wylie. Raportul poliției menționează de asemenea prezența băuturilor

alcoolice în vehiculul lui Wylie. Domiciliat în Monroe, Wylie este căsătorit şi are doi copii.

Interesul lui Ty fusese suscitat de două cuvinte: *rupere* şi *copaci*. Cu o mahmureală de zile mari, se concentră din răsputeri, citind şi recitind articolul scurt, încetinind de fiecare dată când ajungea la cele două cuvinte semnificative. Se întrebă dacă nu cumva articolul era o glumă crudă, pusă la cale de divinitate pentru a-şi bate joc de starea jalnică în care se afla el. În acelaşi timp însă simţea că acţionase ceva, poate destinul sau coincidenţa, şi că fusese menit să vadă relatarea aceasta exact în acest moment.

– Auzi... ă-ă-ă, Todd, te deranjează dacă iau un ziar? Are ceva ce-mi trebuie.

Pentru că exemplarele nevândute din *Snohomish Daily News* luau oricum drumul budei, lui Todd nu-i păsa câtuşi de puţin.

– Da, bine, ridică el din umeri, pune-l şi pe ăsta la socoteală.

Vestea posibilului necaz al altei persoane îi oferise lui Ty un motiv de a mai trăi puţin.

Dacă Jack Remsbecker detestă primii cinci sute de metri ai traseului, pentru că nu făcuseră altceva decât să sublinieze faptul că ar fi trebuit să se lase de fumat, partenerul lui de drumeţie fu fascinat. Mitch vedea poteca aceea ca pe o metaforă a carierei şi vieţii lui. Lucrurile fuseseră grele pe când el avusese douăzeci de ani, dar apoi cărarea vieţii îi devenise lină şi acum putea aborda orice i-ar fi adus soarta în cale. Se bucura de viaţă şi simţea milă pentru burlăcia găunoasă a lui Jack. Mitch considera că-ţi

iroseai viaţa dacă n-o împărţeai cu alţii pe care să-i plasezi mai presus decât tine – o femeie minunată şi nişte copii minunaţi. El îi desconsidera pe cinicii care considerau că asemenea sentimente erau clişee socio-culturale răsuflate şi tradiţionale, şi credea realmente că dragostea învinge întotdeauna şi că este o necesitate esenţială pentru om, similară hranei sau somnului. Poate că asta ne deosebeşte de animale, considera el.

Din punctul înalt în care se afla, ochii îi erau aţintiţi asupra celor două forme multicolore care suiau încet pe potecă. Existenţa lui, ca şi a şoimului, era alcătuită în general dintr-o suită de acţiuni şi reacţii. Când era flămând, mânca, când era obosit, dormea. Iar orele în care era treaz le petrecea în căutarea hranei, care îi era necesară în cantităţi mari.

Dar spre deosebire de şoim, el deţinea puterea gândirii avansate. Şi spre deosebire de şoim, el putea să vâneze aceste două creaturi.

După ce parcurseseră un kilometru şi jumătate, cu Mitch impunând în mod premeditat un ritm susţinut, Jack se opri, gâfâind.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mitch şi încetini, dar fără să se oprească. Te-ai şi muiat?

Jack icni, trăgând aer adânc în plămâni.

– Du-te dracu', n-am nimic! Atât doar că n-am venit pân-aici ca să bat recorduri.

– Bine. Eu sunt încălzit şi nu vreau să m-opresc. Ne-ntâlnim la bifurcaţie.

– În regulă, încuviinţă Jack. Lasă-mă niţel să-mi revin. O să te ajung în trei minute.

– N-aş pune prinsoare pe asta, comentă Mitch sarcastic.

– Treaba ta...

Mitch continuă să suie pe cărare şi Jack se simţi iritat că partenerul său ţinea ritmul unui bărbat de vreo treizeci de ani, complet lipsit de vicii. *Cum naiba poţi să trăieşti aşa? Tipul s-a însurat cu iubita din colegiu şi-a făcut totul după litera cărţii.* Gâfâielile lui Jack ridicau norişori de aburi în jur. Când se simţea fără suflare, ca acum, el făcea exact ceea ce-i cerea corpul şi ceea ce mintea lui ştia că era greşit: căuta o ţigară. Îşi aprinse una şi primul fum inhalat se simţi ca oxigenul pur, iar durerile îi dispărură instantaneu. Zăbovi câteva minute, savurând gustul de Marlboro Light.

Privi cum două-picioare se separară. Unul continuă pe lângă el, dar nu-l văzu ascuns printre copaci. Cel rămas în urmă aprinse ceva ce produse un miros necunoscut. Îl privi. Două-picioare erau Păstrătorii Focului.

El nu ştia cum anume îl stăpâneau, dar asta nu conta. Îl stăpâneau şi-i dădeau drumul şi aduseseră nenorocire pentru el şi ai lui. Pentru asta îi ura.

Focul cel Mare se petrecuse pe vremea ultimei călduri şi de atunci el mersese întruna. Fusese atras încoace, deoarece simţise că era aproape de locul micilor două-picioare. După ce trecuse Focul cel Mare, el hotărâse să-i ucidă pe toţi două-picioare care-i ieşeau în cale. Nu pentru hrană, ci pentru ceea ce făcuseră. Acum însă apăruse ceva nou, ceva ce el nu ştiuse despre uciderea lor.

Primul pe care-l omorâse, cu câteva răsărituri în urmă, îl surprinsese prin teama lui ce se revărsase în valuri. Îi simţise glasul minţii, la fel cum ar fi simţit o boare călduţă pe faţă sau o înghiţitură de apă dintr-un izvor limpede şi rece. În clipa aceea înţelesese că două-picioare mureau în

alt fel decât ursii, ciutele sau păstrăvii, fiindcă spaima lor era puternică și gândurile lor aduceau mai mult cu ale lui. Deși trupurile le erau micuțe și fragile, glasurile minților erau puternice. Uciderea lor, dar numai după ce le secătuise frica, îi oferea cele mai intense senzații pe care le cunoscuse vreodată... ca focul sau împerecherea.

Iar când se apropiase de locurile unde trăiau două-picioare, descoperise că le putea auzi uneori complicatele și confuzele voci ale minții și fără să fie lângă ei. Le putea simți chiar din depărtare, uneori din altă vale. El nu ucisese niciodată decât pentru a-și domoli foamea sau pentru a-și proteja tribul, însă acum răzbunarea pornise pe un făgaș neașteptat: plăcerea.

La cinci minute după ce terminase țigara, Jack simți că avea nevoie de încă una. Știa că n-ar fi trebuit s-o facă, dar se opri, scoase pachetul și trase altă țigară. *Ce-o fi dacă întârzii cu cinci minute la punctul de rendez-vous?*

Când își aprinse țigara, auzi un foșnet în copacii din apropiere. Era probabil o veveriță, un raton sau alt animal mic. Speră să audă din nou zgomotul, pentru ca luni să poată povesti la serviciu despre întâlnirea lui cu animalele sălbatice. Îl auzi într-adevăr, numai că nu mai părea să fi fost produs de o veveriță. Era în mod evident un animal mai mare. Reținu în plămâni fumul inhalat și se strădui să facă cât mai puțin zgomot cu putință, ca să nu sperie animalele fricoase, așa cum erau căprioarele. *Poate că-i un urs...*

Expiră iute fumul, strivi țigara sub bocanc și porni la drum. După cincisprezece metri auzi iarăși zgomotul, un trosnet slab de crenguțe și poate niște cetină parțial uscată de pe solul pădurii. Auzea, ba chiar simțea, ca și cum

animalul respectiv decisese să meargă în paralel cu el, rămânând însă ascuns printre copaci.

– Mitch? Tu ești?

Nu credea că era stilul lui Mitch, dar partenerul lui era cu siguranță destul de șiret și poate că avea și o predispoziție spre cruzime. Poate că voia să-și sperie tovarășul de drumeție. I se păruse că detectase la el o ușoară agresivitate pasivă.

– Mitch? Haide ieși, labagiule! Știu că tu ești.

Nimic.

Jack iuți pasul, în ciuda faptului că panta devenise mai abruptă. În mod clar, ceva îl urmărea. Mai rău încă, părea că se joacă cu el. Mintea îi galopa, luând în calcul toate opțiunile. Să fi fost o pumă? Un urs?

Alt trosnet slab lângă potecă îi produse un fior înghețat pe spinare. Nu credea că ursii ar fi urmărit pe cineva prin pădure. Ori l-ar fi atacat, ori l-ar fi evitat. Trebuia să fie Mitch. Jack se opri și se întoarse cu fața către zidul de verdeață.

– Bine, m-ai convins, rosti el înăbușindu-și neliniștea. O să țin pasul.

Nimic.

Mitch ar fi trebuit să fi apărut în momentul acesta, cu excepția cazului în care era de o perversitate pe care Jack nu și-ar fi imaginat-o vreodată. Acum bărbatul se simți realmente speriat și porni la drum încă și mai repede. Își aminti istorii despre oameni care fuseseră sfâșiați și uciși de pume cu câțiva ani în urmă în California și pielea i se zbârli pe brațe. După aceea încercă să se calmeze, spunându-și că era ridicol ca un adult să se sperie de niște zgomote.

I-o prostie... ce dracu', o iau razna?

Se opri încă o dată și mijì ochii, privind în pădure. Pentru o clipă i se păruse că văzuse o mișcare, o formă masivă care se deplasase, apoi nimic. Rămase holbându-se șocat. Nu putea să creadă ceea ce tocmai văzuse. Sau i se păruse că văzuse. Iluzie optică sau...

Iisuse, chiar că-i un urs. I-un urs, să fiu al dracu'!

Mintea lui respingea totuși posibilitatea aceea, deoarece urșii pur și simplu nu erau atât de mari. Îi văzuse în grădinile zoologice, iar când fusese puști urmărise cu sufletul la gură serialul TV *Grizzly Adams* și, deși un grizzly era cu siguranță mare, în niciun caz nu era atât de mare, pe cât...

Nu, refuză Jack gândul respectiv. *Nimic* din pădure *nu-i atât de* mare. *Dar copacii n-au picioare...*

Îl privi și-i simți spaima crescând. Era încântat că două-picioare erau ușor de prins și că ofereau o cantitate mare de carne bună. Odată ce le jupuia pielea colorată, dar lipsită de gust, carnea lor moale era savuroasă, mai bună decât a oricăror animale pe care le mâncase.

Rămase în umbrele copacilor înalți, privi creatura micuță alergând pe potecă și urmă învățăturile Vârstnicilor: Lasă vânatul să vină la tine.

Radarul lui Jack era pe alertă maximă, dar la orizont nu se întrezărea nimic. Nimic... cu excepția formei pe care i se păruse c-o zărise. După ce trecură douăzeci de secunde fără să vadă altă mișcare, încercă să se convingă că se înșelase. Era *imposibil* să fi zărit ceva. Speriat, se întoarse și începu să suie rapid, scoțând pachetul de Marlboro. Avea să-și aprindă o țigară pe drum.

Simți apoi ceva cald pe spate. Era o senzație atât de palpabilă, de bizară, încât Jack se opri și se întoarse. Se

așteptase realmente să vadă soarele ițindu-se dintre nori, dar în locul lui silueta incredibilă care stătea cu picioarele rășchirate de o parte și de cealaltă a potecii la numai cincisprezece metri depărtare îi produse modificarea instantanee a întregului metabolism. Mâna i se înmuie și pachetul de țigări îi căzu dintre degete.

Jack Remsbecker rămase cu gura căscată și percepțiile lui căpătară caracterul de irealitate al viselor. Era extraordinarul mecanism de apărare al corpului uman, care oprea creierul să expedieze spre organe semnale de groază atât de șocante, încât să cauzeze efectiv un infarct sau pierderea cunoștinței. Menținerea stării sale de funcționare, deși toate speranțele păreau pierdute, făcea parte din ultimul efort major al corpului de a se salva. Eșecul acelui mecanism de siguranță, atunci când se confruntă cu sfârșitul cert și teribil, îi poate face pe unii oameni să moară pur și simplu de frică.

Jack nu avu norocul ăsta.

El văzu totul prin ochii peste care căzuse filtrul groazei absolute, paralizante. Când acea uriașă creatură a morții înaintă silențios, el rămase nemișcat, în stare de șoc, cu bocancii lipiți de cărarea noroioasă. Undeva departe, o funcție cognitivă a creierului anunță fuga ca fiind imposibilă. Silueta se mișca foarte rapid, prea rapid pentru ceva de o asemenea mărime. Și în ochii ei, Jack citi certitudinea morții sale.

Când ajunse la el, mușchii lui Jack cedară și bărbatul căzu pe spate. Creatura îl prinse însă de față înainte să fi atins pământul și-l ținu locului. Apoi îl ridică de pe sol. Cu toată fața acoperită de palma masivă, vederea periferică a lui Jack pâlpâi cu pete roșii, pe măsură ce presiunea sângelui îi creștea.

Simți cum creatura suia dealul, după ce părăsise poteca. Îl purta cu ușurință și, după un moment, se opri și-și schimbă priza, apucându-l de ceafă. Îl ridică și fețele lor se apropiară până la treizeci de centimetri. Când degetele musculoase îi strânseră traheea, împiedicându-l să scoată vreun sunet, bărbatul simți duhoarea oribilă a făpturii și se holbă în ochii ei teribili, pupile galbene în care strălucea o mânie oarbă.

Apoi auzi – și simți – un pocnet precum cel scos de boabele de porumb care se transformă în pop-corn. Era coloana lui vertebrală.

Jack ar fi vrut să țipe ca un copilaș, dar nu-și putea pune plămânii în mișcare, deoarece gâtul său tocmai suferise catastrofala fractură a vertebrelor cervicale, astfel că întregul corp de la umeri și până în vârful degetelor de la picioare devenise un simplu sac de carne inertă. După aceea percepu răsuflarea fierbinte, când diavolul cumplit își deschise gura largă și mușcă din chipul său ca dintr-un măr, de la bărbie până la șaua nasului. Cu vederea încă funcționându-i, șira spinării ruptă nu ameliora durerea insuportabilă de la gât în sus și nici teroarea pură a celei mai teribile groaze primare a omului: aceea de a fi mâncat de viu de altă creatură. Ultimele senzații haotice ale lui Jack fură de agonie inimaginabilă suprapusă peste o oroare de neînchipuit.

7

La scurt timp după ce Jack Remsbecker fusese târât în adâncul pădurii, apoi jupuit și mâncat ca un pui de găină, Ty aducea Mercedesul la locul său. Ceasul din garaj

arăta 6.52. Știa că Ronnie se trezise și că aveau să urmeze niște clipe tensionate până îi explica totul.

Traversă curtea și intră în casă, își atârnă în debara jacheta de James Dean sinucigaș, după care se împletici către biroul soției sale, sperând să șteargă cripticul mesaj de adio de pe calculatorul ei. În bucătărie stătea Meredith, fiica lui de șase ani, în pijama, și mânca fulgi de cereale privind în gol. Ty știu că într-o bună zi fetița se va autodescrie ca o „persoană care detestă dimineţile".

– 'Neața, scumpo. Mami s-a trezit?

– Da, reuși ea să murmure.

– A fost la ea în birou?

– Nu știu.

În biroul lui Ronnie, screen-saverul rula imagini Escher ale unor rațe îmbucate între ele, care se transformau treptat în alte rațe inversate; aceeași imagine pe care el o văzuse mai devreme. Ty atinse o tastă și văzu că mesajul pe care-l scrisese dispăruse.

– Futu-i...

– Bună!

Ty se răsuci și-și văzu soția în prag, purtând un halat alb de baie, cu părul ud strâns într-un prosop și cu brațele încrucișate.

– Bună, replică el prefăcându-se surprins.

O privi atent și, în ciuda calmului ei exterior, îi simți ușoara îngrijorare. Ronnie desfăcu prosopul și-și scutură cârlionții scurți roșu-castanii; ochii ei negri erau prudenți, întrebători. Părea mai degrabă că ar avea douăzeci și opt de ani, nu treizeci și opt. Aspectul fermecător de băieţos datorat părului tuns scurt, pielea albă și aerul de spiriduș creau impresia inițială că Veronica Greenwood ar fi o femeie moale, poate chiar slabă. Ty le spunea însă tuturor

celor dispuși să asculte că Ronnie era cea mai tare și mai dură din toată familia lor.

În secunda aceea el o dori cu disperare, fizic și emoțional, dar știa că nu merita nici măcar să se apropie de ea. Ronnie nu voia decât ca soțul ei să scape de boala lui și să revină la ea. Amândoi se temeau că nu vor mai putea rezolva niciodată situația printr-o simplă discuție, deoarece devenise prea complexă. În același timp, ei recunoșteau că oamenii foarte inteligenți obișnuiesc uneori să complice în mod excesiv lucrurile potențial simple.

– Și eu te iubesc. Noi toți te iubim, spuse ea răspunzând mesajului pe care Ty i-l lăsase pe calculator. Coborî prosopul și se încruntă. Arăți groaznic. Ce se-ntâmplă?

Când ochii lor se întâlniră, Ty simți brusc o rușine fără margini pentru ceea ce fusese gata să facă cu câteva ore în urmă. Trădarea și abandonarea soției și copiilor săi ar fi fost suficiente pentru a-l condamna pe vecie la flăcările iadului, dacă ar fi crezut realmente în așa ceva... și el obișnuia să creadă. Ty optă să părăsească odaia, sărutându-i obrazul femeii când trecu pe lângă ea.

– Nu se-ntâmplă nimic, răspunse el.

Ronnie îl privi dispărând pe hol. Se temuse pentru căsnicia ei, dar acum se temea pentru viața lui.

Ty intră în cabinetul său și se gândi la promisiunea înecoșată de alcool de a nu mai reveni niciodată acolo. Se așeză la birou, derulă ziarul pe care-l ținuse strâns în mână, găsi cuvintele *rupere* și *copaci* și le reciti, din nou și din nou, de parcă cineva, un redactor de la fițuica aceea locală de doi bani, dăduse cumva peste Adevărul Suprem. Aceasta putea realmente să fie piatra Rosetta pe care Ty Greenwood o căutase pentru a-și reface numele și viața.

Spre deosebire de tot ce văzuse în ultimii trei ani, ştirea aceasta era reală şi evenimentul se petrecuse în vecinătate, dar nimeni, cu excepţia lui, nu ştia ce putea să însemne. Ridică receptorul telefonului şi formă numărul ziarului, apoi îşi dădu seama că n-avea să-i răspundă nimeni la ora 7.10 într-o dimineaţă de sâmbătă. Închise şi rămase privind titlul.

Lacrimile îi năpădiră ochii, când un val de emoţie se revărsă peste el. *Doamne Dumnezeule, te rog, să nu fie o pistă falsă!* Ty se ruga rareori pentru ceva, însă momentul acesta părea cuvenit. *De ce am văzut ştirea asta? Spune-mi că nu-i o glumă care să-mi prelungească agonia. Acesta să fie răspunsul meu?* Îl furnicau degetele să telefoneze la ziar. Fiindcă dacă articolul acela nu era ceea ce căutase el, atunci în scurt timp avea să revină pe drumul negru către neant, iar a doua oară n-avea să se mai abată de la el.

Când începu o bură fină, Mitch îşi privi ceasul. Aştepta de douăzeci de minute la răspântie. După ce-i acordase lui Jack o întârziere suplimentară de zece minute, îşi îngădui să se enerveze. De ce trebuia el să plătească pentru excesele celuilalt? Mitch nu ieşea seara în oraş ca să se îmbete criţă şi să preacurvească până dimineaţa în căutare de senzaţii ieftine.

Dumnezeule, nu se poate mişca puţin mai repede?

De aceea el, Mitch, era partener în firmă, iar Jack trebuia să se mulţumească cu firimiturile. Mintea lui căută cu furie după analogii şi metafore pentru existenţa ratată a lui Jack şi propriile sale succese, dar totul se rezuma la cine va ajunge primul pe culmea muntelui. După ce ajunsese la concluzia aceasta – şi după ce aşteptase exact

douăzeci și patru de minute –, Mitch continuă traseul, cu pasul ritmat la unison cu iritarea sa.

În timp ce vâra cheia în broasca ușii de sticlă, John Baxter auzi telefonul sunând și se grăbi, pe cât de repede o putea face la șaptezeci și patru de ani, până la recepție. Nu era nici ora 7.30 și cineva telefona, ca să insereze probabil un anunț despre vreun câine care se pierduse.

În calitate de director al publicației *Snohomish Daily News*, speranța pragmatică a lui Baxter era că vreun barosan de la o companie celebră înțelesese în cele din urmă că procedase greșit, iar acum ceda și dorea să cumpere două pagini de spațiu publicitar în umila lui gazetă. Își alungă însă iute visul acela și ridică receptorul. Era prea dimineață și era sâmbătă. Ar fi fost gata să parieze pe câinele pierdut.

– Bună dimineața, știrile.

– Bună dimineața, pot să vorbesc cu cineva de la departamentul editorial?

Baxter detectă o ușoară tărăgănare a glasului specifică celor din Sud.

– Vorbiți chiar acum, răspunse el.

– Ați publicat un articol despre dispariția unui lucrător de la Weyerhaeuser. Știți despre ce este vorba?

– Da.

– Dumneavoastră l-ați scris?

– Nu, spuse Baxter. L-a scris o puștoaică de la Wazzu.

„Wazzu" era diminutivul local pentru Washington State University, creuzetul în care se creau jurnaliștii statului Washington.

– O cheamă Verna McKay, continuă Baxter. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș dori să stau de vorbă cu ea despre informațiile din... Este cumva pe acolo?

– Nu, nu vine azi. Poate că vă pot ajuta eu.

– Sunt pur și simplu curios ce dețineți în dosar. Bănuiesc că aveți un dosar al dispariției, nu?

– Da, însă este confidențial. De ce vă trebuie?

– Mă scuzați, făcu Ty, dar pot să știu cu cine stau de vorbă?

– Sunt John Baxter, directorul ziarului și editorialist. Dumneavoastră?...

– Numele meu este Ty Greenwood, spuse Ty dându-și imediat seama că n-ar trebui să fie prea agresiv. V-aș fi realmente recunoscător dacă mi-ați îngădui să examinez dosarul. Lucrez la... Serviciul Forestier... și ne îngrijorează disparițiile din ultima vreme.

– Au mai fost și altele? întrebă imediat Baxter, ca un adevărat ziarist.

– Da, câteva, minți Ty.

Acesta era primul caz de care auzise.

– Serviciul Forestier, ziceți? Baxter se gândi că nimeni n-ar fi inventat o asemenea identitate. Da, bine, puteți veni la redacție, însă dosarul rămâne aici.

– Mulțumesc. O să trec mai târziu în cursul dimineții.

John Baxter închise telefonul și se întrebă de ce individul păruse atât de surescitat să consulte un dosar despre un pădurar care dispăruse. Oamenii dispar mereu în păduri.

Mitch ajunse pe vârful muntelui, curăță zăpada de pe un bolovan, se așează și scoase un sandvici din rucsac. Mușcă din el și se gândi la jalnicul Remsbecker. Își privi ceasul și clătină din cap. Deși nu-l văzuse de peste două

ore, era convins că Jack se afla la mai puțin de treizeci de minute în urma lui.

Termină primul sandvici și rămase privind panorama superbă. În apropiere existau două piscuri mai înalte decât cel pe care suise el, iar restul peisajului consta din măguri mai scunde și văi verde-întunecat care se întindeau până în depărtare. Se afla la câteva coame distanță de șosea și pierduse din vedere depresiunea pe care o străbătea aceasta. Îi plăcea să nu poată zări drumuri sau orice alte dovezi ale existenței omului.

Inspiră aerul rece, care se dilată în plămânii lui ca oxigenul pur, după care decise să-și termine masa – era deja ora 9.30 – și să se întoarcă. Surâse, imaginându-și-l pe Jack luni la birou, străduindu-se să-i contrazică versiunea despre excursie.

După patruzeci de minute, sentimentele lui Mitch parcurseseră gama completă de la iritare la dezgust și apoi la îngrijorare. Pentru o clipă se gândi că era posibil ca Jack să se fi întors în Cherokee, ca să se culce și să-și alunge mahmureala, apoi alungase ideea aceea, deoarece Jack n-ar fi avut cum să intre în mașină. Deoarece de acum trecuseră trei ore de când nu se mai văzuseră, Mitch începu să privească pe lângă potecă, în locurile ce păreau mai periculoase, căutând semne ale unui accident. Știa că prietenul său nu era la fel de priceput ca el în drumeții; de fapt, Jack îl însoțea în excursii doar ca să-i facă lui plăcere. Se simțea vinovat de lipsa sa de răbdare și de imboldul spre întrecere, fiindcă Jack venise numai din spirit de camaraderie.

După ce coborâse repede câțiva kilometri, examinând cu atenție pantele și râpele din apropiere, Mitch zări o pată de culoare la douăzeci și cinci de metri în față. Se

grăbi într-acolo și văzu că era pachetul alb-auriu de Marlboro Lights, care se distingea de la depărtare pe pământul umed maroniu. Puse pachetul în buzunar, după care se uită în jur, știind că Jack nu s-ar fi despărțit de țigări decât dacă s-ar fi întâmplat ceva foarte rău.

– Jack! strigă el. Jack!

Glasul îi răsună în ecouri și așteptă un răspuns, fie el și sub forma unui geamăt.

– Jack! Jack!

În continuare nimic, doar sunetul surd al ploii slabe și ocazionalele fâlfâituri și foșnete ale păsărilor și animalelor mici.

– Jack!

Mitch privi în jur. Nu obișnuia să înjure, dar situația aceasta impunea un cuvânt urât.

– Căcat, șopti el.

Regretând că impusese regula nefolosirii telefoanelor, hotărî să alerge până la mașină și să solicite ajutor. Echipele de salvamontiști din districtele King sau Snohomish ar fi sosit rapid și l-ar fi adus pe Jack întreg și nevătămat la cină.

Asta chiar că va fi o poveste interesantă pentru luni dimineață la birou.

Era ușor să alerge la vale pe cărarea ce cobora abrupt. După cinci minute, Mitch încetini însă și se uită în jur, simțind că soarele tocmai își strecurase razele prin norii de ploaie. Peste câțiva metri, după ce examinase cerul, își dădu seama că de fapt fusese instinctul lui care-l anunțase că ceva era în neregulă. Mări ritmul alergării, sărind de-acum peste făgașele, gropile și coturile traseului. Gonind pe potecă, încercă brusc senzația că era *urmărit*. Recunoștea că era complet irațional, dar într-adevăr se părea că cineva îi mergea pe urme.

Deși știa că nu era Jack – totul îi spunea că nu era Jack –, se opri să privească, să asculte. Ploaia slabă încetase pentru moment, dar el cunoștea destul de bine pădurile ca să sesizeze că nu auzea *nimic*. Niciun alt sunet decât cel al moleculelor de aer ce se ciocneau între ele. Nicio pasăre, nicio veveriță, greier sau muscă. Nimic. În oricare altă zi poate că nici n-ar fi remarcat asta, însă tăcerea aceea degaja ceva amenințător și îl cuprinse treptat panica.

Mitch începu să alerge cât putea de repede.

Fugind cu viteză maximă, după zece minute văzu puncte de referință care-l anunțau că se afla la mai puțin de un kilometru de Cherokee. Tropăiturile tălpilor sale pe poteca de pământ bătătorit răsunau în ritm constant, dar când accelera, trosnetele crenguțelor și bufniturile de pe solul compactat nu mai sunau sincronizate cu pașii lui. Chiar și în fracțiunile de secundă în care făcea contact cu cărarea, putea distinge alți pași, mai iuți și mai apăsați. Mult mai apăsați. Nu era Jack și cu certitudine nu era ceva ce ar fi dorit să vadă. Se concentră să ajungă la mașină și să plece dracului de acolo!

De acum sprinta și aproape că nu mai atingea pământul. Ploaia revenise mai violent decât anterior.

Încetinind ușor, Mitch bâjbâi prin buzunar și scoase cheile și telecomanda mașinii. Obiectul micuț din plastic negru era o senzație bine-venită în palma lui, creându-i iluzia că era deja în siguranță. Însă carapacea călduță de ușurare se spulberă, când avocatul auzi *răsuflarea* – respirații regulate, egale, dar cu un volum și o rezonanță ireale, aidoma unei înregistrări de bas profund oribil de gros pe care cineva o crease într-un studio audio și o reda acum în spatele lui pentru a-l înnebuni de spaimă. Și reușea s-o facă.

Iar pașii de gigant ai făpturii necunoscute erau de asemenea mult mai puternici decât ai săi. Nu mai exista nicio îndoială că în spatele lui se găsea ceva... ceva cu adevărat mare... ceva...

Prin pâcla ploii, Mitch văzu jeepul și se pregăti să deschidă portiera ținând degetul mare pe buton; cel care la o singură apăsare deschidea numai portiera din dreptul șoferului. Se apropia de Cherokee, mai avea doar treizeci de secunde și...

Avea să reușească...

O știa...

Era foarte aproape. Se văzu sărind la volan și...

Făptura necunoscută îl înșfăcă.

În mintea lui Mitch nu mai exista nicio îndoială, când fu oprit în mod brusc și ridicat, o jumătate de metru, apoi un metru de la pământ, iar telecomanda îi căzu din mână. Un pufnet gros, ca pârâitul unei țesături putrede, dar provenit dintr-un bot de Cerber îl anunță că nu fusese înhățat de ceva uman, iar când fu răsucit printr-o mișcare bruscă, mintea îi îngheță, pricepând că nu era decât un animal micuț prins în ghearele altuia, incomparabil mai mare.

Era ținut de mijloc și de gât și așa începu sfârșitul lui Mitch Roberts. Corpul îi era împins spre spate din talie, ca un mănunchi fragil de bețișoare, ceea ce ducea la incapacitatea de funcționare a sistemului nervos și la colapsul plămânilor din cauza presiunii.

Sub șocul devastator care-i amortiza înțelegerea că nu mai putea respira, Mitch se strădui să se zbată în mod jalnic, brațele fiind singurele lui membre care mai funcționau. Imensul său atacator reacționă cu furie animalică și-i smulse brațul stâng din articulația humerală, iar membrul se separă de trupul bărbatului într-un jet de sânge și fragmente de

piele, mușchi, tendoane albe și ligamente striate roșii și albăstrui. Mitch ridică ochii către brațul său, fluturat acum deasupra lui, și o jerbă stacojie îi udă fața. După aceea întoarse capul și se uită în chipul inuman al ucigașului său.

8

Tânărul luneca peste poteca pădurii ca vântul, cu picioarele atingând solul numai atât cât să asigure locomoția; mișcările lui erau o chintesență de economie. Era un amerindian aflat spre sfârșitul adolescenței, avea salopetă, o cămașă de blugi și bocanci vechi, masivi. Înalt și subțire, își purta părul lung și negru strâns în coadă de cal. Pădurea crepusculară prin care trecea era posomorâtă și ceața deasă ascundea orice detalii mai departe de patru–cinci metri. Deși fața sa era o mască de concentrare, panica din ochii lui trăda faptul că fugea ca să-și scape viața.

La câteva zeci de metri în spate, ceva amenințător, ceva rău se mișca prin ceață cu aceeași viteză ca el. Era precum umbra imensă a unui om normal proiectată pe un perete, atât doar că umbra aceasta avea materialitate.

Tânărul îi cunoștea gândurile și ea cunoștea gândurile sale. Umbra imensă se juca, știind că-l putea ajunge și înșfăca oricând ar fi dorit. Unica speranță a adolescentului era s-o lase să creadă că el era departe de siguranța adăpostului și astfel să se bucure de vânătoare, până în clipa în care ieșeau în luminișul micuț de lângă sălașul familiei lui. Indianul se rugă în gând ca bunicul lui să fi simțit sau auzit strigătele spiritului său sau gândurile ucigașe ale umbrei și să aștepte în câmp, cu pușca pregătită.

Umbra îi simți înșelătoria și începu să se apropie, doborând copacii în calea sa. Trosnetele lor trimiteau adolescentului mesajul că în curând va simți o lovitură din partea brațului aceluia masiv, care-i va frânge gâtul și va pune capăt urmăririi.

Trosc, trosc, trosc...

Se apropia mereu și mereu.

Bum, bum, bum...

Zgomotele erau mai puternice, umbra era în spatele lui, îi simțea răsuflarea pe umăr, pe păr... pe ceafă... Mai aproape, tot mai aproape...

BUM... BUM... BUM...

Oh-Mah...

BUM! BUM! BUM!

– Hei, Șefu', ați pățit ceva? Sunteți înăuntru? întrebă un glas înăbușit.

BUM! BUM! BUM!

Indianul se trezi buimac; urmărirea se terminase, viața îi fusese salvată de bătaia în ușă.

– Hei, Șefu', ați pățit ceva? repetă glasul tânăr de dincolo de ușă, după care reîncepură ciocăniturile.

Tânărul indian, devenit brusc un bătrân, privi în jurul rulotei întunecoase, reorientându-se; draperiile erau trase, ferindu-l de soarele pătrunzător de noiembrie din sudul Californiei. Se ridică în capul oaselor, merse încet până la ușă și o deschise. Explozia luminii matinale îl orbi.

– Intrasem la idei, continuă glasul tânăr. Nu vă este bine?

Bătrânul deșirat de un metru nouăzeci, în cămașă din bumbac subțire, cu părul lung argintiu, dar tot strâns la spate ca în vis, se focaliză lent asupra asistentului de producție de douăzeci de ani, aflat cu două trepte mai jos. Dincolo de el se vedea un tumult de agitație – activitățile

normale într-un studio cinematografic important. Își reaminti că se afla într-o rulotă de tip Star Waggon, lângă platoul 27, la Paramount Pictures de pe Melrose Avenue, în Los Angeles.

– Șefu', vă e bine? întrebă tânărul, neștiind ce să înțeleagă din tăcerea aceea.

– Da, n-am nimic, răspunse bătrânul indian. Care-i treaba?

– V-așteaptă la machiaj. Peste cinci minute, domnule.

Bărbatul încuviință și se întoarse în rulotă. Se duse la chiuvetă, lăsă apa să-i curgă în palmele făcute căuș și se stropi pe fața brăzdată de cute. Visul de acum șaizeci de ierni îi revenea tot mai des. Nici măcar nu putea să moțăie, fără să-l viseze. În ultima săptămână nu dormise mai deloc, pe de o parte din cauza gălăgiei din hotelul de pe bulevardul Santa Monica din cartierul Century City și pe de altă parte din cauza coșmarului care nu-i mai dădea pace.

Treptat, visele deveniseră tot mai clare și dintr-un motiv necunoscut se terminau cu *creatura* fiind tot mai aproape. De data aceasta fusese chiar lângă el în momentul când se trezise. Spaima lui cea mare era că dacă-l prindea, în vis, așa cum fusese cât pe-aici s-o facă în realitate la începutul anului 1945, el nu se va mai trezi niciodată. Se temea că, fiind bătrân și pentru că forțele îi slăbiseră deoarece continua să fumeze două pachete și jumătate de țigări pe zi, creatura îl va înșfăca în somn și el va muri în ghearele ei. Nu putea îngădui să se întâmple asta. Ceea ce trebuia să se întâmple începuse cu multă vreme în urmă și el știa, sau mai precis *simțea*, că sosise în cele din urmă timpul. *Asta este!*

Se înfioră la gândul acela și se privi în oglindă. *Șaptezeci și nouă de ani și se văd toate zilele din ei.* Se șterse

pe mâini, își căută jacheta din piele de viței cu franjuri și mărgele și scoase din buzunar pachetul de Kools. Își aprinse o țigară. Jacheta făcea parte din imaginea pe care și-o cultivase de mulți ani. O purta ori de câte ori călătorea, fiindcă „Șeful" Ben Eagleclaw, așa cum era cunoscut de pe majoritatea genericelor numeroaselor filme în care apăruse, ar fi purtat o asemenea jachetă. La el acasă însă, în Eureka, bătrânul și banalul Ben Campbell purta pur și simplu hanorace și bluze de trening.

Ben trase adânc și fără plăcere din țigară și se gândi la agentul lui și la felul în care i-ar fi putut da vestea, deoarece Ben Campbell era pe punctul de a-l băga pe „Șeful" Ben Eagleclaw într-o grămadă de necazuri... iar „Șeful" nu avea absolut niciun cuvânt de zis în privința asta. Acolo exista ceva – nu era tocmai sigur ce anume –, dar îi putea simți chemarea. Știa că o parte din ceea ce-l atrăgea erau întrebările rămase fără răspuns din urmă cu șaizeci de ani. Acum însă apăruse altceva, ceva nou și puternic, ceva *viu*. Deocamdată, Ben nu știa sigur dacă era doar percepția lui asupra creaturii aceleia, ca o senzație de mâncărime la limita subconștientului, ori dacă acolo exista realmente o entitate, care, cumva, era *în contact* cu el. Nu putea distinge detaliile, dar pricepea un lucru: deciziile pe care urma să le ia în următoarele minute aveau să schimbe totul.

În ciuda faptului că era ora 10.30 într-o dimineață de sâmbătă, redacția ziarului *Snohomish Daily News* era în plină animație. Îmbrăcat cu cea mai bună uniformă a Serviciului Forestier pe care o avea, Ty se străduise să arate cât mai bine, deși se simțea ca un zombie.

John Baxter se apropie și-l evaluă scurt. *Grozav! Un bețiv din Serviciul Forestier care caută cai verzi pe pereți.*

Alcoolicii se recunosc imediat între ei, iar John nu mai pusese picătură de alcool în gură de paisprezece ani, două luni și cinci zile.

– John Baxter, rosti el și întinse mâna, apoi îi dădu lui Ty un biblioraft verde. Dacă doriți, puteți sta acolo și să vă luați notițe. Nu vă pot lăsa însă să plecați cu dosarul din redacție.

Ty luă biblioraftul.

– Sigur că da, nu-i nicio problemă. Mulțumesc!

Baxter reveni în biroul său și Ty se așeză pe sofaua de vinilin din spațiul recepției deschise. Murmurul slab al discuțiilor dintre redactori și clicurile tastaturilor dispărură, după ce Ty luă un pix și deschise biblioraftul. Acesta cuprindea consemnarea discuțiilor dintre reportera care scrisese articolul și șeful lui Joe Wylie, respectiv cu Bill Alexander, polițist din districtul Snohomish. Cu toate că nu se știa cu certitudine locul exact unde se petrecuse incidentul, Ty notă zona aproximativă și după aceea scrise numele importante și numărul de telefon al lui Wylie. Decise s-o sune pe nevasta acestuia de îndată ce ajungea acasă.

Când plecă, prinse căutătura lui Baxter și flutură din braț în semn de mulțumire. Baxter încuviință din cap.

John Baxter se lăsă pe spate în scaunul lui uzat și antic, care părea să-i fi aparținut lui Clark Kent, alter ego-ul lui Superman. Instinctul de ziarist îi spunea că individul acela avea un aer familiar, dar pur și simplu nu și-l putea reaminti. Privi numele pe care-l mâzgălise pe blocnotesul din recepție.

– Ty Greenwood..., repetă el încetișor.

Avea bănuiala că domnul Greenwood însemna mai mult decât lăsase să se vadă. Rupse fila din blocnotes și o puse pe birou. Se gândi pentru o clipă să telefoneze la

Serviciul Forestier, după care decise să mai aștepte. *Data viitoare când mai apare Greenwood ăsta – și sunt sigur c-o să mai apară –, o să facem niște verificări.*

La cinci minute după ce fusese deșteptat din somn, în loc să fie instalat în scaunul pentru machiaj, Ben se găsea la bordul unui cărucior Cushman și străbătea imensele studiouri Paramount Pictures împreună cu un asistent de producție. Pentru a obține mijlocul acela de transport, mințise un regizor secund că o urgență apărută în familie îl silea să plece acasă. Acesta îl anunțase pe regizorul principal și Ben repetase povestea sa despre o criză în familie. Cu cât detalia mai mult, cu atât credea în propria sa născocire.

Abia după ce fusese învoit în mod oficial de un producător executiv și obținuse un mijloc de transport până la parcare, își dăduse seama că pusese în mișcare lucruri ce depășeau capacitatea lui de analiză. Acționase pe baza unui instinct de indian adevărat: abandonase un film important din cauza unei presimțiri și a unui vis despre ceva ce se petrecuse cu peste șaizeci de ani în urmă.

Nebunii de-ale indienilor...

În timp ce căruciorul lor străbătea aleile înguste dintre platouri, mintea lui Ben se întoarse în timp, reamintindu-i succint evenimentele care-l aduseseră la Hollywood. În 1946, revenind din Pacificul de Sud, Ben Campbell și unitatea sa fuseseră debarcați în San Francisco. În loc să se întoarcă acasă, pe terenurile tribului său din districtul Humboldt, în nordul Californiei, el pornise spre sud împreună cu niște camarazi ca să vadă Hollywoodul.

Într-o seară, pe când stătea în mulțime, holbându-se la Betty Grable și June Haver, care coborau din limuzine

la premiera filmului *Surorile Dolly*, un bărbat scund și cu trăsături ascuțite se apropiase de Ben și-i întinsese o carte de vizită.

– Vrei de lucru? îl întrebase. Am nevoie de indieni, mai ales de tipi înalți. Sunt în *meserie*.

Ben auzise legenda cu Lana Turner și văzuse destule filme ca să știe la ce meserie se referea bărbatul acela. Așa că, în ciuda tachinărilor camarazilor săi, îi telefonase a doua zi și căpătase rolul de figurant într-un serial realizat de studiourile Republic, în care făcea parte dintr-o hoardă de apași furioși. În scurtă vreme începuse să fie foarte solicitat, într-o lună ca indian shoshone pentru RKO, în alta ca indian creek pentru Warner Brothers. Nici regizorii, nici spectatorii nu cunoșteau deosebirea, iar el era mai mult decât încântat să ia suma, pe atunci regească, de treizeci și cinci de dolari pe zi, ca să înghită praf, să chiuie din răsputeri și să fie împușcat de actori ca John Wayne și Ward Bond.

Până când Ben apăruse prima dată pe genericul unui film, bărbatul care îi dăduse cartea de vizită, agentul independent Al Levine, care-și oprea 10% din contracte – și care acum era și agentul lui –, decisese că Ben Campbell avea nevoie de un nume „indian" și astfel el devenise Ben Eagleclaw. Al îi promisese că așa va câștiga mai mulți bani. Faptul că peste niște ani un alt indian, Benjamin Nighthorse Campbell, avea să fie ales senator în statul Colorado n-a contat prea mult, deoarece pe atunci aproape toți știau că pe Ben îl chema Eagleclaw, nu Campbell.

Până la sfârșitul anilor 1960 și după treizeci de ani în care fumase câte trei pachete de țigări pe zi, chipul lui Ben se bătucise și devenise un simbol perfect șlefuit al înțelepciunii indiene. Al, pe atunci în vârstă de optzeci și unu

de ani, care continua să-i fie agent, decisese să-l promoveze. După ce suise ierarhia distribuţiilor, de la tânăr musculos, la războinic experimentat şi la vraci, Ben era pregătit – simţise Al – să devină şef de trib. Îl anunţase pe Ben că asta putea să însemne o creştere a preţului său. Fusese ultima strategie lumească a lui Al, pentru că la o oră după prânzul lor, agentul murise.

Ben se întrebase mereu dacă de vină fusese abuzul de chili.

Deşi nepăsarea indiferentă a lui Al faţă de protocolul culturii indiene îl stânjenise puţin pe Ben, el decisese, parţial din respect pentru răposat, să accepte titulatura de şef de trib. De-a lungul anilor văzuse cum pieile-roşii ameninţătoare evoluaseră în postura de nobili americani nativi şi, în ciuda faptului că rolurile pentru indieni se reduseseră, Ben îşi câştigase un renume suficient pentru a face faţă cu succes rolurilor de bătrâni înţelepţi. Desigur faptul că el era un bătrân înţelept *indian* nu era ignorat de Hollywood. Când intră în parcarea Paramount, Ben se gândea la Al Levine. Se întrebă ce făcea în rai sau în Marele Sat Al Spiritelor sau oricum altfel s-ar fi numit locul unde mergeau bătrânii evrei. Sid, partenerul lui Al, se retrăsese cu zece ani în urmă, lăsând afacerea fiului său, Jay, care-l preluase şi pe Ben alături de alţi clienţi. Ben se întrebă cum avea să-i spună lui Jay că plecase pur şi simplu în toiul filmărilor, ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Clătină din cap.

Nebunii de-ale indienilor. Îmi dau cuvântul în faţa lui Dumnezeu că habar n-am ce fac.

– Ale dracului nebunii de-ale indienilor, murmură el încet şi asistentul de producţie care-l conducea, abia ieşit din faza de embrion, îl auzi.

– Poftim? Aţi spus ceva, domnule?

– O veche incantaţie indiană, minţi Ben fără să clipească. Despre trecut... şi despre viitor.

Tânărul cu chip de copil îl privi cu veneraţie.

– Impresionant!

Ben îşi spuse că flăcăul nu cunoscuse decât casa, şcoala, absolvirea şi acest studio cinematografic. Zâmbi în barbă pentru că puştiul îi înghiţise rahatul, fiindcă el era bătrân, turnase multe filme şi era indian.

Atunci îşi dădu seama că poate că nu era chiar un rahat absolut.

Simţi conflictul dintre indianul din filme, „Şeful" Ben Eagleclaw, şi adevăratul indian, Benjamin Campbell din tribul Tsnungwe, districtul Humboldt. Adevăratul indian era la cârmă. Indianul din filme nu era decât un pasager. Aici era teritoriul instinctului, pentru că indianul din filme continua să fie singurul care opera la nivel conştient. Era uşor înspăimântător, fiindcă şi el se simţea cam ruginit pentru asemenea chestii spirituale indiene. Când opriră lângă Chryslerul 300 pe care îl închiriase, Ben îl privi pe băietan şi surâse uşor. Abia trecuse de douăzeci de ani şi ţânţarul ăsta tocmai îl ajutase să vadă ceva ce el nu ştia.

9

Ronnie plecase la conferinţa cu clienţii japonezi, când Ty ajunse acasă şi o găsi pe Amy, babysitterul lor în vârstă de şaptesprezece ani, în bucătărie, uitându-se împreună cu Meredith la serialul TV *Three Stooges*. Fiica lui râdea încântată, în timp ce Amy părea scârbită. Ty ştia că

Meredith va avea un viitor interesant, întrucât orice femeie, indiferent că ar fi avut șase sau șaizeci de ani, căreia îi plăceau frații Stooges, și care le înțelegea umorul, înainta în viață în chip vădit după altă cadență. În zilele ei mai puțin serioase, Ronnie fusese de-a dreptul îndrăgostită de cei trei tembeli, dar Ty nu-i spusese niciodată că în afară de frumusețea, mintea și inima ei bună, faptul că-i aprecia pe Stooges jucase un rol extrem de important în a-l convinge să se însoare cu ea.

– Când a spus doamna Greenwood că termină? o întrebă el pe Amy.

– Ă-ă-ă, cred c-a zis că pe la...

– La prânz, răspunse Amy fără să-și ia ochii de la dezastrul pe care Moe Stooges îl abătea asupra fraților săi, Larry și Curly.

Ty intră în cabinetul lui, ridică telefonul și tastă un număr.

– Alo?

– Doamna Wylie?

– Da.

– Numele meu este Ty Greenwood. Condoleanțe pentru soțul dumneavoastră. V-aș putea deranja câteva clipe cu niște întrebări?

– Da... dar pe cine reprezentați?

Ty îi spuse că primise numărul de la *Snohomish Daily News*, apoi minți că Serviciul Forestier era interesat de cazul soțului ei. Lori Wylie fu cooperantă în primele minute, însă întrebările părură să alunece pe un făgaș foarte bizar.

– Soțul dumneavoastră a pomenit vreodată de lucruri stranii pe care le-ar fi văzut pe când patrula prin păduri?

– Stranii? În ce fel?

– Lucruri stranii pe care este posibil să le fi zărit. Lucruri anormale. Vreo semnalare de ceva... nu știu, ceva neobișnuit.

– Lucrați la Serviciul Forestier?

– Da.

Brusc, Lori Wylie nu se simți defel în largul ei.

– Domnule Greenwood, soțul meu a dispărut. Copiii mei și cu mine suntem teribil de îngrijorați. N-am nici cea mai vagă idee despre ce i s-ar fi putut întâmpla și mă rog cerului ca el să apară teafăr. Mă străduiesc din răsputeri să-mi păstrez cumpătul, dar așteptarea mă distruge. Acum dumneavoastră îmi telefonați și mă speriați, întrebând asemenea lucruri...

– Doamnă Wylie, vă asigur că încerc doar...

– Vă rog să nu-mi mai telefonați. La revedere!

Îi închise. Ty îi telefonă din nou, însă auzi ton de ocupat.

Pe aeroportul Burbank, Ben decise să meargă mai întâi acasă, pentru a încerca să-i explice lui Doris ce se întâmplase. Știa că drumul său avea să-l ducă mai departe în nord, dar mai întâi trebuia să facă un popas și să-și calmeze soția fragilă. Anticipa fiecare întrebare a ei, de parcă ar fi fost chiar alături.

„Care-a fost urgența?"

„Te poți întoarce ca să termini filmul?"

„Vom pierde bani, Benny?"

„Unde te duci?"

Tânăra de la ghișeul de bilete Southwest Airlines încerca să-i atragă atenția, în timp ce Ben rătăcea cu gândurile la felul în care nevasta lui atât de emotivă va privi acest episod de dezertare necaracteristic lui.

– Domnule? rosti ea. Domnule? Unde vreți să mergeți?

Ben zâmbi în semn de scuză.

– Iartă-mă, m-am senilizat de tot. San Francisco International, apoi Eureka. Cred că va trebui să schimb avionul.

– Da, radie fata încântată că-l readusese cu picioarele pe pământ. În vreme ce-i tasta datele pentru bilet, ridică ochii: Sunt un mare fan al dumneavoastră. V-am văzut de când eram mică.

– În ultima vreme, asta-mi zic toţi, glumi el.

După câteva minute, în timp ce îşi instala corpul prea înalt pentru fotoliul strâmt de lângă hublou, bărbatul privi peste întinderea vastă şi netedă de beton şi o compară în minte cu locul spre care ştia că se îndrepta. Atunci avu o revelaţie. Deşi regizorul îl asigurase că vor sări peste scenele în care apărea el, urmând să le filmeze după ce revenea, adevăratul indian îi transmise actorului indian o veste care-l zgudui:

Nu te mai întorci.

Între orele 13 şi 17, starea mentală a lui Karen Roberts trecu de la îngrijorare la spaimă agitată. Soţul ei, Mitch, era punctual şi respectarea orei la care promisese că va fi acasă era pentru el la fel de firească precum respiraţia.

Până la ora 18, ţesătura lumii ordonate a femeii se transformase în zdrenţe.

După ce sună la urgenţe şi i se spuse că nu se putea acţiona pe baza sesizării dispariţiei unei persoane decât după trecerea a douăzeci şi patru de ore, Karen înnebuni. Răcni la operatoare, apoi telefonă la o jumătate de duzină de prieteni, inclusiv lui Seth Olinka, şeful lui Mitch. Seth o linişti pe femeie, după care telefonă unui bun prieten, Dick Wright, consilier municipal în Seattle, care la rândul său îşi sună un prieten – primarul. În câteva minute,

toată zona din estul orașului Seattle, de la trecătoarea Snoqualmie până aproape de granița canadiană, roia de echipaje de poliție din zece jurisdicții, care primiseră ordinul de a găsi un Cherokee verde undeva în ploaia rece și fină.

La ora 21.05, sus deasupra autostrăzii 2, farurile unui echipaj de la Departamentul Șerifului sclipiră peste un Cherokee verde care staționa. Fordul Crown Victoria de patrulare opri lângă jeep. Prin parbrizul bătut de ploaie, polițistul Bill Alexander citi numărul de înmatriculare, după care își aprinse plafoniera ca să citească ce mâzgălise cu câteva ore în urmă pe când se îndrepta spre o constatare de coliziune. Datele coincideau. Bill încă simțea un fior de încântare de câte ori raporta prin radio la bază. Își amintea serialele TV pe care le privise în copilărie.

– Unu david treizeci și doi, raport.

– Raportează, zise dispecera.

– Doi–șapte–cinci, victor, ics, victor.

Peste un moment, dispecera îl anunță răspunsul:

– Ăsta-i unsprezece–douăzeci și patru. Se poate acționa.

– Confirmare.

Peste altă clipă:

– Unu david treizeci și doi?

– Recepție.

– Verifică mașina. Trimitem unsprezece–optzeci și cinci. Ce zece–douăzeci ai?

– Confirmare. Sunt la zece kilometri nord de ieșirea de pe Dillard Road pe Lone Mountain.

– Confirmare. După o secundă: Unu david treizeci și doi, salvamontul este zece–treizeci și nouă și va sosi în aproximativ douăzeci de minute. Nouă–douăzeci sunt

Mitchell Roberts și Jack Remsbecker. Pot să fie în preajmă și în imposibilitate de a răspunde. Fii prudent.

– Unu david treizeci și doi, confirmare. Aplic cod șase.

– Confirmare.

Bill puse microfonul la loc și se aplecă spre pălăria impermeabilă de pe podeaua mașinii. În exteriorul micuțului său cocon protector de lumină și căldură ploua și era întuneric și, brusc, bărbatul simți că nu voia să iasă în singurătatea de acolo. Era o senzație stranie, mai ales pentru cineva care crescuse în preajma acestor păduri, dar felul în care găsise camioneta tipului de la Weyerhaeuser cu câteva zile în urmă, cu portiera deschisă și motorul mort, dar cheile în poziția „pornit", fusese realmente straniu. Bill avea douăzeci și cinci de ani și tocmai vizionase un episod din *Dosarele X* în care era vorba despre răpiri efectuate de extratereștri, așa că descoperirea camionetei goale îi trezise o sumedenie de idei.

Lăsă motorul mașinii să meargă, își alungă neliniștile, luă lanterna și deschise portiera. Ceața îi sărută chipul, când ieși și închise portiera. Gazele de eșapament ale automobilului se învolburară în jurul său după ce roti lanterna împrejur, ca să se orienteze. Lăsase aprinse farurile și girofarul și astfel își putea face o idee despre terenul din imediata apropiere.

Îndreptând lanterna către Cherokee, văzu o geantă de sport pe podea în fața scaunului de lângă șofer, o jachetă și o păpușă Barney în partea din spate a jeepului. Nimic suspicios. Vehiculul era încuiat. Bill înaintă spre potecă.

– Alo? Alo? strigă el.

Nu-i răspunse niciun ecou, deoarece umiditatea din aer absorbea toate sunetele. Se auzea doar fâșâitul slab al ploii. Polițistul merse către cărare, baleind raza lanternei înainte și înapoi, căutând ceva... orice...

– Alo? Mitchell Roberts? strigă el din nou, sperând de data aceasta în mod zadarnic că rostirea unui nume ar putea aduce vreun rezultat. Jack Remsbecker?

Porni încet în sus pe panta stâncoasă, fără să intenționeze să ajungă prea departe, ținând seama de neliniștea bizară și de faptul că în scurt timp avea să sosească echipa de salvamontiști. După ce mai parcurse cincizeci de metri, sistemul lui de avertizare, mecanismul acela subconștient care te oprește să pășești în fața unui automobil ori să pui mâna pe o plită încinsă, îi răcnea efectiv în minte. Chiar în clipa când Bill ajunse la linia pe care nu intenționa în niciun caz s-o depășească, locul de unde avea să-și piardă mașina din vedere, raza lanternei sclipi pe ceva. O roti în jur, dar nu văzu și nu auzi nimic, așa că merse către locul respectiv. După doi metri, văzu că era o telecomandă de automobil, pe inelul căreia se aflau mai multe chei.

Bill se uită înainte de a o atinge, căutând indicii despre felul în care ajunsese acolo.

A fost aruncată? Scăpată? Scăpată la dus? Scăpată la întors?

Ajungând la puținele concluzii ce puteau fi trase, o ridică, o șterse de noroi și o vârî în buzunar. Cine știe? Poate că nici nu era de la Cherokee.

Baleie zona cu lanterna și dintre nuanțele de gri și brun de pe pietre ieși în evidență o pată roșu-maro mare. Se lăsă pe vine, ca s-o examineze mai îndeaproape. Părea să fie sânge închegat, o pată maronie de felul celor provocate de bolile de ficat, cam cât jumătate de palmă. Plouase toată ziua, așa că Bill știa că, dacă ar fi fost sânge, atunci cantitatea inițială fusese probabil mult mai mare. În timp ce privea pata care se reducea treptat sub picăturile de apă, simți ceva cu totul nelalocul lui pe poteca

întunecată de munte în mijlocul unei ploi friguroase: căldura soarelui. Putea să jure că o simţise prin uniformă şi pelerina de ploaie.

Nu se opri să analizeze senzaţia aceea, ci se întoarse pur şi simplu şi o luă la fugă. Fugi cât putu de repede.

Până la maşină erau aproape o sută de metri, însă bătu toate recordurile de viteză până acolo, sări înăuntru, bägă în marşarier, derapă pe pietrişul plin de noroi şi o şterse din locul acela. Nu-i păsa dacă aveau să-l întrebe de ce plecase. Dacă trebuia, avea să inventeze vreun pretext. Avea să se întoarcă aici doar însoţit. Însoţit de mulţi...

Deocamdată tot ce ştia era *Dă-i dracu' de excursionişti, o tai naibii de-aici!*

10

În birourile Departamentului Şerifului districtului Snohomish, Mac Schneider tocmai termina felul principal al cinei sale, un piept de curcan lat de două palme, cu dressing Dijon, când Karl Carillo se aplecă peste biroul lui aflat vizavi de Mac.

– Mai ai ceva chipsuri?

Mac încă nu se atinsese de punga sa de chipsuri barbecue. Îi plăcea să le păstreze pentru la sfârşit.

– Ia de-acolo, făcu el semn din mână.

Carillo luă punga, o rupse, îşi turnă mai mult de jumătate, apoi se aşeză la loc. Mac se consolă cu gândul că pierderea chipsurilor însemna mai puţin timp petrecut în sala de gimnastică. La treizeci şi trei de ani, Carillo era cu opt ani mai tânăr decât el şi putea să ardă caloriile mai repede.

– Te uişimne lahwks? întrebă Carillo cu gura plină de chipsuri.

– Mai zi o dată... da' mai clar.

Carillo înghiţi chipsurile.

– Te uiţi mâine la Hawks?

Mac ştia despre Carillo că era suporter înrăit al echipei de fotbal Seattle Seahawks. Mac plecase din L.A. în urmă cu trei ani, dar continua să ţină cu Rams şi Raiders, deşi ambele echipe se mutaseră de mult din L.A.

– Detest fotbalul.

Ochii lui Carillo se holbară de neîncredere. După aceea zări o scânteiere jucăuşă în privirea lui Mac şi înţelese că-l tachina. Cei doi erau parteneri de numai şase luni.

Carillo scoase din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari şi o azvârli pe masă.

– Un pariu ca-ntre amici. Eu merg pe-ai noştri, tu ia-i pe Eagles.

Mac privi pe fereastră afară, spre asfaltul care lucea ud în parcare.

– Cred c-ai cam încurcat definiţia pentru „pariu ca-ntre amici". Şi-n plus, Hawks e cotat cu şapte la unu. Haide să nu mai pariem şi să zicem c-am făcut-o.

Carillo pufni, îşi luă bancnota şi se aşeză.

– Ţi-e frică...

Mac se obişnuise cu comportamentul macho al celuilalt. Cu toate că amândoi aveau destule cazuri la care lucrau individual, frecvent acţionau şi împreună. Carillo fusese puşcaş marin şi încă mai afişa tunsoarea perie din armată. În ciuda faptului că era cu zece centimetri mai scund decât Mac, care avea un metru optzeci şi cinci, lui Carillo îi plăcea să tragă de fiare în sala de forţă şi petrecea mult timp în poligonul de tir. Una peste alta, Carillo

era mai definitoriu pentru bărbații atrași de aplicarea legii. Purta o mustață tunsă scurt, șofa fie o camionetă destul de mare, fie o motocicletă, și bea mult cu ceilalți polițiști. Ajunsese detectiv mai repede decât oricare altul care suise prin propriile puteri ierarhia departamentului și era neobosit în urmărirea pistelor.

Mac considera că motocicletele erau periculoase, nu-i plăcea cum arăta cu mustață și nu prea se simțea stimulat mental atunci când socializa cu confrații din aparatul legii. El nici măcar nu părea polițist. În calitate de detectiv, purta haine civile, mai exact o jachetă sport și pantaloni de stofă, așa cum făcuse și pe când era în DPLA. Arătos și cu aspect de țigan irlandez, lăsa mai degrabă impresia că ar fi terapeut sau chiar avocat, având aerul atent al cuiva care te ascultă din momentul în care deschizi gura. Ochii lui căprui, inteligenți și sensibili, anunțau *Îți respect punctul de vedere, îți înțeleg sentimentele.*

Telefonul sună și Mac ridică receptorul.

– Schneider.

Era Mel Benedict, șeful Salvamontului.

– Tocmai m-a sunat șefu', zise Benedict. Doi avocați șmecheri din Seattle cu prieteni sus-puși au dispărut în timpul unei excursii prin munții din est. Probabil că nu s-a-ntâmplat nimic, dar unu' din băieții noștri le-a găsit telecomanda mașinii pe un traseu.

– Poate c-au scăpat-o. De ce m-ai sunat pe mine?

– Poți să te-ocupi tu? Ți-aș fi recunoscător.

– Să m-ocup eu? De ce anume să m-ocup?

– Mac, trebuie să facem un efort susținut cel puțin până-i găsim.

– Nici vorbă! Persoanele dispărute sunt una, da' ăștia sunt excursioniști. Nu m-ocup de excursioniști.

– Auzi, tocmai mi-au venit socrii. În plus, tu ești cel mai tare.

– Ia-o-ncet că mă sufoci cu limbile-astea, făcu Mac.

Era obișnuit cu așa ceva. Timp de zece ani lucrase cu succes în divizia Crime și Jafuri din Departamentul Poliției din Los Angeles. Experiența lui în legendarele zone de conflict acoperite de secțiile Hollenbeck și Rampart îi conferise reputație printre colegii din nord-vestul statului Washington, unde-și stabilise reședința. Plecase din DPLA și se alăturase Departamentului Șerifului Snohomish, sperând să aibă parte de un ritm de viață mai relaxat. Din cauza considerabilei sale experiențe de teren, mulți din departament apelau la Mac pentru sfaturi sau chiar pentru o mână de ajutor.

– Mi-ai face o favoare uriașă, spuse Benedict.

– Adică vrei să merg acolo și s-ajut la căutarea păcălicilor ălora? Un detectiv care să se-ocupe de căutarea excursioniștilor dispăruți? făcu Mac, sperând să scape de un drum prin munții ploioși.

– Carillo-i pe-acolo?

– Da.

– El cu ce se-ocupă?

Mac privi către Carillo.

– Cu ce te-ocupi?

– Am două'j două de cazuri. De ce?

Benedict îl auzise pe Carillo.

– Mă gândisem eu că n-are nimic de făcut. Ia-l cu tine! Așa n-o să te plictisești. Asta-i numai de imagine, Mac. Am primit ordin să fie o prioritate și am nevoie de cineva să dirijeze lucrurile. Mergeți voi doi, vă trimit câțiva polițiști, iar salvamontiștii o să fie-acolo. Ce naiba, probabil că dispărutii o să și-apară pân-ajungeți voi.

– Îmi rămâi dator, spuse Mac și închise.

Carillo ridică din umeri în semn de întrebare.

– Au dispărut niște avocați, zise Mac. Niște excursioniști care probabil s-au rătăcit, dar sunt VIP-uri. Vrei să vii? Benedict zice că așa n-o să mă plictisesc.

– Căcat, crezusem că era ceva ca lumea.

Mac surâse.

– Nu toate pot fi cazuri cu droguri. Haide!

Carillo își luă jacheta, apoi se opri și se uită la televizorul montat pe perete. Se difuzau știrile de la ora 22. Reportera, o blondă superbă, tocmai apăruse cu o relatare dintr-un loc murat de ploaie.

Mac își citea partenerul cu ușurință și rareori rata ocazia de a-l tachina.

– N-am știut că te uiți la buletinele de știri.

– Mă cac în ele de știri, făcu Carillo. Ai văzut-o? Ce bunăciune!

Mac clătină din cap.

– Nu capeți destul acasă?

Carillo, care era însurat și avea doi copii, îi ignoră întrebarea.

– Frate, i-aș pune-o lu' asta, rânji el larg.

– Haide, bagă-ți-o-napoi în pantaloni. Cu cât ajungem mai repede acolo, cu-atât terminăm mai repede.

Carillo se mai uită o dată la ecran, după care porni către ușă. În timp ce părăsea biroul, Mac trase și el scurt cu ochiul spre televizor. Carillo avea dreptate. Femeia era foarte frumoasă.

În vreme ce suia pe solul moale al pantei pieptișe cu pași de câte un metru și jumătate, zumzetul nocturn al micilor animale se diminua în calea lui. Putea simți prezența

altora, o adunare de două-picioare. Ajunse la o porțiune netedă și o urmă după curbura muntelui.

Peste câteva clipe, sub el apărură multe carapace-tari cu foc colorat pe spinări. Își închiseră ochii de foc-în-noapte și din ele coborâră mai mulți două-picioare. Acuitatea lui vizuală era superbă și văzu alți două-picioare mergând între carapacele-tari. El nu știa ce putere aveau două-picioare asupra carapacelor-tari, dar începu să se întrebe dacă nu cumva carapacele-tari erau fie creații, fie slugi ale micilor două-picioare.

Când întâlnise prima dată carapace-tari, crezuse că erau făpturi vii, însă deoarece el putea simți la un anumit nivel glasurile minților sau vibrațiile tuturor creaturilor, îl mirase că ele nu aveau așa ceva. Păreau să fie controlate de două-picioare și, pentru că două-picioare erau acum prada lui, putea fi de folos să știe care era relația lor cu carapacele-tari.

Știa că două-picioare veniseră pentru cei pe care-i ucisese. Se uită la siluetele strânse laolaltă și văzu cum soseau mai multe carapace-tari și roiau și mai mulți două-picioare. Îi numărase pe două-picioare și erau două mâini și patru degete. Se închipui cum ar fi fost să-i atace, știind că valurile de frică din partea atâtora ar fi fost o senzație foarte puternică. I-ar fi putut ucide rapid pe toți, dacă s-ar fi năpustit asupra lor atât de repede, încât niciunul n-ar fi putut răspunde. Ațâțarea de a distruge atâtea din glăscioarele mentale înfricoșate era ademenitoare. Dar inteligența lui îi îngădui să-și imagineze unul sau doi scăpând în carapacele-tari și anunțându-i pe ceilalți două-picioare. Și el știa că erau și alții. Aidoma pietricelelor din pâraie, mulți, mulți alții.

Nu, avea doar să privească. Pântecul îi era plin și avea să aștepte. Două-picioare erau lesne de doborât. El se afla

aproape de locul unde trăiau. Îi putea înhăţa pe unii când era flămând sau îi putea înhăţa pentru simpla plăcere, oricând ar fi dorit. Începea să se bucure de răzbunarea sa.

Se aşează ca să-i privească.

11

– ...de aceea, cu frontul acesta masiv deplasându-se spre sud, se pare că Puget Sound va mai avea parte de multă ploaie, intonă vesel blonda năucitoare care tocmai atrăsese atenţia celor doi detectivi. Dintr-un Bothell foarte murat v-a transmis Kris Walker de la Eyewitness News. Jerry, Trish, aveţi legătura în studioul vostru uscat!

Un glăscior de bărbat se auzi din micul difuzor al monitorului lor:

– Mulţumim, Kris. Se pare că ai avea mare nevoie de un uscător de păr, comentă Jerry.

Kris îi oferi surâsul ei de zece mii de waţi şi ochii albastru-deschis ca gheaţa îi scânteiară, în ciuda faptului că părul bălai i se lipise de pielea capului sub ploaie. Cameramanul îşi opri proiectorul şi Kris Walker îşi coborî microfonul.

– Mai suntem în direct? întrebă ea, continuând să zâmbească, dar cu ceva mai puţin entuziasm.

– Nu, răspunse cameramanul strângându-şi grăbit echipamentul ca să fugă din ploaie.

– Du-te-n pizda mă-tii, Jerry! se adresă reportera către colegul ei aflat în studioul uscat la patruzeci de kilometri spre sud. Într-o secundă, chipul fermecător al lui

Kris fusese acoperit de un nor de furie. Acum să ne cărăm dracu' de-aici!

Echipa de transmisie tăcea temătoare, când femeia își azvârli microfonul către asistenta cu umbrelă și porni spre dubă. Sui pe locul de lângă șofer, scoase un pachet de țigări și-și aprinse una. Cameramanul, Rick Kititani, un bărbat robust de vreo cincizeci de ani, stătea lângă ușa glisantă cu asistentul său și încărca echipamentele.

– Auzi, Kris, te-am mai rugat și-nainte, nu mai fuma-n mașină, îi ceru Rick. Miroase ca naiba și nu-i bine nici pentru aparate.

Kris trase adânc din țigară, apoi suflă fumul direct spre el.

– Plouă. Vrei să stau afară și să fumez? M-ai ținut deja două'j de minute afară. Părul mi s-a făcut de tot căcatu' și tu vrei să mai stau afară? N-am chef.

– Nu, mârâi Rick răbdător, atât doar că nu vreau să mai fumezi în mașină. Dacă trebuie neapărat să fumezi, o să opresc după colț, găsim o clădire și poți să fumezi sub streșini.

– Da, vezi să nu! pufni ea.

În clipa aceea, Rick ar fi strâns-o de gât pe fata asta. Când o întâlnise prima dată pe aparent modesta și presupus debutanta recrutată de la afiliații Fox din Tacoma, el conchisese că era femeia cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată în carne și oase. Începând de la pometii înalți și continuând cu dantura dreaptă, parcă trasată cu linia, și părul blond, Kris avea o moștenire genetică pentru care alte femei plăteau averi ca s-o imite, fără a reuși în totalitate. Însă dacă ochii sunt cu adevărat ferestrele sufletului, safirele ei limpezi trădau o fire puternică, agresivă și poate chiar rea. La trei săptămâni după ce-i fusese repartizat

în calitate de cameraman, regizor de transmisie şi mentor ocazional, Rick n-o mai putea suporta şi începuse în mod discret s-o numească „Zeiţa pizdoasă". Foarte discret, bineînţeles. Se temea că femeia era genul care l-ar fi dat în judecată pentru hărţuire sexuală, abia cât ar fi clipit o dată din ochii ei hipnotici.

Pe Kris o plictiseau reportajele de căcat pe care era trimisă să le facă. *„Kris, du-te şi transmite că plouă în Bothell." Mă fut în asta. Bineînţeles că plouă în Bothell. E Seattle, nu? Aici PLOUĂ! Îşi bat joc de talentu' meu. Daţi-mi nişte subiecte marfă.*

Bănuia că prinderea unor traficanţi de droguri i-ar fi adus mai multă credibilitate. Sau scena puternică a unui tip strivit de o macara pe docuri, care ar fi demonstrat talentul ei pentru recrearea verbală a oribilului. Mai grozav încă, imaginaţia ei invoca o familie de şase persoane ucise într-o coliziune teribilă şi sângeroasă cu o betonieră. Îşi închipui emoţiile martorilor la eveniment şi felul în care ea le-ar fi stors până la ultima picătură într-un reportaj. Da, acelea erau subiecte în care-şi putea vârî adânc dinţii.

Ştia că Rick o detesta, aşa că începuse să pună temeliile îndepărtării sale prin comentarii bine ticluite, plasate ici şi colo, persoanelor cuvenite. Iar Kris îşi cultiva în mod activ conexiunile cu „persoane cuvenite". În scurt timp, simţea ea, avea să aibă puterea să radă pe oricine când avea să se ivească nevoia respectivă. În scurta, dar meteorica, ei carieră, Kris ajunsese la nivelul unei adevărate tacticiene în a-şi submina colegii de muncă şi apoi a-i determina să-şi dea demisia. Îşi aminti episodul ei favorit din *Zona crepusculară*, în care un băiat malefic, atunci când era nemulţumit, trimitea

oamenii în „porumbiște", un soi de neant oribil în care încetai să mai funcționezi ca entitate vie. Lui Kris îi făcea plăcere să știe că, dacă cineva o călca pe coadă, avea o modalitate de a-l trimite pe nemernic în porumbiște. Și nu erau necesare prea multe ofense pentru a începe să elaboreze un plan.

Izbitura portierei dubei o făcu să iasă din reveria răzbunării. Rick se trânti la volan, furios că Kris își aprinsese încă o țigară, pierdută în gânduri. Ea trase din nou fumul adânc în piept, cu plăcere, și-l suflă spre cameramanul japonezo-american de vârstă mijlocie. Reflectă asupra zilei când Rick avea să intre în porumbiște.

– Îmi pare rău, Rick, rosti ea batjocoritor. Cred că n-am mai putut aștepta adăpostul pe care mi l-ai promis.

În timp ce cameramanul pornea mașina, formulând în minte un răspuns care să nu poată fi considerat în niciun tribunal ca fiind sexist, hărțuitor sau jignitor, stația de radio care le asigura legătura cu sediul postului din centrul orașului Seattle învie cu un pârâit.

– Alo, Mobil Cinci? Rick? Kris? Răspundeți! se auzi glasul unei dispecere.

Rick și Kris schimbară priviri. Ea fuma, el șofa. O înfruntare de voințe. Bărbatul cedă și apucă microfonul.

– Da, dă-i drumul.

Vocea femeii se auzea hârâit din difuzor.

– Avem un subiect pentru ora 23. Doi avocați dispăruți. Au plecat în excursie azi-dimineață. Șeriful le-a găsit mașina. Umblă vorba că ei sau șeful lor este amic cu primarul din Seattle. Sunteți cea mai apropiată echipă mobilă. Este pe autostrada 2, deasupra Gold Bar. Porniți într-acolo și între timp noi aflăm locul exact și v-anunțăm. Kris e pe-acolo?

Rick îi întinse microfonul reporterei, care rareori flecărea prin stație cu colegii.

– Bagă-mi pe Palm Pilot tot ce știți și dup-aia roagă pe cineva de la grafică să facă o hartă. Cine-i la scena evenimentului?

În ciuda energiei pe care o dedica tachinărilor, intimidărilor și distrugerii colegilor ei, Kris Walker rămânea în primul rând o reporteră.

– Cei din Departamentul Șerifului Snohomish, răspunse dispecera. Ești programată pentru o intervenție în direct pe la 23.10, așa că trimite-ne banda până la 22.50, altfel va trebui să transmiți și imaginile tot tu în direct. Revin cu poziția exactă a locului.

Kris așeză microfonul în stație.

– În sfârșit avem și noi ceva! ridică ea ochii către cer în direcția unei Autorități a Știrilor. Să dea Dumnezeu să nu fie găsiți până nu-mi transmit reportajul!

Rick clătină din cap ușor, în tot cazul în așa fel încât ea să nu-l vadă. Ferit-a sfântul!

Deși nu fusese încântat să lucreze pe munte în ploaie, Carillo se lumină considerabil la sosirea dubei de la Eyewitness News care o aduse pe reportera cea superbă. Îl înghionti pe Mac și-i făcu semn spre blonda în pelerină de ploaie care se apropia de ei. Mac nici nu avu timp să reacționeze, deoarece Kris întinse brusc mâna.

– Sunt Kris Walker de la Canalul 7. Dumneata ești șeful?

Mac îi strânse mâna.

– Da.

În ciuda frigului și a umezelii, mâna ei era caldă și moale și femeia zăbovi cu ea o clipă prea mult în palma

lui. *În carne și oase arată chiar mai bine.* Bărbatul se sili să se smulgă din transă.

– Semeni a șef, surâse ușor Kris. Te numești?...

– Mac Schneider, detectiv din Departamentul Șerifului districtului Snohomish. Dânsul este detectivul Karl Carillo.

Kris dădu mâna cu Carillo. Strânsoarea și ochii lui îi spuseră că era însurat și dispus oricând să calce strâmb. Kris se adresă cu căldură celuilalt bărbat, tipul puternic și tăcut.

– Fac un reportaj în direct – își privi ceasul – peste douăzeci și cinci de minute. Aș avea nevoie de niște informații generale, să filmez locurile, apoi să intru în transmisie directă cu un interviu. Ai ceva împotrivă?

– Un interviu? Cu cine?

– Cu dumneata.

– Nu. Stai de vorbă cu purtătorul nostru de cuvânt.

– Haide, ce naiba! Vreau pur și simplu pe cineva care să confirme niște lucruri care sunt cunoscute. Nu pot s-aștept până vă vine omul.

Procedura cerea ca purtătorul de cuvânt al departamentului să facă toate declarațiile pentru mass-media, dar pentru Mac cazul de față părea destul de simplu. În plus, femeia era al naibii de frumoasă.

– Nu-s multe de spus.

– Poate. Kris își scoase Palm Pilotul. „Mitchell Roberts – citi ea – și Jack Remsbecker, avocați la Addison, Olinka & Cothran. O firmă mare. Legături cu primarul, guvernatorul..." bla-bla-bla. „Roberts, însurat, doi copii, Remsbecker necăsătorit, amândoi în vârstă de treizeci și șase de ani." Bun, așadar ei s-au rătăcit, nu doar unul, ci amândoi... nu există zăpadă, ca să fi fost posibilitatea vreunei avalanșe, deci ce s-a-ntâmplat? Cum este posibil ca doi bărbați să se rătăcească pur și simplu?

Potrivit hărţii, există o singură potecă, care duce până sus şi după aceea coboară.

Ochii lui Mac şi Carillo se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, când îşi dădură seama că reportera ştia mai multe decât ei. Kris le observă reacţia şi decise că situaţia ar fi putut permite o interpretare care să-i crească audienţa, fiindcă se ştiau atât de puţine.

Ronnie stătea la masa din bucătărie şi sorbea un ceai de plante. Fusese o zi lungă. Când ajunsese acasă, puţin după amiază, Ty nu era pe nicăieri, Amy, bona, sporovăia la telefon cu prietenul ei, iar micuţa Meredith arunca bureţi în piscină împreună cu două prietene. Capacul retractabil al piscinei se blocase la jumătate, expunând destulă apă – un teren de joacă natural, dar potenţial ucigaş, pentru copiii nesupravegheaţi. După ce se repezi afară şi le certă pe fetiţe, Ronnie se înfioră închipuindu-şi pe una sau mai multe dintre ele căzând în apă şi rămânând prinsă sub capac. Asta o decise: aveau nevoie de o bonă permanentă.

Femeia începuse de asemenea să regrete insistenţa ei pentru piscină. Atunci când plănuiseră casa, îşi dorise o piscină şi Ty îi reamintise că în climatul respectiv aveau să fie norocoşi dacă o puteau folosi două luni pe an. Ronnie găsise o firmă care instala echipamente de încălzire solară şi-i dăduse lui Ty broşura publicitară, asigurându-l că piscina va fi plăcută tot anul, iar costul încălzirii va fi realmente modest. Drept monedă de schimb, el se folosise de pivniţa pentru vinuri. Îşi dorea să aibă sub casă un beci real, bine dotat, cu o intrare secretă, aşa cum văzuseră la un castel din Bavaria. Ronnie nici nu concepuse să audă de un beci pentru vinuri, considerându-l un moft şi argumentând prin consumul lor anual infim de vin, însă Ty

rămăsese ferm. În felul acesta ea se alesese cu piscina și soțul ei cu pivnița pentru vinuri.

Acum apa din piscină era rece ca gheața zece luni pe an, întrucât sistemului de încălzire solară îi lipsea un element esențial: radiația solară permanentă. Între timp, Ty ticsise beciul cu sticle de vin în valoare de peste patruzeci de mii de dolari, iar în trei ani ei destupaseră exact șaisprezece sticle. Copiilor le plăcea însă să deschidă ușa secretă de lângă bucătărie, să fugă pe scară și să se ascundă printre butelcile de Château Margaux și Lafite Rothschild.

Femeia privi ceasul de pe cuptorul cu microunde, văzu că era 23.05, luă telecomanda televizorului cu plasmă de pe peretele bucătăriei și deschise pe Canal 7. Pentru câteva minute, avea să se concentreze asupra problemelor altora.

12

Frigiderul era gol și asta-l irita pe Russ Tardif. Cât timp fusese însurat, era întotdeauna plin în mod miraculos cu sticle de coca-cola și bere Miller Lite. Închise ușa frigiderului uriaș și se gândi la drumul lung până la casă. Decise că se putea descurca și fără să bea ceva. Trecuse de ora 23, afară ploua cu găleata și n-avea chef să urce o sută de metri pentru o amărâtă de apă minerală.

Își putea da seama de intensitatea ploii, deoarece pârâul Cold vuia dedesubt. Atelierul lui se afla atât de aproape de marginea unui taluz înalt de cinci metri, încât Russ se temea că, într-o bună zi, pârâul va roade malul și atelierul cu toate echipamentele lui valoroase se vor prăbuși în apă.

În vârstă de treizeci și unu de ani și acoperit de tatuaje, Russ lucra opt ore pe zi la uzina Boeing din Everett, operând fie un strung de precizie cu pat cu degajare, fie o freză cu comandă numerică. Uzina de avioane, locul de naștere al masivului 747, consta din mai multe clădiri enorme ce se întindeau pe patruzeci de hectare. După muncă, Russ șofa pe drumul lung până acasă, apoi cobora dealul la baraca șubredă pe care o numea atelier, pentru a lucra cu alte mașinării, trecând însă de la aluminiul avioanelor la lemn.

Obsesia lui Russ față de lucrul în lemn dusese la divorțul său, dar oricum căsnicia nu fusese ceea ce ar fi trebuit. Se dovedise că sexul regulat cu soția avea mai multe dezavantaje decât masturbarea, iar permanentele sâcâieli ale nevestei de a merge în Everett sau Snohomish pentru cine știe ce prostie, de felul cinelor cu persoane pe care Russ nu le putea înghiți sau talciocurilor idioate, umpluseră în cele din urmă paharul. El auzise că timpul le vindecă pe toate și, ca să recunoască adevărul, singurul lucru căruia îi ducea dorul era frigiderul plin-ochi.

Strânse din umeri, luă o scândură de 5 x 25 și se întinse către comutatorul banzigului marca DeWalt. În clipa aceea îi atrase atenția ecranul televizorului său cu diagonala de douăzeci și cinci de centimetri. Vorbea o reporteră absolut fabuloasă și harta micuță de deasupra umărului ei stâng semăna cu cartierul lui... dacă puteai numi „cartier" sălbăticia aceasta izolată. Se apropie de televizor, suflă rumegușul de pe butonul volumului și-l răsuci.

– ...au fost văzuți ultima dată azi-dimineață în jurul orei 5. Mă aflu alături de detectivul Mac Schneider de la Departamentul Șerifului districtului Snohomish, care conduce investigația. Domnule detectiv, ce eforturi se întreprind pentru a-i găsi pe excursioniști?

Obiectivul camerei panoramă puțin și un bărbat apăru în cadru, imediat lângă reportera drăguță. Femeia întinse microfonul spre el și grafica suprapusă anunță numele detectivului. Dâre luminoase scânteiară când stropii de ploaie trecură prin proiectorul puternic al videocamerei.

– Salvamontiștii au sosit și avem de asemenea o echipă de câini, rosti Mac.

– Care sunt șansele ca bărbații să supraviețuiască peste noapte? întrebă Kris.

– Sperăm că-i vom găsi mai devreme, dar am înțeles că este vorba despre excursioniști experimentați, cu haine groase, așa că apreciem că nu vor avea probleme de asemenea natură.

– Aveți alături de dumneavoastră încă un detectiv, așa este?

– Da, încuviință Mac, pe detectivul Karl Carillo.

– De ce au fost însărcinați doi detectivi pentru căutarea excursioniștilor dispăruți?

– Aceasta este procedura standard. Noi doar asistăm salvamontiștii. Asta este tot.

– Am înțeles că ați găsit o telecomandă de mașină și niște chei. De asemenea, unul dintre polițiști a declarat că este posibil să fi văzut sânge, spuse reportera. Presupun că suspectați și posibilitatea unui omor.

– Nu, datele obținute nu conduc în niciun caz la o asemenea concluzie. Contrar zvonurilor, nu a fost găsit sânge.

– Dacă este cu adevărat un caz de rutină, de ce au fost totuși trimiși doi detectivi? Prezența lor n-ar fi mai degrabă semnul anchetării unei omucideri, decât a unei banale dispariții de persoane?

Mac strânse furios din fălci. Într-o transmisie televizată în direct nu-i putea spune că fuseseră trimiși din motive politice.

– Două persoane, rosti el scrâșnind, au întârziat să se întoarcă dintr-o excursie și, da, au fost găsite cheile cu telecomanda mașinii lor. Este perfect posibil să le fi scăpat pe jos. *Poate* să existe sânge, dar deocamdată noi nu l-am descoperit. Extrapolarea unei crime din atât de puține date ar fi culmea iresponsabilității.

Se întoarse și se îndepărtă.

– Suspectați o crimă, domnule detectiv? strigă ea în urma lui.

Mac continuă să meargă și nu privi în urmă.

– Domnule detectiv Schneider, suspectați o crimă?

Kris era impresionată. Nu auzise niciodată un polițist folosind cuvântul *extrapolare*. Bărbatul nu semăna cu niciunul din polițiștii pe care-i întâlnise. Îi îngădui lui Mac alte câteva clipe spectaculoase pentru a sublinia retragerea din interviu, apoi își înăbuși un zâmbet larg și satisfăcut de sine și reveni spre videocameră pe cât de sobră se putea preface.

– Așadar salvamontiștii vor acționa cel puțin alte câteva ore pentru a-i localiza pe cei doi dispăruți. Dacă nu vor fi găsiți, căutarea va fi reluată în zori, deși sperăm că vor fi găsiți în curând, sănătoși și în siguranță. De pe munții de deasupra Gold Bar, v-a transmis în direct Kris Walker de la Eyewitness News.

Russ Tardif închise sunetul. Se întrebă de ce polițaiul fusese atât de grosolan cu reportera. Apoi se gândi la excursioniști. Păreau să se fi rătăcit la numai câțiva kilometri dincolo de munte, ceea ce însemna practic la o

aruncătură de băţ. Acţionă comutatorul ferăstrăului. Poate că aveau să apară la uşa lui. *Oricum, nu le pot oferi nici coca-cola, nici bere.*

Mac se întoarse cu spatele la Kris şi porni în sus pe pantă spre Bill Alexander, poliţistul care descoperise jeepul Cherokee. Mac era furios din două motive: în primul rând fusese jucat pe degete de reporteră şi în al doilea rând avea sentimentul neplăcut că era posibil ca femeia să fi avut dreptate. Sosise aici aproape la fel de iritat ca şi Carillo, ştiind că nu îndeplineau decât rolul unor babysitteri, în timp ce salvamontiştii îşi vedeau de treaba lor. Acum însă, după ce ajunseseră la destinaţie, ipoteza lui Kris Walker nu mai părea atât de imposibilă. Îl scotea însă din sărite faptul că adormise la cârmă, când ea îi reamintise brusc că lucrurile s-ar putea să fie altfel decât păreau. Poliţistul spusese că era posibil să fi văzut sânge, dar, indiferent despre ce fusese vorba, ploaia spălase de mult locul acela. Mac era enervat pe tânăr că plecase înainte să fi protejat dovezile, dar renunţă să-l muştruluiască după ce-şi aminti greşelile frecvente pe care le făceau colegii lui din DPLA.

Kris îl privi pe Mac îndepărtându-se, întinse microfonul sunetistului şi porni după detectiv. Era încântată că bărbatul intrase în dramoleta ei, dar înţelegea că avea şi ea ocazia de a face pe victima. Nu era convinsă că l-ar fi putut păcăli, însă n-avea nimic de pierdut.

– Hei, ce dracu-a fost asta, să pleci din mijlocul interviului meu? ţipă ea.

Mac nu încetini pasul şi nici n-o privi.

– M-ai întrebat înainte de a intra în emisie şi ţi-am spus că ipoteza ta era iresponsabilă. După aceea mi-ai pus aceeaşi întrebare în direct.

– Şi ai plecat!

Mac se opri şi ea îl ajunse din urmă.

– M-ai atacat într-un punct vulnerabil, începu el. Doi detectivi de la Departamentul Şerifului se află aici supervizând o căutare de rutină. Şeful echipei noastre de salvamontişti nu era disponibil, asta-i tot! În mod normal, el ar fi condus căutarea, nu noi. Am venit ca să-i facem o favoare. Poate că nu-ţi dai seama, dar „dispăruţi" i-al naibii de departe de „presupus morţi" sau, şi mai rău, de „presupus omorâţi".

– Eu pot lua în calcul orice ipoteză vreau, replică femeia.

– Iar eu pot refuza să-ţi admit speculaţiile idioate, ripostă el şi porni mai departe. Îţi faci rău singură, doamnă.

– Uite care-i treaba, rosti Kris urmându-l şi radiind cât de multă sinceritate era în stare, îmi pare rău, dar eram pur şi simplu în căutarea unui subiect. Excursionişti dispăruţi... tipi importanţi... doi detectivi sosiţi să investigheze... Ce era să cred?

– Nu trebuie să crezi, ci să prezinţi faptele, se răsti el.

– Fii serios! Auzi, nu-s proastă. Dacă bănuiesc că-mi ascunzi ceva, trebuie să speculez.

Mac se opri din nou şi stătură faţă în faţă, foarte aproape. Bărbatul era perfect conştient de faptul că în ultimii zece ani se putea vorbi pe bună dreptate de degradarea calităţii ştirilor. Dacă subiectul nu-i îndeajuns de captivant, fă-l captivant printr-o abundenţă de hiperbole şi speculaţii. Reportera aceasta avea o manieră incredibil de iritantă, însă, când îşi îndepărtă părul din ochi cu mâna stângă, el văzu că nu purta verighetă sau inel de logodnă. Mac strânse din maxilare.

– Doi bărbaţi lipsesc de câteva ore...

– De douăsprezece ore.

– Bun, de douăsprezece ore, și tu vrei să transformi asta într-o poveste mai mare decât este în realitate, zise el. Bărbații aceștia au familii și prieteni și până nu obținem nimic concret nu vreau ca mass-media să-i sperie de moarte cu ipotezele lor de rahat.

Kris simți că detectivul refuza să coopereze și în aceeași clipă observă că nu purta verighetă.

Este însurat și o ascunde, sau divorțat? Cred că este divorțat.

– Perfect, spuse ea, atunci spune-mi de ce te afli aici.

Mac se întoarse brusc, ca să-i evite întrebarea, și fu cât p-aci să se izbească de Bill Alexander.

– Salvamontiștii au suit trei kilometri și n-au găsit nimic, raportă zelos Bill.

Nu acordase niciodată un interviu pentru televiziune.

– Câte trasee au putut explora? întrebă Kris. Crezusem că nu există decât o potecă.

Mac îi aruncă o privire ce însemna „nu vorbi cu oamenii mei", dar femeia o ignoră și se întoarse spre polițist.

– Da, e numai una, încuviință Bill, după care adăugă: Ceva mai sus e o răspântie, dar până la urmă ambele ajung în același loc. În vârf.

– Ați căutat și pe lângă potecă? întrebă Kris.

Bill se uită la Mac, neștiind ce să răspundă, deoarece nu căutaseră. Mac nu voia să-i răspundă reporterei, însă nici nu dorea să pară că ar fi ascuns ceva.

Suspină și zise:

– E prea periculos. Este întuneric beznă și poteca e periculoasă chiar și cu lanternele. Dacă nu vor apărea până în zori, vom aduce un elicopter și o echipă mai mare.

– Ai fost acolo, ca să confirmi că poteca este periculoasă? îl întrebă ea.

Mac o privi impasibil, fără să răspundă. Kris se întoarse către Bill.

– Spune-mi tu de ce doi detectivi conduc căutarea unor excursionişti dispăruţi?

Poliţistul se foi de parcă ar fi fost o întrebare-capcană. Kris izbucni în râs, anulând tensiunea, iar Bill îi urmă exemplul şi începu să chicotească nervos, deşi nu avea habar de ce o făcea. Mac zâmbi pentru a-i arăta reporterei că nu-l impresiona. Ştia că Kris Walker nu însemna nimic decât necazuri, agravate de atracţia pe care o simţea faţă de ea.

Carillo li se alătură, clătinând din cap.

– Nici urmă de ei. Aşteptăm să se întoarcă ultima echipă de căutare şi câinii, apoi plecăm. Se pare că ne vom întoarce mâine dimineaţă pe la 7, dacă nu se va întâmpla nimic în momentele următoare.

Mac nu era deloc încântat să se scoale devreme în ziua pe care ar fi trebuit s-o aibă liberă.

– Ia legătura cu centrala şi vezi dacă n-au apărut pe undeva, spuse el. Harta arată nişte drumuri şi de cealaltă parte a muntelui. Poate c-au ajuns la vreo casă.

Carillo plecă, iar Bill Alexander îşi strânse jacheta în jurul corpului, simţind fiori, pe de o parte din cauza frigului, pe de altă parte la amintirea senzaţiei foarte neplăcute pe care o avusese cu câteva ore în urmă, când stătuse singur chiar în locul acesta.

– Seamănă cu cazul tipului ăluia care-a dispărut marţi, rosti el.

Mac şi Kris tresăriră simultan, auzindu-l.

– Care tip? întrebă Mac.

Nu-i plăcea că o reporteră băgăcioasă auzea informația aceasta, dar cel puțin nu-și pornise videocamera.

– Unul de la Weyerhaeuser. Un fel de controlor de cherestea. I-am găsit camioneta cu cheia în contact și portiera deschisă. Motorul a mers până când s-a terminat benzina. Tipul a dispărut ca prin farmec. Foarte ciudat...

Kris adulmecase un subiect.

– Unde s-a întâmplat asta?

– Cam la o vale sau două la est de-aici. De partea asta a Pădurii Naționale.

Mac nu era surprins că nu auzise nimic despre cazul respectiv. Departamentul lui avea peste trei sute de angajați și răspundea de o suprafață de patru mii cinci sute de kilometri pătrați din nordul statului Washington. Zona se întindea de la ocean până la munți și era populată de peste șapte sute cincizeci de mii de locuitori. Faptul că cineva dispăruse și el nu aflase nu era ceva neobișnuit.

– Ați înaintat cu investigațiile? Ați descoperit vreun posibil motiv? întrebă Mac. Eventuale probleme personale?

– Se pare că n-a fost vorba despre motive personale. Am stat de vorbă cu soția lui și păreau o familie fericită. Băiatul avea însă un cercel în nas.

– Poftim? făcu Kris, derutată de abaterea neașteptată de la subiect.

– E vorba de cel dispărut... Fiul lui avea un cercel în nas.

Mac bănui că tânărul polițist nu vedea prea mulți oameni cu cercei în nas și considerase că ar fi putut introduce podoaba în ecuație ca motiv posibil pentru ca un bărbat să-și părăsească familia.

– Urme de violență? întrebă Kris.

– Violenţă? Nu, deloc... Bill făcu o pauză scurtă. Decât poate copacii...

– Copacii? repetă Mac.

– Da. Bill ştia că avea o poveste interesantă, pentru că o reporteră de la un post TV important şi principalul detectiv din departamentul lui îi sorbeau fiecare cuvânt. Toţi copacii din jurul camionetei fuseseră rupţi. Destul de sus, la vreo trei metri. Rupţi în două, ca şi când ar fi trecut o tornadă pe-acolo, sau altceva.

Kris mijii ochii.

– Mie mi se pare a fi vorba despre „altceva".

Un bărbos masiv purtând o şapcă cu emblema Mariners apăru din beznă, din direcţia potecii, aproape târât de trei câini ale căror lese le ţinea strâns. Poliţistul îl recunoscu şi strigă:

– Hei, Harley!

Harley Quivers părea tulburat, când se apropie; câinii nu scoteau niciun scheunat şi-şi vârâseră cozile între picioare.

– Fac asta de ani buni, rosti el şi-şi sublinie spusele trăgând o flegmă înnegrită de tutun de mestecat. Am fost pe urmele oamenilor, urşilor, pumelor... tot ce vreţi. Da' niciodată n-am văzut vreun câine să facă aşa. Au găsit un miros, da' pur şi simplu n-au vrut s-o ia pe urma lui, nici în pădure, nici mai departe pe potecă. Nu mai am ce face-aici.

Când Harley Quivers şi câinii săi speriaţi trecură pe lângă el, Bill Alexander tăcu, cunoscând prea bine senzaţia respectivă. Kris privi spre Mac şi ochii li se întâlniră pentru o clipă. Pădurarul dispărut şi câinii terorizaţi ridicau întrebări la care niciunul nu putea răspunde cu uşurinţă. Mac recunoscu în sinea lui că

ipoteza omorului formulată de Kris Walker părea să fie tot mai plauzibilă.

Ty intră în bucătărie și luă o coca-cola fără zahăr. Era obosit și nu dorea discuții profunde, însă cei doi soți nu vorbiseră toată ziua.

– Cum a fost teleconferința? întrebă el.

– Ca de obicei. Ronnie tăie sonorul televizorului, pe ecranul căruia buletinul meteo prognoza ploi intermitente toată săptămâna. Când am ajuns acasă, Mere și prietenele ei erau la piscină și Amy vorbea la telefon.

– Folosește telefonul mai mult ca noi, chicoti Ty.

– Ei bine, a fost ultima dată. Avem nevoie de cineva cu program permanent – o bonă sau așa ceva.

Ty știa că Ronnie se simțea ușor vinovată pentru că abdica de la unele îndatoriri materne, dar pe de altă parte ar fi făcut orice ca să-și protejeze copiii.

– Cum putem găsi una?

– M-am interesat și mi s-a recomandat o agenție.

– Deci ne apucăm să intervievăm candidate? întrebă bărbatul.

– Da, dacă decidem că vrem s-angajăm o bonă. Avem două dormitoare disponibile. Ce zici?

– Sigur că da. Hai s-o facem!

Ronnie șovăi.

– N-ar trebui mai întâi să vorbim cu copiii?

Ty surâse în barbă. Ronnie era un adevărat membru de echipă și-i lăsa pe copii să decidă atunci când bărbatul considera că trebuiau pur și simplu anunțați: *Eu sunt superior în rang, așa c-o să faci cum am spus eu.* În cazul acesta, ea avea dreptate, întrucât copiii urmau să primească ordine de la altă persoană decât părinții lor.

– Mda, să le spunem la ce ne-am gândit, aprobă el. Pun prinsoare c-o să fie de acord. În felul ăsta capătă ceva nou de torturat.

Ronnie surâse gânditor.

– Bine.

Remarca lui simplă și degajată îi amintise că dorea întoarcerea vechiului Ty, bărbatul care făcea glume, râdea, avea replici spirituale și zâmbea frecvent. Dorea cu disperare să se poată întinde spre el și să-l atingă, dar între ei exista un zid atât de tangibil, de parcă ar fi fost făcut din oțel.

Femeia luă telecomanda televizorului și închise aparatul.

– Mi-e somn, îl anunță. Vii?

El încuviință din cap.

– Imediat după tine.

Ronnie se aplecă peste masă și-și puse ceașca în chiuvetă.

– Este duminică, rosti ea șovăind ușor. Vrei să dormim mai mult?

Ty știa ce însemna mesajul acela codificat. Ar fi însemnat foarte mult să i se ceară intimitate acum, în ciuda faptului că o parte din el dorea asta aproape cu disperare. Decise să încerce.

– Bine, haide să dormim mai mult.

Ronnie îi suflă o sărutare și porni spre scară. Ty își sorbi coca-cola și privi ferestrele înalte și negre, urmărind pârâiașele de apă de ploaie ce se scurgeau pe geam.

Îi privi pe două-picioare mișcându-se dedesubt. Unii suiseră pe potecă și trecuseră pe lângă el în beznă. Știa că fusese simțit de câini. Le percepuse frica. Frica lor era

neclară, ca o zi noroasă, cu totul diferită de teama precum lumina soarelui radiată de două-picioare. Rămânea totuși frică. Nu porniseră pe urmele lui.

Când ultimul două-picioare sui în carapacele-tari și carapacele-tari își deschiseră ochii de foc în noapte și plecară, el sui pe munte. În general dormea ziua și călătorea noaptea și cu toate că ploaia îl împingea de obicei să-și caute adăpost, în noaptea asta nu-i era frig și nu-și găsea astâmpărul.

Suind cu ușurință panta pe care două-picioare s-ar fi chinuit s-o escaladeze în patru labe, urcă o vreme, după care coborî într-o vale. Bău dintr-un pârâu care curgea năvalnic, apoi merse prin el, cu apa rece mângâindu-i picioarele.

În cele din urmă, ceva îi atrase atenția: un foc. Rămase cu ochii ațintiți asupra lui; creștea în intensitate, pe măsură ce cobora în aval. Văzu după aceea că lumina focului provenea din peștera din lemn a unui două-picioare. Văzuse și alte peșteri din lemn în care trăiau două-picioare, dar aceasta era mai mică decât majoritatea.

În ea simți o prezență.

Se apropie de peștera din lemn, care se afla la câteva salturi deasupra lui pe marginea malului înalt. Un țipăt se auzi dinăuntru. Era zgomotul unui animal rănit, aducând cu schelălăielile pe care le scoteau unele animale când le omora. Își dădu seama însă că niciun animal nu putea țipa așa de mult timp și, cercetându-și gândurile și simțurile, nu percepu niciun val de durere dinspre o creatură vie. Îl simțea doar pe două-picioare și gândurile lui erau calme. Decise că două-picioare făcea, cumva, zgomotul acela.

Nu-i era foame și nici nu era foarte curios să afle ce era cu țipătul din peștera din lemn. În mintea lui exista însă imaginea anterioară a numeroșilor două-picioare

care roiseră sub el şi planul abandonat de a-i ucide. După aceea mintea îi reveni la Focul cel Mare şi la motivul pentru care el se afla aici şi mânia îi crescu. Cântări din ochi peştera din lemn micuţă şi fragilă, şi-l imagină pe gălăgiosul două-picioare dinăuntru şi ajunse la o concluzie: era prins înăuntru.

13

Lui Karen Roberts îi fusese imposibil să aştepte ca politicienii sau poliţia să facă ceva, aşa că vorbise toată noaptea la telefon, sunându-şi prietenii pentru a le solicita ajutor sau sfaturi. Unul dintre cei la care apelase fu Steve Keener, un partener senior plin de iniţiativă din firma lui Mitch. Promiţându-i femeii că-i va găsi pe excursionişti, Keener părăsi peste douăzeci de minute confortul locuinţei şi porni să-i convoace pe ceilalţi angajaţi ai firmei.

Mac îşi privi ceasul şi nu-l surprinse să vadă că era miezul nopţii. Îşi trecu degetele unei mâini prin părul negru şi des, îmbibat de ploaia fină ca o ceaţă, dar continuă. Se uită la Carillo, care scria de zor în blocnotes la zece metri mai încolo, apoi către duba Canalului 7. Echipa aproape că terminase de strâns echipamentele şi se pregătea de plecare, iar Kris Walker stătea relaxată în scaunul de lângă şofer, cu portiera deschisă, fumând în timp ce-şi completa notiţele.

Detectivul detesta ţigările, dar, pe neaşteptate, imaginea unei femei frumoase care ţinea între degete un

cilindru alb și arzător păru incredibil de senzuală. Kris ridică ochii, îl văzu privind-o și încuviință ușor din cap, parcă spunând că mai devreme nu-și făcuse decât meseria și că nu avea nimic de împărțit cu el. Sau cel puțin așa decise Mac să-i interpreteze gestul.

Ochii lui Kris îl urmăriră discret pe Mac. Îi plăceau bărbații înalți; ea însăși avea un metru și șaptezeci și cinci. Iar cu ochii aceia inteligenți și cu părul negru ca tăciunele ușor ondulat, detectivul aducea puțin cu Russell Crowe. Abătându-și gândurile de la el, femeia simțea că era pe urmele unui subiect interesant, dar nu dorea să meargă atât de departe încât să admită că putea fi *realmente* interesant. Putea fi însă mai mult decât dispariția a doi excursioniști. Câinii cu cozile între picioare... ce spusese polițistul despre pădurarul plecat într-o vacanță neplanificată... telecomanda și sângele... și bineînțeles cei doi avocați care erau de negăsit. Reportera nu avea toți termenii ecuației, dar aceasta părea... interesantă.

Carillo se apropie de Mac.

– Aș zice că-i timpul s-o-ntindem de-aici.

– Au venit toate echipele de căutare?

– Da.

Mac privi cum duba televiziunii întoarse și plecă, apoi îl văzu pe Bill Alexander stând de vorbă cu alți doi polițiști și cu un salvamontist.

– Ce părere ai de chestia cu tipul de la Weyerhaeuser? întrebă el.

Carillo se uită în direcția lui Bill și pufni dezgustat.

– Când mi-a povestit cum i-a găsit camioneta, eram gata să jur că se pișase pe el. Și nici vorbă de sângele ăla de

care pomenea! Totuşi, dacă tipii ăştia n-apar, probabil c-ar trebui văzut şi ce-a fost cu pădurarul ăla.

Mai jos pe şosea, farurile unei maşini sfâşiară perdeaua de ploaie şi după aceea virară după un cot. Un Range Rover nou şi strălucitor se legănă, se opri şi din el coborâră patru bărbaţi. Grupul se îndreptă spre Mac şi Carillo, condus de un individ zvelt, cu aspect sportiv, trecut binişor de cincizeci de ani.

Carillo îi privi suspicios.

– Vă putem ajuta cu ceva? se interesă el cu glas prea puţin amabil.

– Aici au dispărut Mitch Roberts şi Jack Remsbecker? întrebă conducătorul grupului.

– Sunteţi prieteni de-ai lor? rosti Mac.

– Prieteni şi asociaţi, le întinse bărbatul mâna. Mă numesc Steve Keener. Făcu apoi semn celorlalţi, care le strânseră şi ei mâinile: Alan Erickson, Adam Olinka şi John Cothran.

Mac şi Carillo se conformară, dând mâna cu toţi.

– Suntem de la Departamentul Şerifului districtului Snohomish, explică Mac, şi ne pregăteam să ne oprim pentru noaptea asta. Am rechemat echipele de căutare. Terenul este prea periculos noaptea. Dacă doriţi, sunteţi bine-veniţi să ne ajutaţi cum se luminează de ziuă. Probabil pe la 7–7.30.

Keener clătină din cap.

– Mulţumim, dar o să dăm o raită chiar acum. Este posibil ca ei să fie răniţi.

Carillo ridică ochii către cer. Nu mai avea nevoie de alţi avocaţi dispăruţi.

– Nu vă putem lăsa să faceţi asta. Este prea riscant.

Adam Olinka, un tânăr cu privire zeloasă și ochelari cu ramă din sârmă de oțel care părea proaspăt absolvent al Dreptului la Harvard, ridică imediat mănușa.

– Uite ce este, domnule polițist...

– Detectiv, îl corectă Carillo.

– Detectiv, încuviință Olinka. Bărbații aceștia ne sunt atât prieteni, cât și colegi. Am promis familiilor lor că-i vom căuta. Și, din punct de vedere legal vorbind, nu ne puteți opri. Regret!

Lui Carillo nu-i plăcea avocățelul acesta țanțoș și ferchezuit. Bineînțeles că era isteț, dar era moale. Poate că juca baschet sau că alerga pe bandă la sala de forță, însă îi fusese vreodată viața amenințată? Sau ar fi știut măcar când i-ar fi fost amenințată? Evident că nu!

Carillo se întoarse pe călcâie.

– Pula mea, prietene! Tu o mierlești, nu eu.

Mac știa despre Carillo că-i detesta pe toți cei care aveau succes, iar indivizii aceștia își afișau superioritatea cu aceeași mândrie, cu care-și purtau pelerinele scumpe cumpărate de la REI, cizmele cu căptușeală impermeabilă Gore-Tex și ceasurile Panerai. Indică spre potecă.

– Aveți totuși grijă. Eu n-am urcat decât câteva sute de metri și este periculos chiar cu lanternă. Cărarea este îngustă – cotește în ac de păr pe lângă niște râpe al naibii de abrupte. Aveți grijă! Nu este în niciun caz un traseu pentru noapte.

Keener aprobă din cap, după care întrebă:

– Ați găsit vreun indiciu despre ce s-ar fi putut întâmpla? Pe unde ar putea ei să fie?

– Nu, răspunse Mac. Am găsit cheile jeepului, dar nimic altceva. Toate patrulele noastre din regiune, de ambele părți ale muntelui, au fost alertate să fie cu ochii-n

patru. Şi aşa cum v-a spus şi partenerul meu, vom reveni dimineaţă cu echipele de căutare.

– Mulţumim, rosti Olinka şi-l bătu superior pe umăr pe Mac. Poate ne aduceţi nişte cafea atunci, bine?

Cei patru bărbaţi porniră imediat pe potecă, cu cizmele scoţând scârţâiturile specifice cauciucului dur pe pietriş şi pământ umed. Mac le privi razele lanternelor puternice încrucişându-se prin beznă şi îndepărtându-se treptat pe cărare. Peste câteva clipe, luminile dispărură şi glasurile se diminuară, apoi nu se mai auziră. Merse la maşină şi intră.

Carillo clocotea.

– Acum va trebui să-i salvăm şi pe amărâştenii ăştia.

– Poate... Nu cred însă că vor păţi ceva.

Carillo băgă în viteză şi demară, împroşcând Range Roverul cu pietriş.

– Căcaţii dracului! Vedea-i-aş morţi! Să-mi bag picioarele dacă nu mi-ar plăcea să-l bag pe jmecheru' ăla cu ochelari într-un sac de cadavre!

Mac îl privi cu coada ochiului. Carillo putea fi insensibil, însă depăşise deja limitele.

– Nu-i bine să vorbeşti aşa. Aduce ghinion.

Carillo se uită la el furios.

– Mă fut în el de ghinion!

14

Indiferent dacă lucra cu aluminiul unui Boeing din seria 7000 sau cu lemn de brad, Russ Tardif dovedea o concentrare impresionantă. Gândurile îi erau la fel de liniare

ca banda unei mașini de șlefuit, atunci când decidea ce tăietură să facă în continuare, sau dacă își reglase corespunzător strungul ori banzigul. Russ nu era un individ care să irosească timp prețios, relaxându-se cu chestii de felul cărților, ci iubea mai presus de orice un lucru: să transforme materiile prime în produse finisate.

Reportajul televizat despre excursioniștii dispăruți îi pierise de mult din gând și acum își concentrase resursele mentale asupra unei îmbinări de colț foarte dificile. Era aproape ora 2 noaptea, dar el nu-și făcea griji în această privință, pentru că nu trebuia să se scoale dimineața. Și nu numai pentru că ar fi fost duminică, ci fiindcă weekendul acesta era începutul concediului său de două săptămâni.

Termină tăietura mulurii și o alipi de perechea ei. Era perfect, bineînțeles. Se întinse după altă bucată de mulură și, cu coada ochiului, văzu ceva trecând prin dreptul ferestrei. Se întoarse fulgerător, privind fix fereastra mică, cu patru ochiuri de geam dublu, pe care o instalase chiar el. Geamul era negru ca noaptea și doar câteva picături de ploaie sclipeau în lumina atelierului. Russ se gândi că fusese ceva purtat de vânt, poate o cracă de cedru... Nu luă câtuși de puțin în calcul faptul că afară nu bătea vântul. Își întoarse atenția asupra ferestrăului său.

Simțea puține gânduri dinspre micul două-picioare din peștera din lemn. Uitându-se înăuntru, văzu că țipătul de animal rănit venea de la ceva ce folosea două-picioare și care părea făcut din piatră, doar că era mai strălucitor. Nu voia ca două-picioare să-l zărească deocamdată. Dorea mai întâi să creeze derută. Avea să-i lase neliniștea să crească până la nivelul de panică, apoi

la cel de teroare, care să i se reverse din minte în valuri ca ploaia mânată de vânt. În felul acela, uciderea i-ar fi adus mai multă satisfacție.

Neobișnuit cu seismele, Russ avu nevoie de câteva clipe ca să ajungă la concluzia că atelierul său era zgâlțâit de un cutremur. Deși mișcarea nu era violentă, el trebui totuși să se oprească din tăiat, din cauza vibrației podelei și a pereților. Dar pe măsură ce sculele care atârnau pe pereți – pânze și discuri de ferăstrău, ochelari vechi de protecție, teuri și altele – țopăiau în sus și în jos zăngănind, Russ își dădu seama că de fapt podeaua nu se clintea. Abandonă rapid teoria seismului și ajunse la altă ipoteză care era și mai înfricoșătoare: o alunecare de teren. Brusc, coșmarul său recurent în care micuțul atelier se rostogolea în apa năvalnică de dedesubt fu îndeajuns ca să-l motiveze pentru a ieși și a vedea ce se întâmplă.

Așa ar fi făcut, dacă n-ar fi auzit *sunetul.*

Russ schiță un pas către ușă și văzduhul din exteriorul barăcii fu spintecat de un zgomot care sună în urechile sale precum cel al unor freze de gabarit industrial care tăiau prin teancuri gigantice de table de aluminiu. Scrâșnetul de metal sfâșiat răbufni cu asemenea putere și rezonanță sălbatică, încât realmente vibră în structura micuță și vulnerabilă în care se afla bărbatul; vulnerabilă, pentru că ceea ce emisese urletul acela spectral și inuman se afla imediat dincolo de ușa lui.

În două secunde, frecvența bătăilor inimii lui Russ sări de la șaptezeci la o sută douăzeci. Ochii săi holbați cercetară ferestrele. Spera să vadă ceva... și spera cu disperare *să nu* vadă *nimic.* În străfundul inimii știa că nu era un copac care se prăbușea, nici vreun meteorit sau

testul guvernamental secret al unei raze a morții, ci mai degrabă *o făptură vie*.

Mintea îi gonea în căutare de răspunsuri și în același timp decidea să ia măsuri de apărare. Ținea minte că în atelier avea o armă, însă în panica lui nu-și mai reamintea unde o pusese în interiorul ticsit al încăperii cu latura de trei metri și jumătate. Aruncând cât colo totul de pe bancul de lucru, începu să scotocească febril după micuțul revolver Harrington & Richardson, calibrul 5,5 mm, cu nouă gloanțe.

În timp ce trântea panicat scule, talaș și rumeguș pe podea, baraca șubredă cu schelet fragil se zgâlțâi iarăși. După aceea se auzi alt zgomot, foarte asemănător cu efectul subwooferului de la un sistem stereo. Acest sunet nou era un inconfundabil mormăit animalic, gros, profund și rezonator, aidoma celui al unui tigru sau urs, dar cu o modulare complet diferită. Era un uruit visceral, care spori iute, transformându-se într-un răget terifiant, dezlănțuit. Cu o certitudine care aproape îi încremeni inima, Russ înțelese că era un animal de care *nimeni* nu auzise vreodată.

O mișcare în dreptul ferestrei îi atrase din nou atenția și, în ciuda voinței sale, se uită acolo. Russ știa că rama de sus a ferestrei se găsea exact la doi metri și zece centimetri de sol, pentru că o montase chiar el. Spre oroarea lui văzu trecând ceva ce părea un tors masiv, acoperit de blană negru-roșcată, cu brațe legănându-se, dar *nu-i văzu capul*. Creatura necunoscută era atât de înaltă, încât umerii ei depășeau cu ușurință doi metri și cincisprezece centimetri. Lacrimile năvăliră în ochii lui Russ și simți un val de greață care îi radia din stomac. Monstrul din afara barăcii lui era necunoscut, în mod evident ostil și înspăimântător

de mare. În groaza sa, bărbatul se convinse că era un urs. Era imens, avea blană şi emisese *sunetul acela*. Trebuia să fie un urs. Se strădui să se calmeze, amintindu-şi filmul *Înfruntarea*, în care Anthony Hopkins şi Alec Baldwin fuseseră urmăriţi de un urs ucigaş. Russ ştia că dacă rămânea în atelier nu va păţi nimic.

Apoi cele două fiinţe stabiliră contactul vizual.

Russ se holbă la apariţia al cărui chip umpluse deschiderea ferestrei. Nu era un urs... în mod clar, *nu era un urs*. Se uită buimăcit, fără să priceapă, când se priviră ochi în ochi. Era o faţă desprinsă din cel mai abominabil coşmar al lui Russ, nu fiindcă ar fi fost necunoscută sau diformă, ca un monstru la scară amplificată dintr-o producţie horror de la Hollywood, ci pentru că era atât de imensă... şi *aproape* omenească. Şi tocmai acel *aproape* îl transformă pe Russ în stană de piatră. Bestia îl privi şi-şi răsfrânse buzele negre şi subţiri, dezvelind nişte dinţi imenşi, egali, îngălbeniţi, flancaţi de canini de dimensiunea degetelor mari ale unui om. Deasupra ochilor aurii ca ai unei feline, dar cu pupile circulare, fruntea îngustă şi neagră era încruntată de furie.

Russ se împletici îndărăt, îndepărtându-se de imaginea paralizantă din fereastră, se lovi de masa ferăstrăului circular şi căzu peste ea pe podea. Se uită fulgerător la fereastră... dar în cadrul ei nu mai era nimic. Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, bărbatul preţui brusc toate lucrurile pe care le considerase dintotdeauna firești şi banale, deoarece acum se temea cu adevărat că ele aveau să ia sfârşit.

Rămas în patru labe, se strădui deznădăjduit să găsească arma şi în aceeaşi clipă o parte din acoperiş făcu implozie şi apăru un pumn negru mai mare decât televizorul său portabil. Degete masive ca din abanos, terminate cu

unghii murdare și pătrate de mărimea unor cutii de chibrituri, se răşchirară și sfârtecară acoperişul din carton asfaltat și bardolin, rupând în acelaşi timp ca pe nişte beţişoare grinzile căpriorilor laţi de cincisprezece centimetri și groşi de cinci centimetri.

Bărbatul se răsuci și izbuti să ajungă la uşă înainte ca întregul perete să se năruiască în urma lui, trăgând și acoperişul. Russ se întoarse și văzu făptura gigantică păşind după el. Azvârlind fără efort masa ferăstrăului circular, grea de peste o sută de kilograme, ca și cum ar fi fost o placă din plastic expandat, creatura se întinse după el. În momentul acela, Russ ştiu brusc ce anume era pe punctul să-l prindă.

Într-un ultim și zadarnic efort de a se salva, smuci uşa, deschizând-o. Dar ca o tornadă, degete uriaşe îl prinseră de gât, iar peretele din faţa lui – cu uşă cu tot – se prăbuşi spre exterior, când el și fiinţa aceea cumplită îl năruiră, traversându-l. Russ fu năucit de şoc și concomitent dezorientat, din cauza micşorării fluxului de sânge către creier. Înainte să leşine, simţi pe obraji aerul umed al nopţii.

Devastarea micului atelier fusese totală. Printre sfărâmături, două cabluri electrice smulse din ţevile protectoare se atinseră. Scânteile ce rezultară atinseră o grămăjoară primitoare de rumeguş uscat și, cu un şuier slab, lemnul începu să ardă. Incendiul crescu prea iute ca să-l stingă ploaia.

Când Russ îşi reveni, deşi continua să se simtă buimac, văzu în depărtare ceva ce părea un foc înalt de tabără. Abia după aceea îşi dădu seama că era purtat pe sus de gigantul acela demonic, în felul în care copiii duc nepăsători o păpuşă, ţinându-i gâtul între degetul mare și arătător, cu braţul pe lângă trup și târând-o în urma lor.

Picioarele lui Russ deveniră reci ca gheaţa când fu tras prin pârâu, în amonte, lovind cu călcâiele bolovani şi crengi plutitoare.

Russ nu era un individ religios şi nu prea se omorâse nici cu mersul la biserică, însă, ca majoritatea oamenilor în secunda morţii, începu să se întrebe ce exista dincolo de viaţă. Se rugă în gând să aibă parte de un sfârşit rapid. Din nefericire, într-o lume de cruzime darwiniană aparent nemiloasă, rugile sale nu fură ascultate. Asta nu se datora faptului că Russ ar fi fost pedepsit pentru o viaţă laică nepăsătoare şi nici pentru că, citând simpla axiomă a regatului animal, peştele mare îl mănâncă întotdeauna pe cel mic... şi, metaforic vorbind, Russ nu era decât o plevuşcă. Suferinţa bărbatului făcea parte dintr-un plan complex de răzbunare.

Sus în munţii de deasupra casei sale, Russ avu parte de o oră interminabilă în care să se gândească la viaţă şi la moarte. Când ajunseră în cele din urmă la destinaţie, răpitorul său îi frânse iute gâtul, ca să-l imobilizeze, apoi îi sfâşie hainele. După ce termină umilirea finală, monstrul îi sfârtecă abdomenul şi-i smulse intestinele, pe care le îndesă în gură, în timp ce ochii lui Russ se întunecară, îndurător, pentru totdeauna.

15

Mac reveni în clădirea departamentului la ora 6.35, cu cinci minute mai târziu decât stabilise împreună cu Carillo cu prea puţine ore în urmă. Înainte de a pleca de acasă, Mac telefonase la departament pentru a se interesa

dacă nu cumva avocaţii fuseseră găsiţi, dar nu avusese noroc. Acum își umplu o ceașcă de cafea, după care apelă o serie de informaţii pe calculator, pentru a cerceta cazul pădurarului dispărut. Citind raportul, Mac se simţea iritat pe Bill Alexander, care nu numai că plecase de la locul dispariţiei avocaţilor înainte să-l fi protejat împotriva distrugerii dovezilor, dar crease și o neplăcută confuzie cu așa-zisa observare a unei pete de sânge. Decise ca, mai târziu în timpul zilei, să-l ia deoparte pe tânăr și să-i reamintească procedurile corecte.

Mac avea o colecţie personală de hărţi ale zonei, mai ales excelentele relevee topografice ale zonelor sălbatice din nordul și estul orașului Seattle. Ocazional, cazurile pe care le cerceta îl aduceau prin regiunile acelea, însă lui îi plăcea realmente să studieze hărţile în timpul liber, un hobby care-i făcuse pe colegii de serviciu să-l tachineze. Începuse să colecţioneze hărţile imediat după ce se mutase din Los Angeles. Le iubea și în plus reprezentau o modalitate de a se familiariza cu noul lui cămin.

Scoase o hartă a zonei în care dispăruse Joe Wylie și, cu vârful degetului, urmări drumul forestier până acolo unde curbele de nivel indicau o zonă plată: locul în care polițistul spusese că fusese abandonată camioneta pădurarului. Raportul menţiona câteva sticle goale de bere în jurul scaunului șoferului. Mac clătină ușor din cap, în semn de dezaprobare. Deși se părea că Wylie era alcoolic, era însurat și avea o slujbă sigură. Instinctul detectivului îi spunea că individul acela nu se potrivea cu profilul cuiva care pleacă în lume, abandonând totul. Iar dacă intenţionase totuși s-o facă, de ce să se fi dus în mijlocul pădurii? Ar fi trebuit să ia un feribot ori să dispară de pe aeroport. Pur și simplu era lipsit de sens.

Se gândi apoi la câinii polițiști din noaptea trecută. Nu fuseseră doar speriați, ci *îngroziți*. El nu mai văzuse niciodată vreun câine care să arate așa, cu atât mai puțin niște copoi cu experiență. Elementele puzzle-ului nu se potriveau, ceea ce îl intriga pe Mac, care se mândrea că putea să clasifice rapid aproape orice situație. Își aminti un vers din Shakespeare: *Vânătoarea a-nceput*.

Mac învățase de mult timp să se încreadă în instinctele sale, temperate de propriii săi algoritmi soluționatori de crime. Cazurile aparent neasociate ale celor trei bărbați dispăruți, al câinilor polițiști și al copacilor rupți menționați de Bill Alexander îl determinară să-și cerceteze memoria pentru corelații. Nu ajunse la niciun răspuns rațional.

– E de-a dreptul ridicol în pizda mă-sii! pufni Carillo când intră, se apropie de biroul său și azvârli cheile pe tăblie.

– Mulțumesc la fel, replică impasibil Mac.

– I-au găsit pe cretinii ăia de avocați în cele douăzeci și cinci de minute de când am plecat de-acasă? se interesă Carillo și se duse să-și umple cana cu cafea.

– Nu.

– Căca-m-aș! Asta-nseamnă că trebuie să ne-ntoarcem acolo, nu? Știi ceva, ăsta-i numai rahat politic. Ne pun să căutăm niște excursioniști dispăruți, doar pentru că-s bogați, pentru că au legături și...

– Nu sunt sigur c-o să-i găsim, anunță Mac oprindu-i tirada.

Carillo se opri din turnatul cafelei și se întoarse către el.

– Ce vrei să zici?

Mac Schneider era un individ cerebral, în timp ce Carillo se considera un tip orientat spre acțiune.

Carillo știa că partenerul său reușise niște arestări de senzație, bazându-se pe intuiții, în perioada în care lucrase în DPLA. Mac se ridică și-i răspunse numai ridicându-și umerii.

– Nu știu. Așa simt eu. Haide să-i dăm drumul!

Uneori Carillo se întreba dacă Mac nu avea cumva și abilități paranormale.

Primele raze de lumină ale dimineții erau mult mai blânde cu Ty decât fuseseră cu o zi în urmă. Trezindu-se din vise stranii, inexplicabile, bărbatul rămase o clipă privind tavanul înalt al dormitorului. Amintirea viselor i se spulbera din minte ca un castel de nisip în calea fluxului, pe măsură ce mijea ochii, străduindu-se să distingă granulația lemnului din plafonul aflat la șase metri deasupra. Întoarse ochii la Ronnie, care era cu fața aproape complet acoperită de pernă, ca moartă pentru restul lumii.

Ty îi studie porțiunea vizibilă a feței. Uraganul de deprimare care-l propulsase către automobil cu treizeci de ore în urmă trecuse. Acum i se părea că de atunci trecuse o săptămână, sau poate chiar că fusese în altă existență. Întinse mâna și îndepărtă cu blândețe câteva șuvițe de păr de pe fruntea femeii și în secunda aceea fu uluit de moliciunea pielii ei. Era o senzație pe care nu se mai oprise s-o savureze de mult. Ce catifelată era! Cât de mult o iubea... *Doamne Dumnezeule, o iubesc!* Degetele îi trecură ușor peste cap, mângâindu-i părul cât mai lin, ca să n-o trezească. Ar fi vrut ca momentul acesta să dureze la nesfârșit, să-și privească iubirea de o viață fără dialog, fără conflict.

Capul lui Ronnie se întoarse fără grabă și ea inspiră adânc când se trezi. Când deschise ochii, primul lucru pe

care Ty îl citi pe faţa ei surâzătoare şi somnoroasă fu dragoste vulnerabilă.

– Hei..., îi şopti.

Ea zâmbi iarăşi, fără să se fi trezit încă pe deplin, şi se trase peste jumătatea de metru care-i despărţea, înconjurându-l cu braţele şi cu picioarele, lipindu-se cu tot trupul de el. Buzele li se atinseră delicat, apoi din nou, mai energic. După câteva minute de sărutări uşoare, Ronnie se trezise şi era excitată. Se rostogoli lin, astfel că ajunse cu capul pe perna lui Ty şi cu bărbatul deasupra. Trecându-şi degetele prin părul lui, îi trase faţa spre a ei, deschizând buzele pentru un sărut mai prelung şi mai pasional.

Limbile lor se atinseră, gusturile şi mirosurile contopindu-se, pe măsură ce intimitatea crescu. Se sărutară profund, cu putere, pasional, cu fuziunea intensă a sufletelor pe care o pot aduce numai timpul şi iubirea fără limite. Ty scoase tricoul lui Ronnie şi aruncă în lături pilota. Azvârli tricoul lângă pat şi se bucură de frumuseţea goliciunii trupului soţiei sale. Întinsă sub el, Ronnie savură clipa şi flutură din braţe şi picioare, ca şi cum ar fi făcut un înger în zăpadă. După aceea se întinse şi-l trase în jos, către ea, piepturile lor se atinseră, sfârcurile ei se întăriră de aţâţare, apoi buzele lui Ty le găsiră, le cuprinseră şi ochii femeii se închiseră, cu respiraţia întretăiată de extaz.

În celălalt capăt al coridorului boltit, Meredith se jucase în dormitorul ei mai bine de o oră. După ce se trezise neobişnuit de devreme, ajunsese la concluzia că era un loc bun în care să rămână singură până se trezeau părinţii şi fratele ei. Pereţii erau decoraţi vesel cu imagini colorate şi personaje din desene animate şi filme. Camera

fetiței era spațioasă și avea într-o extremitate o mansardă minunată pentru joacă.

În pijamaua imprimată cu Snoopy, Meredith începu o scenetă cu Barbie și Ken în rolurile principale. În scenariul ei, Ken și Barbie aveau probleme; între ei exista o răceală inexplicabilă care fusese provocată de ceva care i se întâmplase lui Ken. El văzuse ceva straniu și lumea râdea de el și-i rănea sentimentele. La vârsta de șase ani, fetița era existențialistă prin experiență și nici nu înțelegea, nici nu-și explica în mod complet cauzalitatea. Ken se izolase de restul lumii, pentru că... ei bine, pur și simplu se izolase.

După ce jucă sceneta o vreme, începu să se gândească la personajele reale pe baza cărora își clădise dramoleta. Brusc, simți nevoia lor. Simți nevoia ca ei s-o țină în brațe și să-i spună că o iubeau... și că se iubeau unul pe celălalt. Fiindcă dacă nu se iubeau între ei, cum ar fi putut-o iubi pe ea cu adevărat?

În timp ce limba lui Ty șfichiuia înainte și înapoi, apropiind-o pe Ronnie tot mai mult de orgasm, gemetele ei de plăcere nu acoperiră pe deplin alt sunet, ceva discordant cu efectele sonore ale iubirii... o ciocănitură... la ușa lor. În fracțiunea de secundă necesară pentru a-și da seama că era unul dintre copii, Ronnie se rostogoli de sub Ty, căutându-și cu disperare tricoul. De cealaltă parte a dormitorului lor uriaș, una dintre ușile duble scârțâi, deschizându-se încetișor. Ronnie, coborâtă de acum din pat și cu tricoul în mână, văzu fețișoara lui Meredith privind pe după marginea ușii. Fiica ei o mai văzuse dezbrăcată și Ronnie nu considera că trupul omenesc ar fi fost ceva rușinos, dar aprecia că pentru unele lucruri existau momente anume, așa că-și îmbrăcă iute tricoul. Ty își găsi

boxerii şi, cu corpul mascat de mormanul mototolit al pilotei, reuşi să-i tragă pe el.

– Ce faceţi? întrebă glăsciorul fetiţei.

În mod reflex, Ronnie netezi aşternutul.

– Nimic. Ce-i cu tine – te-a speriat Şul Nebunu'?

Şul Nebunu' era o creatură imaginată de Meredith, care venea noaptea sau în alte clipe când ea avea nevoie de atenţie, dându-i ocazia pentru a fugi la mami sau la tati. Ty bănuia că fetiţa văzuse cu ani în urmă un desen animat, *Tăuraşul Nebun,* şi Şul Nebunu' devenise versiunea ei fonetică a numelui acestuia.

Meredith luă întrebarea mamei sale ca pe o invitaţie şi intră încet în cameră.

– Nu. N-a fost Şul. Voiam doar să văd dacă voi sunteţi... aici.

Ty zâmbi, dădu pilota într-o parte şi bătu cu palma pe saltea.

– Haide, dulceaţă! Vrei să stai cu noi?

Fetiţa porni fără grabă spre ei, încercând să-şi ascundă surâsul încântat de pe faţa ei de spiriduş. Exact asta îşi dorise. Ajunse la pat şi se sui prin partea mamei, iar Ty şi Ronnie aranjară pernele, cuibărind-o pe fetiţă între ei. Ty îşi privi soţia şi fiica şi nostalgia i se oţeti pentru o fracţiune de secundă într-un salt înainte în altă realitate, una care nu se petrecuse, dar fusese foarte aproape. În realitatea aceea, în loc să fie în pat cu soţul ei, Ronnie se clătina buimăcită, ocupându-se de înmormântarea lui. Şi în loc să se ghemuiască între cele mai importante persoane din lumea ei, Meredith încerca să înţeleagă evenimentul cel mai de seamă şi cel mai zguduitor din scurta ei viaţă de până atunci.

Ronnie îşi surâse în barbă. Deşi frustrată de un orgasm, momentul acesta era minunat. În ciuda prestigioasei

ei cariere profesionale și a tuturor satisfacțiilor care o însoțiseră în mod firesc, unicele ființe importante – realmente importante – erau acum chiar aici, lângă ea, mai puțin băiețelul aflat ceva mai departe în casă.

Sărută obrăjorul lui Meredith și simți că ar fi avut chef să mai moțăie nițel. Privind către Ty, fu surprinsă să zărească lacrimi în ochii bărbatului. Nu numai sclipiri umede în colțurile orbitelor, ci lacrimi reale, care i se prelingeau pe obraji. Cei doi soți se uitară unul la celălalt, iar el își șterse lacrimile și-și feri privirea, dar reacția era destul de ciudată ca s-o neliniștească din nou pe Ronnie. Pe neașteptate se simți neajutorată, cuprinsă de o disperare care-i reamintea de probleme ce puteau să fie mai presus de puterile ei de înțelegere. Închise ochii, își strânse fetița în brațe și evadă în somn.

16

Ben stătea în capul oaselor în patul ieftin și tăblia căpătâiului îi brăzda spinarea, așa că-și puse o pernă la spate. Își aprinse o țigară, tăie sonorul televizorului și privi afară din camera sa aflată în motelul Comfort Inn, peste întinderea netedă care mărginea râul Columbia. Un avion United 575 ieși din norii suri, coborând spre aeroportul Portland International, și Ben recunoscu că era o zi tipică de noiembrie pentru Oregon. Cu câțiva ani în urmă, turnase aici un film și vremea fusese exact ca acum, atât doar că erau în luna mai. Își aminti că locuitorilor din Oregon le plăcea să se laude – sau să se căineze – că aveau tălpile palmate, ca rațele.

Ben avea o idee foarte vagă asupra motivului pentru care se găsea aici. Ajunsese şi apoi plecase atât de rapid din Eureka, fără să se gândească de fapt la destinaţia sa – ştia numai faptul că trebuia să meargă către nord –, încât explicaţiile sale pentru biata şi draga de Doris fuseseră mai fragile decât pânza de păianjen. La întrebările ei, răspunsese prin gânduri incomplete şi echivocuri, iar când se sărutaseră la despărţire, ochii ei buimaci, poate chiar speriaţi, nu-l făcuseră defel să se simtă mai bine.

Încerca să găsească o corelaţie între cele petrecute cu şaizeci de ani în urmă şi visul care devenise recurent în ultima vreme. Începea să se întrebe dacă episodul pe care şi-l reamintea atât de limpede era chiar un vis. Pufăi din ţigară şi se strădui să dezgroape evenimentele reale, cernând prin viziuni şi mitologie personală, chinuindu-se să separe adevărul incontestabil de ficţiunile amintirilor. Amintiri vechi, vechi de tot...

Îşi reaminti că *dacă se întâmplase cu adevărat,* atunci se petrecuse cu mult timp în urmă: *înainte* de Ziua Victoriei, înaintea televiziunii, înainte ca Orson Welles să se fi îngrăşat, ca să nu mai amintească de moartea marelui regizor şi actor. Uneori Ben simţea că, după aproape optzeci de ani, creierul i se tocise. Pentru ca după aceea să se surprindă pe sine, fiind la fel de ager ca la douăzeci de ani.

Însă episodul acesta se petrecuse cu adevărat? Urmărirea din vis care, uneori, părea atât de reală...

Se petrecuse?

De ce dăduse el cu piciorul unui cec frumuşel, ba poate chiar îşi afectase credibilitatea, *cariera?* De ce riscase atât de multe pentru toana aceasta? Da, bineînţeles avea asigurarea de la sindicatul actorilor şi o pensie excelentă, şi n-avea să ajungă niciodată în stradă, dar Doris

era persoana imprevizibilă care-l făcea pe Ben să se îngrijoreze permanent în privința banilor.

Soția lui în vârstă de cincizeci și trei de ani era o femeie bolnavă. Precum un zombie aflat sub un control mental distructiv, sărmana Doris stătea toată ziua în living, privind cuminte, chiar fascinată, la televizorul lor Zenith. Era un aparat special, produs în Zona Crepusculară – un receptor care părea să aibă acces la un singur post: Teleshopping.

Doris mânuia cardurile Visa și MasterCard cu ușurința cu care un jucător profesionist de baseball rotea bastonul și, cu toate că Ben pusese piciorul în prag de multe ori, ea revenea în mod regulat la mania cumpărăturilor. În cele din urmă, indianul fusese nevoit să închirieze o magazie mare, în care să-i găzduiască toate achizițiile. Când Ben telefonase la companiile emitente ale cardurilor de credit și le ceruse să le reducă limita, acestea se conformaseră... dar apoi îi aprobaseră cumpărăturile ce depășeau limita și aplicaseră penalități exorbitante pentru depășiri. Până la urmă bărbatul cedase, pe de o parte fiindcă o iubea și pe de altă parte din milă.

În plus, cu câțiva ani în urmă, Doris îi implicase într-un plan de investiții imobiliare care mersese foarte prost și-i costase o mulțime de bani. De-a lungul anilor, Ben adunase o mică avere, însă nu fusese niciodată un manager financiar priceput. Obiceiurile lui Doris le știrbiseră considerabil economiile. Ben încă glumea, spunând că fusese singurul individ care pierduse bani în perioada de explozie a investițiilor imobiliare.

Medicii o anunțaseră pe Doris că nu va putea avea niciodată copii și, frustrată de maternitate, ea reacționase devenind cheltuitoare. Cei doi soți se gândiseră la

o adopție, însă Ben era întruna plecat pentru filmări și până la urmă renunțaseră la ideea aceea. Pe bărbat îl încercau multe remușcări față de părți din viața lui, iar cele mai multe erau legate de Doris. Nu era sigur în ce fel ar fi putut schimba lucrurile pentru ea, dar simțea că ar fi putut face mai multe, că ar fi putut încerca mai stăruitor.

Se pomeni aprinzându-și altă țigară și în clipa aceea simți din nou. Indianul subconștient din mintea lui, *adevăratul* indian, îi șopti alt mesaj: *Lasă-te*. Numai că nu fusese un mesaj de tipul lasă-te-fiindcă-nu-i-bine-pentru-tine, ci unul mai profund. Cumva, Ben înțelese că trebuia să se lase de fumat, pentru că se îndrepta spre bătălie și avea nevoie de toate forțele. Strivi țigara abia aprinsă, iar vocea îi spuse să se concentreze asupra misiunii sale.

Purifică-ți mintea și trupul.

Dar am aproape optzeci de ani! strigă el către glasul său interior.

Nu contează. Ca să-l învingi, trebuie să fii puternic, trebuie să ai mintea limpede și trupul vânjos. Nu există excepții.

Ben se întrebă dacă începuse s-o ia razna, dar vocea aceea părea extrem de limpede și de... familiară. Cuvintele îi răsunau în cap ca și când ar fi purtat un walkman. Cu un gest scurt, luă pachetul de țigări de pe noptieră. Înainte de a se putea răzgândi, intră în baie și-l aruncă în closet. Torentul puternic de apă al toaletei motelului purtă țigările cu el și, brusc, bărbatului îi deveni clar cum avea să acționeze – pe baza instinctului pur. Avea să se încreadă în intuiția lui, să opereze numai pe baza ei.

Glasul vorbi iarăși. *Folosește-ți ochiul minții să te ducă la ceea ce cauți.*

Ben nu se mai gândise la expresia aceea, „ochiul minții", de când era copil. Acum se întreba dacă avea halucinații.

Vocea se făcu auzită încă o dată. *Folosește-l, găsește-l, este acolo... Tot ce dorești, tot ce-ți trebuie este înăuntru... și de jur împrejur.*

Tatăl lui Ben fusese un bărbat pragmatic și încăpățânat, care nu crezuse niciodată în misticismul indienilor, considerându-l născocirea romantică a fețelor-palide pentru a se distra și a-și mai diminua vinovăția resimțită pentru dezastrul pe care-l abătuseră asupra poporului său. Pe de altă parte însă, bunicul lui Ben fusese un spiritualist și, când tatăl băiatului murise într-un accident de vânătoare, îl luase pe nepot sub aripa sa. Îl tratase ca pe un fiu și ca pe un ucenic, învățându-l lucruri care în prezent s-ar fi încadrat în domeniul ezoteric al metafizicii. Bunicul îi explicase lui Ben că oamenii nu știu foarte multe despre lume, dar că absolut toți dețin instrumentele necesare pentru a întreprinde acțiuni cu adevărat uimitoare: trebuie doar să aibă încrederea că ele există și să le lase să opereze.

Ochiul minții te va duce...

Se sculă, merse la fereastră și o deschise. Un val de aer rece, greu, se rostogoli înăuntru, trecându-i peste picioare. Ben inspiră adânc, privi orizontul, apoi închise ochii. Alungă din minte toate gândurile despre Doris, turnarea de filme și facturile cardurilor de credit și se strădui să se concentreze. Deși nu avusese decât zece ani atunci când bunicul îi arătase prima dată cum să-și proiecteze mintea în exterior, își reaminti iute știința aceea, de parcă o căpătase cu numai o zi în urmă. Timp de cincisprezece minute, rămase nemișcat, acomodându-se treptat, sprijinindu-și puterile mentale pe vorbele bunicului.

„Întoarce-ți ochii spre înăuntru, Benjamin, întoarce-i spre înăuntru. Găsește-ți claritatea, caută unitatea cu toate lucrurile. Când o vei găsi, vei avea cheia în mâna ta și vei fi liber. Mintea ta este ochiul spiritului tău, ochiul adevăratei tale vederi. Folosește-l așa cum a fost menit și vei vedea totul."

Brusc, avu din nou zece ani și-și simți bunicul alături.

După alte câteva minute de concentrare, mușcătura rece a aerului care pătrundea pe fereastră dispăruse și efortul mental pieri ca o greutate ridicată de pe umeri. Simțea o pace pe care n-o putuse percepe copil fiind, sau adolescent, și știa că era un element esențial al reușitei sale. Gândurile i se multiplicară și în scurt timp imaginile din mintea lui – locuri, chipuri, scene – goneau, mai repede și tot mai repede, ca un film derulat cu viteză, până ce imaginile se încețoșară. Apoi, în ciuda iuțelii incredibile cu care se mișcau, Ben începu să perceapă un șablon, sau mai exact *o înțelegere*. Era ca și cum gândurile ar fi căpătat forme identificabile în mintea sa, aidoma literelor pentru un cititor, dar el citea, și pricepea în mod complet, un limbaj pe care nu-l cunoscuse cu zece minute în urmă. Era un limbaj de gândire pură, un fel de adevăr elementar al cărui cod descifrator exista deja în mintea lui, în stare latentă, sau ceva pe care, cumva, el îl invocase.

Mintea lui Ben se învolbura și scânteia cu fulgere de lumină, aidoma unor confetti metalice aruncate în fața unui stroboscop. Imaginea se limpezi și, pe neașteptate, bărbatul avu senzația zborului, a ascensiunii, a transcenderii timpului și spațiului. Lipsit de greutate, imaterial, el îngădui pentru început viziunii să-l poarte, bucurându-se pentru câteva clipe de senzația zborului fără mijloace de propulsie. După aceea descoperi că putea exercita control

asupra călătoriei sale, conferindu-i un țel. Își zărea acum visele întunecate, creatura care-l urmărea prin pădure, undeva la marginea câmpului său vizual principal și în mod conștient își împinse gândurile să-l ducă spre ceea ce percepuse, către creatura care-l atrăgea spre ea.

Drumul lui prin spațiu și timp coti, de parcă, într-un fel necunoscut, prinsese urma creaturii, și-l duse spre nord, prin nori, rafale de ploaie, ba chiar prin ninsoare. Ieși după aceea în cerul senin, albastru, și soarele îi orbi realmente pentru o clipă ochii din vis. Sub el se întindeau o pădure nesfârșită, munți cu coame albe, lacuri alpine, drumuri forestiere de pământ...

Survolă o vale, zburând jos deasupra brazilor și pinilor uriași, iar ochiul minții înregistră toate detaliile, până la cele mai mărunte. Pentru Ben, fiecare pădure avea propriile ei caracteristici, ba chiar propria personalitate, la fel ca oamenii, iar pădurea aceasta nu se afla în Oregon, o știa cu certitudine, și nici în Columbia Britanică, pentru că filmase acolo de patru–cinci ori. Nu, pădurea aceasta era undeva mai în nord și în apropiere de un oraș mare. Știa și asta; o *simțea*.

Ochiul minții coborî printre arbori și se strecură printre trunchiurile uriașe, trecând prin lumina blândă de pe podeaua pădurii. Ben știa că era tot în camera de motel, dar din alt punct de vedere nu mai era acolo. Mergea undeva, purtat de vânturile acestea mistice, cu mintea mai deschisă decât fusese vreodată. Nu știa dacă era dus ori se ducea singur, dar nu se împotrivi, ci-i îngădui visului cu limpezime de cristal să se deruleze în continuare.

După ce trecu peste o coamă, plonjă, ca unul dintre cadrele acelea amețitoare oferite de tehnologia Imax, într-o ravenă abruptă și apoi se redresă peste un pârâu,

verde-smarald de la zăpezile topite ce-l alimentau. Zbură în lungul malurilor stâncoase, deasupra mijlocului apei, manevrând după coturi şi meandre ca un elicopter. Pe măsură ce malurile deveneau tot mai abrupte şi lumina dimineţii nu mai avea puterea să pătrundă atât de adânc, claritatea lui vizuală se reduse. Dar imaginea era atât de vie, încât îi tăia răsuflarea. În acelaşi timp îşi putea simţi mâinile strângând pervazul ferestrei camerei din motel, dar nu era conectat la ele, ca şi cum corpul i-ar fi fost într-un loc, iar conştiinţa complet altundeva.

După un cot, trecând peste o meandră a albiei în care o sumedenie de lemne purtate de curent se acumulaseră în jurul unei grămezi naturale de bolovani, zări în faţă o formă, o siluetă care stătea în apa unduitoare. Apropiindu-se, ştiu însă că nu era un om. În lumina slabă, pe fundul canionului înconjurat de pădurea ce venea până aproape de marginea pârâului, forma aceea uriaşă se întoarse şi pentru o secundă Ben îi zări chipul...

Nu era om...

Oh-Mah...

Ochii creaturii îi întâlniră pe ai lui... şi gândurile ei erau...

Ochii lui Ben se deschiseră brusc, smulgându-l din călătoria sa. În siguranţa camerei de motel, el privi instinctiv în jur, căutându-şi ţigările şi-şi reaminti că le aruncase. Se aşeză pe marginea patului, zguduit nu atât de succesul pe care-l repurtase în separarea conştiinţei de trup, cât de legătura pe care o stabilise cu creatura aceea. Era identică celei care-l urmărise. Pe durata foarte scurtă a contactului lor, îşi reamintise totul. Întâmplarea din urmă cu şaizeci de ani nu era un vis şi Ben ştia ce trebuia să facă în continuare.

Respiră profund, pentru a-și domoli pulsul. Cutremurat nu numai de viziunea avută, ci și de certitudinea a ceea ce era și făcea – și ce avea să continue să facă –, și cu imaginea feței surprinse și înfuriate a creaturii întipărită în mintea sa, Ben știu de asemenea că va avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obține.

Trebuia să continue spre nord. Încă din studiourile Paramount înțelesese că răspunsurile sale se găseau în nord, dar acum determinase *unde anume* în nord. Seattle... Fiara aceea se afla în apropiere de Seattle. Nu era sigur cum aflase asta, dar atunci când se imagină zburând către Seattle, simțea că face un lucru corect. *Nu uita, acum acționezi doar pe baza instinctelor.* Creatura, Oh-Mah, era în apropiere și viitorul lui Ben era legat de ea.

După câteva minute își revenise suficient ca să facă planuri. În primul rând, avea nevoie de o bază de unde să opereze, așa că-i telefonă nepotului său David, un tehnician IT care locuia cu soția și cele două fetițe ale lor în Burien, la sud de Seattle. David nu numai că-și idolatriza unchiul, dar în același timp îi împărtășea pasiunea pentru mituri și legende. Fu încântat de sosirea lui Ben și-l anunță că avea să-i pregătească imediat camera. După aceea, Ben sună la compania aeriană și-și rezervă un loc la primul zbor spre aeroportul din Seattle. Știa către ce se îndrepta și acesta nu mai fusese niciun efect special, niciun individ în interiorul unui costum de monstru. Era realitatea pură și, deși îl speria, totodată îl incita. De fapt îl incita mai mult faptul că redevenea indian – o identitate pe care o abandonase cu mulți ani în urmă pe podeaua propriei sale cabine de actor. Nu mai putea să nege că identitatea aceea exista în sângele lui și că sângele lui îl

îmboldea spre nord, spre o întâlnire cu trecutul şi cu destinul său... indiferent care ar fi fost acesta.

Viziunea bătrânului două-picioare fusese puternică, atât de puternică, încât se răsucise şi privise în aval şi în jurul pârâului, căutându-l. Îi simţise clar vocea minţii. Era bătrână, era altfel. Fusese unul dintre acei două-picioare despre care povesteau Vârstnicii. Cei care puteau auzi glasul minţii lui tot aşa cum el auzea glasul minţii lor. Cei care trăiau în pădure, cei care-l numiseră pe el şi pe neamul lui. Învăţase asta cu mult timp în urmă, dar deocamdată nu avusese nevoie de cunoştinţele acelea.

Iar bătrânul acesta se afla departe. El ştia asta acum şi mânia i se domoli. Mai ştia însă ceva: bătrânul venea.

17

Mac şi Carillo ajunseră la punctul de plecare pe traseul montan, pentru a-şi relua căutarea. Range Roverul era tot acolo; alături staţionau două echipaje de la Departamentul Şerifului. Nu se vedea nici ţipenie de om.

– Ţi-am zis eu c-o să moară, rosti Carillo doar pe jumătate în glumă.

– Să sperăm că nu-i cazul, replică Mac şi coborî din maşină. Am avea atunci de completat încă o tonă de hârţoage. Ca să nu mai amintesc de papara pe care am încasa-o pentru că am lăsat să dispară alţi patru prieteni de-ai primarului.

Cerul se mai limpezise puţin, dar continua să fie frig. Mac se întinse spre bancheta din spate a automobilului

și-și luă canadiana îmblănită. Carillo porni primul în sus pe potecă, înaintând foarte încet, pentru a nu scăpa nimic din vedere.

După patruzeci de minute, Mac se opri să-și dezmorțească spatele încordat de atâta aplecare, însă Carillo continuă. Privind peisajul înconjurător, Mac își promise să plece mai frecvent din oraș și să se bucure de colțul acela de paradis aflat la nicio oră de mers cu mașina de apartamentul lui din Edmonds. Trase adânc în plămâni aerul rece și pur, apoi își lăsă ochii să rătăcească în jur, mai mult pentru a se relaxa și regrupa, decât pentru a căuta dovezi.

Și atunci observă ceva curios.

La vreo doi metri depărtare, acolo unde povârnișul lateral pornea din poteca netedă, se zărea o adâncitură nelalocul ei. Apropiindu-se, văzu că era relativ recentă, în formă de căuș, cu lățimea de douăzeci și cinci de centimetri. Un izvor înmuiase solul acolo și fundul scobiturii se umpluse cu o jumătate de centimetru de apă. Mac rămase uitându-se la ea un timp, după care privi în sus pe pantă.

Sui pe acolo, îndepărtându-se de traseu și croindu-și drum pe versantul pieptiș, cu pas nesigur pe covorul de tufișuri pitice și resturi vegetale care-l sileau să recurgă frecvent la mersul în patru labe pentru a-și menține echilibrul. După vreo cinci metri terenul redevenea plat, paralel cu poteca aflată mai jos. Mac merse pe porțiunea aceea netedă, căutând ceva. Nu știa ce anume. Dar avea s-o recunoască atunci când...

Fusese cât pe aici să calce pe ea. Sări îndărăt, de parcă ar fi întâlnit un șarpe cu clopoței, și clipi repede din ochi, ca să se asigure că nu era nicio iluzie, că ceea ce vedea exista cu adevărat acolo. El nu căutase așa ceva. Era de

neînţeles! Mac Schneider, unul dintre cei mai duri detectivi de stradă din Departamentul Poliţiei din Los Angeles, un bărbat care văzuse aproape toate ororile posibile, se cutremură. Instinctul îl împinse să examineze precaut pădurea şi abia după aceea se uită din nou la descoperirea sa. Fiorul care-i trecu prin corp nu avea absolut nicio legătură cu aerul rece. Se holba la lucrul acela ca şi cum, dacă l-ar fi privit suficient de mult timp, s-ar fi preschimbat în ceva ce ar fi putut accepta. Până atunci Mac presupusese că adâncitura pe care o zărise ceva mai jos fusese făcută de un bocanc sau o cizmă care călcase într-un unghi straniu, ceea ce i-ar fi putut explica mărimea. Însă asta?...

Carillo cântărea din ochi cărarea, când îl auzi pe Mac strigându-l. Iritat, aşteptă până ce partenerul îl strigă iarăşi, după care îşi întrerupse concentrarea şi se întoarse pe potecă. *Cine ştie? Poate c-a găsit ceva.*

Urmă un cot al traseului şi-l găsi pe Mac ghemuit lângă potecă, arătând spre pământ.

– Ia uită-te aici!

Carillo se apropie şi se uită.

– Ce crezi că este? întrebă Mac.

Detectivul privi adâncitura în formă de căuş din sol, de lângă cărare, şi strânse din umeri.

– O gaură?

Mac îi făcu semn să-l urmeze.

– Vino-ncoace.

Carillo îl privi escaladând panta abruptă şi clătină din cap.

– Ar fi bine să n-o fac degeaba.

După câţiva metri, Mac se opri şi coborî ochii către locul unde se afla.

Carillo i se alătură și privirea lui urmă aceeași direcție.

– Să-mi bag pula...

Se uitau la ceea ce părea să fie o urmă de picior omenesc, perfectă și completă în toate detaliile, dar realmente gigantică. Mac indică crengile groase de brad de deasupra lor.

– Copacii au ferit-o de ploaie. De-aceea a rămas intactă.

Arătă apoi o urmă parțială, la peste un metru distanță.

– Acolo pare a fi alta.

Carillo rezumă rapid descoperirea făcută.

– I-o farsă, dă-o-n pizda mă-sii!

Cuvintele lui fură aproape o ușurare pentru Mac. Pentru câteva clipe fusese gata să creadă incredibilul. Din fericire, partenerul lui era un om care avea o binecuvântat de îngustă vedere asupra lumii. Carillo suspecta totul și pe toți și din cauza acestei perspective simplificate putea să ignore multe și să pună adesea degetul pe rană. Lui Mac îi plăcea asta și știa că era o calitate care-l făcea un bun detectiv. Îl făcea de asemenea ușor dogmatic uneori, însă acum era unul dintre momentele în care îi saluta certitudinile.

– Crezi?

Carillo îi aruncă o privire din categoria „Da' ce altceva ar putea fi?".

– Bun, să zicem că un labagiu s-a chinuit să facă niște tălpi mari, pentru o farsă, da-n ce scop? Zici de urma cealaltă? Se apropie de urma parțială, pentru a-și continua demonstrația. Vezi? A-ncercat să pară c-ar fi fost ceva foarte mare, dar a alunecat probabil... și n-a reușit să calce complet. A făcut pasul prea mare și nu i-a mers. I-un fals, toată ziua. Hai, lasă-mă dracu-n pace!

– Să aibă vreo legătură cu excursioniștii? întrebă Mac.

Ochii lui Carillo analizară întreaga scenă.

– Căcat... cine știe? Încă ceva, noi nici măcar n-avem habar dacă lăbarii ăia au dispărut cu adevărat. Nu?

Mac privea urma gânditor.

– Nu. Dacă există însă cumva vreo legătură cu astea, atunci... de ce? Cum ai zis și tu – în ce scop?

Îngenunche lângă amprenta din sol și Carillo se lăsă pe vine ca s-o privească mai îndeaproape. Mac indică marginea urmei.

– E recentă. De ieri – cel târziu.

Carillo apăsă solul din apropiere cu degetele și se încruntă.

– Cum naiba a făcut-o așa adâncă?

Mac clătină din cap.

– Indiferent ce-o fi, trebuie s-o amprentăm, să-i facem un mulaj.

– Vrei să irosești vremea unui tehnician criminalist cu rahatul ăsta? se strâmbă Carillo.

– Avem de ales? Este exact lângă cărare și nu știm dacă nu există vreo legătură. Putem risca?

– Bine, dar fii atent cum o să procedăm. Mergem pe burtă. Dacă trebuie s-aducem pe cineva de la criminalistică, atunci să-și țină gura-n pizda mă-sii. Dacă se dovedește c-ar exista vreo legătură, atunci poate că ăsta-i asul din mâneca noastră, dar reversul e destul de nașpa. Eu zic să ținem ciocu' mic, pe de-o parte ca să evităm s-o furăm de la cineva. Le spunem lui Rice și Barkley și-atât.

– De acord, încuviință Mac.

Șeriful Rick Barkley și adjunctul său Tom Rice erau singurii care trebuiau să mai afle în afară de ei. Mac adună niște crengi căzute și le așeză ușor deasupra urmei, ca s-o protejeze.

– Haide!

Cu Carillo în față, coborâră cu grijă cei câțiva pași pe panta foarte abruptă până la potecă. În ciuda siguranței colegului său că urma era o farsă, Mac își strecură mâna în jachetă și-și atinse arma. După aceea privi pădurea din jur.

Când se întoarseră de unde plecaseră, Mac și Carillo găsiră aproape două duzini de voluntari care se înghesuiau nerăbdători. Cineva ridicase un cort cu schelet de aluminiu, de tipul celor folosite de Crucea Roșie, în care două femei împărțeau cafele, gogoși și gustări. Grupul de abia se organiza. Spre surprinderea celor doi detectivi, erau prezenți și cei patru avocați care veniseră cu o seară în urmă ca să-și caute prietenii; arătau însă considerabil mai puțin proaspeți decât cu unsprezece ore în urmă.

Mac se apropie de Steve Keener.

– Ați avut ceva noroc? se interesă el.

Keener clătină din cap, părând mai degrabă deprimat decât obosit.

– Nu. Nicio urmă.

– Pe unde v-ați întors? se miră Mac. Noi am fost câteva ore pe potecă.

Keener arătă piscul de deasupra lor.

– Am ajuns până în vârf și probabil că pe întuneric am apucat pe o potecă falsă. Până la urmă am sfârșit coborând muntele prin tufișuri, când poteca a dispărut. Noroc că n-am căzut naibii! Am dat-o-n bară, adăugă el fără pic din bravura din noaptea trecută.

Lui Mac i se făcu milă de el. Venise să-și salveze prietenii și fusese cât pe-aici s-o termine cu viața. Se apropie de el și-l bătu pe umăr în trecere.

– Sunteți niște tipi curajoși. Mergeți să mâncați ceva!

Văzu apoi o femeie cu chip tulburat despre care bănui că era soția lui Mitch Roberts. Vorbea cu niște salvamontiști. Interveni în discuția lor și se prezentă.

Salvamontiștii plecară să-și înceapă treaba, iar Mac petrecu următoarele douăzeci de minute punându-i întrebări lui Karen Roberts. În adâncul inimii spera să nu fie inutil și o făcu mai degrabă pentru a diminua temerile femeii, cel puțin pentru moment. Știa că obișnuirea cu dispariția soțului ei avea să fie o rană pe care numai timpul putea s-o vindece. În tot cazul, nu-i pomeni de ceea ce el și Carillo văzuseră deasupra potecii.

Cei doi detectivi se reuniră după discuția cu soția lui Roberts și făcură schimb de informații. În timp ce vorbeau, sosi duba de la Canalul 7, din care coborî echipa de tehnicieni. Când apăru și Kris Walker, Carillo îl bătu pe Mac pe umăr.

– Șo pe ea!

Kris și Mac se priviră și femeia porni spre el.

– Bună dimineața, rosti ea. Ceva noutăți? Ați avut noroc?

– Nu, absolut nimic. Dar acum, pe lumină, sper că echipele îi vor găsi destul de repede. Mi s-a spus că și elicopterele au pornit încoace.

Kris privi în jur, ca și cum ar fi vrut să stea de vorbă între patru ochi.

– Putem discuta? Acolo? rosti ea cu glas scăzut, arătând un loc aflat la vreo zece metri de grupul care continua să crească.

Mac aprobă și se îndepărtară, pentru a nu fi auziți. Kris se întoarse către bărbat, rămânând cu ochii asupra celor din fundal.

– Nu cred că-i vor găsi.

Afirmația ei atrase o expresie întrebătoare din partea detectivului. Ea îl privi drept în ochi.

– M-am gândit la chestia asta și am o teorie.

Mac nu-și putu ascunde surâsul de superioritate.

– O teorie? Nu mă mai ține ca pe jar. Sunt numai urechi!

Kris îi ignoră amuzamentul și-și dezvoltă planul alcătuit cu grijă.

– Acum trebuie să-mi transmit reportajul și după aceea plec imediat. Nu putem sta de vorbă mai târziu? Poate mâine? Am niște idei și aș dori să aud și părerea ta.

Reportera simțea că putea fi un subiect de senzație și dorea să-l exploateze. Știa că detectivul o plăcea; îi „citea" destul de ușor pe bărbați. În plus știa că pentru ea era vital să adune mai multe informații care să-i susțină teoria. Trebuia să afle ce știa Schneider.

Pe de altă parte, Mac înțelegea că femeia avea să creeze doar probleme. Dacă ar fi fost însurat și fericit, ar fi fost mai puțin vulnerabil și i-ar fi ignorat avansurile. Nu era însă căsătorit...

– De acord, zise el. Poate mâine. Sună-mă.

În timp ce reveneau la grupul principal, ea îi întinse o carte de vizită.

– Tu ești o persoană ocupată. Telefonează-mi când ai o clipă mai liberă. Aici sunt numerele de la serviciu, iar pe dos este telefonul meu de-acasă.

Se îndepărtă apoi și Mac rămase privind cartonașul. Se îndoia că femeia își trecuse telefonul personal pe toate cărțile de vizită și se întrebă dacă pe acesta îl scrisese anticipând că i-l va da lui.

Începu să fredoneze în barbă:

– Femeee-ie... afuuu-ri-sită...

Pe la începutul după-amiezii, Mac și Carillo lăsară activitatea de căutare în seama salvamontiștilor și se întoarseră la departament. Mac completă mai multe rapoarte, apoi se întoarse pe munte. Se oferise s-o facă, pentru a se întâlni cu tehniciana de la Criminalistică, deoarece o cunoștea și apela la ea pentru o favoare. În zona de parcare de la începutul traseului montan, Mac văzu la fel de multă animație, după care o descoperi și pe americano-asiatica drăguță, puțin trecută de treizeci de ani, care aștepta în automobilul ei Acura. Femeia îl zări și coborî din mașină.

– Bună, Suzy, rosti Mac. Iartă-mă pentru întârziere.

– Nicio problemă, răspunse ea. Ce-i cu-atâta mister? Tu și Carillo desfășurați vreo operațiune specială? Dacă Miller aude de chestia asta, am intrat în rahat... și tu odată cu mine!

– Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai spune nimic nimănui. Nu-ți face griji în privința lui Miller. Carillo și cu mine o să lămurim problema cu șeful cel mare și-o să se ocupe el de Miller. Ți-ai adus trusa de mulaje?

Ea se întoarse către mașină și scoase dinăuntru o cutie și un sac de hârtie.

– Sunt gata.

– Haide-atunci, arătă Mac spre potecă.

Suzy Chang nu era numai adjuncta șefului Departamentului de Criminalistică, ci și o persoană pe care Mac o privea ca pe o prietenă. Lucrase în Los Angeles, unde se împrietenise cu el grație dragostei lor comune față de L.A. și de particularitățile culturii metropolei. Suiră pe cărare, trecură de o echipă de căutare și ajunseră în locul unde Mac găsise adâncitura.

Detectivul indică scobitura de pe marginea potecii.

– Ce părere ai?

Suzy strânse din umeri și se lăsă pe vine ca s-o examineze.

– Nu știu, ar putea fi mai multe chestii...

– Vino cu mine, zise el arătând panta care se ridica deasupra potecii.

Ajunseră destul de repede la mormanul de crengi cu care acoperise urma de picior. Mac le înlătură și se uită la Suzy. Ea privi o clipă adâncitura din sol, după care chipul i se înnegură de furie.

– Du-te dracu', Mac! făcu femeia și se uită după aceea în jur, scrutând pădurea. Carillo! strigă ea. Carillo, ești un idiot! Se întoarse către Mac. Și tu la fel! Îmi făcusem planul să mă duc în Edmonds, să iau prânzul acolo și să mă uit la meci. Nu-i deloc amuzant. Unde-i Carillo? Începu să strige iarăși, fără să aleagă o direcție anume: Gata, poți să ieși, Karl! Și-nchide camera de filmare, tâmpitule, m-am prins de glumă!

Îl privi pe Mac, dar expresia feței lui era neschimbată, poate ușor gravă. Suzy se calmă și-l privi drept în ochi. El nu clipi.

– Bun, a fost o reacție greșită, zise ea și se uită din nou la urma de picior. Să nu-mi spui însă... Nici prin cap să nu-ți treacă să-mi spui!

Mac se lăsă pe vine lângă urmă.

– Carillo crede c-ar fi o farsă.

Suzy se lăsă în patru labe.

– Doamne Dumnezeule, acum Carillo a ajuns glasul rațiunii? Nu știu ce-ar fi mai de speriat – asta sau realitatea urmei?

După ce o examină în tăcere pentru câteva secunde, ridică ochii spre detectiv.

– Și tu? Tu crezi că-i un fals?

– Da, în mod clar, aprobă Mac.

Vocea lui trăda însă nesiguranță. Suzy îl mai privi o vreme, încercând să-i descifreze ceva pe chip, apoi reveni la urma de picior.

– Bun, tot ce pot spune este că autorul a dorit să fie foarte spectaculos. Ar fi putut s-o facă și mai mare, nu? Vreau să zic că dacă intenționezi să faci un fals, te străduiești măcar să fie ceva credibil. Chiar vrei să-i fac un mulaj? Sper să am suficient ipsos...

În timp ce ea își pregătea materialele, Mac arătă cealaltă urmă, parțială.

– Pe asta cum ți-o explici?

Suzy se ridică și o cercetă. Atinse solul în câteva locuri.

– Asta-i ușor. Pământul este moale acolo, dar nu și aici. Individul n-a reușit decât o amprentare și, din fericire, crengile au protejat-o. În plus a încercat să mărească mult pasul și a lunecat sau așa ceva.

– „Sau așa ceva"? Nu ești experta în prelevare de urme?

Ea izbucni în râs.

– De urme pe picior? Nu tocmai. Dă-mi urme de sânge, urme biologice, oricât de mici, și sunt cea mai tare. Însă nu urme de picior!

– Așadar, întrebă el precaut, crezi că-i un fals?

Suzy se mai uită o dată la urma de picior.

– Normal. Tăcu un moment, după care adăugă: M-ar interesa însă să știu cum a reușit o amprentă atât de adâncă. E ciudat...

Mac tăcu circumspect. *„Ciudat" nu-i nici pe departe cuvântul cel mai potrivit.*

18

În lunea dinainte de Ziua Recunoştinţei, Ronnie începu să caute o bonă. La mijlocul după-amiezii plecă de la serviciu şi porni spre casă pentru primul interviu cu o posibil bonă. Îşi parcă în grabă Lexusul şi, lăsând deschisă uşa garajului, intră în casă. Abia avu timp să-şi pună haina în cuier şi să arunce un ochi peste corespondenţă, când se auzi soneria. Deschise uşa şi se pomeni înaintea unei fete roşcate cu pielea albă ca laptele, mai înaltă probabil cu zece centimetri decât ea, care avea un metru şaptezeci. O frumuseţe clasică de Walkirie, cu ochi căprui, tânăra îi zâmbi cald şi întinse mâna. Lui Ronnie i se păru că semăna cu o actriţă al cărei nume nu şi-l putea reaminti.

– Doamna Greenwood? Mă numesc Greta Sigardsson.

– Bună ziua. Intră, te rog. Eşti suedeză? se interesă Ronnie, simţind accentul uşor.

– Da, exact. Aveţi o casă foarte frumoasă. Este realmente... ă-ă-ă... ă-ă-ă... imensă.

Ronnie îi surâse tinerei, amuzată de bâjbâiala ei pentru a găsi un adjectiv. Amândouă izbucniră în râs şi simţiră o legătură instantanee. Lui Ronnie îi plăceau femeile care erau în stare să râdă de propria lor persoană. Apăsă butonul intercomului şi-i chemă pe copii. Le făcu prezentările, apoi se scuză pentru că trebuia să dea un telefon urgent. Când reveni, văzu că Greta era cu adevărat o Mary Poppins suedeză: cei trei se jucau deja.

Când apăru şi Ty, părea obosit; uniforma sa murdară de la Serviciul Forestier distona cu calitatea de proprietar al unei case atât de mari şi scânteietor de curate. Istoria era lungă şi Ronnie nu-şi putea niciodată mobiliza suficientă

energie pentru a o povesti cuiva. Bărbatul își sărută soția pe obraz, ciufuli părul lui Chris, după care se aplecă și o sărută pe Meredith pe căpșor. După aceea o privi pe Greta.

– Bună ziua, rosti el și se îndreptă către frigider ca să-și ia un suc.

– Scumpule, spuse Ronnie, ea este Greta. A fost trimisă de la agenția pentru bone și acum copiii se obișnuiesc cu ea.

Ty se întoarse și dădu mâna cu fata.

– Bună ziua, domnule Greenwood, zise ea și se înroși la față, apoi chicoti timid.

Ty zâmbi reținut și părăsi încăperea; ochii lui Ronnie se dilatară foarte puțin, înțelegând că tânăra frumoasă îl găsise în mod evident atrăgător pe soțul ei. Brusc, Ronnie îl văzu pe Ty așa cum trebuie să-l fi văzut suedeza: un bărbat chipeș, viril, cu părul blond-murdar al lui Redford, într-o uniformă plăcută, cu chip mai dur din cauza bărbii nerase de două zile.

În clipa aceea observă că era 19.20 și că se apropia ora la care trebuia să vină a doua candidată pentru postul de bonă. O conduse iute pe Greta la ușă, îi mulțumi și-i spuse că o va anunța asupra deciziei luate. Când sosi a doua candidată, Ty era la etaj și-și făcea duș. Fata aceasta era daneză, mai scundă și durdulie. Ronnie dorea din toată inima să o placă, dar pur și simplu nu se atașă de copii la fel de mult ca Greta. Una dintre afirmațiile ei grăbi verdictul.

– Abia aștept să șofez Lexusul acela!

Ronnie îi mulțumi când ușa o lovi în fundul dolofan.

După alte câteva ore, femeia sui în pat. Își privi soțul care citea o carte și și-l imagină așa cum fusese în uniformă.

Ty făcu o pauză, își lăsă cartea pe piept și închise ochii pentru o secundă. Nu era prea târziu, dar se simțea obosit, în primul rând mental. Pe neașteptate simți mâna lui Ronnie lunecându-i peste piept; pasiunea din dimineața anterioară fusese înlocuită acum de sentimentele vechi și otrăvite ale nesiguranței. După câteva săruturi stinghere, împinse cu blândețe palma femeii.

– Sunt mort de-oboseală, iubito. Poate mâine dimineață, spuse el și se întoarse pe o parte.

Ea luă o carte și citi câteva minute; după aceea se sculă și părăsi dormitorul.

Ty avu remușcări pentru că-și respinsese soția. Știa că ea coborâse ca să lucreze la calculator, după care avea să se încuie în una dintre cele cinci băi principale de la parter, unde să-și caute singură plăcerea. Se gândi la bonă și la reacția ei de școlăriță la vederea sa. Știa că Ronnie o sesizase de asemenea și nu mai avea nevoie de și mai multă tensiune între ei. Era ușor măgulit să știe că o fată de nouăsprezece–douăzeci de ani îl găsea atrăgător, însă din cauza încordării dintre el și Ronnie găsea prea puțină satisfacție în așa ceva.

În seara următoare, Ty ajunse acasă, făcu duș, plăti babysitterul și intră în cabinetul său. Era iritat fiindcă trecuse încă o zi fără să înregistreze niciun progres. Poate că avea să părăsească Serviciul Forestier și să-și deschidă discret un birou în Snohomish. Probabil că Ronnie n-avea să sesizeze oricum diferența. Problema era că el nu-și mințise niciodată nevasta și nici nu intenționa să înceapă s-o facă acum. Uneori nu-i spunea tot adevărul... dar s-o mintă? Nu! N-ar fi putut-o face, nici chiar pentru asta.

Când sosi vremea întunericului, urmă pârâul o vreme și văzu alte semne de două-picioare. Găsi câteva peșteri din lemn, toate mai mari decât cea pe care o distrusese, și câteva carapace-tari așteptând lângă peșteri pentru a răspunde la chemarea stăpânilor două-picioare.

Coborî din munți ca să afle mai multe despre inamicii săi, despre obiceiurile lor, despre felul în care trăiau. Era curios. Găsea plăcere în uciderea lor și avea să fie mai puternic cu cât îi cunoștea mai bine. Senzația lui că existau probabil mulți, foarte mulți două-picioare fu întărită de sporirea urmelor lor cu cât înainta mai mult pe ținutul plat.

Munții erau ai lui, dar se părea că ținutul plat aparținea micilor două-picioare.

Traversă câteva cărări negre și tari, căile carapacelor-tari. Știa că două-picioare făcuseră potecile negre și că erau multe. El nu fusese niciodată atât de aproape de locurile în care trăiau două-picioare și le putea zări la tot pasul semnele, urmele. Faptul că lăsaseră așa multe urme pentru a le fi văzută prezența îi spunea că nu le era frică, dar erau slabi.

Trecu de o peșteră din lemn mare, care ardea pe dinăuntru cu focul pe care-l controlau două-picioare. Lumina focului acestuia ieșea prin multe deschideri ale peșterii. Cu toate că două-picioare controlau focul, el știa prea bine că uneori îi îngăduiau să scape.

Se gândi la Focul cel Mare și la felul în care supraviețuise el, prinzându-se de stânci. Se gândi la tribul său; toți muriseră în ziua aceea – perechea lui, vlăstarele lui. Încă-i putea vedea, arzând în flăcări, cu țipetele de moarte acoperite de trosnetele focului. Acum el nu mai avea nimic, decât furia.

Călătoria îl purtase peste mulți munți și nu se oprise până nu ajunsese aici. Dorința lui de răzbunare nu cunoștea

limite, iar după ce descoperise că două-picioare erau o sursă bună de carne, știuse că-și găsise noul cămin.

Trecând printr-un pâlc de copaci, intră într-o poiană largă, lângă o peșteră din lemn mare. Prin deschiderile din latura ei, vedea focul strălucind înăuntru. Două-picioare erau Păstrătorii Focului și-i percepu înăuntru, le simți vocile haotice ale minților gălăgioase. În apropiere se aflau două peșteri din lemn mai mici, dar nu simți două-picioare în niciuna dintre ele. Trei carapace-tari așteptau lângă ele. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ele, așa că înaintă spre cea mai mare.

Pielea ei era mai tare decât își închipuise și rece la atingere. Nu simți nimic dinspre ea și, după ce o examină, fu convins că nu era o făptură vie. Apăsându-i ușor pielea, legănă nițel carapacea-tare. Părțile de sus ale flancurilor îi erau deschise, dar deschiderile erau tari, aidoma aerului care fusese prins în gheață. Le atinse, străduindu-se să înțeleagă.

Erau în același timp reci, deși nu la fel de reci ca gheața. Uitându-se în pântecele carapacei-tari, văzu că era gol. Apăsă gheața caldă cu degetele și ea se sparse. Asta îi spuse multe despre gheața caldă. Privi peștera din lemn și pricepu că deschiderile prin care strălucea focul controlat erau de asemenea acoperite cu gheață caldă. Vârî brațul în carapacea-tare, prinse un lucru rotund și trase. Lucrul se rupse. După ce mai petrecu câteva minute examinându-l, hotărî să plece.

Mai întâi însă avea să-i anunțe pe două-picioare că fusese pe aici.

Ricky Allison se pregătea pentru întâlnirea cu o fată la fel ca orice adolescent de șaptesprezece ani. După ce se îmbrăcă, intră în baie ca să-și zgândărească un coș afurisit.

După ce nu reușise să-l stoarcă, ci doar să irite și să înroșească pielea din jurul lui, se străduia acum să acopere dezastrul cu vreun fard de-al mamei. Trecuseră numai câteva secunde de când mama țipase dinapoia ușii că va întârzia, când auzi zgomotul.

La început nu-și dădu seama ce era. Zgomotul fusese puternic, dar nu semănase absolut cu nimic din ce auzise vreodată. Adusese poate cu un scrâșnet metalic înăbușit. Venise din spatele casei, unde țineau automobilele. Ieși din baie și trecu prin living, unde părinții lui tocmai se așezaseră la cină, iar muzica televizorului anunța triumfător începutul emisiunii *Roata norocului.*

– Ați auzit? îi întrebă Ricky.

Tatăl lui, Deke, nici măcar nu ridică ochii de la cotletul de porc cu cartofi gratinați și sos de mere din farfurie.

– Ce s-auzim?

Ricky intră în spălătorie și strigă în urma sa:

– S-a auzit un zgomot puternic afară.

– Tu ai auzit ceva? o privi Deke pe soția sa, Marge.

Femeia clătină din cap și înfipse furculița în friptura ei.

Ricky aprinse becul mare cu vapori de mercur din vârful stâlpului înalt de șase metri pe care îl instalase anul trecut împreună cu tatăl lui. Avuseseră necazuri cu căprioarele care stricau grădina de zarzavaturi a mamei, așa că lumina, care emitea mai mulți fotoni decât o stea pitică albă, era perfectă pentru a speria orice creaturi și de asemenea ilumina toată zona din spatele casei, inclusiv garajul și magazia-atelier. Lui Deke îi plăcea lumina aceea, însă descoperise că tot nu se putea descurca fără o lanternă, întrucât iluminatul intens și direcțional crea umbre aproape perfect negre.

În timp ce lumina pâlpâia spasmodic înainte de a ajunge la intensitate maximă, Ricky deschise ușa din

spate a casei și sări peste cele două trepte din lemn, direct pe sol. Când becul se aprinse complet, băiatul se uită spre automobile și gura i se căscă realmente, involuntar. Nu mai schiță niciun alt pas, întrucât ceea ce vedea îl deruta și speria în egală măsură.

De ce ar fi făcut cineva una ca asta? Cine ar fi făcut așa ceva? Cum a făcut?

– Tată! Tată! Ia vino! Vino să vezi!

După care Ricky șopti pentru sine:

– Băga-mi-aș...

Deke și Marge împinseră farfuriile într-o parte, alarmați de tonul fiului lor. Când ieșiră pe veranda din spate, văzură și motivul. Totul era perfect normal, cu o singură excepție: sub razele alb-albastre spectrale se găsea Chevroletul Tahoe indigo-albastru metalic, mândria și dragostea lui Deke, cu dotări de lux, praguri laterale și capacitate de remorcare de mare tonaj. Era cam în același loc în care-l lăsase când venise acasă.

Atât doar că acum era răsturnat, cu roțile în aer, ca un câine mort și încremenit cu labele în sus.

Ricky, Deke și Marge încremeniră. După un moment de holbare paralizată, Deke intră în acțiune și începu să latre comenzi:

– Fiule, adu pușca de 7,62 și revolverul meu Python. Și o lanternă. Margie, sună imediat la poliție!

În câteva clipe, Ricky se întoarse gâfâind cu obiectele cerute. Deke cântări pușca în mână și vârî masivul revolver Colt în buzunarul de la pantaloni. Asigurați de arme și de lanternă, tatăl și fiul avansară precaut către jeepul răsturnat.

În timp ce se apropiau, Deke plimbă raza lanternei prin umbrele din jur, trecând cu ea peste vehicul și mai departe, printre copaci, căutând urme ale vandalilor.

După aceea se gândi că poate băiatul său supărase nişte derbedei de la şcoală.

– Ai vreo idee cine ar fi putut face asta? întrebă el.

– Nu, răspunse Ricky care continua să privească fără să-i vină să creadă. Păi... ce naiba... pentru aşa ceva ar fi fost nevoie de vreo douăzeci de oameni.

Deke îl privi şi arcui o sprânceană.

– Ştii pe cineva care ar fi fost în stare?

Ricky înţelese aluzia. Băiatul era *foarte* cool cu toţi cunoscuţii lui. Aici însă fusese urgie, nu alta, prăpăd cum făceau numai motocicliştii.

– În niciun caz, tată, negă el apăsat. N-am nici cea mai mică idee cine ar fi putut face aşa ceva.

Deke îngenunche, privi în Tahoe şi văzu că cineva smulsese volanul. *Incredibil!* Îngrijorat de forţa care fusese necesară pentru a face aşa ceva, era în acelaşi timp furios pe distrugerea stupidă.

Din pragul uşii din spate, Marge strigă, anunţându-i că Departamentul Şerifului trimitea pe cineva. Când Deke dădu să se ridice, lanterna lui dezvălui ceva în umbrele de lângă jeep. Drenajul parcării era destul de bun, dar ploaia înmuiase porţiuni din platforma de pământ bătătorit pe care îşi ţinea maşinile. Ceea ce văzu în noroi îi generă un fior extrem de rece pe şira spinării.

Ricky văzu că tatăl său se cutremurase şi asta îl şocă.

– Ce-i?

Chiar şi în lumina nepământeană a lămpii de securitate, chipul lui Deke părea alb ca varul. Băiatul se sperie acum de-a binelea.

– Ce-i? repetă el.

Deke îndreptă raza lanternei spre adâncitura din sol. Era destul de clară: o urmă completă de picior.

– Iii-suuse..., fluieră încetișor Ricky și-și așeză cu grijă Reebokul măsura 43,5 alături, pentru comparație.

Urma proaspătă era gigantică pe lângă pantoful lui sport.

Fără să mai spună nimic, Deke și Ricky porniră către casă pentru a-i aștepta pe oamenii șerifului.

19

La numai câteva minute după ce Ty începuse să caute pe Internet, Christopher bătu la ușă și intră.

– Ce faci? întrebă el.

Ty își neglijase copiii, așa că-i făcu semn fiului său să se apropie și-i trase un scaun.

– Căutam ceva. Vrei să m-ajuți?

Chris se lumină la față.

– Da. Ce căutai?

– Niște articole din ziare.

– Despre ce?

Ty tăcu o clipă, apoi răspunse:

– Despre persoane care au dispărut.

– Noi de ce nu suntem abonați la ziar, tati? întrebă Chris. Toată lumea-i abonată.

Ronnie primea *Seattle Times* la birou, dar Ty nu avea chef să încerce să-și explice repulsia față de mass-media.

– N-am nevoie de ziar.

Chris continuă să-l privească, în vreme ce Ty tasta cuvinte-cheie. Băiatul știa că tatăl lui avusese multe necazuri cu câțiva ani în urmă, nu cu poliția sau ceva de felul acela, ci necazuri de-ale adulților pe care Chris nu le înțelegea prea bine. Unii colegi îl necăjeau, spunând că tatăl

lui era țăcănit, dar Chris îi ignora. Erau niște proști. Băiatul avea senzația că hărțuielile acelea îl dureau mai mult pe tatăl lui decât pe el. Copiii ăia nu știau cât de inteligent și de cool era tatăl lui în realitate, așa că prefera nici să nu-i bage în seamă.

Brusc, ceva de pe ecran atrase atenția tatălui său. Chris privi monitorul.

– Ce-i, tati? Ce-ai găsit?

Tatăl său nu-i răspunse și părea căzut într-o transă. Chris cercetă ecranul, căutând indicii despre ceea ce-i captase atât de mult atenția. Era un articol despre niște avocați care dispăruseră.

– Îi cunoșteai? întrebă Chris.

Ty scutură din cap, absorbit de articol.

– Nu... nu-i cunoșteam, răspunse el ca de la un milion de kilometri depărtare, fiindcă în secunda aceea plănuia să plece în oraș ca să cumpere și alte ziare.

Când apelul de urgență răsună la Departamentul Șerifului districtului Snohomish, femeia panicată zbiera că cineva distrusese SUV-ul soțului ei. Dispecerul o calmă, apoi o asigură că un echipaj pornise către ea. Având câteva sute de mașini de patrulare răsfirate pe un teritoriu destul de întins, dispecerul emise un apel general, precizând adresa, pentru a vedea cine putea să-i dea curs. Bill Alexander nu era prea departe, așa că preluă cazul.

Căutarea lipsită de succes a avocaților nu numai că-l deprimase, dar în același timp îl neliniștise. După ce fusese singur pe munte și simțise că... indiferent ce ar fi fost senzația aceea, el se întreba cu ce se confruntau. Avea câteva idei – poate că unele chiar bune –, dar nu dorea să le formuleze explicit, nici măcar în imaginație. Cazul de

vandalism părea un mod perfect pentru a-şi îndepărta gândurile de la aşa ceva. Avea un nume, o adresă şi o descriere a obiectului care fusese vandalizat. Nicio problemă!

Apelul îl purtă în jumătatea estică a părţii locuite din districtul Snohomish, pe unul dintre nenumăratele drumuri ce şerpuiau prin pădurile înalte de brazi. Noaptea era fără lună şi drumul era presărat de foarte puţine lumini, aşa cum le plăcea rezidenţilor. Aleseseră să locuiască în afara oraşului, tocmai pentru a nu se înghesui cu alţi vecini. Cele mai multe proprietăţi aveau suprafaţa de minimum trei hectare, cu drumuri lungi de acces, în majoritate neasfaltate.

Bill coti pe drumeagul ce începea lângă o cutie poştală strâmbă, pe care fuseseră prinse numărul casei şi mai multe litere ce alcătuiau cuvântul *Allison*. Îl urmă şi ajunse în spatele casei, unde îl aştepta o imagine stranie: un jeep mare, răsturnat cu roţile în sus. Recunoscu modelul – era un Chevrolet Tahoe, o maşină care-i făcea cu ochiul, însă pentru care n-avea curaj să se îndatoreze la salariul său de patruzeci şi şase de mii de dolari pe an.

Un bărbat înarmat cu o puşcă ieşi pe uşa din spate a casei, însoţit de un adolescent. Bill anunţă prin radio că ajunsese la destinaţie şi coborî din maşină. Când cei doi se apropiară de el, poliţistul văzu că pantalonii bărbatului erau vizibil deformaţi într-o parte de un revolver mare pe care-l purta în buzunarul din faţă.

Deke întinse mâna liberă.

– Măi, băiete, mă bucur că...

– Domnule, îl întrerupse Bill, trebuie să vă rog să lăsaţi jos armele de foc.

Iritat de solicitare, Deke îi întinse armele lui Ricky.

– Du-le-năuntru, fiule.

După ce Ricky plecă, Bill îşi deschise blocnotesul.

– Când ați descoperit vandalismul?

– Acu' vreo jumătate de oră. Fiul meu a auzit când a fost răsturnat.

Polițistul ocoli încet jeepul și Deke îl urmă, privindu-l cu atenție.

– Chestia dracului, este?

Bill nu-i răspunse. Tocmai îi atrăsese ceva atenția. Îndreptă lanterna spre partea vehiculului care nu era iluminată de becul puternic din curte.

– Mașina aceasta n-a fost rostogolită.

Deke se uită la el de parcă ar fi fost nebun.

– Ce vrei să zici?

Raza lanternei lui Bill dansă peste flancul nezgâriat al jeepului.

– Vedeți? Cei care au făcut asta au ridicat-o și apoi au întors-o complet.

Deke privi și încuviință încet.

– Căcat în ploaie! Da' nu mă mir㠖...

Bill nu auzi al doilea comentariu al bărbatului.

– Ce-ați spus?

– Am zis că nu mă mir㠖.

– Deci i-ați văzut pe vandali? îl întrebă Bill.

Deke nu răspunse, ci-i făcu semn să-l urmeze. Brusc, decisese să dea cărțile pe față cu polițistul. Bănuia că acesta ar fi trebuit să știe ce se-ntâmpla. Ocoliră jeepul și Deke își aprinse lanterna, indicând uriașa urmă de picior. Bill o privi o clipă, fără să trădeze nicio emoție. În timp ce polițistul se uita complet inexpresiv, Deke se întrebă dacă înțelegea ce era acolo sau era prea uluit ca să poată vorbi.

Bill își închise blocnotesul. Alt fior. *Adio, relaxare...*

Se întoarse către Deke. Ambii cunoșteau implicațiile urmei aceleia. Jeepul răsturnat și o urmă de picior uman

desculț atât de mare încât friza ridicolul însemnau un singur lucru. Amândoi crescuseră în regiune și auziseră poveștile încă din copilărie, dar niciunul nu le crezuse cu adevărat. Bill făcuse antropologia la colegiu și citise mult, pe cont propriu, despre creaturile acestea. Existau oameni de știință care își periclitaseră cariera profesională, afirmându-și credința în existența lor.

Acum ei trebuiau să decidă dacă să se alăture tuturor celor care veniseră cu istoriile mitului înviat. Niciunul dintre ei nu dorea ceea ce se temea că s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus ceva. Deke își imagina hoarde de reporteri și coșmarul mulțimilor de gură-cască, care ar fi pătruns pe proprietatea sa, neautorizați, zi și noapte, în căutarea creaturii. Bill întrezărea scepticism și diminuarea credibilității sale, atât la muncă, cât și în viața privată.

În cele din urmă, indicând urma din noroi, Bill rosti:

– Nu pot spune ce-i asta. Dumneavoastră puteți?

În mod reflex, Deke dădu să-l contrazică.

– Este o...

Apoi se opri, pricepând că polițistul făcuse o declarație, nu-i pusese o întrebare.

– Nu pot spune ce-i asta, repetă Bill. Dumneavoastră puteți?

Deke distruse urma din câteva mișcări de cizmă.

– Nțț.

Bill dădu din cap în semn de aprobare. Își mai notă câteva informații, după care cei doi bărbați își strânseră mâinile. Polițistul porni spre mașina sa, după ce scrisese în raport că jeepul fusese „răsturnat de către făptași necunoscuți". Se opri și se uită la Chevroletul Tahoe.

– Ce greutate are?

Deke își privi mașina mult iubită.

– Cam două tone jum'ate.

Bill încuviinţă iarăşi şi examină zona iluminată de puternicul bec din curtea din spate a familiei Allison.

– Aş ţine proiectorul ăla aprins, îl sfătui el.

Ochii agitaţi ai lui Deke urmară acelaşi drum. Sfatul poliţistului era de la sine înţeles. Creatura putea să-i privească din beznă chiar şi în momentul acela. Bill deschise portiera şi dădu să urce, dar se opri.

– Era de cincisprezece milimetri? întrebă el, referinu-se la calibrul puştii lui Deke.

Bărbatul clătină din cap.

– Şapte şaizeci şi doi.

Bill se uită din nou îngrijorat către lizieră.

– Eu aş opta pentru ceva mai puternic. Dac-aş putea face rost...

Deke nu fu încântat de sugestia îngrijorătoare că era posibil să nu dispună de suficientă putere de foc, dar flutură din braţ fără tragere de inimă spre poliţist, când acesta porni maşina şi plecă. Ricky apăru din casă şi i se alătură.

– Ce-a zis? se interesă băiatul.

O clipă Deke nu răspunse, apoi vorbi încordat:

– C-ar trebui să ne mutăm.

Ricky pufni în râs la auzul glumei, după care îşi dădu seama că tatăl său nu glumise.

20

După cină, Mac se instală în fotoliul de piele, porni televizorul şi examină obiectul neobişnuit care acoperea majoritatea capătului mesei de lângă fotoliu: mulajul din

ghips al unei gigantice urme de picior. În dimineața aceea, Mac îl trăsese deoparte pe șeriful-adjunct Tom Rice, îi arătase mulajul și-i spusese că el și Carillo nu suflaseră deocamdată nicio vorbă despre existența lui. Rice fusese de acord că nu era sigur ce se întâmplase cu excursioniștii.

– În plus, zisese el, dacă răsuflă chestii de-astea te pomenești pe cap cu tot felul de ziariști nepoftiți, ca să nu mai zic de sonați.

Poziția oficială era că mulajul reprezenta o dovadă strict secretă. *Dovadă pentru ce?* Mac se uită la el și un fior scurt îi străbătu șira spinării. Telefonul sună, smulgându-l din gânduri.

– Mac Schneider, răspunse el.

– Mac? Sunt Kris Walker, se auzi un glas senzual. Ești ocupat?

Ochii lui se îndreptară către mulaj.

– Doar cu niște teme pentru acasă.

– Excursioniștii? întrebă femeia.

– Nu, minți el, altceva. Așadar, ai o teorie?

– Da. Ne putem întâlni?

– Când?

– Sunt aproape de locuința ta.

– De unde știi asta?

– Sunt reporteră.

El surâse în barbă.

– Bine, îi spuse. În localul mexican de pe strada asta. La bar, în zece minute.

– O să fiu acolo. Pa!

Mac înveli mulajul în hârtie și-l luă de pe masă. În timp ce-și îmbrăca haina, își dădu seama că nu-și scosese arma, preferând să aibă un toc de umăr, în locul celui elegant de centură pe care majoritatea polițiștilor păreau să-l

aprecieze în ultima vreme. Când își scoase tocul, fu încântat să observe că era emoționat înaintea întâlnirii cu reportera. După stresul muncii sale în L.A., după clocotul pe care-l cauzase în căsnicia sa și după plecarea în nord, viața lui sentimentală fusese destul de inertă. Faptul că o femeie îi putea iuți bătăile inimii era o senzație pe care nu o mai experimentase de mult timp. Decise că ar fi putut chiar să bea un cocteil Margarita.

Intră în restaurant peste opt minute, așteptându-se s-o vadă pe Kris la bar; presupusese că ea va ajunge acolo înaintea lui, deoarece era deja pe drum. Înțelese apoi că se înșelase. Kris trebuia să-și facă o intrare spectaculoasă, pentru că era genul respectiv de femeie. Speculațiile lui continuară până la apariția ei, după alte douăsprezece minute.

– Îmi cer scuze, spuse reportera aruncându-și haina în separeu. Am fost reținută la telefon de dispeceratul nostru. Mă-ntorc imediat.

În timp ce se îndrepta spre toaletă, Mac observă că majoritatea ochilor din barul aglomerat o urmăriră, atât bărbați, cât și femei. Cei care n-o recunoscuseră priveau pur și simplu după o femeie extrem de frumoasă.

Kris reveni, cu machiajul refăcut. Ochii ei albaștri străpungători și bretonul platinat îi reaminteau lui Mac de un film englezesc din anii șaizeci despre un sat plin de copii zombie perfect blonzi. Decise că era femeia cea mai atrăgătoare pe care o văzuse în carne și oase. Poate chiar mai atrăgătoare decât cele văzute în reviste și filme. Chelnerița apăru lângă masa lor.

– Două speciale?

Mac încuviință și chelnerița se îndepărtă.

– Chiar am nevoie să beau ceva, comentă Kris. Fac o investigație despre abuzurile din atelierele auto și am

dat peste un tip care instruiește manageri pentru un lanț de ateliere. Mi-a povestit niște chestii incredibile. Îi învață realmente cum să-i fraierească pe clienți. Este excelent!

Luă câteva chipsuri, le mestecă și urmă:

– Investigația asta o să-i zboare pe unii, ba chiar o să le facă praf reputația.

Mac observă că ideea aceea o binedispunea. Și lui îi plăcea să-i dea în vileag pe infractori, dar după aceea rămânea adesea cu o senzație de gol în suflet. Orice caz putea fi privit întotdeauna din două unghiuri de vedere complet deosebite, indiferent cât de nejustificabilă ar fi părut poziția părții adverse.

– Îți place să fii reporter, rosti el.

– Iubesc meseria asta. Ție-ți place să fii polițist?

– Mai puțin decât îmi plăcea în trecut. E greu să vezi atât timp partea întunecată a sufletului omenesc și să nu te afecteze.

– De cât timp? întrebă ea, speculând din nou asupra vârstei sale și bănuind acum că avea treizeci și opt de ani deși părea mult mai tânăr.

– De nouăsprezece ani. Imediat cum am ieșit din colegiu.

Femeia recalculă: un bărbat de patruzeci și unu sau patruzeci și doi de ani, care clocotea de tinerețe. Era impresionant, recunoscu în sinea ei, n-avea niciun rid sau fir de păr sur.

– Însurat? îl întrebă, cu toate că știa răspunsul.

– Nu. Am divorțat. Am rămas însă prieteni.

Kris îi scăzu un punct din nota generală. Nimeni n-ar trebui să mai rămână prieten cu un fost partener de viață.

– Ea locuiește tot aici?

– În Los Angeles. Predă la colegiu. Tu de cât timp ești reporteră?

– Din vremea când învățam în Wazzu și făceam practică. Apoi am suit treptat și am aterizat aici. Altă escală pe drumul către posturile naționale de televiziune.

Sondele uriașe cu cocteiluri Grande Margarita sosiră și, după ce chelnerița se îndepărtă, Kris scutură din cap.

– Oho, dacă-l termin pe-ăsta, mă termină și el pe mine!

Ridicară paharele și sorbiră. Mac amestecă în cocteilul său cu steagul mexican care era înfipt într-un sfert de lămâie.

– Așadar nu vrei să rămâi în Seattle? întrebă el.

– Probabil că nu. Este un oraș minunat, dar vreau să-mi duc cariera cât mai departe. Asta-nseamnă fie New York, fie D.C. Poate chiar CNN, în Atlanta.

– Și familia?

– Ai mei locuiesc în Spokane, răspunse Kris. Sunt singurul lor copil.

– Îi vizitezi des?

Detectivul bănuia că o femeie nemăritată în vârstă de vreo douăzeci și cinci de ani ar fi trebuit să fie destul de apropiată de părinții ei.

– Când pot, strânse din umeri Kris. De-acum nu mai sunt chiar așa apropiată de taică-meu.

Mac ar fi putut să pună altă întrebare legată de subiectul respectiv, dar nu insistă.

– Pleci acasă de Ziua Recunoștinței?

– Aș fi vrut eu... N-am timp. Am investigația asta și-n plus în weekend e rândul meu să lucrez. Și tu? Ai familie pe care s-o vizitezi?

– Nu, răspunse bărbatul. Ai mei sunt în Arizona. De Ziua Recunoștinței lucrez dimineață, după care o să mă duc acasă și o să încerc să mă destind.

Kris își înclină ușor Margarita spre el și toastă:

– Pentru amărâții care lucrează de Ziua Recunoștinței!

Mac își ridică sonda și ciocniră.

– Pentru amărâții care lucrează de Ziua Recunoștinței, repetă el, privindu-i mâinile.

Erau puternice, cu degete lungi și unghii tăiate scurt, date cu lac incolor. O persoană practică. Se uită în ochii ei în clipa când primul val de tequila îi ajunse la creier și simți un fior de dorință. Temându-se ca nu cumva să-l trădeze chipul, schimbă subiectul.

– Bun, ia zi acum, care-i teoria ta?

Reportera se aplecă înainte, ca și cum cineva din localul zgomotos ar fi putut realmente să-i audă spusele.

– Este vorba despre un ucigaș în serie.

Mac sorbi nepăsător și luă câteva chipsuri. După ce le mestecă, zise:

– Au dispărut trei bărbați, dintre care doi n-au probabil nicio legătură cu celălalt, și tu crezi că e vorba de un ucigaș în serie?

Kris încuviință. Nu era tocmai reacția pe care o sperase ea.

– Toți au dispărut cam în aceeași regiune. Chestia aia cu copacii rupți sună de parcă ar fi vreo sectă. Am verificat. Se pare c-au fost minimum o sută de copaci...

– I-ai văzut? o întrerupse detectivul.

– Nu, însă figurează în raportul lui Barney Fife. L-am citit.

– Bine, zise el și-i făcu semn să continue.

– Pădurarul cu camioneta a dispărut în neant. Excursioniștii la fel. Cât despre câini, eu cred că au simțit ucigașul... sau pe membrii sectei.

Mac zâmbi.

– Îmi pare rău să-ți desființez scenariul, dar ăia sunt câini polițiști. Nu se sperie de membrii țicniți ai unei secte religioase.

– Poate, dar am făcut niște cercetări. Cu ani în urmă, pe la mijlocul anilor șaptezeci, o sectă din Idaho oprea motocicliștii, îi răpea și apoi îi ucidea. Erau niște tipi efectiv înfricoșători.

– Da, știu, aprobă Mac, am citit despre ei. Se zice că erau pe lângă Rathdrum, însă nu s-a dovedit niciodată că ar fi fost adevărat. Unii zic că nu-i decât încă o legendă contemporană.

Femeia se lăsă pe spate în scaun, se jucă o secundă cu steagul mexican, după care contraatacă:

– Perfect. Care-i teoria *ta?*

Mac surâse. *N-am nicio teorie, doar o uriașă urmă falsă de picior și doi avocați care probabil au căzut de pe stânci, încercând să se salveze unul pe celălalt.*

– E mâna dominicanilor.

– Poftim? se încruntă Kris.

– E din *Exorcistul*, chicoti Mac. Uneori fac niște glume obscure legate de filme la care râd numai eu.

– Nu l-am văzut pe-ăsta. Haide, vorbesc serios, de ce crezi c-au dispărut tipii ăștia?

Mac sorbi prelung din cocteil.

– Uite ce s-a-ntâmplat: avocații s-au întâlnit cu un urs și ursul n-auzise niciodată bancul ăla despre politețea dintre prădătoare și i-a mâncat. Iar pădurarul a văzut cercelul din nasul lui fiu-său și-a fugit de-acasă, temându-se că ceilalți pădurari o să râdă de el pentru că are un băiat poponar.

Kris se gârbovi în scaun și Mac văzu că nu era atât de amuzată pe cât sperase.

– În primul rând, rosti ea, un cercel în nas nu-nseamnă că eşti poponar. Tommy Lee are vreo opt şi nu-i poponar, la fel şi Lenny Kravitz. Apoi urşii mănâncă păstrăvi, nu avocaţi. Avocaţii n-au grăsimi omega-3. Urşii ştiu asta.

– Deci, cine face mişto de cine?

Reportera îl fixă pătrunzător şi jucăuş.

– Cine face mişto?

Mai vorbiră vreo jumătate de oră, fel şi fel, dar nimic despre meseria lor. După aceea Mac începu să simtă efectele alcoolului şi zilei prelungite. Nu voia să pară obosit, aşa că improviză un pretext.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec, zise el. Mâine dimineaţă mă scol devreme.

– Ai de prins ceva ucigaşi în serie?

– Poate. Am o pistă solidă despre o sectă de nebuni religioşi care operează pe munţi. Se pare că vânează reportere TV drăguţe.

– Crezi că-s drăguţă?

Zâmbetul lui îi spuse că n-avea rost să întrebe ceea ce ştia deja. Bărbatul se ridică şi lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari pentru cocteiluri.

Kris ridică paharul spre el.

– Mă simt foarte liniştită, ştiind că mă protejezi.

– Ar trebui, replică Mac apoi se întoarse şi plecă.

Ochii femeii îl urmăriră în timp ce se îndrepta către ieşire. Iniţial îi telefonase ca să-l tragă de limbă în privinţa cazurilor de dispariţie, dar acum era intrigată. Acesta era un tip care pleca de lângă *ea*. Bărbaţii nu procedau aşa în prezenţa lui Kris Walker. După aceea îi fulgeră prin minte un gând atât de îngrozitor, încât nu putea fi rostit cu glas tare: era atrasă de el. Kris ştia că aşa ceva nu se putea întâmpla, întrucât era convinsă că relaţiile sentimentale

distrugeau carierele; odată ce nu mai erai focalizată asupra sarcinii principale, rămâneai pierdută în extazul ochilor scânteietori, după care concurența te înghițea cu fulgi cu tot.

Îi făcu semn chelneriței, comandă un păhărel de tequila Cuervo și-și scoase telefonul mobil. Activitatea redacției postului TV se redusese, însă îi răspunse o asistentă pe nume Gwen. Kris o instrui pe tânăra entuziastă să culeagă orice date găsea despre avocați, pădurar și detectivul MacDonald Schneider din Departamentul Șerifului districtului Snohomish. Îi mai spuse să caute orice date despre persoanele dispărute în ultimul an, mai ales în estul districtului.

În colegiu, Kris era pur și simplu Christine Walkowski. Suind rapid prin ierarhia postului TV de la Universitatea statului Washington, ea devenise o vedetă a departamentului comunicații, grație tenacității de fier, rezultatelor competente și aspectului năucitor. De asemenea, își șlefuia instinctul de a ști pe cine să îmbrâncească sub roțile trenului și când.

Imediat după ce obținuse prima slujbă de reporter la un post rural din Yakima, o reinventase pe Christine Walkowski și devenise Chris Walker. Din clipa în care sosise acolo, făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să capete suficiente reportaje difuzabile pentru a avansa în carieră. Preluase toate însărcinările de care reușise să audă și le conferise tuturor „marca Chris Walker", așa cum o etichetase ea însăși. „Marca" ei era stilul agresiv de reportaj, aproape ostil, care îi adusese câteva discuții neplăcute, mai întâi cu directorul departamentului știri, apoi cu managerul postului.

Altercaţiile acelea îi aţâţaseră dorinţa de a o şterge acolo cât mai repede. După două luni de lucru, pe când se privea pe un monitor în timpul unei şedinţe de montaj, ea întrevăzuse brusc o lacună majoră din ansamblul personajului Chris Walker: trebuia să-şi amplifice aspectul exterior. Deţinea o frumuseţe naturală, dar dacă intenţiona să ajungă vreodată la posturile TV naţionale, trebuia să fie mult mai spectaculoasă şi cosmopolită. Deocamdată arăta prea mult a „Yakima".

Plecase în Seattle şi-şi atinsese limitele cardului Visa printr-o vizită la un salon de înfrumuseţare şi cu primele achiziţii dintr-o garderobă stupefiantă. Fusese o investiţie financiară masivă pentru o reporteră debutantă care câştiga două mii de dolari pe lună şi în tot cazul o acţiune plină de curaj şi risc pentru fiica unui modest lăptar din Spokane. Însă investiţia fusese răsplătită peste câteva luni, când primise o ofertă de a lucra în Tacoma pentru un salariu de trei ori mai mare decât cel din Yakima.

În momentul acela Chris luase altă decizie. Ea auzise o istorie potrivit căreia inventatorului George Eastman îi plăcuse atât de mult sunetul dur al literei *K*, încât inventase denumirea Kodak pentru noua lui companie. Fiind de acord cu George că *K*-urile se impuneau şi neţinând seama de faptul că ea avea deja nişte *K*-uri în nume, Chris devenise Kris. În ziua aceea, când îşi privise în oglindă noua înfăţişare, încurajată de noul nume *K*, Kris întrezărise o viitoare prezentatoare de ştiri şi-şi jurase că *nimic* n-avea să stea în calea ţelului ei.

Kris se gândi la riscurile pe care urma să şi le asume pentru a ajunge unde dorea. Deşi nu era genul de femeie care să aibă un cerc larg de prieteni, îşi făcea relaţii, dacă acestea o puteau ajuta să-şi atingă scopurile. Surâse,

gândindu-se la cea mai recentă relație de tip „poliță de asigurare" a ei, așa cum îi plăcea s-o numească în secret. Știa că se afla pe punctul de a-i testa limitele.

Când îi aduse paharul cu tequila și lămâie, tânăra chelneriță o întrebă politicos:

– Soțul dumneavoastră mai dorește ceva?

Kris observase că fata îl plăcuse pe Mac și decise să-i dea o lecție scurtă de realitate.

– Cine, individu' ăla? A plecat. Luă solnița, își linse dosul palmei și scutură puțină sare. Oricum nu-i soțu' meu.

Apoi, fără să-și ia ochii de la chelneriță, linse sarea, dădu păhărelul peste cap și mușcă din lămâie.

– Nu-i decât un polițai cu care trebuie să mă fut ca să pun mâna pe-un subiect.

Întinse paharul fetei care o privea uluită și-și arătă dinții sclipitor de albi.

– Mersi!

21

Mac o mințise pe Kris, spunând că lucra a doua zi. Plănuise să-și ia liber, ca să facă niște cercetări. În dimineața respectivă, după ce petrecu câteva ore cercetând Internetul, decise să-și dezmorțească picioarele și să se ducă la bibliotecă. Pe diverse site-uri, descoperise niște cărți de referință interesante și dorea să vadă dacă le putea găsi la bibliotecă. Mulajul urmei de picior îi oferise un răspuns posibil și acum dorea să înțeleagă întrebarea.

Căutând pe rafturi, Mac scotoci prin tomuri arheologice și antropologice tot mai ezoterice. Citi despre

rămășițele fosile ale unor creaturi care nu fuseseră nici maimuțe, nici oameni. *Gigantopithecus* părea să fie strămoșul direct al făpturii care putuse lăsa urma găsită de el pe munte. *Gigantopithecus* fusese reconstruit de antropologi, folosind dinți, fragmente de maxilar și alte câteva resturi fosile. Se spunea că ar fi depășit doi metri și șaptezeci și cinci înălțime, iar locul său pe scara evoluției era undeva între oameni și celelalte primate mari.

Antropologii îi luaseră urma lui *Gigantopithecus* prin timp, ajungând până acum câteva sute de mii de ani în China. Mac fu surprins să afle că existaseră realmente creaturi umanoide cu înălțimi ce puteau ajunge la trei metri și jumătate, ba chiar până recent... „recent" însemnând vremurile din care se păstraseră consemnări scrise. Iar puntea de uscat care legase Asia de America de Nord peste strâmtoarea Bering în timpul ultimei glaciații putea să le fi oferit ocazia de a veni din China și evolua în următorii patruzeci–cincizeci de mii de ani.

În mintea lui Mac începu să se închege o teorie rațională pentru existența unor umanoizi mari în adâncul pădurilor de pe Coasta de Vest a Americii, din California în sus, până în Columbia Britanică. Află cu surprindere că schelete integrale de ființe cu aspect uman fuseseră dezgropate în sud-vestul Statelor Unite, unele depășind trei metri înălțime. În același timp însă în aproape toate cărțile, antropologii insistau că oamenii moderni, *Homo sapiens*, erau singurii hominizi – adică primate cu mers vertical – existenți pe planetă. Mac surâse în barbă. *Poate că nu...*

Se afundă în relatările unor martori care văzuseră asemenea creaturi și constată că o temă comună era timiditatea și caracterul inofensiv al făpturilor. Găsi chiar câteva cazuri în care acestea salvaseră oameni, dar citi destule istorii ce

indicau că nu erau întotdeauna blânde. Se părea că la începutul anilor cincizeci câteva femei din sud-estul Asiei fuseseră răpite şi parţial mâncate. Relatarea istorisea cu amănunte macabre violarea unei sătence de către o ceată de fiinţe înalte de trei metri care mergeau în două picioare.

După o vreme, Mac se conectă la calculatorul bibliotecii şi scoase o bucată de hârtie din buzunar. Era codul de acces pentru contul departamentului său la baza de date LexisNexis. Tastă cifrele respective şi apoi începu să răsfoiască articolele din presă asociate subiectului. Găsi câteva despre un bărbat din Snohomish, care, cu câţiva ani în urmă, susţinuse că fusese urmărit de Bigfoot pe când se afla în vacanţă în Idaho. Atenţia detectivului fu atrasă de faptul că individul fusese directorul executiv al unei companii majore de software, nu unul dintre numeroşii ţicniţi care povesteau vrute şi nevrute. Reacţia mass-media faţă de Ty Greenwood consolidă certitudinea lui Mac că nu era bine să facă mult tam-tam în jurul urmei de picior. Tipări articolele ca să i le arate lui Carillo şi se gândi că Greenwood ar fi putut să-i ofere o mână de ajutor.

Ty intră în redacţia ziarului *Snohomish Daily News* îmbrăcat în uniforma sa proaspăt spălată şi călcată. Era pregătit să-şi continue travestiul oficial în interesul obţinerii cât mai multor informaţii. Întrebă de John Baxter, care apăru peste câteva clipe.

Ty îi întinse mâna.

– Am citit despre avocaţii dispăruţi şi mă întrebam dacă aveţi şi alte informaţii...

Cu chipul încruntat şi furios, John Baxter îi ignoră mâna.

– De ce-ai deranjat-o pe Lori Wylie? întrebă el.

Bărbatul fu luat prin surprindere.

– Am dat doar un telefon...

Baxter se apropie cu un aer amenințător, în ciuda avantajului considerabil al înălțimii și tinereții celuilalt.

– Femeia aceea este și așa tulburată din cauza dispariției soțului ei, ca s-o mai zgândărești și tu. I-ai luat numărul de telefon din dosarul meu. Poți să pleci!

– N-am vrut decât să..., începu Ty.

– Poți să pleci, repetă Baxter și se îndepărtă.

Buimăcit, Ty plecă, iar Baxter reveni în biroul său. Trecând pe lângă secretară, se opri.

– Sally, i se adresă, fă-mi rost, te rog, de numărul de telefon de la biroul regional al Serviciului Forestier. Vreau să știu de ce sunt atât de preocupați de dispariția de persoane.

Numele Ty Greenwood nu-i părăsise mintea și Baxter își aminti că-și propusese să-l caute pe Internet. Tocmai era pe punctul de a se conecta, când îl sună Sally.

– John, chicoti ea, te caută de la *National Investigator*.

Baxter ridică receptorul, bănuind că era vorba de o glumă.

– Baxter la telefon.

– Domnule Baxter, sunt Joyce Hyde de la *National Investigator*. Noi monitorizăm ziare din toată lumea și în publicația dumneavoastră am găsit un articol interesant. Mă întrebam dacă mi-ați putea da niște amănunte suplimentare.

Mai întâi Greenwood, acum asta!

– Despre ce articol este vorba? întrebă el.

– Cel despre jeepul răsturnat.

– Ce-i cu el? făcu Baxter întrebându-se de ce ar fi interesat pe cineva că mașina cuiva fusese întoarsă cu roțile în sus.

– Potrivit documentării noastre, vehiculul respectiv cântăreşte aproape două tone şi jumătate, dar în articolul dumneavoastră scrie că proprietarul n-a auzit pe nimeni intrând în curte.

– Poate că are o curte mare.

– Pe de altă parte, fiul a auzit jeepul răsturnându-se, dar nu i-a auzit şi pe cei care au făcut-o. Noi am estimat că, pentru a întoarce un astfel de vehicul cu roţile în sus, ar fi necesari cincisprezece până la douăzeci de oameni. Am verificat de asemenea buletinele meteo şi în noaptea respectivă în regiunea dumneavoastră nu s-au înregistrat vânturi neobişnuit de puternice.

Iisuse Hristoase, şi se mai zice că ăsta-i un ziar de scandal? Mi-ar plăcea ca şi oamenii mei să fie la fel de meticuloşi. Îşi aminti apoi că reporterul lui amintise că familia afectată nu fusese deloc cooperantă în declaraţii despre incident. Nu trebuia să aţâţe focul, menţionând asta.

– Şi care este ideea dumneavoastră, doamnă Hyde? întrebă el.

– Pare foarte straniu. Dumneavoastră aveţi vreo ipoteză?

Baxter era prea bătrân ca să se mai sfiască ori pentru a fi excesiv de politicos.

– Nu. Dumneavoastră ce ipoteze aveţi? Au fost extratereştri sau satanişti?

– Eu nu încerc altceva decât să-mi fac meseria, bătu reportera în retragere.

– Iar eu vă întreb care-i meseria aceea? Emiterea de speculaţii iresponsabile? Nu sunteţi reporter, ci autor de ficţiuni.

– Vă mulţumesc pentru deranj, rosti ea scurt şi închise.

John Baxter clătină din cap. *Ce naiba s-a întâmplat cu vechile și bunele zile ale ziaristicii?*

Sally intră și-i dădu numărul de telefon al Serviciului Forestier. Baxter încuviință și ridică receptorul. Se simțea iritat și abia aștepta să mustruluiască pe cineva pentru încălcarea intimității oamenilor.

Ty se opri la 7-Eleven ca să se achite față de Todd Shelton pentru „împrumut". Todd nu era la magazin, așa că îi dădu vânzătoarei de la casă un plic care conținea un bilet cu câteva cuvinte de mulțumire și o bancnotă de douăzeci de dolari. După aceea merse în Everett, se duse la Departamentul Șerifului și ceru să vorbească cu polițistul Bill Alexander. Acesta era pe teren și Ty îi lăsă un mesaj în care își preciza și numărul de telefon mobil. Se întoarse în mașină și răsfoi un exemplar din ziua anterioară al ziarului *Snohomish Daily News* pe care-l luase de la redacție.

În rubrica de informații primite de la poliție citi un anunț scurt despre un jeep vandalizat. Nu se menționa decât numele victimei, faptul că vehiculul era un Chevrolet Tahoe și un fragment din declarația fiului adolescent al victimei, care spunea că nu auzise nimic până ce acoperișul jeepului nu se turtise în contact cu solul. Mașina nu fusese răsturnată pe o parte, ci fusese găsită cu roțile în sus. Tot Bill Alexander primise și cazul acela.

Ty căzu pe gânduri, amintindu-și de un episod petrecut cu mulți ani în urmă, când, fiind student în anul întâi la Universitatea Southern Mississippi, el și câțiva colegi bine amețiți de alcool răsturnaseră o camionetă veche pe un câmp. Fusese un Ford postbelic, care nu cântărea nici

pe departe ca un cuirasat ca Tahoe, și totuși doisprezece membri piliți ai frăției avuseseră nevoie de toate puterile lor ca să-l rostogolească pe o parte. Își reamintea că fusese o acțiune foarte zgomotoasă, care durase destul de mult. Cum se putuse întâmpla așa ceva cu familia aflată în casă? Își deschise laptopul și căută pe Internet adresa lui Donald R. „Deke" Allison.

22

Până ce bibliotecara trecu pe lângă el și-l informă discret că era ora închiderii, Mac începuse să accepte fără restricții posibilitatea unui eveniment ieșit din comun. Tot ce trebuia să facă, ultimul pas în potrivirea dintre dovezile sale și realitate, era să confirme sau infirme urma de picior. El n-ar fi dorit ca amprenta aceea să fie reală, deoarece ar fi creat o problemă complicată pe care nici măcar nu dorea să-ncerce să și-o imagineze. Se străduia să se convingă de adevărul spuselor lui Carillo – urma era un fals. În același timp însă un glas interior îi cerea să mai consulte un expert.

Un nume care apăruse frecvent în rapoarte aparținea unui profesor de la Universitatea Washington care putea fi un potențial susținător. După ce reveni în apartamentul său, Mac telefonă la departamentul de antropologie al universității. Îi explică secretarei că trebuia să se consulte cu profesorul Wade Frazier cât mai curând posibil în legătură cu niște proceduri polițienești, iar peste câteva clipe fu anunțat că îi fusese fixată o întâlnire peste două zile, imediat după Ziua Recunoștinței.

Instinctul lui de detectiv îi spunea că ar fi trebuit să continue căutarea în jurul potecii montane, dar o neliniște vagă îl făcu să găsească un motiv logic pentru a o amâna.

David, nepotul lui Ben, și familia sa locuiau sub coridorul de aterizare al aeroportului din Seattle și zgomotul avioanelor care treceau pe deasupra la fiecare câteva minute tulbura puținele momente de somn odihnitor de care avea parte bătrânul indian. Ben simțea de asemenea o chemare spre munți. Nu putea defini precis sentimentul acela, însă știa că era instinctul său. Studie hărți ale regiunii și decise asupra lui Bellevue, care avea toate dotările unui oraș măricel și totodată îi oferea acces relativ rapid la pădurile din nord-estul statului.

Își strânse bagajele și-și ceru scuze față de David, care-l rugă să-i spună cum l-ar putea ajuta. Ben nu folosea calculatorul, dar recunoștea beneficiile căutărilor pe Internet; de aceea, înainte de plecare, îi ceru lui David să investigheze on-line și să-i expedieze pe fax orice ar fi găsit despre subiectul respectiv. Era convins că nepotul lui va fi discret chiar și față de propria lui familie.

Ajuns în noul hotel, îi telefonă lui Doris, ca s-o informeze unde îl putea găsi. Ea fu dezamăgită că nu avea să fie alături de familie de Ziua Recunoștinței.

– Ce faci, scumpule? îl întrebă pe un ton plângăreț. A sunat agentul, au sunat cei de la studiouri și toți vor să afle unde ești. Le-am răspuns că nu știu sigur.

Ben era ușor iritat de faptul că nu-i urmase instrucțiunile de a spune pur și simplu că plecase pentru rezolvarea unor afaceri personale.

– Când te-ntorci, Benny?

Îngrijorarea din vocea soției îi frângea inima bărbatului, care se simțea vinovat pentru că plecase atât de brusc și fără să-i fi explicat nimic.

– Nu știu. Poate că destul de repede, răspunse el, apoi adăugă: Mi-e dor de tine, Dorrie.

– Și eu îșI duc dorul, Benny, zise Doris părând deprimant de aproape să izbucnească în plâns. Te iubesc.

– Și eu, spuse Ben care niciodată nu se simțise în largul lui să răspundă la declarația aceea.

În anii de când erau împreună, îi spusese lui Doris „te iubesc" doar o dată sau de două ori, însă acum regreta că n-o făcuse mai des. Își urară reciproc sărbători fericite și închiseră. Despachetându-și lucrurile, Ben regretă că nu putea să fie de Ziua Recunoștinței alături de soția lui. După aceea regretă că nu-i spusese direct „te iubesc", pentru că știa că era o declarație pe care ea tânjea s-o audă.

23

După ce verificarea amănunțită a trecutului Gretei Sigardsson nu relevă absolut nimic anormal, Ronnie telefonă la agenție și anunță că o accepta ca noua bonă a copiilor. Pregătise deja unul dintre dormitoare în aripa sudică – pe același coridor cu bucătăria și livingul –, o cameră frumoasă la parter, cu bovindouri înalte. Spera ca Greta să poată începe chiar din seara aceea, pentru că fata se lăudase cu talentele ei de bucătăreasă și intenționase s-o pună la încercare chiar de-a doua zi. Ronnie plecă mai devreme de la serviciu și agenția o sună pe drum, anunțând-o că Greta era foarte fericită și avea să sosească la ora 19.

Femeia ajunse acasă incitată să pregătească totul pentru Ziua Recunoștinței. Începu să pună la punct logistica următoarelor douăzeci și patru de ore și apăsă butonul robotului telefonic. În absența ei fuseseră înregistrate șase mesaje, dintre care patru de la șeful lui Ty. Trei fuseseră în cursul dimineții, iar unul la începutul după-amiezii și toate exprimau îngrijorarea cazată de faptul că Ty nu apăruse și nici nu răspundea la telefonul mobil sau la pager. Ronnie bănui că după aceea șeful fie renunțase să mai insiste, fie îl găsise pe Ty. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, era curioasă să afle ce avea de spus soțul ei în privința asta.

Polițistul Bill Alexander primi mesajul lui Ty la începutul turei sale. Îl citi și-l aruncă la coș. Dacă existau două subiecte despre care Bill nu dorea să vorbească, acestea erau „avocații dispăruți" și „jeepul vandalizat". Presupunea că acest Ty Greenwood era vreun excentric care căuta să ia interviuri pentru emisiunea TV *Mai presus de fantezie* sau pentru altă stupizenie similară. Bill nu intenționa să ajungă la așa ceva. În niciun caz!

Ținându-se cu o singură mână de scara de aluminiu extensibilă, la șase metri înălțime, Ronnie scăpă din mâna cealaltă ghirlanda complicată, care se turti pe pardoseala de la intrare. Bubuitura îi făcu pe copii să izbucnească în chicoteli, iar pe Ronnie să clocotească de nervi. Tocmai când se pregătea să-i pedepsească pe copii pentru râsetele lor, trimițându-i la etaj după o cutie cu alte podoabe rămase de la Crăciun, se auzi soneria de la intrare.

Chris deschise ușa și Greta intră direct în toiul minicrizei. Preluând controlul, fata o calmă pe Ronnie, schimbă o glumă cu copiii și începu să facă curățenie

chiar înainte ca Ronnie să fi apucat să coboare de pe scară. În câteva secunde incidentul fusese depășit, iar noua bonă reușise chiar să repare ghirlanda aplatizată. Ronnie consideră că era un semn bun.

Retras în biroul lui, Ty fusese evaziv atunci când Ronnie menționase apelurile repetate ale șefului său care-l căutase. Când îl întrebase unde fusese, bărbatul îi spusese că decisese să-și ia o zi liberă. Adăugase că ulterior luase legătura cu șeful și rezolvase problema. Ronnie nu mai insistase, dar era îngrijorată. Soțul ei fusese întotdeauna foarte responsabil, dar acum, dacă ar fi comparat familia cu o corabie, se părea că navigau pe ape agitate, iar căpitanul se retrăsese sub punte pentru a dormi pe durata furtunii.

Ronnie detesta confruntările, însă, dacă era necesar, nu se dădea în lături să le declanșeze ea însăși. Simțea că un asemenea moment se apropia în relația cu Ty. Ironiile și disprețul mass-media îl afectaseră mai mult decât se așteptase ea. Femeia căutase consiliere de cuplu, apoi terapie completă, dar Ty le abandonase pe toate relativ repede, afirmând că se simțea foarte bine. Comportamentul lui actual începea să indice altceva.

Greta îi conduse pe copii în bucătărie pentru cină.

– De fapt, tocmai ne pregăteam să comandăm niște pizza, spuse Ronnie.

– Nu, vă rog! flutură Greta din mână. Doresc să gătesc pentru toată familia. Ronnie deschise gura pentru a se împotrivi, însă ochii tinerei scânteiau: Îmi pare rău, dar n-aveți de ales! Contrar părerii general încetățenite, suedezii pot să gătească și altceva decât chiftele.

Pe holul bucătăriei, Ronnie împinse ușa camuflată a pivniței de vinuri atât de puțin utilizată și aceasta se deschise într-un perete aparent lipsit de orice caracteristici

exterioare. Femeia coborî scara în beciul răcoros, alese o sticlă Dalla Valle podgoriile Nana '98 și reveni la parter. Era dezamăgită că Ty nu participa la împodobirea casei alături de familie, însă, în timp ce căuta un tirbușon, privi situația cu resemnare filozofică.

Ce dracu', asta nu-nseamnă că eu n-o să sărbătoresc...

Ty studie hărțile de pe biroul lui multe ore după ce Ronnie, copiii și noua bonă se culcaseră. Căuta o relație între locurile unde dispăruseră bărbații și unde fusese răsturnat jeepul. Vizita pe care o făcuse familiei Allison nu avusese o desfășurare prea bună. Deke Allison nu manifesta entuziasm în a vorbi, iar când Ty începuse să-i examineze vehiculul avariat, care între timp fusese readus pe cele patru roți, explodase și-i ceruse să plece. Ty era convins că îi ascundea ceva, fiindcă era prea agitat. În același timp, Ty era furios fiindcă nimeni nu voia să stea de vorbă cu el. Îl iritase mustruluiala primită de la John Baxter pentru că-i telefonase soției lui Joe Wylie, pădurarul dispărut. Dăduse peste o serie de persoane care îl priveau cu suspiciune sau care erau de-a dreptul necooperante. Cu toate acestea, își promisese să continue să încerce până va afla care era motivul.

Știa că avea nevoie de ajutor pentru a aduna toate lucrurile laolaltă cât mai repede, deoarece îl presa timpul. Dăduse de o urmă. Simțea că era pe punctul de a răspunde la întrebarea care-l obseda de trei ani.

Își reaminti primul an de după incidentul din Idaho și felul în care Ronnie afirmase că atmosfera de circ pe care o crease el îl îndepărtase de soție și de copii. Într-o seară, după ce Ty revenise dintr-o expediție de cinci săptămâni în districtele Humboldt, Del Norte și Trinity din

California de Nord, Ronnie intrase în biroul lui. Fluturând un teanc masiv de facturi și chitanțe pentru servicii și echipamente care totalizau peste un milion și șapte sute de mii de dolari, declarase că distrugea familia. Recunoscuse că motivul final care o făcuse să acționeze fusese descoperirea facturii pentru „arma aia".

– Ai înnebunit? strigase la el.

Arma se afla acum în garaj, unde o exilase Ronnie. Pentru femeie, dolarii nu erau decât evidența materială a unei obsesii, pentru că adevărata ei grijă o constituia familia. Îi spusese lui Ty că „nu intenționase să se mărite cu Ahab". Punând piciorul în prag în termeni fără echivoc, jurase că nu-i păsa absolut deloc ce credeau alții despre Ty, dar ea îl iubea, copiii îl iubeau și altceva nu conta.

– Încetează imediat cu nebunia asta, îi ceruse.

După aceea adăugase:

– Nu-l poți găsi, fiindcă nu există!

Fraza aceea continua să-l obsedeze.

A doua zi, supus, Ty oprise toate investigațiile și anunțase retragerea recompensei. Inițial fusese considerat un țicnit obsedat de o idee; acum devenise un țicnit inconsecvent obsedat de o idee. Ty rămăsese morocănos zile întregi, după care apelase la un medic, care îi recomandase să înceapă un tratament cu antidepresive. Când scotchul și antidepresivele intraseră în conflict, Ty găsise un doctor care să-i scrie o rețetă pentru un analgezic și mai puternic, OxyContin, care prezenta totuși riscul de a crea dependență. Renunță la antidepresive și folosi un an combinația de analgezice și alcool. După ce rețeta expiră, găsi o farmacie mexicană care să-l aprovizioneze cu pilule. Pentru ca apoi, într-o bună zi, să înceteze brusc să mai ia orice. Însă după alt an, depresia reveni chiar mai

puternic ca înainte, iar atunci își reînnoise parteneriatul cu Oxy și whiskyul scoțian de calitate. Știa că era un amestec potențial ucigaș, dar era un om disperat care avea nevoie de măsuri disperate.

Se întinse către sertarul pe care-l ținea încuiat și vârî în broască o cheie de care nu se despărțea niciodată. Descuie, scoase flaconul cu pilule și extrase o doză de OxyContin de trei ori mai mare decât cea obișnuită. Turnă whisky în pahar ca s-o înghită mai ușor. În ultima vreme mărise doza, deoarece medicamentul nu mai era la fel de eficient ca înainte.

O să pun și singur totul laolaltă, atât doar că mai am nevoie de nițel timp. Asta-i tot!

Strecură flaconul de Oxy în sertar și-l încuie. Își reamintea frecvent remarca pe care tatăl său o rostea în mod reflex atunci când ceva îi mersese prost: „Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită." Ty înțelesese de mult că el moștenise gena de negativism a tatălui. „Fiule, poți cădea numai *în jos*."

Ei bine, tată, asta am și făcut.

Ty se lăsă pe spate în scaun și închise ochii pentru un moment, iar filmul ca un vis al urmăririi din Idaho se derulă iarăși și el simți cum i se zbârlește pielea de pe brațe și toate firișoarele de păr de pe ceafă. Pentru o secundă sau două își îngădui să-și imagineze cum creatura care-l urmărise în Idaho intra pe drumul de acces spre casă. Se cutremură, puse paharul jos și porni către garaj.

În garaj, merse la dulapul înalt de scule, scoase o cheie de sub o cutie și descuie lacătul. Înăuntru se găseau două casete lungi și plate – una din plastic negru, iar cealaltă, mai mare, din aluminiu lustruit. Deschise caseta din plastic. În ea se aflau arma cu tranchilizante și

o altă cutie de plastic, cam de mărimea unei truse de prim-ajutor, în interiorul căreia erau șase săgeți cu corpul din fiole conice de sticlă, umplute cu un sedativ cu acțiune rapidă, de culoarea mierii. După cum spusese îngrijitorul de animale mari de la care le cumpărase: „Astea pot doborî și elefanții."

Ty ridică o săgeată, o examină, după care o puse la loc în lăcașul ei. După aceea, cercetă una dintre cutiile pline cu echipamente, printre care ochelari de vedere pe timp de noapte, cu infraroșii, și senzori de mișcare. Petrecu câteva clipe refamiliarizându-se cu ele, deși știa motivul real pentru care descuiase dulapul. Împinse echipamentele într-o parte și se uită mult timp la caseta mare din aluminiu înainte de a se întinde către ea.

Caseta perfect finisată era lungă de un metru optzeci, lată de patruzeci de centimetri și înaltă de cincisprezece centimetri. Plăcuța aurie încastrată în metal lângă încuietoarea cu cifru purta inscripția Holland & Holland, Londra. Ty formă combinația încuietorii și deschise capacul. Privi aproape implorator conținutul, apoi băgă înăuntru ambele mâini și scoase o pușcă masivă, al cărei pat din lemn de nuc englezesc sclipea ca o sticlă brună cu textura bogată. Pușca grea de peste nouă kilograme nu era ușor de mânuit, iar Ty mângâie lemnul și o ridică la umăr. Puse reticulul lunetei 8x pe un furtun care atârna pe perete la douăzeci de metri depărtare.

– Pac!

Coborî pușca și reflectă la problemele pe care i le cauzase. Când începuse căutarea creaturilor acestora, simțise limpede nevoia de a avea o armă. Câțiva căutători experimentați încercaseră să-l convingă să abandoneze ideea, după care renunțaseră pur și simplu, insistând doar

că erau niște făpturi benigne. Ty nu plecase urechea la spusele lor, ci considerase că ar fi avut nevoie de fapt de protecție supranaturală, ca sabia Excalibur a regelui Arthur sau lancea lui Longinus, care-l străpunsese pe Iisus pe cruce. Optase până la urmă pentru legendara pușcă cu două țevi H&H Nitro Express de calibrul 17,78 milimetri. Era o pușcă pe care armurierii o concepuseră pentru vânat masiv de tipul rinocerilor, bivolilor africani și elefanților.

Ty telefonase companiei producătoare și comandase imediat arma spectaculoasă. După câteva luni, la scurtă vreme după livrarea puștii aceleia fabricate manual, Ronnie descoperise că făcuse în finanțele Greenwood o gaură de o sută cincisprezece mii de lire sterline, adică vreo două sute de mii de dolari. Atunci fusese una dintre rarele ocazii în care Ty o văzuse vreodată ieșindu-și din sărite. Arma fusese expediată imediat în garaj, dar, lucru mai rău pentru bărbat, incidentul precipitase nemulțumirea generală a soției sale și sfârșitul căutărilor lui.

Ty examină singurul cartuș pe care-l obținuse vreodată pentru pușcă, de la un magazin de muniție din nordul orașului Seattle. Intrase în vorbă întâmplător cu proprietarul magazinului și îi spusese că avea pușca respectivă. Individul îi dăruise acel singur cartuș, pe care îl avusese efectiv ca decor, pentru a-l etala în vitrină alături de celelalte calibre. Îi spusese lui Ty:

– Cred că o să-ți trebuiască mai mult decât mie.

Ty nu trăsese niciodată cu pușca. Se înfiora gândindu-se la reacția lui Ronnie, dacă ar fi descoperit că adusese obiectul înapoi în casă. Închise caseta și o luă de mâner. Își amintea că în fundul debaralei din cabinetul lui exista un loc în care ar fi încăput perfect.

24

În dimineața Zilei Recunoștinței, Ty se trezi devreme. O lăsă pe Ronnie dormind în pat și coborî la parter, ca să bea o cafea și cu speranța câtorva ore de singurătate în cabinetul lui. Auzind un zgomot în bucătărie, se așteptă să-l găsească acolo pe Christopher, dar dădu nas în nas cu Greta care înșirase pe masă ingredientele pentru micul dejun.

– Bună dimineața! rosti ea vesel. Doriți micul dejun?

Bărbatul mânca rareori dimineața.

– Nu, mulțumesc. Nu prea...

– Haideți, vă rog, dați-mi voie să vă pregătesc ceva, insistă ea. Am găsit ouă și niște cașcaval. Vă fac o omletă. Și pâine prăjită. Copiii nu vor decât cereale. Mă pricep foarte bine la omlete. Vă rog, lăsați-mă să vă fac un mic dejun adevărat!

– Nu, nu-i nevoie, protestă el fără tragere de inimă.

– Vă rog, făcu fata bosumflându-se și lăsând ochii în jos, simulând o tristețe care-l amuză.

Era într-adevăr drăguță, o tânără frumoasă, cu figura animată de inteligență. Era nou-sosită în casa lor și nu trebuia să descopere chiar așa repede cât de disfuncționali erau cei doi soți. Fără chef, își apropie un taburet de masă.

– Dacă faci pâine prăjită, o prefer pe cea de tărâțe.

Ceva mai târziu, Ty înghiți și ultima bucățică și așeză tacâmurile pe farfurie, iar Greta le strânse imediat.

– A fost bună? întrebă ea.

– Delicioasă, răspunse bărbatul ștergându-se la gură. Auzi – știi să conduci? Ai permis?

– Da, încuviință Greta, am un permis suedez.

– Haide, îi făcu el semn și se lăsă să lunece de pe taburet.

Ajunseră la intrare tocmai când Ronnie apăru în capul scării, în halat.

– Bună dimineața, Ronnie, spuse Greta.

Femeia coborî treptele.

– Ce se-ntâmplă?

Ty deschise ușa din față.

– Greta poate să aibă nevoie de o mașină pentru diverse drumuri.

Traversară curtea mare dintre casă și garaj și el deschise ușa laterală, apoi intrară. Ochii fetei se căscară, văzând garajul de mașini care aducea cu cel al unei ambasade mici. Se opriră în fața unui Chevrolet Suburban roșu, destul de nou.

Ty deschise larg portiera șoferului.

– Rahat!

Interiorul duhnea a benzină. Uitase să scoată canistra pe care o umpluse pentru mașina de tuns iarba.

Apăsă comanda care ridica până sus ușa garajului și după aceea puse canistra sub bancul de lucru. Făcu un gest spre Suburban.

– Când o să se poată respira în ea, poți s-o șofezi.

Ben îi telefonă lui Doris ca să ureze întregii familii sărbători fericite, apoi coborî în restaurantul din Red Lion pentru un prânz timpuriu. În ciuda hanoracului anonim, câțiva clienți îl recunoscură și doi copii, un băiat și o fată de zece ani, îi cerură un autograf. Ben se conformă, după care luă două ziare locale ca să caute articole interesante.

Chelnerița se apropie și-i întinse un meniu.

– Bună ziua. Mă numesc Cindy. Cu ce vă pot servi? Doriţi curcan? Avem un meniu special de Ziua Recunoştinţei.

Ben reflectă oarecum amuzat la noţiunea de Ziua Recunoştinţei. Feţele palide sosiseră în „Lumea Nouă", frânseseră pâine cu strămoşii lui... iar în următorii patru sute de ani le luaseră aproape tot ce avuseseră. O sărbătoare a recunoştinţei? Pentru cine? Îi restitui meniul.

– Cindy, vreau hamburgerul cel mai mare şi mai suculent pe care-l aveţi. Fără ceapă, dar cu multă brânză rasă deasupra. Ai înţeles?

Ea aprobă, dădu să se întoarcă şi după aceea se opri.

– Să ştiţi că-mi plac filmele dumneavoastră.

Ben surâse îndatoritor.

– Mulţumesc.

În dimineaţa Zilei Recunoştinţei, Mac trecu câteva ore pe la serviciu, dar la ora 13 reveni în apartamentul său. Achită nişte facturi şi-şi puse în ordine hârtiile personale, iar la ora 14 puse în cuptor friptura de vită. După aceea decise să se destindă şi să petreacă după-amiaza defrişând muntele de cercetări care se acumulase pe biroul său.

În timp ce mirosul fripturii la tavă se infiltra prin toate colţurile locuinţei sale, bărbatul se tolăni confortabil cu o carte. Se adânci într-o poveste pe care preşedintele Teddy Roosevelt o auzise în anii 1890 de la un pădurean bătrân şi morocănos pe nume Bauman. Era vorba despre o întâlnire pe care acesta o avusese în anii 1840 într-un loc îndepărtat din Idaho. Bauman povestise cum el şi un alt vânător de blănuri fuseseră terorizaţi timp de două zile în tabăra lor de o gigantică creatură nevăzută, care se deplasa în două picioare. Când tovarăşul

lui Bauman fusese ucis în mod oribil de creatură, vânătorul o ștersese pentru a-și salva viața.

Mac simți un fior punându-se în pielea lui Bauman cu o sută șaizeci de ani în urmă, închipuindu-și cum ar fi fost să fie complet singur în mijlocul sălbăticiei și să dea peste cadavrul lui Carillo, cu beregata sfârtecată de colți, capul răsucit într-un unghi lipsit de speranțe, ochii deschiși în teroare, însă privind acum în gol...

Telefonul sună și el tresări.

– Schneider, rosti bărbatul.

– Mac? Sunt Kris Walker. Te deranjez?

Mac își dădu seama că gâfâia în urma sperieturii.

– Ah, nu... Am alergat ca să răspund la telefon. S-a-ntâmplat ceva?

– Tocmai mă-ntrebam dacă nu cumva un alt orfan de Ziua Recunoștinței ar avea chef să iasă la cină pe-undeva...

– De fapt, tocmai pregăteam cina..., începu el.

– Ah, scuză-mă, n-am știut că ai...

– Nu, o opri Mac, voiam să-ți propun să vii tu aici. Nu vrei să mănânci o cină gătită în casă? Sunt singur, așa că nu deranjezi pe nimeni.

– Un bărbat care gătește o cină de Ziua Recunoștinței doar pentru el? Trebuie neapărat să văd una ca asta.

După ce închise telefonul, Mac își schimbă treningul cu niște pantaloni sport și o cămașă cu mâneci scurte, după care mai adăugă iute un scaun și un tacâm la masă, pentru ca femeia să nu aibă senzația că fusese o intrusă. Porni sistemul stereo, puse un CD cu Joyce Cooling, apoi scoase dopul unei sticle de vin roșu zinfandel și-l lăsă să respire pe masa din bucătărie. Era pregătit.

În scurt timp se auzi o ciocănitură la ușă. Zâmbind în barbă, bărbatul înțelese că Kris era deja în drum către el

când îi telefonase. Chiar şi în condiţiile unui trafic redus, apartamentul său din Edmonds se afla la minimum treizeci şi cinci de minute de centrul oraşului Seattle. Era o femeie şireată. În timp ce traversa livingul spre uşă, ochii îi căzură pe obiectul care, cel puţin deocamdată, era strict secret. Pe capătul mesei, lângă fotoliul lui se găsea mulajul urmei uriaşe, rămas acolo în vreme ce reflectase asupra întâlnirii sale cu profesorul antropolog. Îl duse iute în debaraua cea mai apropiată şi-l ascunse sub cizmele de cauciuc pe care le folosea când investiga decesele survenite în râuri.

Deschise uşa şi dădu ochii de Kris înveşmântată într-o haină lungă şi neagră, al cărei guler de blană artificială contrasta cu părul ei natural, atât de blond, încât părea alb. Femeia ridică o sticlă de şampanie.

– Sărbători fericite!

Mac luă sticlă şi-i făcu semn să intre. O ajută să-şi scoată haina şi fu cât pe-aici să redeschidă debaraua.

– Îmi place la tine, rosti ea. Este realmente spaţios. Îmi arăţi apartamentul?

Porniră pe hol şi bărbatul trecu iute prin dreptul biroului, fără să aprindă lumina, cu speranţa că penumbrele vor ascunde cărţile de pe masa lui şi pe care un reporter le-ar fi putut găsi interesante. În dormitor, Kris se apropie de uşa glisantă din sticlă.

– Îmi place asta. Ia uită-te!! De aici poţi vedea golful Puget Sound!

Mac încuviinţă din cap.

– Aşa... printre clădiri...

– Frumos... Tu te-ai ocupat de decorare?

Detectivul privi în jur, văzând locuinţa prin ochii ei.

– Da. După ce am divorţat şi am venit din L.A., am luat-o de la capăt cu chestii noi. Mi s-a părut amuzant.

Kris observă că încă purta haina ei sub braț. I-o luă și o aruncă pe pat, după care surâse și porni către living. Scânteierea scurtă și încrezătoare a ochilor ei ascundea o promisiune poznașă.

Ty avea o listă cu persoanele care fuseseră implicate în cazurile celor trei bărbați dispăruți și al jeepului răsturnat. Avea de asemenea niște numere de telefon, dar nu-i răspundea nimeni. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu polițistul Bill Alexander, care părea veriga de legătură. Se întrebă dacă acesta lucra de Ziua Recunoștinței. Tocmai când ridică receptorul pentru a suna la Departamentul Șerifului, Ronnie deschise ușa cabinetului și se rezemă de tocul ei.

– Poți să tai tu curcanul?

– Da, sigur că da, aprobă el. Vin imediat.

– Ty, iubitule... ce faci?

– Niște cercetări...

Ea privi prin încăpere și observă că fixase recent de pereți mai multe hărți și articole din ziare.

– Te rog, spune-mi că nu-i decât un hobby, nu o obsesie! O luăm iarăși de la început? întrebă ea, ridicând ușor glasul.

Ty închise calculatorul și se apropie de soția lui, care se retrase un pas.

– Ia zi, o luăm de la început? repetă ea.

Lipind-o cu spatele de perete, Ty o cuprinse în brațe.

– N-aș mai încerca să fac nimic care să afecteze familia asta. Te iubesc și pe tine și pe copiii noștri. Voi trei sunteți totul pentru mine. Ai înțeles?

Ronnie nu răspunse, ci se mulțumi să-l privească în ochi, rugându-se ca totul să meargă bine.

El o prinse de mână și porniră împreună pe hol.

– Haide-acum să mâncăm niște curcan.

De fapt, nu-i răspunsese la întrebare. Și, se temea femeia, nici n-avea s-o facă.

25

Skip Caldwell fusese nemulțumit din clipa în care sosiseră la familia lui Nikki pentru prânzul de Ziua Recunoștinței. Ea îl silise să-i promită că va veni și prânzul promitea să fie un dezastru total de colesterol, carbohidrați și calorii dezechilibrate nutritiv pentru un sportiv care mânca selectiv. Ea îi făgăduise că până la ora 14 aveau să fie acasă, deoarece antrenamentele lui zilnice erau esențiale; mai erau doar trei săptămâni până la un concurs important din Arizona și tânărul era tot mai agitat cu cât se apropia data respectivă. Mountain biker de clasă mondială, Skip tocmai semnase o sponsorizare cu unul dintre cei mai celebri producători de biciclete sportive și avea nevoie de orice atu care să-l poată ajuta. Sau de un miracol...

Principalul lui obiectiv era detronarea campionului mondial de mountain bike, Dewey Devlin, iar acestuia i se adăugase acum și dorința de a le demonstra sponsorilor că încrederea și banii lor fuseseră bine investite. Era, de departe, presiunea cea mai mare la care fusese supus vreodată, așa încât, pentru a se asigura că toți participanții la prânz o știau, Skip fusese tot timpul bosumflat, suficient pentru ca Nikki să decidă până la urmă să plece imediat ce se termina curcanul. Pe drumul spre casă, starea lui de spirit se îmbunătăți, în vreme ce a ei se deterioră. Pentru a-și

activa adrenalina, tânărul își căută CD-ul death-metal favorit, *Heartwork* de Carcass, îl împinse în player și dădu volumul aproape la maximum.

Reveniți în apartamentul lor din Monroe, Skip își încărcă repede mountain bike-ul pe platforma camionetei Ford Ranger, iar Nikki închise ușa garajului, ducând deja dorul prietenului ei. El o sărută lung și apăsat, apoi se trase îndărăt și o atinse cu degetul pe nas.

– Cel târziu la ora 19 sunt înapoi. Pa!

Ea încuviință, după care îl privi îndepărtându-se și se întrebă dacă nu trăgea niţel cam tare. Era 15.15, așa că nu mai dispunea nici de două ore de lumină și era neliniștită că Skip avea să se antreneze probabil până la lăsarea întunericului. Nu putea face însă nimic în privința aceasta, așa că se întoarse în apartament.

Deke, Marge și Ricky Allison fură întrerupți de trei ori în cursul zilei, o dată în timpul meciului de fotbal și o dată în timpul prânzului cu curcan, de către agenți imobiliari care veniseră să arate casa unor potențiali cumpărători. Prețul redus al casei îi determinase pe agenți să-i asedieze, chiar și de Ziua Recunoștinței. Toți fuseseră interesați și, discret, Deke le spusese tuturor să vină cât mai repede c-o ofertă, *orice* ofertă. Se temea că potențialii cumpărători se vor plimba pe terenul proprietății și vor da peste o gigantică urmă de picior. În realitate, principala lui temere era că potențialii cumpărători și agentul s-ar fi aventurat pe poteca din spatele casei, spre gardul aflat la două sute de metri mai departe... și nu s-ar mai fi întors.

Se mută într-un loc nou, deasupra ţinuturilor plate unde locuiau două-picioare. Îl însemnă, rupând copacii

din jur. Locul era plat, dar se afla la înălţime şi, după ce rupse copacii, îşi încropi un adăpost. Putea să doarmă şi sub arbori, însă după ce îşi delimitase o zonă prefera să se simtă comod. Era întotdeauna atent să ascundă semnele din jurul zonei sale – excrementele, urmele şi resturile prăzilor. Vârstnicii îl învăţaseră că două-picioare erau inteligenţi şi se puteau folosi de asemenea lucruri.

Se gândi la învăţăturile acelea şi, cu toate că le urma în mod instinctiv, se întrebă de ce ar fi trebuit să se ferească de două-picioare. Ei se temeau de el şi erau uşor de ucis. Punea sub semnul întrebării vechile obiceiuri, dar deprinderile erau greu de abandonat, aşa că-şi construi adăpostul mai sus de locul unde ar fi putut merge un două-picioare.

Două-picioare din peştera de lemn îi umpluse pântecul vreme de două răsărituri şi, după ce-i îngropase resturile corpului şi braţele, îi purtase picioarele pentru încă două răsărituri. Le mâncase însă pe acelea chiar înainte să fi răsturnat carapacea-tare. Acum era iarăşi flămând. Se apropia vremea întunericului, aş că decise să coboare de pe munte şi să vâneze. După aceea simţi o prezenţă. Se ridică şi se concentră asupra locului şi identităţii ei.

Era un două-picioare. Şi era aproape.

Skip Caldwell se afla pe genul de traseu pe care numai un mountain biker de clasă mondială l-ar fi putut ataca. Mai fusese pe poteca aceasta, dar atunci făcuse greşeala să pornească prea devreme pe o derivaţie care-l adusese pe o cărare ce avea consistenţa eclerului – tare la suprafaţă şi moale, cleioasă, imediat dedesubt. De data aceasta însă părea să fie un traseu măreţ, pe măsură ce continua să urce după ce trecuse de ramificaţie. Presupunea că

ajunsese la cota 1 400 de metri, dar în fața lui nu se zărea nici geană de lumină, doar pantă și copaci. Spera să ajungă în vârf după cel mult încă o sută de metri de ascensiune. Auzise că poteca de coborâre de pe versantul opus era aproape verticală și abia aștepta să intre pe ea. Începuse să se întunece, dar bănuia că mai avea o jumătate de oră până la căderea nopții. Era totuși lipsit de importanță. După ce ajungea pe culme, avea să facă coborârea de trei kilometri în mai puțin de două minute.

În timp ce suia, pedalând la pinionul cel mai mare, avu senzația că era privit de cineva. Se uită în jur căutând alți cicliști, sperând să găsească pe cineva care să aibă *cojones* să-l însoțească și să-și demonstreze curajul de coborâtor. Nu zări însă pe nimeni și-și întoarse atenția la sarcina dificilă a escaladării muntelui fără să reducă viteza într-atât încât să cadă.

Apropiindu-se de ceea ce bănuia că era coama, pedală și mai energic din picioarele musculoase și anticipă încântarea de a zări valea și cărarea coborând sub el. Apoi văzu ceva tulburător, întrezărirea fulgerătoare a unei forme, deplasându-se printre copacii și tufișurile de pe înălțimea din față. Și în ciuda rafalei de endorfine care-i dădea aripi, se simți brusc foarte neliniștit, deoarece, pe măsură ce se apropia de copaci, înălțimea lor tot mai mare presupunea că silueta pe care o văzuse nu aparținea în niciun caz unui om. Fusese prea mare, mult prea mare... și cu o formă... anormală.

Pedală și mai vârtos, sperând să treacă repede de locul unde crezuse că zărise forma. După aceea avea să ajungă pe creastă și să zboare la vale. Gonind într-acolo, nu mai văzu nimic. În față, muchia crestei îl atrăgea ca un magnet și pedală ca vântul.

Iar apoi, la cel mult câțiva metri în spatele său, moleculele de aer se destrămară, dezintegrate de un zbieret atât de puternic, încât parcă toate mașinile dintr-o fabrică s-ar fi gripat simultan. Era un zgomot oribil, scrâșnet de metal pe metal, mai răsunător decât răsunetul, ca și cum un leu, o tornadă și formația Metallica ar fi încercat să se acopere reciproc.

Skip Caldwell nu privi înapoi. Pedală ca să-și salveze viața.

În timp ce Mac trebăluia în bucătărie, Kris își găsi un taburet de cealaltă parte a mesei.

– Unde-ai învățat să gătești?

Bărbatul scotocea în frigider, în căutarea unei roșii.

– Am fost însurat cu o femeie care detesta gătitul. Mai bine o omoram, decât s-o pun să facă de mâncare. A trebuit fie să-nvăț, fie să mor de foame. Tu?

Kris se rezemă de masă.

– Eu am fost fetița lui tăticu'. El își dorise un băiat, dar s-a ales cu mine. N-am învățat decât să prăjesc pește la focul de tabără și singurele cumpărături de băcănie pe care le-am făcut vreodată erau legarea căprioarelor vânate pe acoperișul mașinii. Îl ajutam pe tata s-o prepare, după care aveam grijă de afumătoare.

– La restaurant ai spus că nu mai sunteți așa apropiați.

Reportera sorbi din vin și tăcu câteva clipe.

– Când fetița lui tăticu' a început să devină femeie, tăticu' a început să fie interesat de ea.

Mac se opri din pregătirea mâncării și ridică ochii. Kris mai reflectă un moment înainte de a continua:

– Chestia a ținut până am împlinit șaisprezece ani. Nu i-am spus niciodată mamei. El s-a oprit în cele din

urmă când am ajuns la o înțelegere. Zări întrebarea de pe chipul bărbatului și urmă: Aveam șaisprezece ani și eram la vânătoare de urși, când mi-am îndreptat arma spre el și i-am spus: „Dacă mă mai atingi o singură dată, trag cu asta-n tine." A înțeles că eram decisă s-o fac. Oricum până să se fi întâmplat chestiile astea, fusesem tare băiețoasă.

– Îmi pare rău, murmură Mac.

Femeia izbucni în râs ca să destindă atmosfera.

– Sunt chestii vechi, ce naiba! Le-am depășit de-acum. Cred că toate astea m-au făcut să devin dură. Ți se pare că-s dură?

Mac reluă felierea roșiei.

– Da, ești dură. Îți place eticheta asta?

Kris își termină vinul.

– Da.

El îi reumplu paharul.

– Eu prefer să folosesc cuvântul „puternică". Așa te văd.

– „Puternică"? surâse Kris. Hm... Cred că-mi place mai mult decât „dură".

Ridică paharul și Mac i-l atinse cu al lui.

– Pentru cei puternici, rosti ea.

– Pentru cei puternici, repetă bărbatul.

Poteca părea încețoșată înaintea vitezei lui Skip, care ocolea bolovani și rădăcini și se zgâlțâia peste șleauri și făgașe săpate de apă. Ținând seama de ceea ce se afla în spatele lui, nimic nu conta acum, numai să scape. Tânărul depășise cam într-o microsecundă etapa „nu pot să cred una ca asta". Când întrezărise silueta avusese suspiciuni, dar răgetul de primată de pe alt tărâm îi spusese exact ce anume era.

Skip Caldwell avea nevoie de absolut toată îndemânarea lui considerabilă, în timp ce gonea în jos pe pantă. Cu accidente potențial catastrofice apărând de câteva ori pe secundă, secundele se dilatau la dimensiunea minutelor, în vreme ce ochii și mintea lui se concentrau exclusiv asupra coborârii – *rapide*. Pentru o pantă care se apropia teribil de mult de verticală, viteza aceea era realmente nebunească.

După trei sute de metri, Skip se ghemui îndărătul șeii, pentru a-și menține centrul de greutate cât mai jos, apoi își îndreptă spatele și profită de ocazie ca să-și umple plămânii cu aer. În același timp cercetă drumul din față și instantaneu știu că o încurcase rău de tot. Se îndrepta spre o adevărată capcană formată dintr-un vălmășag de rădăcini subterane groase aidoma unei vizuini de șerpi, pe care nu avea cum s-o evite și peste care era imposibil să ruleze.

O lovi din plin și baieul din față sui pe proeminența dintre două funii lemnoase, pentru ca după aceea să se izbească de moviliță următoare. Amortizoarele masive pentru coborâre se comprimară la maximum și în clipa aceea tânărul își pierdu echilibrul. Roata din față se smuci la dreapta și se bloca, expediindu-l peste mânere, iar bicicleta îl urmă, întrucât pantofii săi speciali erau blocați în pedale și nu avusese timp să se descotorosească de ei. În trei secunde, Skip zăcea pe spate, cu bicicleta peste el. Amețit de oprirea bruscă de la viteza inițială de cincizeci de kilometri, se strădui să se adune și să se ridice cât mai repede.

În lumina crepusculară, reuși în momentul acela să-și vadă complet urmăritorul și imaginea lui îi tăie răsuflarea. La mai puțin de cincizeci de metri deasupra lui, creatura cobora în salturi, cu corpul imens deplasându-se cu grația unui sprinter, în sărituri de câte șase metri la fiecare deschidere a picioarelor. Ritmul bătăilor de inimă ale lui

Skip explodă, când tânărul ridică fulgerător bicicleta, sări pe ea și apăsă pe pedale.

O jumătate de revoluție a roții îl anunță că era îndoită.

Pedală oricum, cu bicicleta având o roată frontală ca desprinsă din desenele animate cu familia Flintstone. Pe măsură ce câștiga viteză, Skip știa că deținea foarte puțin control. Un ciclist mai puțin experimentat n-ar fi străbătut nici trei metri, însă Skip era foarte talentat. Auzea creatura bubuind și trosnind în urma lui și după expresia ei feroce și urmărirea frenetică știa că dacă îl prindea îl va ucide.

Încă o sută de metri parcurși cu roata deformată și monstrul se găsea la numai trei–patru secunde în urma lui, cu plămânii gigantici pufăind ca o locomotivă cu abur. Amândoi goneau pe terenul stâncos – un om pe o bicicletă stricată, care pierdea teren în fața unui colos de neoprit acum, aflat în spatele lui pe deal la doar trei dintre pașii aceia neomenești.

În clipa aceea Skip căzu din nou și de data aceasta făcu o tumbă peste cap, bicicleta zbură pur și simplu de lângă el și antebrațul i se izbi violent de un bolovan de mărimea unei măsuțe pentru cafea. În ciuda șocului, reuși să se ridice și o luă la fugă, dar pantofii înguști de ciclist, cu legăturile cu arici, nu erau potriviți pentru drumețiile montane, cu atât mai puțin pentru alergarea pe pante și, după trei metri, lunecă și căzu pe spate. Brațul rupt îi trimise prin tot trupul scântei electrice orbitoare, care declanșară valuri de greață. Lunecând la vale, se răsuci și privi în jur. Așteptându-se ca făptura monstruoasă să sară pe el dintr-un moment în altul, tânărul fu stupefiat de norocul lui incredibil: creatura se oprise ca să-i cerceteze bicicleta.

Skip se ridică și începu să alerge, deschizând picioarele atât de mult, încât își simțea mușchii inghinali

aproape desprinzându-se din inserţii. Era ca şi cum autoritatea supremă telefonase călăului şi anulase execuţia, exact în clipa când acesta pusese mâna pe întrerupătorul ce acţiona scaunul electric. Într-un fel sau altul, va fugi mai iute decât monstrul acela. O va face! Va supravieţui şi va povesti. Va supravieţui, pentru ca să se însoare cu Nikki şi să aibă copii. Va supravieţui pentru a-l învinge pe Dewey Devlin.

Lacrimile i se prelingeau din colţurile ochilor. Skip Caldwell va supravieţui.

Îl privi pe două-picioare fugind îngrozit la vale, în timp ce se aplecă şi-i ridică unealta. Două-picioare călărise pe spinarea acestui obiect strălucitor. Avea picioare rotunde, ca ale carapacelor-tari, dar erau mai mici şi mai subţiri. Îl încercă în strânsoarea mâinilor sale şi descoperi că ceda, însă nu cu uşurinţă. Exercită mai multă forţă şi-l răsuci până când cele două părţi rotunde se atinseră între ele.

Dedesubt, făptura micuţă se împiedica şi se împletica, coborând panta, sporind distanţa dintre ei. O privi câteva momente, văzându-i spaima care strălucea ca focul în noapte. Ştia că era rănită şi că avea dureri. Îi plăcea mai cu seamă haosul gândurilor lor atunci când erau speriaţi şi răniţi.

Ochii lui urmăriră micul animal disperat, după care trecură mai departe de el, căutând două puncte de referinţă: o stâncă şi un copac uscat. Îi azvârli unealta strălucitoare într-o râpă şi decise calm de care dintre punctele acelea avea să-l lase să treacă înainte de a relua urmărirea.

26

Mac turnă ultimele picături de Veuve Clicquot în paharul lui Kris şi-şi dădu seama că reţinerile sale iniţiale faţă de ea dispăruseră. Anterioara vulnerabilitate a femeii îl surprinsese, ba chiar îl mişcase. Kris era o persoană mult mai complexă decât îşi imaginase. Trecuse destul de mult timp de la ultima lui aventură sexuală şi pe neaşteptate se simţi uşor ruginit. Privind-o pe Kris în ochi, simţi un fior pe şira spinării. Avea senzaţia că va fi ca mersul pe bicicletă. În acelaşi timp bănuia că femeia nu-i va îngădui să fie ruginit.

Atracţia simţită de reporteră pentru Mac începuse să transceandă valoarea pe care bărbatul o reprezenta ca sursă de informaţii. Pe drumul spre apartamentul lui, decisese să mănânce şi să flecărească, apoi să treacă în dormitor. Kris se mândrea cu un apetit sexual sălbatic despre care aprecia că-l depăşea pe al majorităţii bărbaţilor şi, pe măsură ce şampania îi gâdila interiorul nărilor, vizualizase paşii care aveau să-i aducă în pat. Se aplecară unul către celălalt şi începură să se sărute. Destul de repede, sărutările deveniră pasionale, înfrigurate. Tocmai în clipa în care Mac îi desfăcea sutienul şi-i prindea cu blândeţe un sfârc între vârfurile degetelor, se auzi piuitul unui pager. Se opriră din sărutat şi priviră în jur.

– I-al tău? întrebă Kris.

Mac dădu să-şi caute pagerul, însă ea sărise deja, scotocise prin poşetă şi-şi găsise pagerul.

– Futu-i! E de la serviciu...

Scoase telefonul mobil şi tastă.

– Sunt Walker. Ce s-a-ntâmplat? Tăcu, ascultând, apoi își privi ceasul. I-abia ora 18. Nu poți trimite pe-altcineva?

Altă pauză, după care replică ușor resemnată:

– Bine, o să vin.

Închise telefonul și-și încheie sutienul. Își aranjă sânii, îl privi pe Mac și clătină din cap.

– Ciocnire în lanț pe autostrada 5, imediat la nord de Lynnwood. A fost ceață și-n accident au fost implicate patruzeci de mașini. Trebuie să plec. Îmi pare rău.

Mac se lăsă pe spate și zâmbi strâmb.

– Nici pe jumătate din cât de rău îmi pare mie.

Suspină, în timp ce femeia își încheia nasturii bluzei.

– Ai aranjat din timp chestia cu pagerul, nu? glumi el. Bun, știu că te-ai supărat că te-am tratat cu vită în loc de curcan, dar e încă devreme. Putem ieși, să cumpărăm un curcan – fac pariu că s-au ieftinit – și să-l băgăm imediat la cuptor. Până când se face, am putea...

Tăcu, privind cum sânii perfecți, albi ca frișca, strânși ferm în sutien, dispărură înapoia ultimilor doi nasturi.

– Unde-i haina mea? privi ea în jur.

– În dormitor.

– Așa-i.

Kris încuviință și porni într-acolo s-o ia. Revenind din dormitor, trase cu ochiul în biroul lui întunecos, apoi făcu iute un pas înăuntru, cercetând prin umbre. Pe masă erau cărți; majoritatea păreau a fi de antropologie. *Parc-ar fi un șoarece de bibliotecă.* Așa cum apreciase din capul locului, Mac nu era câtuși de puțin genul obișnuit de polițai. Ieși repede, fără să fi aflat mare lucru.

Bărbatul o conduse până în parcare și o sărută delicat înainte ca ea să suie în automobil. Din sărutarea aceea de despărțire, Kris știu că avea să fie un amant grijuliu.

– Poți să mă vezi la buletinul de știri, îi spuse și închise portiera.

El ridică mâna.

– Atunci... nu pot decât să-ți mulțumesc c-ai trecut să mă vezi.

Femeia îi răspunse zâmbetului, îngăduindu-și o scurtă fantezie a unei posibile relații finale cu detectivul. Pornind mașina, își reaminti cursul de filozofie pe care-l urmase în colegiu și o afirmație a lui Karl Marx pe care o parafrazase pentru a se potrivi propriilor ei convingeri: *Relațiile sunt opiul poporului.*

Cina de Ziua Recunoștinței în familia Greenwood se desfășurase cu bine. Pentru Ronnie fuseseră câteva ore magice, ca în trecut. Ty i se păruse bine dispus, înflăcărat de sărbătoarea în sine, de vin și poate chiar de atenția tinerei bone suedeze. Ronnie nu-și bătea însă capul cu motivele, când ea și Ty se suiră în pat.

Femeia știa că el lipsise de la serviciu și, deși întrebările nu-i părăsiseră mintea, nu voia să strice momentele acelea printr-o indiscreție. Decise să profite de clipele bune, atunci când se iveau. În secunda aceea toate problemele lor păreau să fi avut loc în altă existență și simțea că aveau șansa reală de a-și lipi cioburile căsniciei. Ty își lăsă cartea și-și stinse veioza de pe noptieră. Ronnie se aplecă spre el și-l sărută.

– Somn ușor, iubitule, îi șopti după aceea. A fost o seară minunată.

În loc să facă așa cum se așteptase din partea lui, adică să se lase sărutat și să se întoarcă pe partea cealaltă, bărbatul o surprinse, sărutând-o apăsat.

– Și încă nu s-a terminat, murmură el cu un surâs poznaș.

Ty dorea ca totul să fie aşa cum fusese în momentele lor cele mai bune şi regreta că această parte importantă a trecutului comun lipsise în ultima vreme. Mai ştia de asemenea că Ronnie receptase semnalele tinerei şi naivei bone, expediate prin priviri, limbajul corpului şi reacţiile exagerate la glumele lui. Ty dorea ca Ronnie să ştie că el era bărbatul unei singure femei, aşa că porni să încheie ceea ce lăsase neterminat în duminica precedentă.

27

În dimineaţa aceea, Carillo era deja la biroul lui, când Mac îşi făcu apariţia la ora 8.40. Îşi dădu seama că partenerul lui era incitat în legătură cu ceva, întrucât rareori îl văzuse lucrând înainte de ora 9. Carillo făcu vânt unei foi de hârtie peste masă.

– Ia citeşte!

Mac întinse mâna, dar hârtia căzu pe jos.

– Altă dispariţie! Un mountain biker. A plecat ieri după-amiază şi prietena lui spune că n-a mai ajuns acasă. Cam în aceeaşi regiune cu ceilalţi.

– A sosit acum două ore..., comentă Mac privind foaia pe care o ridicase. S-a început vreo căutare?

Carillo se ridică şi-şi mai turnă cafea.

– Da. Salvamontiştii sunt acolo.

– Pe unde vine asta?

– Deasupra autostrăzii 2.

Apropierea de locul producerii celorlalte două incidente îl alertase imediat pe Mac. Citi cu atenţie raportul, străduindu-se să găsească o legătură cu celelalte.

– Prietena cu care locuia spune că-i ciclist profesionist. Poate c-a forțat și-a avut un accident...

Carillo era pasionat de motociclete și considera că bicicletele erau pentru fătălăi.

– Cât de rău te-ai putea lovi, mergând pe *bicicletă?* întrebă el de parcă nivelul potențial de accidentare era un indicator al meritelor sportului respectiv.

– Să știi că pot atinge viteze destul de mari. Am văzut niște coborâri periculoase rău de tot în Turul Franței.

Carillo sorbi din cafea și puse ceașca pe masă.

– Numai tu te poți uita la așa ceva! Haide!

Mac își luă trenciul.

Zăriră camionetele salvamontiștilor, două echipaje de poliție și câteva vehicule civile înainte de a vedea Rangerul albastru al lui Skip Caldwell. Coborâră și se apropiară de un bărbat masiv care avea vreo cincizeci de ani.

Acesta se întoarse spre ei.

– Hopa, ia uite-i pe cel bun și cel rău. Unde-i cel urât? îi tachină el.

– Tu ești ăla, replică Mac. Astea-s mulțumirile de care-avem parte?

– Mulțumesc, rosti Mel Benedict, șeful Departamentului Salvamont. Din cauza voastră a trebuit să-mi tolerez socrii. Oricum se pare că v-am făcut un bine. Băiatu' ăsta, plus excursioniștii și pădurarul înseamnă patru persoane într-o săptămână. Eu nu-s detectiv, da-mi miroase dubios.

Carillo privi în jur.

– Ați găsit ceva?

Benedict arătă mașina lui Skip.

– Băiatu' a lăsat-o aici, pe la 15.40 ieri după-amiază. A pornit pe poteca aia – arătă el cu degetul – deși nu știu

cum pizda mă-sii a putut sui cu bicicleta pe-acolo... În sfârşit, deci a suit într-acolo... Ridică braţul şi indică muntele ce se înălţa deasupra lor. Asta-i tot! N-am găsit niciun semn că s-ar mai fi întors la maşină. Echipele sunt pe traseu, dar deocamdată... *nada*.

Cei doi detectivi mai discutară o vreme cu Benedict, după care porniră pe cărare, urmând echipele de căutare. Peste câteva minute descoperiră o potecă secundară care se ramifica, urmând curbura în plan orizontal a versantului. Niciunul nu scoase un cuvânt, când se îndreptară în direcţia respectivă.

După cinci minute, Carillo lunecă şi intră în noroi până aproape de gleznă, murdărindu-şi pantoful.

– Futu-i maica mă-sii! Se aplecă să ia o crenguţă cu care să cureţe noroiul, când zări ceva. Ei, să-mi bag...

Mac privi şi simţi un fior pe şira spinării. Partenerul lui scutură din cap şi izbucni în râs.

– Afurisitu' dracu'...

– Ce-i asta, o glumă – nu? fu reacţia şerifului Rick Barkley când Mac aşeză mulajul mare pe biroul său.

Cei doi detectivi clătinară la unison din capete.

– Ce dracu', nu puteau s-o fi făcut şi mai mare? întrebă şeriful.

Rick Barkley fusese maior în Airborne Rangers şi luptase în Vietnam. La şaizeci şi doi de ani, era un bărbat colţuros, cu păr scurt de culoarea oţelului şi maxilar ferm care părea realmente dăltuit în granit. Ridica rareori glasul, dar era una dintre persoanele care obţineau respect instantaneu prin simpla forţă a personalităţii lor. Mac, Carillo şi şeriful-adjunct Tom Rice îl priviră cum ridică placa de ghips şi o examinează.

– Deci aţi mai găsit alte de-astea? Asta-i cea prelevată din locul de unde au dispărut avocaţii?

– Da, încuviinţă Carillo. Cu două ore în urmă am găsit trei probabil bune şi două incomplete. Indiferent cine-ar fi, este priceput. Pare că-ncearcă să nu fie prea evident. N-am adus pe altcineva de la criminalistică, fiindcă...

– Mă bucur că nu le-aţi mai irosit timpul, scrâşni Barkley. Bun, ia să recapitulez: dispar fel de fel de oameni şi-acum se pare că un dobitoc plasează chestiile astea în preajma locurilor respective. De ce?

– Încă nu ştim, recunoscu Carillo.

– Tu ce crezi, Mac?

Mac era nesigur, aşa cum nu mai fusese de foarte mult timp. Pe de altă parte, nu era nici convins că ar fi fost cazul să-şi rişte gâtul. Decise să le testeze mai întâi reacţiile.

– Nu sunt chiar încredinţat că ar fi fost plasate de cineva.

În mod surprinzător pentru el, Barkley tresări surprins.

– Poftim?! Mac, să nu-mi spui că crezi că porcăria asta ar fi reală!

Detectivul îl privi drept în ochi.

– Există o cale prin care să aflăm.

Barkley îl aţinti cu privirea pentru o secundă, descifrându-i expresia, după care cutele încordate de pe chipul său brăzdat se destinseră şi izbucni în râs. Rice şi Carillo îl imitară prompt, hohotind, iar Mac li se alătură fără ezitare. Barkley lăsă mulajul din mână şi-l pocni pe Mac pe umăr.

– Doamne Dumnezeule, pentru o clipă mi-ai tras-o! Mă şi gândeam c-o să trebuiască să te transferăm înapoi în L.A.-ul ţicniţilor.

După ce ultimele chicote se stinseră, șeriful îi privi cu ochii lui cenușii ca ardezia pe cei trei bărbați.

– Bun, uite ce-o să facem. Începeți cercetările pentru ceea ce pare a fi: răpiri. Ați fost isteți și-ați mers pe burtă cu mulajul – în niciun caz nu trebuie să se afle detaliul ăsta. Nu vrem ca mass-media să-nceapă cu bancurile și nu vrem nici să ne vină pe cap toți nebunii din regiune cu sfaturi, mărturisiri și-alte rahaturi. Pentru așa ceva nu v-ar ajunge douăzeci și patru de ore pe zi. Fiți cu ochii-n patru și procedați după manual!

După câteva minute, Mac și Carillo reveniră la birourile lor. Mac îi întinse partenerului său un dosar.

– Sunt niște articole pe care le-am scos din ziare despre un localnic. Dacă investigațiile o să se-ndrepte – privi în jur, ca să se asigure că nu-i asculta nimeni – în direcția asta... bizară, el s-ar putea să ne dea o mână de ajutor.

Carillo lăsă dosarul pe birou.

– Mulțumesc, rosti și-și luă pardesiul din cuier.

– Încotro? se interesă Mac, punându-și un dosar în servietă.

– La Wylie, pădurarul – adică la nevastă-sa. Locuiește în Monroe. Să vedem dacă nu există vreo legătură cu avocații sau cu ciclistul. Probabil c-o să discut și cu prietena ciclistului. Tu?

Celălalt strânse din umeri.

– Aș avea un fir... Dar nu știu dacă o să iasă ceva.

– Bine. Vorbim mai târziu.

Mac fu ușurat că nu fusese descusut despre „fir". Ținând seama de atmosfera ședinței din care tocmai ieșiseră, nu dorea să se afle detalii despre următoarea lui întâlnire... nu încă.

28

Profesorul Wade Frazier fu anunțat de secretara catedrei că Mac sosise și o rugă să-l trimită pe detectiv. Cu câțiva ani în urmă, universitatea instituise un program strict de securitate în clădire, după ce un student nemulțumit venise neanunțat la unul dintre profesorii săi pentru a discuta despre o notă mică pe care o primise la o lucrare de antropologie. Studentul decisese că o argumentație convingătoare pentru mărirea notei ar fi fost un efort irosit și de aceea preferase să vină dotat cu un pistol de 9 milimetri în tentativa de obținere a notei maxime. Tânărul dezechilibrat trăsese de trei ori la întâmplare, înainte să fi apărut alt profesor, care recursese la serviciile unui bust din ghips al lui Aristotel. Forța brută a logicii aristoteliene îl salvase pe primul profesor, studentul năucit ajunsese la închisoare, iar Wade Frazier, mânuitorul de bust, devenise unul dintre preferații presei locale. Mac își aminti de el, când își strânseră mâna. Bărbatul vârstnic era arhetipul profesorului universitar clasic: bărbuță înspicată de fire sure, păr nepieptănat și ochii ca de bufniță – extrem de alerți și foarte înțelepți.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați primit, domnule profesor.

Frazier privi cercetător cutia mare de carton pe care Mac o ținea sub braț.

– Ai adus prânzul? întrebă el pe un ton ușor amuzat.

– Mai degrabă un subiect de conversație.

Detectivul îl urmă pe profesor în cabinetul acestuia: trei pereți încărcați de rafturi ticsite cu cărți, ferestre presărate cu notițe autoadezive și practic toată podeaua acoperită cu teancuri de cărți, dosare și hârtii. Biroul se

afla undeva sub maldăre de foi. *Aşa lucrează prin urmare geniile.*

Mac recunoscu faimosul bust al lui Aristotel, aşezat pe monitorul calculatorului; o bucată lipsea din ceafa filozofului. Ochii săi antrenaţi baleiară rafturile, privind rapid titlurile cărţilor; majoritatea erau din domeniul criptozoologiei, paranormalului şi fenomenelor neexplicate, iar unele fuseseră scrise chiar de Frazier.

– Ia spune, domnule detectiv, cum pot să ajut Departamentul Şerifului?

– Aş avea nevoie de nişte sfaturi.

– Sunt gata oricând să ofer sfaturi, chiar dacă nu-mi sunt cerute.

Frazier strânse un maldăr de cărţi şi hârtii de pe un scaun şi-i făcu semn lui Mac să ia loc. Detectivul puse însă cutia pe scaun şi scoase din ea un obiect învelit în ziar. Îndepărtă ziarul şi dezvălui mulajul din ghips al unui picior omenesc obişnuit, gros de un centimetru. I-l întinse profesorului, care-şi puse ochelarii, luă obiectul şi-i aruncă o privire scurtă.

– Domnule detectiv, fără să mă hazardez prea mult, bănuiesc că este vorba despre un om.

Chipul inexpresiv al lui Mac îl îndemnă pe Frazier să continue:

– Hm. Perfect, nu sunt ichnolog, dar aş zice că este *Homo sapiens*... bărbat... o uşoară pronaţie... eversiune axială... Mediul amprentei a fost sol umed – văd o aglutinare marginală de pământ şi urme arboricole. Să fie vorba despre un sol de pădure cu un strat inferior colmatat?

– Excelent, încuviinţă Mac.

– Optzeci de kilograme, urmă Frazier, înălţimea în jur de un metru şi optzeci şi cinci. Îşi întoarse ochii spre

Mac, ridică ochelarii pe frunte și spuse: Domnule detectiv, ai probleme cu spinarea. Laba piciorului dumitale calcă pe interior și apasă pe plexul lombar. Te sfătuiesc să consulți un chiropractor pentru ședințe de tratament. Așadar, ai venit tocmai din Everett ca să-ți pun un diagnostic de osteopatie?

– Nu tocmai, replică Mac învelind în ziare mulajul piciorului său și așezându-l pe podea. Vreau să vă spun însă că sunt impresionat. Îmi puteți spune acum dacă și acesta are probleme cu spinarea?

Luă din cutie un al doilea obiect, mult mai mare și înfășurat de asemenea în ziare. Despachetă enormul mulaj din ghips și privi cum ochii lui Frazier se dilată ușor, iar expresia chipului i se modifică instantaneu din plictis stăpânit în fascinație. Îi întinse obiectul greu. Mulajul acesta era gros de peste șapte centimetri, dar ca și cel dinainte fusese turnat la nivelul sol al indentației.

Frazier îl privi îndeaproape câteva clipe.

– Da, da, ăsta-i un băiețel mai mare, domnule detectiv.

Așeză mulajul pe biroul său ticsit de hârtii și scotoci grăbit într-un sertar, de unde scoase o miniruletă.

– Cinci sute douăzeci și doi de milimetri... un băiețel mult mai mare...

După ce mai efectuă câteva măsurători, ridică amprenta masivă de picior și o examină iarăși.

– Un mulaj destul de profesionist realizat. Echipamente de poliție?

– Unul dintre oamenii mei.

– Complimente, zise Frazier și luă o lupă. Competent stabilizat... Hm, a prins chiar și niște creste dermice și pori sudoripari. Impresionant! Fără să-și desprindă ochii de la obiect, se interesă: De unde ați prelevat-o?

– Din pădure.

Profesorul zâmbi caustic.

– Informații strict secrete ce nu pot fi divulgate de poliție?

– Cam așa ceva.

– Și ai avut inspirația de a efectua și mulajul unui picior cunoscut, pentru comparație.

– Exact. Așadar, ce este?

– Spune-mi dumneata. Ești detectiv de poliție, nu?

– Domnule profesor, haideți să n-o mai lungim. Dumneavoastră sunteți expertul. Despre ce este vorba?

Frazier era cu garda ridicată, deoarece odată avusese probleme din pricina unui reporter, despre care se dovedise că era de la un ziar de scandal; articolul în care acesta îi răstălmăcise fără șovăială spusele cauzase neplăceri stingheritoare. Dar după ce atinsese cu mâinile sale cel mai mare mulaj pe care-l văzuse, profesorul era sfâșiat între prudență și sinceritate. El văzuse desenul amprentei de picior prelevate lângă lacul Pitt din Columbia Britanică, despre care se afirma că ar fi avut lungimea de șaizeci de centimetri, iar cândva examinase ambele mulaje Bossburg – un picior drept olog și mulajul de patru sute treizeci și șapte de milimetri al piciorului stâng –, însă acesta... acesta era *magnific*, nu numai ca detalii, ci și ca dimensiuni.

Și era autentic!

– Deci, ce credeți, domnule profesor? Este un fals sau nu? repetă Mac, strecurând în glas un ton de frustrare.

Frazier cedă.

– Perfect – nu, nu este. Adică vreau să spun că nu este un fals.

– După ce vă puteți da seama?

Profesorul indică porțiuni din mulaj și începu un torent de detalii:

– Acești pori sudoripari... aceste creste... spiralele dactiloscopice... structurile acestea anatomice... degetele de exemplu – dimensiunile lor și relațiile reciproce... amprenta călcâiului... raportul dintre lungime și lățime... punctul de articulare a astragalului... aș putea continua la nesfârșit, dar arată-mi omul care a plăsmuit amprenta aceasta și-ți voi spune că este un coleg extrem de talentat, fiindcă nimeni n-ar ști cum să recreeze structurile acestea dacă nu ar avea, minimum, pregătirea și experiența mea. Nu, domnule detectiv, mulajul acesta este al unui picior real al unui hominid neidentificat și foarte, foarte mare.

– Hominid? întrebă Mac, care întâlnise termenul în documentarea sa, dar dorea descrierea lui Frazier.

– Da, hominid, repetă profesorul pe un ton condescendent de parcă s-ar fi adresat studenților din anul întâi. Om sau similar omului și biped – așadar care merge în poziție verticală, fără a se sprijini în încheieturile degetelor de la mâini. Actualmente unicii membri cunoscuți ai acestui club suntem noi, domnule detectiv. Noi, oamenii.

Speranța lui Mac că Frazier va decreta urma ca fiind un fals și el va putea pleca fericit tocmai fusese spulberată. Inspiră adânc și puse întrebarea de care se temea:

– Bun, și atunci ce anume a lăsat amprenta aceasta? Faceți-mi o descriere. Ce am aici?

Profesorul continua să fie precaut.

– Care parte din „neidentificat" n-ai înțeles, domnule detectiv Schneider?

Mac îl respecta pe bărbat, dar ocolișurile acelea îl iritau.

– Este Bigfoot – „Picior-mare"?

Frazier traversă cabinetul și închise ușa.

– Realmente, detest termenul acesta.

– Domnule profesor, au început să dispară persoane, eu am găsit urmele acestea în apropierea locurilor respective și nu-mi pot explica motivul. Trebuie să elimin – sau să adaug – toate posibilitățile.

– Prin urmare, superiorii dumitale încă nu ți-au auzit... ipoteza?

Mac surâse strâmb.

– Ba da.

– Interesant..., îl privi Frazier cu atenție.

Detectivul se aplecă în față.

– Speram să obțin susținerea unui expert de clasă mondială.

Frazier îi făcu semn să ia loc și se strecură printre teancuri de cărți spre propriul său scaun rotativ, a cărui piele era bine uzată pe alocuri. Se așeză, găsi într-un sertar deschis o sticlă pe jumătate goală cu suc de portocale și bău o gură.

– În primul rând, rosti el, nu există experți, așa cum ai spus dumneata, în privința acestei „creaturi". Deoarece de fapt nu s-a descoperit niciuna, mulți speculează ce ar putea să fie. Puțini dintre noi au urmat instituții de învățământ superior în domenii asociate – majoritatea n-au asemenea pregătire. Iar în felul acesta ajung la al doilea punct. Deoarece sunt om de știință, statutul meu în comunitatea științifică, *ergo* existența mea, depinde de un singur lucru: credibilitatea mea. Iar credibilitatea rezultă din titlurile mele academice, din lucrările publicate și din anii de cercetări exigente. Deși am scris multe cărți și articole despre subiectul pe care-l discutăm, niciodată nu am rostit sau scris în mod oficial că aceste ființe *există*. Oficial am spus că *s-ar putea* să existe.

Termină sucul şi aruncă sticla în coşul de gunoi care ameninţa să dea pe dinafară.

– Dacă îmi consideri acţiunile drept excesiv de prudente, explică Frazier, atunci trebuie să ştii că pseudoziarişti lipsiţi de scrupule mi-au cauzat probleme foarte stânjenitoare printre colegi. Acum îţi vorbesc în mod deschis – ai putea spune „în mod neoficial" –, deoarece nu voi accepta să fiu nici citat, nici adus la sediul vostru pentru a-ţi susţine poziţia în faţa superiorilor dumitale. Dacă ai nevoie de aşa ceva, în Idaho există o persoană foarte competentă şi respectată, tot profesor ca şi mine, care s-ar putea să te ajute. Cât despre mine, ceea ce-ţi voi spune nu va ieşi dintre aceşti patru pereţi, iar dacă va ieşi voi nega totul cu hotărâre. Ceea ce-ţi voi spune va fi utilizat exclusiv ca ajutor în investigarea şi pentru propria dumitale edificare. Suntem înţeleşi?

– Da.

– Perfect. Aşadar, ce a lăsat această amprentă? Un hominid extrem de mare, necatalogat de ştiinţă. Este o rudă a noastră, însă nu este nici om şi nici nu face parte din familia *Pongidae*. Acestea sunt antropoidele mari, domnule detectiv.

– Este veriga lipsă? întrebă Mac.

– Termenul „verigă lipsă" este discreditat şi a fost mult vehiculat de profani. Nu există o „verigă lipsă", *per se*. În cazul de faţă este cu totul altceva. În ciuda faptului că este biped ca şi noi, hominidul acesta a urmat o cu totul altă cale evolutivă, tangenţial cu rudele sale – adică cu noi – şi cu celelalte antropoide mari.

– Prin urmare, spuneţi că ar fi...

– Vărul nostru primar. Şi ca în cazul celorlalte antropoide mari, hominidul acesta posedă inteligenţă, care se

apropie probabil destul de mult de a noastră, dar a fost binecuvântat cu caracteristicile mezomorfice avansate ale vărului nostru comun, maimuța. Asta înseamnă că este extrem de musculos și cu o densitate care face ca, proporțional, să fie destul de greu pentru statura sa, comparativ cu noi, micii și amărâții *Homo sapiens*. Domnule detectiv, ești familiarizat cu un episod petrecut cu niște ani în urmă, în care doi cimpanzei masculi aproape că au rupt în bucăți un om adult?

Mac încuviință fără niciun cuvânt.

– La momentul respectiv, urmă Frazier, presa a creditat un cimpanzeu obișnuit ca având de cinci ori puterea unui om obișnuit. Raportul acesta de forțe este perfect real. Cimpanzeii despre care vorbesc erau mari, dar cântăreau numai șaptezeci de kilograme, dar bărbatul a fost la fel de neajutorat ca o pisicuță. Revenind acum la cazul nostru, el este omnivor...

– Credeți că-i mascul? îl întrerupse Mac.

– Da, aprobă Frazier, cred că putem presupune asta, ținând seama de dimensiuni și de ceea ce pare a fi un comportament de prădător. Nu hibernează, nu are nicio formă cunoscută de vorbire sau comunicare – atrag atenția asupra adjectivului *cunoscută* –, este mai mult sau mai puțin nocturn și în general, spun asta cu rezerve, evită contactul cu oamenii.

Detectivul rămase pe gânduri câteva clipe.

– Ca să rezum, dumneavoastră spuneți că ființele acestea există?

– Absolut. Dovezile fosile sunt suficiente pentru a confirma că un hominid imens, cunoscut ca *Gigantopithecus*, a existat realmente în istoria evolutivă recentă. De aceea întrebarea nu este dacă hominizii au existat, ci dacă *mai*

există. Este perfect posibil ca un prădător atât de formidabil să fi putut supraviețui până în prezent. Unii dintre colegii mei susțin că ar fi fost un antropoid, deci o maimuță, pe când alții – printre care mă număr și eu – spun că a fost un hominid real, un biped complet, la fel ca noi.

– Prin urmare spuneți că acest *Gigantopithecus*, gândi Mac cu glas tare, ar fi probabil Bigfoot?

– Din punct de vedere antropologic, asemănarea este perfectă. În privința lui *Gigantopithecus*, toate dovezile pentru contemporaneitatea lor sunt prea convingătoare pentru a fi ignorate. Eu cred că trăiesc în colonii, în locuri foarte izolate de pe planetă. Uneori dăm întâmplător peste ei sau peste urmele lor. Însă știința este cel mai faimos Toma Necredinciosul, domnule detectiv. Noi trebuie să ne atingem rănile cu mâna înainte de a putea spune că există cu adevărat.

Un surâs poznaș traversă chipul lui Frazier.

– Și pentru că sunt foarte sincer, îngăduie-mi să-ți spun că există date convingătoare, oricât de puține ar fi ele, care sugerează că acești hominizi dețin o formă de recepție amplificată a emanațiilor electromagnetice ale altor ființe, inclusiv ale oamenilor. Aceasta poate explica motivul pentru care sunt atât de intangibili.

– Vreți să spuneți că sunt înzestrați cu puteri psihice? se încruntă Mac.

Acum intrăm în lumea poveștilor absurde.

– Prefer denumirea „percepție extrasenzorială", dar nu uita că am spus *poate*, răspunse profesorul descifrându-i expresia. Domnule detectiv, toți oamenii dețin, într-o măsură mai mult sau mai puțin dezvoltată, capacitatea de a-i „citi" pe alții, atât doar că nu știm care este mecanismul ei de funcționare. Ai avut parte de momente în care

dumneata şi altă persoană aţi rostit acelaşi cuvânt sau aţi exprimat acelaşi gând şi v-aţi dat seama că transcende coincidenţa? Noi nu înţelegem pe deplin mecanica fenomenului, totuşi ESP, „percepţia extrasenzorială", este în general acceptată ca fiind o realitate. Este posibil ca aceşti hominizi s-o fi dezvoltat în decursul timpului, ca pe orice alt simţ, obţinând astfel un avantaj în găsirea hranei. Asemenea abilităţi aparent bizare sunt frecvente în regnul animal. Rechinii au receptori în maxilarul inferior cu care pot percepe emanaţiile electrice ale prăzii camuflate în nisipul de pe fundul oceanului. Desigur, ţinând seama de mărimea acestui hominid, el ar necesita cantităţi însemnate de hrană, atât de natură vegetală, cât şi animală. Te întrebi poate dacă ipoteza este neştiinţifică? Faptul că există informaţii concrete care susţin preştiinţa la animale şi la oameni deschide uşa spre posibilitatea ei. Cum ştie un câine că stăpânul lui se află în pericol la o mie de kilometri depărtare? Deşi inexplicabile pentru ştiinţa cunoscută, asemenea istorii sunt consemnate. Cât despre „suspectul" dumitale, este în mod clar mascul, înalt de trei metri, trei metri şi ceva, cu greutatea aproximativă de cinci–şase sute de kilograme. Asta ar însemna de opt–nouă ori mai mare decât cimpanzeii ucigaşi. O idee realmente înfricoşătoare dacă natura lui este neprietenoasă.

– De ce este atât de greu? întrebă Mac. Dacă este numai cu un metru–un metru şi jumătate mai înalt decât un om, de ce este de cinci–şase ori mai greu?

– Pentru că-i mai mare în trei dimensiuni – nu în două, explică Frazier. Masa lui creşte în progresie cubică. Un copil înalt de un metru poate cântări optsprezece kilograme, iar un ultra mezomorf ca un culturist, înalt de

un metru și optzeci, poate să aibă o masă de cinci–șase ori mai mare.

– Bun, am înțeles.

Frazier arătă mulajul mai mare.

– Observi lungimea degetelor?

Mac încuviință.

– Sunt tipice pentru ceea ce am văzut la asemenea mulaje. Indică o creatură capabilă să prindă solul cu degetele de la picioare și să escaladeze pante foarte abrupte. Este o adaptare pe care o ființă de asemenea mărime trebuie neapărat s-o dețină, ținând seama de locul în care trăiește și de nevoile sale.

Profesorul urmări cu degetul arcul labei mulajului uriaș.

– Mi se pare de-a dreptul fascinantă scobitura aceasta. N-am văzut niciodată o structură atât de pronunțată.

– Și ce-nseamnă? privi Mac cu atenție respectiva caracteristică anatomică.

– Ar putea să însemne că individul acesta reprezintă o nouă dezvoltare a continuumului evolutiv, iar bolta plantară ar fi o îmbunătățire față de anterioarele... ă-ă-ă... modele. În mod cert, scobitura pronunțată ar duce la o creatură mai mobilă și mai sprintenă decât rudele ei lipsite de așa ceva. Dacă este adevărat, atunci reprezintă cu siguranță un avans extraordinar.

Frazier indică rafturile cu cărți.

– Domnule detectiv, aceasta este problema mea. De ani de zile, lucrările mele au speculat asupra amicului nostru de aici, dar, până nu-mi aduci unul, nu pot să le declar în mod categoric colegilor mei că el și rasa lui ar fi altceva decât folclorul tuturor triburilor de indieni din America de Nord, sau fantezia multelor mii de oameni care au

văzut, auzit și adunat dovezi de felul celei pe care o ai dumneata. Până atunci sunt echivalentul unor extratereștri.

– Domnule profesor, este vorba acum despre dispariții de oameni. Dacă acești hominizi sunt responsabili, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ar putea fi vorba despre *Gigantopithecus*?

– Nu știu.

– Se știe despre ei că ar răpi oameni?

– Ocazional.

– Că-i ucid?

– Ocazional.

– Și de ce ar face-o?

– Domnule detectiv, acesta nu-i serialul TV *Uriașul Harry*. Avem de-a face cu o creatură care pare mai degrabă om decât maimuță. Între ADN-ul uman și cel al cimpanzeilor, diferența nu este de nici două procente. În cazul gorilelor, este doar cu nițel mai mare. S-ar putea ca acest hominid să fie chiar mai apropiat de noi decât cimpanzeii. Ca și noi, are dorințe, nevoi, sentimente. Este supus anomaliilor comportamentale, la fel cum sunt oamenii, cimpanzeii și gorilele. Este în același timp șiret și spectaculos de puternic, netemându-se probabil de noi, tot așa cum un rugbist masiv nu s-ar teme de un sugar. Poate să considere că-i încălcăm teritoriul și să fie decis să-l apere, să nu mai cedeze înaintea progresului oamenilor. Poate să fie pur și simplu iritabil. Sau poate că ai de-a face cu un prădător periculos, motivat de propriile sale mobiluri.

Profesorul Frazier se ridică în picioare, anunțând că întrevederea luase sfârșit.

– Și, desigur, toate aceste dispariții pot fi coincidențe care să nu aibă nicio legătură cu... prietenul dumitale de aici. Nu am nici cea mai vagă idee.

Ocoli biroul și întinse mâna.

– O să te rog totuși să mă anunți când vei face vreo arestare. Aș avea multe întrebări pentru el.

29

Redacția Canalului 7 zumzăia cu obișnuitul vacarm de peste zi, în timp ce prezentatorii știrilor amiezii se pregăteau să prezinte aglomerațiile din mallurile locale a doua zi după Ziua Recunoștinței. Kris trebuia să se ocupe de un mall din nordul orașului Seattle și nu fusese deloc încântată, fiindcă încerca să definitiveze un reportaj care să reia cazul avocaților dispăruți. Își dorea ceva provocator, o conexiune între cei doi și pădurar, dar nu reușea să găsească nimic concret. Stătea la biroul ei și examina ceea ce obținuse până atunci, așteptând să i se strângă echipa de filmare, când un redactor de știri trecu pe lângă ea.

– Bună, Kris, rosti el. Ce-i cu ciclistul dispărut? Se pare c-ai fi pe urmele unui ucigaș în serie.

Kris sări de pe scaun.

– Care ciclist?

Bărbatul se retrase un pas, surprins de intensitatea reacției ei.

– Ă-ă-ă... crezusem că știai. Ieri-seară un mountain biker din Monroe a dispărut aproximativ în aceeași zonă ca avocații și pădurarul. Crezusem că ai și pornit într-acolo, încheie el și se îndepărtă.

Kris era încântată că mai dispăruse cineva, însă furioasă că lăsase o asemenea informație importantă să-i treacă pe lângă plasă. Simțea un ușor sentiment de panică

la gândul că-şi pierdea avantajul. *Trebuie să n-o mai frec atâta şi să fac din ăsta subiectul meu.* Apoi panica lăsă locul furiei faţă de felul în care-şi irosise seara cu un banal accident auto în care muriseră numai două persoane, în vreme ce adevăratul caz de senzaţie – cu atâtea persoane dispărute – era aflat de tot mai multă lume. În acelaşi timp ratase şi ocazia de a face sex, ceea ce îi sporea enervarea.

Mountain bikerul dispărut fu comutatorul care-i aprinse beculeţul. Femeia ştia că momentul pentru a acţiona era acum sau niciodată. Ridică receptorul telefonului şi tastă un număr interior din trei cifre. Fără nicio altă introducere, atacă imediat:

– Rick, strânge-ţi echipa – plecăm la Monroe.

La celălalt capăt al firului, Rick Kititani suspină.

– Kris, trebuie să faci un reportaj la mallul din Alderwood, iar eu plec la White Center. Găseşte-ţi altă echipă.

Kris se săturase de atitudinea lui. Era un simplu cameraman, în timp ce ea era reporteră.

– Mă cac pe el de White Center, rosti ea, ştiind că subiectul respectiv era simpla inaugurare a unei şcoli profesionale. Mergem la Eastside. Plecăm în douăzeci de minute.

– Nu, Kris. Nici vorbă.

Kris întrerupse pur şi simplu convorbirea şi formă alt număr. Cineva răspunse şi femeia privi în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea.

– Poţi să vorbeşti? şopti ea. Am o problemă.

Peste douăzeci de minute părăsea redacţia, îndreptându-se către Monroe. Echipa ei de filmare era condusă de furiosul Rick Kititani.

Când ajunse la slujbă în vinerea aceea, Ty căpătă o muştruluială zdravănă pentru absenţa nemotivată şi

ancheta neoficială. În timp ce șefii lui îi citau pe rând din regulamentul de ordine interioară, Ty își mușcă buza și-i ignoră. Auzi doar fragmente și crâmpeie de „diminuarea randamentului profesional", „depășirea inacceptabilă a autorității proprii" și „investigații care au abuzat de uniformă și asocierea cu o agenție guvernamentală", dar nu le băgă în seamă.

După admonestări, se furișă în garaj, sui în cabina unui camion și gândi intens. După ce-și promisese că va fi numai o chestiune de timp până ce va părăsi Serviciul Forestier, coborî din camion și reveni pentru a-și primi însărcinările zilei. Putea să reziste îndeajuns pentru a-și plănui mutarea următoare, dar îl obseda un gând de care se temea mai mult decât îngrijorarea sau reacția lui Ronnie. *Dacă asta nu-i ceea ce cred eu? Ce fac după aceea?*

Mac abia se așezase la birou, când fu chemat de șeriful-adjunct Tom Rice. Când intră în biroul acestuia, fu surprins să-i găsească acolo pe Carillo și pe șeriful Rick Barkley. Cei trei bărbați stăteau în picioare și Carillo părea agitat.

– Care-i treaba? întrebă Mac.

Barkley îndreptă un deget spre Carillo.

– Partenerul tău a fost azi la știrile amiezii.

Rice interveni imediat, iritat:

– Pe Canalul 7 s-a spus că anchetăm patru *crime!* Ce dracu' se-ntâmplă aici?

– Patru crime? repetă Mac derutat. Cine a zis asta?

– Parașuta aia blondă, mormăi Carillo posac.

Înainte ca Mac să fi putut răspunde, Rice comentă din nou:

– Ne acuză că nu ne facem treaba. Mie nu-mi place chestia asta, iar oamenilor obișnuiți nu le place chiar deloc.

Toți ochii se îndreptară către șerif.

– Când un reporter transmite în direct că abia ne târâm și insinuează că ceea ce noi numim dispariții sunt de fapt patru crime confirmate, iar noi ascundem asta publicului...

Mac scutură din cap.

– De unde-au...

Șeriful continuă:

– ...atunci am o problemă. Iar acum problema mea e problema voastră. Vreau să v-ocupați de asta. Examinați toate pistele și răscoliți sub toate pietrele. Vreau să-l găsiți pe găozarul care pune urmele astea acolo și să-l strângeți de coaie. Dacă are vreo legătură cu asta, luați-l la-ntrebări și aflați despre ce-i vorba. Faceți ce trebuie făcut, fiindcă n-am chef ca FBI-ul sau alte agenții să-și bage nasurile-n curu' meu pentru că noi nu ne putem îngriji de-ograda noastră!

Barkley își fixă privirea intensă asupra lui Carillo.

– Și s-a terminat cu interviurile. Ce dracu-a fost în mintea ta, Carillo?

Detectivul plecă ochii.

– Scuze, șefu'...

Cei trei bărbați ieșiră din biroul șerifului și Rice se întoarse spre detectivi.

– Strângeți tot ce-aveți și veniți la mine. Să punem lucrurile cap la cap.

Când se îndepărtă, Mac îl privi pe Carillo.

– Ce naiba s-a-ntâmplat?

Ochii celuilalt fulgerau de mânie.

– Reportera aia mi-a tras-o.

– Care-i treaba? se încruntă Mac. Ziceai că te duci să vorbești cu soția pădurarului.

– M-am dus și dup-aia am fost la prietena ciclistului. Atunci a apărut nenorocita aia. A-ncercat să lase impresia că noi am fi acoperit ceva. S-a purtat foarte prietenos la-nceput și dup-aia, imediat ce-a sosit cameramanul, m-a făcut să par un idiot absolut.

Mac tresări, deși știa că afirmațiile lui Kris probabil nu contau, fiindcă dacă profesorul Frazier avusese dreptate, atunci ea nu cunoștea jumătatea importantă a poveștii. Dar nici Carillo n-o știa. Dar el trebuia deocamdată să păstreze tăcerea în privința aceea. Pur și simplu nu știa când avea să vină momentul să vorbească. Se temea că dacă începea să dezvăluie cele aflate de la Frazier, lui Carillo sau oricărei alte persoane din departament care era dispusă să-l asculte, cazul avea să-i fie retras instantaneu și probabil avea să fie trecut pe bară, în așteptarea unei examinări psihice. Poate că de fapt nici el însuși nu era foarte convins.

– Nenică, m-a făcut de comandă, mârâi Carillo. Crezusem că eram pe felie, punea întrebări normale, după care a pomenit de avocați, a zis că am abandonat prea repede căutarea, și brusc a băgat nasuleala cu mountain bikerul. Ce dracu', omu' n-a dispărut nici de douăsprezece ore și noi suntem responsabili! Ce idioată!

Mac porni și Carillo îl urmă, întrebându-l:

– Ia zi – măcar tu ai avut mai multă baftă cu pista aia?

– Nu tocmai. Nu încă.

Carillo intră în toaletă și Mac reveni la biroul său. Ridică receptorul telefonului și bâjbâi prin agendă după cartea de vizită a lui Kris. Telefonul ei mobil intră pe căsuța vocală, așa că încercă la redacție, dar era plecată pe teren. Îi apelă pagerul, apoi o sună acasă. Mesajul pe care-l lăsă peste tot era scurt: *Telefonează-i imediat lui Mac Schneider.*

30

Ty plecă mai devreme de la serviciu, plângându-se de o migrenă cauzată de stres. Deoarece nimeni nu voia să-i spună unde dispăruse Joe Wylie, el izbutise să pătrundă în serverul companiei Weyerhaeuser şi găsise raportul incidentului. Nu fusese însă foarte informativ, deoarece nu se menţionau dimensiunile distrugerilor, dar Ty descoperise mesajul e-mail al unui şef care cerea uneia dintre diviziile lor „strângerea cât mai rapidă a materialului lemnos afectat" şi atribuirea oficială a etichetei „distrus de vânt". Fusese îndeajuns pentru a stârni curiozitatea bărbatului. Era fie un soi de acoperire, fie realmente indolenţă. Oricât de mult ar fi dorit să creadă în prima explicaţie, o bănuia pe a doua.

Plecă cu camioneta spre est, pe munte. După patruzeci şi cinci de minute trecuse de facilitatea de echipamente forestiere Weyerhaeuser şi intră pe drumul de acces numărul 4, aceeaşi rută pe care Joe Wylie o urmase în dimineaţa aceea fatală, cu o săptămână în urmă. După zece minute, drumul cotea şi devenea rectiliniu, iar terenul plat, exact aşa cum fusese descris în raport. Ty se aşteptase să fie nevoit să fie cu ochii în patru după câţiva copaci rupţi, dar rămase stupefiat. Patru pădurari, care lucrau de zor cu drujbe, retezaseră la nivelul solului aproape jumătate din copacii rupţi, însă rămăseseră destui pentru ca bărbatul să holbeze ochii nevenindu-i să creadă.

Aceasta era dovada pe care o aşteptase, pentru care se rugase. Lacrimi îi năpădiră ochii. *Nu sunt nebun. Creatura asta a fost aici, iar nefericitul pădurar i-a ieşit în cale şi a plătit cu viaţa.* Opri maşina şi scoase din buzunar videocamera digitală Sony.

Kris primi mesajele lui Mac, dar le ignoră pe toate. Ea avea alte probleme. În timp ce se întorcea de la neașteptata întâlnire cu Carillo, îi telefonase directorul departamentului știri care zbierase la ea pentru că sugerase că niște dispariții de persoane se transformaseră în mod brusc într-o investigație criminală. Țipase de asemenea că acuzase poliția locală de tăinuirea pericolului unui ucigaș în serie. Deși o amenințase că-i va retrage cazul sau poate chiar o va concedia, el o ignoră pur și simplu când reportera ajunse la redacție, iar asta îi spuse lui Kris că îngerul ei protector își pusese în valoare farmecele.

Deoarece ea formulase teoria ucigașului în serie, nimeni din Seattle nu avea subiectul și Kris presupuse că managementul va aștepta măcar până a doua zi pentru a-i verifica ratingul. Dacă era mare, probabil că avea să scape de griji. Kris era convinsă că directorul departamentului știri fusese chemat de managerul general al postului, care-i spusese probabil: „Dacă vrei să-i freci ridichea, dă-i drumul, dar după aceea las-o-n pace, fiindcă-i valoroasă pentru noi." Managerul general Lyle Benson era un tip trecut prin multe, care venise de la sediul companiei din Provo, statul Utah. Contabil nemilos, pe Benson nu-l interesa câtuși de puțin dacă știrile erau sau nu corecte. Lui îi păsa doar de ratinguri, iar Kris i le oferea.

Reportera se gândi pentru o secundă la cei care dispăruseră. *Tot ce-mi trebuie acum este s-apară unul dintre ei și să-mi fută cariera.* De Mac avea să se ocupe mai târziu. Talentul ei pentru descoperiri făcuse să dea peste partenerul detectivului în apartamentul lui Skip Caldwell. După ce aflase de dispariția ciclistului, Kris se grăbise să-i interogheze prietena și-l găsise acolo pe Carillo. Considerând că al patrulea dispărut era un semn

din ceruri, ea jucase cartea cea mai îndrăzneață de până atunci, amintind de posibilitatea unor crime și acuzând Departamentul Șerifului că se temea să anunțe adevărul.

Poziția oficială a departamentului era că fuseseră cazuri de dispariție. Cu toate că nu apăruse nicio dovadă a vreunei crime, Kris deținea suficiente informații interne ca să creadă că situația era complicată. Totuși ca un reporter necunoscut să modifice pe neașteptate cursul întregii anchete și să strige cuvântul *CRIMĂ* zbârlea multe pene, nu numai în instituțiile de apărare a legii, ci și în posturile de televiziune de pe Puget Sound.

Când luase decizia de a-l încolți agresiv pe Carillo, fără vreo dovadă care să-i susțină acuzațiile, atacul la foc automat al lui Kris lăsase iluzia concretului și amplificase impactul comportamentului defensiv al detectivului, negările lui pripite și retragerea rapidă din fața videocamerei lui Rick Kititani. Era un răspuns suficient, ca să nu mai amintească de imaginile excelente. Retrăind clipele acelea, Kris simți o fierbințeală plăcută între picioare. Asta o inspiră să conchidă că putea fi un moment bun pentru o situație din care să aibă toți de câștigat, un interludiu scurt care să-i satisfacă necesitățile și în același timp să achite o favoare recentă. Se asigură că niciun angajat nu se afla în raza ei auditivă, își luă mobilul și sună.

– Ce faci? șopti ea. Știu că ești ocupat, însă cât de ocupat? Sunt foarte, foarte excitată! Nu știu, cincisprezece minute? Zece? Da, pot.

Răsfoind ziarele în camera de hotel, Ben știa că el căuta ceva, dar nu era sigur ce anume: era un caz clasic din categoria „o să-l recunosc când o să-l văd". Se simțea incredibil de frustrat să stea într-o cameră de hotel din

Bellevue, statul Washington, și să privească la întâmplare prin toate gazetele regionale pe care le putuse găsi. Televizorul bubuia în fundal, iar el dădea pagină după pagină, publicație după publicație. Se uită la foile tipărite risipite pe pat și se gândi că odaia părea sălașul unui vagabond. Țârâitul telefonului însemnă o distragere binecuvântată și se grăbi să răspundă.

– Da?

– Ben? (Era Jay Fine, agentul lui.) Ești bine?

– Da, sunt bine, mulțumesc.

– Uite care-i treaba, nu vreau să-ți agravez problemele, însă producția nu-ți mai poate reprograma multă vreme scenele. Ai idee când o să te-ntorci?

– Nu, îmi pare rău, spuse Ben oferindu-i în mod deliberat cât mai puține informații cu putință. Știa că agenții erau indivizi foarte convingători și nu dorea să-i pună lui Jay la îndemână muniții pe care le-ar fi putut folosi împotriva lui. Oricum, îți mulțumesc pentru telefon.

– Ben, rosti Jay și coborî tonul vocii ca să-i confere gravitate, vreau să te mențin în filmul ăsta. Făcu o pauză, apoi continuă: Știu că-i posibil să ai nevoie de bani.

Indianul surâse în barbă. Exact așa cum bănuise, câteva informații, câteva muniții.

– Mulțumesc, Jay. Știu că ții la mine.

Mai flecăriră câteva minute, apoi închiseră. Ben își șterse din minte comentariile agentului și se gândi la Doris. În ciuda glasului fatalist din aeroport care-i spusese că nu se va mai întoarce, Ben era preocupat de viitor. Cum avea să-i afecteze pe el și pe Doris decizia lui de a părăsi filmul?

În timp ce cântărea gândurile acelea, crainica TV începu să prezinte un reportaj „umoristic" intitulat „Duelul

tabloidelor". Se părea că, recent, unui localnic îi fusese avariat jeepul și un tabloid național dădea vina pe extratereștri, în timp ce altul îl suspecta pe Bigfoot. Ben ciuli urechile. Înhăță telecomanda și mări volumul sonorului. Reportajul fu extrem de scurt, dar îi amintise de titlul unui raport al poliției pe care-l zărise într-un ziar. Începu să scormonească în maldărul de pe pat.

Nereușind s-o contacteze pe Kris, Mac înțelese că femeia îl evita dintr-un motiv anume și se mustră că, dacă ar fi avut cât de cât minte, ar fi ocolit-o. Era periculoasă și în același timp nesăbuită. Denumind evenimentele acelea o serie de crime, se băgase singură în rahat. Mac surâse în barbă, gândindu-se că, ca o ironie a sorții, reportera avea probabil dreptate, însă nu avea să știe niciodată adevăratul motiv.

La ora 21, pe Web apăru un site nou care conținea câteva fotografii, câteva rânduri de text și sugera o presupusă conspirație ce implica firma Weyerhaeuser și „foarte posibil instituțiile de apărare a legii din statul Washington". Ty știa că prima afirmație era probabil exagerată, iar ideea că poliția ar fi acoperit ceva – sau măcar că ar fi *știut* ceva – era cu adevărat improbabilă.

Fusese însă încurajat de știrile de la ora 18, când o reporteră de la Canalul 7 împinsese la vale bulgărele de zăpadă, spunând că poliția mușamaliza realitatea crimelor, numindu-le „dispariții". Nimic nu se vinde mai bine ca o conspirație. Ty își explică atacul asupra poliției și asupra unei gigantice corporații multinaționale ca fiind un rău necesar. Site-ul acuza energic ambele organizații de disimularea de informații privind recenta răpire a unui

angajat al Weyerhaeuser de către un „hominid non-uman necunoscut". Unicul lui ţel era de a agita apele şi de a căpăta unele răspunsuri.

Ştia că dovezile lui erau nesemnificative: trei fotografii cu un drum de pământ şi nişte copaci rupţi, potrivit site-ului, „de către hominidul care îşi marcase teritoriul". Site-ul continua, speculând că nefericitul pădurar dăduse întâmplător peste creatură şi „fusese răpit şi probabil ucis". Se ridica întrebarea de ce începuse tăierea copacilor şi de ce poliţia nu întreprinsese nici cel mai mărunt efort în investigarea actului de vandalism. În mod clar, se afirma, copacii reprezentau dovezi-cheie. Site-ul solicita informaţii şi oferea o recompensă de zece mii de dolari oricăror persoane care ar fi putut ajuta la aflarea identităţii şi a locului unde se găsea făptaşul. Pentru a uşura vizibilitatea site-ului său, Ty îl alimentă cu cuvinte-cheie pentru motoarele de căutare pe Internet, ca *Bigfoot*, *Sasquatch*, *dispariţii inexplicabile* şi *muşamalizare*, printre multe altele.

Era mândru de site-ul lui, pentru a cărui realizare avusese nevoie de numai două ore. Îşi părăsi calculatorul şi merse în living, ca să se uite la un film împreună cu copiii. Greta li se alătură, instalându-se pe canapeaua uriaşă lângă Chris. Îşi trecu braţul în jurul băiatului şi degetele ei atinseră umărul lui Ty. Îl privi, uşor stânjenită. Bărbatul ştia că era îndrăgostită de el aidoma unei şcolăriţe de profesor şi după cincisprezece minute se ridică, gândindu-se că n-avea nevoie ca Ronnie să iasă din cabinetul ei şi să-l găsească practic îmbrăţişat cu bona. Reveni la calculator, ca să-şi verifice site-ul. După un timp atât de scurt de existenţă, înregistrase deja o sută treizeci şi şase de vizite. Deşi nu primise niciun mesaj e-mail, simţea că site-ul avea destul succes.

Zvonul avea să se răspândească. Pentru o fracțiune de secundă, speră că bărbații nu doar că dispăruseră, ci fuseseră și omorâți, și încă în felul descris de el. Simți imediat după aceea un fior de vinovăție. În clipa aceea, mintea lui etalase miza: *ei sau eu*. Dacă dispăruții erau vii, atunci el avea să fie mort în scurt timp, fiindcă n-ar fi fost decât o alarmă falsă și Ty avea să reînceapă să-și plănuiască sfârșitul.

Reflectă apoi la alt lucru pe care-l învățase din anterioarele sale experiențe în asemenea chestiuni: dacă deschizi gura, asigură-te că ești pe ultimul rând. Nu-și menționase numele pe site, dar în cazul în care căpăta destulă atenție pozitivă, s-ar fi putut să-l amintească în cele din urmă. La urma urmelor, gândi el cu amărăciune, era un domeniu în care avea o oarecare faimă.

În puținele zile cât locuise cu familia Greenwood, Greta percepuse încordarea din casă și era curioasă în privința celor doi soți care o angajaseră și a secretelor pe care păreau că le ascund.

Chris comută televizorul de pe recepția antenei satelit și-și puse un film pe DVD. Sări direct la partea care-i plăcea, spre sfârșit.

– Ce-i asta? întrebă ea.

Chris își desprinse ochii de la ecran și o privi.

– *Fiara de la 20 000 de stânjeni*, răspunse el. I-un film vechi, dar marfă. Tatei îi place rău de tot.

Greta îl recunoscu ca fiind un film la care băiatul se uita frecvent.

– De cât timp lucrează tatăl tău la Serviciul Forestier?

– De când l-a văzut pe Bigfoot, răspunse Chris nepăsător și reveni către ecran tocmai când monstrul din cauciuc demola o machetă a Coney Island.

Tânăra se încruntă mirată.

– Bigfoot? Ce-i asta?

Chris o privi neîncrezător.

– Nu știi ce este? N-ai văzut *Uriașul Harry?*

Ea scutură din cap și Chris îi făcu o concesie, pentru că era străină.

– Bigfoot este ființa aia care trăiește-n păduri. E mare și seamănă c-o gorilă. Se uită din nou la televizor. Cel puțin așa zice lumea.

Tonul trist și stins al ultimelor cuvinte o anunță pe Greta că implicațiile acestei istorii pentru familia Greenwood erau importante.

– El a văzut ființa asta? Serios? întrebă ea.

Băiatul se mulțumi să ridice din umeri.

– De ce n-a spus nimănui? se miră Greta.

Chris răspunse cu o întârziere de câteva clipe.

– A spus.

– Și?

– Nu-l crede nimeni. Numai nebunii.

Greta înțelese care era esența problemei.

– Mama ta... ea îl crede, nu?

Chris rămase cu ochii la televizor și tânăra încercă altă abordare.

– Tu îl crezi?

Chipul băiatului se încordă, dar privirea lui nu părăsi ecranul.

– Tata nu minte.

Greta primise răspunsuri la câteva dintre întrebările ei. Era uluită că niște oameni atât de bogați puteau lăsa răceala să se infiltreze între ei din cauza unui fleac așa cum era un legendar căpcăun din pădure. Se gândi că explicația trebuia să fie mai complexă. *Bigfoot? Ce*

nume caraghios. Parc-ar fi un personaj din desenele animate. Era surprinsă că pragmaticii americani aveau asemenea legende.

31

J.D. Watts și Errol Rayburn se cunoscuseră în penitenciarul statal din Monroe. Amândoi aveau douăzeci și nouă de ani, J.D. executa trei ani pentru tâlhărie, iar Errol cinci ani pentru trafic de droguri. Amândoi fuseseră eliberați condiționat în interval de două săptămâni și legătura care se formase în spatele gratiilor se păstrase și în afara închisorii. Deși condițiile de eliberare interziceau asocierea cu foști pușcăriași, ei închiriaseră împreună o casă dărăpănată lângă Duvall, proprietatea fostei soții a lui J.D. Acolo demaraseră o afacere respectabilă în domeniul vânzărilor discrete de substanțe farmaceutice. Cristalele de cocaină și marijuana aduceau profit constant, dar „sticla de casă", pe numele ei științific metamfetamină, era baza vânzărilor angro.

Când un jeg pe nume Leon Newburg le furase cinci sute de dolari, cei doi fuseseră pe bună dreptate nemulțumiți. Newburg era un motociclist pe care J.D. și Errol îl făcuseră distribuitor și într-o zi îi anunțase că fusese jefuit de cincizeci de grame de marijuana. După ce un partener în afacerea cu droguri le spusese că Newburg se lăudase că-i trăsese pe sfoară și vânduse el singur marijuana, J.D. și Errol înghițiseră cu greu vestea. În aceeași seară merseseră la Newburg acasă și, cu furia amplificată de metadonă, îl bătuseră de se căcase pe el.

Când Newburg își recunoscuse în cele din urmă fapta, J.D. Watts își ieșise complet din pepeni și întinsese mâna după cel mai apropiat instrument cu care să-i dea o lecție. Din nefericire pentru Newburg, fusese un baston de baseball din aluminiu, greu de aproape un kilogram. După ce J.D. aplicase câteva lovituri judicioase în căpățâna lui Newburg, Errol Rayburn își lăsase berea din mână și-i oprise atacul, anunțând surprins:

– Să-mi bag pula, J.D., l-ai omorât.

Vestea respectivă era deosebit de alarmantă, întrucât implica o revenire în închisoare, de data aceasta pentru o durată considerabilă, așa că ei deciseseră să ascundă fapta. Își încărcaseră fostul angajat în portbagajul Buickului Skylark al lui Errol și porniseră spre poalele muntelui ca să găsească un ultim și foarte îndepărtat loc de odihnă pentru răposatul domn Leon Newburg.

Kris știa că o aștepta o confruntare cu directorul departamentului știri. Avea totuși de partea ei convingerea că oamenii se dădeau în vânt după ucigașii în serie și, până la ora 23, reportajul ei deschidea grupajul de știri. De la amiază, când prezentase prima dată ipoteza unui lanț de crime, Kris adăugase imagini cu Karen Roberts furioasă, alături de șeriful-adjunct al districtului Snohomish, roșu la față, negând vehement moartea cuiva și susținând că „nu există absolut nicio dovadă a unor asemenea omoruri". În plus, reportera beneficiase de timp ca să remonteze înregistrarea și-l pusese pe încruntatul Carillo într-o lumină încă și mai proastă, cu un comentariu care-l făcea să pară că ascunsese cel puțin epava OZN-ului de la Roswell.

După știrile de la ora 18, reportajul ei fusese ridicat la rangul de „anchetă" și femeii i se ceruse să rămână în

studiouri pentru o intervenție în direct din redacție, împreună cu prezentatorii știrilor de la ora 23. De îndată ce termină, directorul departamentului știri, Doug Gautier, o trase într-o parte. Scotea fum pe nări.

– Dacă te-ai înșelat în privința asta, nu-mi pasă cine te protejează! Te zbor într-o...

Ea flutură nepăsător din mână.

– Nu m-am înșelat, Doug. Sunt niște crime. Și noi suntem primii care prezentăm subiectul.

– Nu m-aburi! Pân-acum nu știm decât că sunt niște dispariții aleatorii. În districtul Snohomish trăiesc un milion de oameni și zilnic dispar câteva persoane. Șefii tuturor instituțiilor de apărare a legii implicate mi-au telefonat și au zbierat la mine. Au organizat conferințe de presă ca să ne dea-n gât. Îți spun numai atât: dacă te-ai înșelat, eu o s-o iau pe cocoașă, dar tu ai belit-o! Ai înțeles?

Kris încuviință cu indiferență și Gautier se îndepărtă pufnind. Femeia rânji încântată, închipuindu-și momentul în care i se ordonase să dea pe post o știre în care nu credea defel. Fost reporter celebru, Gautier devenise un prezentator distins, apoi director de știri și-și privea rolul cu toată seriozitatea. Întotdeauna susținea scenetele acestea încruntate de „poziție editorială" înainte ca ei să intre în știrile naționale. Kris știa că el se închipuia *emblema* postului, iar în calitate de reporter senior și de director al departamentului știri avea responsabilitatea de a-i ține pe reporteri în frâu ca să-și protejeze propria integritate. Mai știa că Gautier avea dreptate în privința ei. Dacă reportajul acesta nu pornea pe făgașul cel bun, și cât mai repede, s-ar fi putut să aibă probleme serioase.

Se așeză la biroul ei și le mulțumi câtorva colegi care o felicitară, până îi sună telefonul. Bănui că era Gautier, care voia să mai zbiere nițel.

– Da, rosti ea sec.

– Deci cine-i autorul? Asta vreau să știu.

Fu surprinsă, dar își reveni repede.

– Asta-i meseria ta.

Glasul lui Mac suna ușor amuzat, nu furios, așa cum se așteptase.

– Patru crime? făcu el. Uau! Un subiect pe cinste! Partenerul meu nu-i tocmai încântat de imaginea cu care s-a ales. L-ai legat la ochi și apoi i-ai tras prețul de sub picioare.

– Noi avem o vorbă, replică ea, viața-i naspa și dup-aia mori.

– Așadar presupuneai c-ascundem ceva?

– Cam așa ceva. Am continuat doar ancheta, nu?

Mac chicoti.

– Cum să nu!

– Tu unde erai? Crezusem că voi doi sunteți gemeni.

– Ah, da, scuze c-am ratat execuția lui Carillo, dar făceam niște... investigații. Însă tu știi deja că un dement ucigaș în serie terorizează regiunea, așa că n-ar mai trebui să te deranjez cu asta. Nu?

Kris bănui că bărbatul fie că știa ceva ce ea nu avea habar, fie că o necăjea ca răzbunare pentru partenerul lui. Indiferent care ar fi fost explicația, nu-i plăcea.

– Vrei să-mi spui că știi ceva ce nu mi-ai spus?

– Cine? Eu? Nu, absolut nimic, rosti Mac. Ai pus totul cap la cap.

Îi putea simți zâmbetul din glas.

– Adică ce? Vrei să zici că tipii ăia n-au fost omorâți?

– Avocații în niciun caz. S-au întors acasă, n-au nici pe dracu' și-i amenință pe toți cu tribunalul.

Culoarea se scurse din fața femeii.

– Poftim?!

– Glumeam... Mă așteptam însă să fi spus „Slavă cerului!", nu „Fir-ar a dracu'!"

Mac o putu auzi expirând zgomotos și rânji, încântat că săgeata lui își nimerise ținta.

– Ești un lăbar absolut, rosti ea străduindu-se din răsputeri să nu-și trădeze furia și ușurarea. Ba nu, ești o găoază. O găoază absolută.

– Ce interesant, exact asta a spus Carillo despre tine. Totuși, ia gândește-te nițel la o chestie... Dacă data viitoare nu te păcălesc?

– De ce m-ai sunat? Mă simțeam destul de bine pân-acum, zise ea sperând că puțină simpatie ar fi putut obține vreo informație.

Mac îi simți șiretlicul, dar era oricum dispus s-o ajute.

– Te-am sunat să-ți spun că ți-am văzut reportajul și ai curaj, nu glumă. Asta-i tot.

– Mulțumesc frumos. Să-i spui partenerului tău că n-am avut nimic personal cu el.

O durea exact în cot de Carillo, însă dorea să-i lase lui Mac impresia opusă.

– Dacă ai vreo pistă, sună-mă, rosti bărbatul. Ne dorim realmente să rezolvăm cazul.

– Interesant..., mormăi ea când închise.

Simțea că Mac avea un fir. Nu juca la cacealma, era sigură în privința asta. Nu era genul respectiv de individ. Pentru o fracțiune de secundă, își dori să fi fost o femeie normală, cu idealuri normale, fiindcă atunci și-ar fi căutat un bărbat drăguț și detectivul ar fi putut să fie alesul. Însă

ea nu era o femeie normală, prin urmare nici Mac nu era alesul. Avea să afle ce știa el. Pe de o parte fiindcă așa trebuia să procedeze orice reporter bun, dar în principal pentru că era în joc cariera ei.

Mac apăsă un buton de pe telecomandă și știrile de pe Canalul 7 își recăpătară sonorul la timp pentru ca bărbatul să audă că se apropia o furtună. Expiră prelung și apăsat, întrucât povara lui era acum dublată: în primul rând, începea să fie atras de cel mai recent dușman declarat al departamentului și, mai rău încă, el deținea niște dovezi pe care le considera cruciale într-un caz important, iar partenerul și șefii lui nu aveau să-i îngăduie să le folosească. Își scruta viitorul și se vedea ca bodyguard de sedii și comunități private. *Să dea dracu' dac-o să fie așa...*

Cei șase cilindri ai Buickului Skylark al lui Errol Rayburn gâfâiau suind pe drumul montan întunecat și pustiu. Încercând să respecte legea, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei, dar silit de cadavrul cu capul strivit din portbagaj, Errol privea cu atenție vitezometrul, deși era greu de presupus că echipajele de poliție s-ar fi aventurat atât de departe. Deoarece într-un timp vânase prin zona aceea, J.D. Watts căpătase rolul de copilot-navigator.

– Cotește-aici, rosti el indicând un drumeag din față.

Buickul coti și sui în continuare, schimbând asfaltul crăpat cu pământul bătătorit. După câțiva kilometri și un câștig de altitudine de trei sute de metri, bărbații începură să caute un loc unde să tragă pe dreapta drumului îngust. După ce mai parcurseră un kilometru și jumătate prin coridorul de copaci, apăru o alveolă.

Errol opri mașina, lăsând farurile aprinse ca să asigure iluminatul în bezna adâncă.

J.D. își extrase din mașină corpul slăbănog, înalt de un metru nouăzeci, și aprinse o țigară. Errol se apropie de portbagaj.

– Ai vreun hârleț? întrebă J.D.

– Dă ce pizda mă-sii să fi avut? replică nervos Errol, încă furios pentru că partenerul lui impulsiv omorâse pe cineva pentru cincizeci de grame de iarbă.

Deschise portbagajul și începu să tragă cadavrul afară.

– Auzi, făcu J.D., ce-ar fi să-l aruncăm pur și simplu dincolo dă drum? Ie pantă, o să se rostogolească și dup-aia o să-l mănânce animalele.

– O să-l mănânce animalele? Grozav, ce pizda mă-sii! zbieră Errol, trântind trupul pe pământ. Mai ai și-alte idei deștepte, cretinule? Frate, o să ne trimită la scaunu' electric pentru asta! Iești un idiot, să-mi bag pula!

– Auzi, nu uita că gagiu' ăsta ne-a furat, da? A căpătat ce...

– S-s-t! făcu Errol brusc. Ce-a fost asta? șopti el.

– N-am auzit...

– I-auzi... din nou...

– Ce-i?

– Hei! răcni Errol spre draperia nopții care-i înconjura. Hei!

Un adevărat mascul cu cromozomi YY, Errol nu se simțea speriat de ceea ce auzise, ci doar iritat. Problema lui nu era să se întrebe cum urcase cineva până aici și umbla prin pădurea din jurul lor, însă problema *respectivului* avea să fie să supraviețuiască după ce Errol Rayburn punea mâna pe el. Se întâmplase ca J.D. să-l omoare pe găinarul ăla, dar cineva care încerca să-i surprindă în flagrant

delict când se pregăteau să se descotorosească de un cadavru... ei bine, chiar că merita pedeapsa cu moartea.

– Ieși afară, futu-te-n gură dă laș! răcni el spre pădurea din jur. Se răsuci către J.D., fără să-și desprindă ochii de la copaci, și răcni suficient de tare ca să poată fi auzit de intrus: J.D. ? Scoate-mi arma din torpedou!

J.D. Watts deschise îndatoritor portiera și intră în mașină.

– Auzi, bă! zbieră Errol în noapte. Io cu cine pula mea vorbesc ?

Când deschise torpedoul și puse mâna pe revolverul ieftin de calibrul 8 mm, J.D. auzi o succesiune rapidă de sunete care la început fură confuze, apoi neliniștitoare și în cele din urmă de-a dreptul terifiante. Primul sunet fu un „Hei" spuse de Errol, dar care nu fusese rostit cu glasul lui autoritar, ci mai șters, parcă surprins. După aceea J.D. auzi și simți un bubuit ritmat ca al unei sonete. Însă când Errol țipă ca o fată, J.D. îngheță, după care înșfăcă arma și ieși din automobil.

Pentru prima dată în viața sa, lui J.D. Watts nu-i veni să creadă ce vedea.

În lumina roșiatică slabă a stopurilor Buickului, partenerul lui se afla în strânsoarea unei creaturi gigantice, asemănătoare cu un om, acoperită de păr și poate de două ori mai înaltă decât sărmanul Errol. Errol Rayburn scoase un horcăit bolborosit și strangulat, iar uriașa creatură-om își îndreptă privirea către J.D. Pentru o clipă sau două, bărbatul fu hipnotizat de sclipirea ochilor ei, care parcă îl sfredeleau.

Trezindu-se brusc, sări în mașină, izbindu-se cu capul de oglinda retrovizoare, când se târî peste consolă în scaunul șoferului. Slavă cerului, Errol lăsase cheia în contact

şi J.D. o răsuci – încă nu ajunsese complet în scaun –, după care călcă pedala de acceleraţie. Roţile se învârtiră pe loc şi portierele se trântiră sub impulsul demarajului.

Acceleră aproape de optzeci de kilometri pe oră – ceea ce era cu treizeci de kilometri mai mult decât ar fi fost prudent pe drumul acela – şi continuă în sus. Ştia că era într-o fundătură. Drumuri ca acela nu se întorceau. Mai devreme sau mai târziu avea să ajungă în capăt şi trebuia să întoarcă. J.D. Watts era atât de speriat, încât efectiv urină în pantaloni. În închisoare fusese violat de două ori în grup, dar aia nu fusese nimic. Creatura de acum era... era desprinsă direct dintr-un film horror. În secunda aceea decise că dacă era în urma lui şi pe punctul de a-l prinde, va ieşi de pe drum şi se va sinucide înainte să aibă aceeaşi soartă ca Errol. Şi mai ştia că Errol Rayburn îşi încheiase socotelile cu viaţa.

Abso-lut, în pizda mă-sii!

După zece kilometri ajunse la capăt. Drumul se înfunda. Temându-se să oprească, J.D. izbuti să întoarcă maşina fără să dea cu spatele şi porni în jos, pe acelaşi drum pe care venise. Dacă avea să-ncerce să-l oprească, avea să intre în ea. Nu ştia dacă maşina o putea doborî. Creatura aia era chiar mai mare decât urşii grizzly pe care-i vânase cândva împreună cu unchiul lui. Rămase cu piciorul pe acceleraţie şi goni la vale, evitând la limită şanţul adânc dintr-o parte şi râpa din partea opusă. Când crezu că ajunsese în punctul unde fuseseră atacaţi, nu văzu nimic. Apoi după încă o sută de metri văzu alveola unde se opriseră. Tot nimic. Apăsă şi mai tare pe acceleraţie, pe jumătate aşteptându-se să vadă creatura sărindu-i pe capotă. Se încordă pentru momentul sinuciderii. După ce mai străbătu doi kilometri, se relaxă puţin. Ceea ce

fusese acolo plecase nu numai cu Errol, ci și cu cadavrul lui Leon Newburg.

Când ajunse acasă, în loc să se gândească la felul în care-și va rezolva problemele, de pildă cum va explica dispariția lui Errol, sângele din portbagaj și creatura teribilă pe care o văzuse, J.D. Watts fumă o țigară mare cu marijuana, bău o treime dintr-o sticlă de Black Jack, vomită și după aceea se prăbuși pe pat.

32

A doua zi dimineață, când Ben Eagleclaw intră în Departamentul Șerifului districtului Snohomish, mai multe capete se întoarseră. Ben știa că se va întâmpla așa și exploată situația. După ce dădu câteva autografe, trase o minciună despre un documentar despre fenomene paranormale pe care-l va prezenta pentru The Learning Channel și obținu ceea ce dorise. În zece minute pleca de acolo cu adresa lui Deke Allison.

Reportajul TV și articolul din ziar despre jeepul răsturnat fuseseră suficiente pentru a-i stârni curiozitatea. Folosind o hartă primită de la poliție, ieși din oraș și pătrunse în regiunea de la poalele munților. Cu cât mergea mai departe, cu atât mai distinct... îl simțea. Deși șovăia în a încerca să stabilească din nou contactul cu Oh-Mah, continua să aibă un fel de percepere reziduală a acestuia. Nu era la fel de puternică pe cât fusese prima dată, însă exista – era ca și cum ar fi auzit un aparat de radio îndepărtat, în timp ce susținea o conversație cu altcineva.

Când ajunse la cutia poștală a familiei Allison, zări un anunț „De vânzare" și urmă aleea lungă de pietriș până la casă. Era spre mijlocul dimineții. Lângă un șopron se aflau un automobil Chrysler vechi și o mașină Honda Civic a cărei vopsea argintie se decolorase, dar nu văzu niciun jeep avariat. O femeie între două vârste ieși din casă, strângându-se cu palmele de umeri ca să se încălzească.

– Vă pot ajuta cu ceva? rosti ea, apoi îl recunoscu.

Ben știu că era biletul lui de intrare. Femeia surâse. El surâse.

– Mă numesc Ben Eagleclaw, spuse el și ridică ușor un braț. Bună ziua.

– Bună ziua, zise ea ușor intimidată. Eu sunt Marge Allison. Încântată de cunoștință.

Își strânseră mâinile.

– Poate că mă puteți ajuta, spuse Ben. Îi caut pe cei care au avut problema cu jeepul. Realizez un documentar despre... ă-ă-ă, evenimente bizare și doream să discut cu ei. Dumneavoastră sunteți?

Marge fusese instruită să nu vorbească cu nimeni; Deke fusese foarte clar în această privință, însă indianul era o vedetă de cinema. El era celebru și celebrităţile cunoșteau chestii despre care restul oamenilor nu aveau habar. Cel puțin așa gândea Marge, când îl invită înăuntru.

– Soțul meu Deke nu-i acasă, dar...

Ben zâmbi.

– N-aș vrea să vă deranjez...

– Ah, nu, nu-i niciun deranj. O s-apară și el. A plecat până-n oraș să cumpere câte ceva.

Marge intră în bucătărie ca să pună de cafea și Ben așteptă în living. Femeia apăru peste câteva minute cu două căni de nes. Indianul arătă fotografiile de pe perete.

– Drăguț băiat. Fiul dumneavoastră?

– Da, Ricky. Împlinește optsprezece ani peste două săptămâni, mai precis pe 22 decembrie. Cadoul meu de Crăciun, chicoti ea.

Ben încuviință din cap.

– Vă mutați de-aici?

Marge se întristă puțin și glasul ei suna în mod clar nefericit.

– Așa cred. Am venit aici pe când eram însărcinată cu Ricky. În curând se fac nouăsprezece ani.

– Vă mutați într-un loc mai bun?

Femeia ridică resemnată din umeri.

– Sper.

Telefonul sună și Marge intră în bucătărie ca să răspundă de la aparatul de acolo. Din fragmentele de conversație ce se auzeau, Ben bănui că era Deke. Când ea coborî glasul, știu că vorbeau despre el. Peste alte câteva clipe, Marge reveni în living.

– A fost Deke. A plecat pentru jeepul lui nou. Părea agitată. De fapt nu-i chiar nou și firma de asigurări nu vrea să-l înlocuiască cu unul nou. Oricum probabil c-o să lipsească o vreme și...

Ben înțelese aluzia și se ridică.

– Nicio problemă. Dacă nu vă deranjează, pot să mă uit prin curte? Doar cinci minute și am plecat.

– Păi... ă-ă-ă... da. Sigur, nu cred că-i vreo problemă, zise ea șovăitoare, presupunând că indianul faimos nu putea să le facă niciun rău dacă arunca o privire.

În plus, s-ar fi putut ca ei să ajungă în vreun film!

Ben îi mulțumi și ieși din casă. Mergând în perimetrul parcării, cercetă atent cu ochii fiecare bulgăre de noroi și fiecare piatră. Dorea să știe... să simtă... dacă Oh-Mah

fusese aici. Trebuia să afle, să restabilească legătura cu el pe terenul lui, nu dintr-o cameră de hotel aflată la trei sute de kilometri depărtare.

Marge îl privi câteva minute, după care bărbatul dispăru în spatele atelierului cu echipamente. Brusc femeia se simți cuprinsă de un val ușor de panică, același pe care-l încerca soțul ei ori de câte ori agenții imobiliari veneau cu clienți. Deke o avertizase că secretul lor „periculos" putea afecta vânzarea casei. La telefon nu fusese deloc entuziasmat auzind că bătrânul indian voia să-și bage nasul pe-acolo, dar cedase auzind cântecul de sirenă al posibilității de a apărea într-un film. Acum însă neliniștea aceea o obseda pe Marge, care privea din spatele ferestrei.

Și dacă bătrânul nu se mai întoarce?

Ben merse cincizeci de metri pe poteca năpădită de buruieni, apoi se opri. Nu mai putea zări locuința familiei Allison, ci doar cedri uriași, care blocau mare parte din lumina de deasupra, și tufișuri dese care puteau ascunde absolut orice la numai zece metri depărtare. Își limpezi mintea, străduindu-se să apeleze simțurile specializate de care avea nevoie acum. Lăsă toate gândurile să-i părăsească mintea și inspiră profund aerul pădurii, ceva ce nu mai simțise de mulți ani. Se lăsase de fumat cu doar câteva zile în urmă, însă deja nările și papilele lui gustative percepeau mai multe.

Din camera de hotel din Portland, el stabilise cu multă ușurință legătura cu Oh-Mah, însă pur și simplu n-o mai putea face încă o dată. Se întrebă dacă eșecul nu se datora faptului că atunci nu anticipase reușita, pe când acum o aștepta. Simțea nevoia acută a unei țigări și se

gândea că era posibil ca sevrajul cauzat de nicotină să-i afecteze concentrarea. Ochii îi rătăciră prin pădure, căutând orice. Mai înaintă câțiva metri și se opri iarăși. În contactul său fugar cu creatura, îi simțise gândurile, intențiile. Ben știa că el se afla aici nu numai pentru a-și vindeca o traumă foarte veche, ci poate chiar pentru a încerca să oprească făptura aceea.

Brusc știu că Oh-Mah fusese în locul acesta. Era o senzație subtilă, ca atunci când îți refocalizezi privirea după ce ai citit și ridici ochii pentru a privi în depărtare. Auzi glasul interior: *A fost aici.* Pornit pe pilot automat, ieși de pe potecă, croindu-și cărare prin tufișurile încâlcite. Nu avea habar cum știa, dar era sigur că făptura venise pe drumul acesta. Observă o creangă frântă la înălțime, o rădăcină putredă care se rupsese recent, niște mușchi apăsat... Ochii lui căutau așa cum fusese învățat în copilărie: citea pădurea.

Mai merse treizeci de metri și se opri. Aici așteptase Oh-Mah, poate ca să adulmece focul de lemne de anin dintr-un șemineu sau poate ca să identifice o lumină îndepărtată. Ben se ghemui și articulațiile lui bătrâne țipară de durere când își trecu palma peste podeaua elastică a pădurii. Își acoperise urmele bine...

Dar nu complet. Văzu ceea ce căuta. Îndepărtând o ferigă, examină urma de călcâi. Creatura pășise peste un buștean căzut și călcâiul i se întipărise adânc. Privind adâncitura din sol, evaluă mărimea adversarului său. Știa că urma era relativ proaspătă, fiindcă frunzele putrezite aveau două nuanțe diferite de oxidare, una veche, alta mai nouă.

Ben se așeză pe capătul de jos al trunchiului peste care pășise Oh-Mah. Bușteanul era înclinat și în locul unde trecuse peste el depășea cu siguranță înălțimea de un

metru şi jumătate. Indianul expiră vălătuci de aburi şi se gândi din nou la o ţigară. Îşi direcţionă mintea în trecut, spre duşmanul său. Acesta era mult mai mare decât cel care-l urmărise cu atâţia ani în urmă.

Se odihni o clipă, cercetând bănuitor pădurea, apoi se ridică şi se întoarse către casă.

33

Telefonul de pe biroul lui Kris ţârâi şi ea ridică receptorul.

– Walker.

– Domnişoara Walker? Glasul avea un ton uşor oficial. Mă numesc Jason Kupperman şi sunt procurorul-adjunct al districtului Snohomish. În reportajul dumneavoastră aţi făcut unele afirmaţii şi am demarat o investigare a naturii lor.

Mintea femeii alergă rapid, încercând să-şi dea seama dacă era o glumă proastă. Se gândi că Mac Schneider ar fi putut ruga un prieten s-o indispună.

– Aţi auzit de libertatea de expresie garantată de Constituţie?

– Domnişoară Walker, sunt jurist. Dumneavoastră aţi auzit de obstrucţionarea justiţiei? Dar despre declaraţiile false? Aţi putea la fel de bine...

Kris îl întrerupse.

– Nu mă aflu sub prestare de jurământ, aşa că pot spune orice doresc.

– În afară de problemele investigate de biroul meu, voi contacta Comisia Federală de Comunicaţii şi voi

solicita sancţionarea postului de televiziune pentru comportamentul dumneavoastră iresponsabil.

Reporterei nu-i păsa dacă era sau nu o glumă.

– Ce mai aşteptaţi?

– Şeriful districtului doreşte să vă iau capul şi o voi face. Aţi abuzat de poziţia dumneavoastră, făcând cu bună ştiinţă declaraţii false referitoare la persoanele dispărute. Pe lângă problemele pe care le-aţi pricinuit instituţiilor care se ocupă cu aplicarea şi apărarea legii, gândiţi-vă la durerea cauzată familiilor acelor persoane.

– Vorbesc cu ele în mod regulat şi toate vor să ştie ce dracu-ntreprindeţi pentru a-i găsi pe cei dispăruţi. Şi pentru a-l găsi pe ucigaş.

Kris spusese acele ultime cuvinte special pentru a-l scoate din sărite pe procuror. Şi reuşi.

– La revedere, domnişoară Walker. Postul dumneavoastră de televiziune va primi foarte curând o înştiinţare de la biroul meu.

Femeia închise telefonul şi căzu pe gânduri. Dacă fusese într-adevăr biroul procurorului, atunci avea câteva lucruri de partea ei. În primul rând, libertatea expresiei. În al doilea rând, climatul vremurilor: reporterii greşeau frecvent şi pe nimeni nu părea să deranjeze asta, până când nu erau daţi în vileag de alţi reporteri. Chiar şi atunci, scandalul se stingea repede. Şi în al treilea rând, instinctul ei îi spunea că avea dreptate. Iar în cazul acesta, procurorul putea s-o pupe exact în fund. Şi dacă ea greşea? Atunci urma să aibă probleme mai mari decât procurorul.

Îşi privi calculatorul şi zări un mesaj de la Mac care o ruga să-l sune. Avea s-o facă, însă nu chiar acum. Pe el îl păstra. Nu era sigură în ce fel, dar simţea că ar fi putut

s-o ajute să scape de eventuale necazuri. Știa că mai avea influență asupra lui. Apoi Kris înălță ochii spre cer și se gândi la cei patru dispăruți. *Dă, Doamne, să fie morți*, se rugă ea.

Ty clămpănea de zor pe tastatura sa, ca un Mozart fără muzică. De multă vreme nu mai petrecuse atât timp în fața calculatorului, dar își regăsise îndemânarea ca proverbiala capacitate de a merge pe bicicletă. Site-ul lui consemnase deja peste șaisprezece mii de accesări și zeci de mesaje, dar nimic interesant. Mare parte din mesajele e-mail proveneau din străinătate, din țări ca Indonezia, Bulgaria și Ucraina, unde persoane cu preocupări similare povesteau pline de înțelegere experiențele lor cu „hominizi mari". Pe mulți alții îi atrăsese ideea de incompetență a poliției sau de tăinuire corporativă. În realitate, Ty nu credea că ar fi fost vorba despre așa ceva, însă știa perfect că noțiunile respective erau pietrele de temelie ale site-ului său. Parcurgea în grabă mesajele e-mail și dacă nu aveau nicio legătură cu ceea ce îl interesa acum – pădurile din regiunea sa natală – le ștergea.

Se simți îmboldit de reacția on-line și începu să-și alimenteze site-ul, adăugând informații suplimentare despre cei patru dispăruți. Anunță de asemenea alte două dispariții despre care deocamdată nu știa dacă erau asociate celorlalte. Însă timpul pe care-l pierdea la slujbă, tensiunile de acasă și oportunitatea pe care o vedea cum îi scapă printre degete își cereau birul.

Focalizarea lui asupra descoperirii misterului se îngustase în ultima săptămână, alături de speranța disperată că soluția sa – precum *Enterprise* detonând un asteroid de pe traiectorie – îi va rezolva toate problemele. Credea

asta tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Dorea să părăsească Serviciul Forestier și se gândea la diverse scenarii cu care s-o convingă pe Ronnie despre motivele lui, dar știa că niciunul nu era credibil.

Privind ecranul monitorului, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-și relateze istoria, exact așa cum se petrecuse ea, pe site. O mai spusese o dată în fața unui așa-zis reporter respectabil, însă interviul acela suferise atâtea editări, încât el păruse ca nebunii induși în eroare care, cu câțiva ani în urmă, se sinuciseseră în masă înaintea sosirii cometei Hale-Bopp. De atunci nu mai repetase povestea, nici chiar lui Ronnie. Sorbi din scotch și decise să n-o facă. Se legănă înainte și înapoi și privi monitorul, fără să simtă absolut nimic, doar răceala și umezeala paharului.

34

Mac frână mașina de serviciu Chevrolet Malibu și privi harta topografică de pe scaunul de alături. Acceleră încet până la o alveolă de pământ bătătorit și opri. Locul părea familiar. Aici fusese găsită camioneta lui Skip Caldwell; nu departe, Mac și Carillo descoperiseră celelalte urme de pași. Harta arăta că se afla la o sută optzeci de metri deasupra autostrăzii 2 și că drumul acesta montan tăcut se sfârșea după alți câțiva kilometri, adânc în poalele lanțului muntos North Cascades.

Mac și Carillo fuseseră eliberați de orice alte atribuțiuni și se ocupau exclusiv de cazul acesta, ceea ce însemna că trebuiau să investigheze absolut toate pistele pentru a-l soluționa cât mai rapid. Mai însemna că uneori fiecare

trebuia să ancheteze pe cont propriu. Mac se alesese cu investigarea dispariției lui Skip Caldwell. În ciuda faptului că în birou afișase un aer blazat, acum, când ajunsese singur într-un loc izolat, detectivul încerca o senzație neașteptată de neliniște. Încercă s-o ignore, dar sentimentul i se retrase pur și simplu într-un colț al minții și rămase în stare latentă.

Proprietarul unui magazin de biciclete din Monroe îi povestise despre traseu și deoarece camioneta ciclistului fusese găsită la începutul potecii, se presupusese că Skip Caldwell pornise pe acolo. Vânzătorul din Monroe recunoscuse că gradul de dificultate al traseului era legendar.

– Da, da, zisese el, de-a lungul anilor au fost o mulțime de accidente serioase pe-acolo, da-n tot cazul Skip era-n stare să-l termine. Luase un pliant și-i desenase lui Mac o schiță, avertizându-l: Cred că-i destul de corectă, da' nu pot garanta.

Din mașină, bărbatul evaluă zona din jurul începutului traseului. Căutarea extinsă din ultimele zile dăduse peste un singur indiciu: niște urme de baieuri care corespundeau cu cele de la bicicleta lui Skip. Cu excepția amprentelor de pași descoperite de Mac și Carillo la prima explorare, nu se mai găsise nimic altceva. Solul se întărise însă iarăși după ultima ploaie și, cu cât salvamontiștii suiseră mai mult, cu atât pământul devenea mai tare. În scurtă vreme, urmele de baieuri dispăruseră.

Degetul lui Mac urmări traseul pe harta topografică până în locul unde se sfârșea. Dar schița vânzătorului din Monroe contrazicea harta, arătând că traseul continua și apoi se întorcea, făcând un circuit. Detectivului i se părea logic. Iar dacă schița era corectă, atunci circuitul se termina pe drumul pe care se afla el, cam la cinci kilometri

distanță. Mac deduse că Skip ar fi plecat de aici, ar fi suit pe potecă, ar fi coborât panta pe partea opusă, după care ar fi urmat drumul asfaltat cale de cinci kilometri, revenind la camionetă.

Porni mașina și continuă să urce, șofând încet. După trei kilometri, începu să caute orice indicație despre poteca-traseu. Traversă un râuleț peste un pod de lemn construit de genișți și după alți cinci kilometri, observă o denivelare lângă drum.

Încetini și văzu ceva ce părea o cărare. Opri și coborî din mașină, își puse binoclul la gât și-și aranjă tocul de umăr al pistolului, pregătindu-se pentru o explorare pe jos. Verifică și indicatorul telefonului său mobil; bateria era complet încărcată. *Deși nu cred că am acoperire.* Tufișurile erau atât de dese, încât își înfășură o eșarfă în jurul gâtului, o îndesă bine sub gulerul hainei și porni la drum.

Mac înaintă cu greutate printre copaci timp de vreo douăzeci de minute, întrebându-se cum putea cineva să meargă cu bicicleta pe o potecă abia vizibilă. Însă când ieși dintre arbori și se opri la marginea unei lungi fâșii defrișate, înțelese cum cineva cu îndemânarea lui Skip Caldwell ar fi putut să coboare pe traseul acesta din vârf.

Cărarea continua mult deasupra lui și ochii săi o urmăriră, pierzând-o în cele din urmă în apropiere de vârf, despre care aprecia că se afla cu vreo nouă sute de metri mai sus decât locul unde se afla el. Folosind de data aceasta binoclul, examină traseul până la capăt, acolo unde panta se termina într-un afloriment acoperit de brazi. Cu toate că se găsea la un kilometru depărtare, binoclul Nikon 12x descoperi o sumedenie de copaci rupți parcă în același fel. Din documentarea sa, Mac își reamintea că arborii rupți

reprezentau un posibil semn prin care o primată superioară îşi marca teritoriul. Privi cu cât mai multă atenţie şi la amplificare maximă, sperând să obţină confirmarea unei acţiuni deliberate, nu efectul vântului, dar nu izbuti.

Porni iarăşi la drum, uitându-se întruna pe lângă cărare şi temându-se că ar putea găsi alte urme de tălpi uriaşe. Spre deosebire de Carillo şi şefii lor, Mac era acum aproape convins că urmele erau reale. Discuţia sa cu Frazier îl zguduise. Profesorul nu avusese nici cea mai mică îndoială că urmele fuseseră lăsate de o creatură vie, iar asta excludea un farsor sau un ucigaş care purtase tălpi mari din lemn. Pe când înainta prin sălbăticie, gândurile bărbatului reveniră la dimensiunile hominidului descris de Frazier. Se înfioră uşor şi clătină din cap. *Nici vorbă! Nu există nimic atât de mare.*

Hăt dedesubt, simţi un două-picioare. Căuta. Gândurile lui erau puternice şi limpezi. Două-picioare veneau din nou să-i caute pe ai lor, de data aceasta pe cel de pe unealta strălucitoare şi poate pe doi dintre cei trei dinainte. Dintre aceia, unul scăpase în carapacea-tare şi el îi îngăduise, într-atât de surprins fusese de ideea că două-picioare se puteau ucide între ei. Simţise că mortul fusese omorât de ceilalţi doi şi asta îl derutase.

Mult mai jos îl zărea pe două-picioare care-l căuta. Ştia că nici acela, nici oricare alţi două-picioare care căutau nu aveau să-l găsească pe vreunul dintre dispăruţi, fiindcă el îi ducea de fiecare dată în locuri unde nu puteau ajunge două-picioare. Căutătorii erau mici şi nevolnici şi aveau nevoie de poteci. Cărarea lui nu era şi a lor.

Ştia că acesta îl căuta. Instinctele lui de vânător îi spuneau să nu-l avertizeze. Privi în jos de pe teritoriul său şi

ochii urmăriră linia copacilor până jos de tot. Putea să meargă pe acolo, rămânând între copaci și tăindu-i calea. După ce se va afla între el și posibilitatea de a scăpa, acest două-picioare va fi al lui.

Se întoarse și coborî panta, ascuns de copaci.

Mac examină atent versantul cu ajutorul binoclului, încercând să găsească o urmă a lui Skip Caldwell, și într-adevăr distinse ceva, o sclipire mată, nelalocul ei în orizontul verde și cafeniu. Ceva metalic în depărtare, pe malul unei râpe. Încercă să-și aprecieze șansele de a ajunge la obiectul acela, dar fără a se folosi de binoclu, pentru a căpăta o perspectivă mai largă. Părea să fie la un kilometru depărtare și, în sine, terenul abrupt era un taluz formidabil de pământ argilos, cioturi de copaci și capcane copleșitoare. Nefiind un alpinist, aprecie că ar fi avut nevoie de minimum o oră pentru drumul dus-întors și s-ar fi ales cu o mulțime de zgârieturi și haine sfâșiate.

Tocmai se întreba dacă să pornească într-acolo, ori să se mulțumească să completeze un raport, când simți ceva destul de ciudat. Privind cerul, observă că plafonul de nori era atât de gros, încât nu putea spune unde se afla soarele. Mac era un individ rațional și nu obișnuia să abandoneze situațiile neclare fără să le acorde atenție, iar acum avusese în mod limpede o senzație bizară. *Să fi fost un val de căldură?* Nu era sigur, însă apoi, pe cât de repede apăruse, senzația dispăru. Nu pierise însă și sentimentul lui de neliniște. Nu înțelegea motivul, dar încercă să-l ghicească. *Instinctul meu? Ce-mi spune?* Rămase nemișcat pentru o clipă, străduindu-se să priceapă ce simțea. Se pregătea să abandoneze tentativa respectivă, când simți din nou un fior straniu imposibil de definit. Ținând

totuși seama de locul în care se găsea, era alarmant. Se întoarse și porni repede spre mașină.

Știa acum ce-i spusese instinctul: *Cară-te dracului de-aici!*

Auzi glasul minții micului două-picioare. Îi percepu teama care se amplifica și știu că-l simțise. Și cu toate că gândurile lui erau confuze, înțelesese destul ca s-o ia la picior pentru a-și salva viața.

Ajunse în porțiunea plată de la poale și goni prin tufișuri ca pe o pistă de alergări. Acesta era tărâmul lui și, când simțea prada, nimic nu-l putea opri sau măcar încetini.

Când ieși din porțiunea defrișată, revenind în pădure, simțurile lui Mac îl anunțau lucruri contradictorii. Anxietate și senzația de a fi privit sau poate... urmărit? Se gândi că poate lecturile sale îi sădiseră semințele de teamă, dar ceva din mediul lui se modificase brusc și faptul că nu-l înțelegea nu însemna că n-ar fi fost real.

Bărbatul mergea repede, cu neliniștea escaladând spre o panică deocamdată controlată. Neputând să vadă nimic printre copacii din jur, și cu sentimentul extrem de perceptibil de a fi urmărit, decise fără ezitare în favoarea prudenței și o luă la fugă. Până în clipa aceea totul fusese speculație, o simplă ipoteză. Acum simțea realmente că ceva se apropia. Era iritat de faptul că un polițist cu experiență ca el putea îngădui unei asemenea spaime să se acumuleze și să-l înăbușe, dar, deși latura lui rațională îi spunea că era pur și simplu o nebunie, instinctele îl îndemnau să nu se oprească din alergare.

Înlăturând grăbit crengile subțiri din dreptul capului și încercând să nu se împiedice de ramurile prăbușite, scoase

arma din toc și o despiedică. În cazul în care creatura aceea era reală și avea să-l atace, nu avea în niciun caz să se lase doborât fără luptă. Avea să încerce s-o nimerească în cap, însă din niște jurnale de safari pe care le citise în copilărie știa că uneori animalele mari – foarte decise și *foarte mari* – continuau să atace chiar și după ce fuseseră rănite de moarte. Se întrebă dacă relatările acelea erau adevărate.

Îl simțea pe două-picioare în față. Înainta încet, se împleticea, nu cunoștea locurile și era speriat. Se gândi la adăpostul pe care-l construise, hăt departe de posibilitățile de ajungere ale oricăror două-picioare, însemnat de copacii lui, în vârful noului tărâm. Avea să-l ducă acolo, unde-i dusese și pe ceilalți. După aceea avea să-l ucidă și să se hrănească bine.

Mac recunoscu un buștean prăbușit, mare și acoperit cu mușchi, și știu că mai avea puțin până la drum. Dar imediat ce trecu de el, auzi o creangă trosnind, apoi un foșnet de frunze. Creatura era în urma lui. *E ceva real acolo, sau doar îmi imaginez?* Își înfrână impulsul de a se întoarce și privi.

Țâșni într-un sprint panicat, sărind peste ramuri și copăcei putrezi căzuți pe sol și peste pârâiașele care traversau cărarea. Poteca suia pe ultimii cincizeci de metri înainte de mașină și el știu că făptura era aproape, îndeajuns de aproape ca el să nu mai ajungă la automobil. *Ceva este-napoia mea. Este cu adevărat acolo.*

Apropiindu-se de două-picioare, îl văzu în față, disperat să ajungă la carapacea-tare, dar în același timp știind că nu va reuși. Nu înțelegea particularitatea lor de a ceda

când păreau că nu mai au scăpare. Alte animale luptau până la moarte, indiferent cât de mici sau de slabe ar fi fost, însă animalele acestea erau diferite. Se temeau mai mult şi se împotriveau mai puţin.

Brusc două-picioare ridică braţul şi în văzduh se auziră trei sunete sonore, ascuţite şi profunde. El se opri din urmărire, neştiind ce era. Fuseseră sunete puternice, ca tunetele.

Două-picioare continuă spre carapacea-tare, iar el îl privi dispărând în tufişul din faţă. Ce fuseseră sunetele acelea? Era ceva nou. Ştia că ei controlau carapacele-tari, creaturi mai mari care nu aveau nici gânduri, nici viaţă. De asemenea, erau Păstrătorii Focului. Însă nu-şi putea explica sunetele acelea puternice ca nişte tunete.

După aceea îşi aminti ceva dintr-un trecut îndepărtat, ceva ce-l învăţaseră Vârstnicii: tunetele acelea îl puteau răni.

Mac sări în maşină, dar cheile îi zburară din mână şi aterizară pe podea. Desprinzându-şi ochii de la pădure pentru mai puţin de o jumătate de secundă, le recuperă şi, cu mâna tremurând, le vârî în contact. Porni motorul şi merse cu spatele trei sute de metri pe drum, cu viteză maximă, înainte de a decide că putea întoarce în siguranţă.

35

Deke Allison nu juca jocuri de noroc. Nici măcar nu cumpăra bilete la loterie. Deloc surprinzător atunci că nu-şi dorea surprize. Când actorul indian fusese la el acasă, Marge nu-l minţise când îi spusese că Deke plecase

să supravegheze repararea jeepului, dar bărbatul mai avusese și altă misiune, una dedicată securității familiei Allison. Deși planurile lui implicau mutarea cât mai curând, Deke tocmai cheltuise nouă miare pe senzori de mișcare cu laser și videocamere de circuit închis, pe care să le amplaseze pe proprietatea sa, considerând că existența lor ar fi sporit șansele de vânzare a locuinței.

Când vânzătorul îl întrebase dacă dorea să detecteze animale sălbatice, îi răspunsese afirmativ în mod reflex. Însă când bărbatul începuse să asambleze un sistem destinat identificării creaturilor mici, Deke bătuse brusc în retragere.

– Am nevoie de senzori care să declanșeze numai când trece ceva... ceva de peste doi metri.

Vânzătorul îl privise derutat.

– De peste doi metri?

Deke clătinase iute din cap.

– Nu, nu, doi metri e suficient. Cred că-i un puști din vecini, care-i realmente înalt. Cred că joacă baschet la colegiu.

– Cum îl cheamă? întrebase vânzătorul, care era pasionat de baschet și nu rata niciun meci local.

Deke ridicase din umeri și mormăise că nu dorea să dea niciun nume, fiindcă n-ar fi vrut să mânjească reputația vreunui puști care să fi fost de fapt nevinovat. Nu-l interesa decât să știe dacă băiatul umbla pe-acolo.

– Am priceput despre ce-i vorba, rostise expertul în echipamente de supraveghere. Unul care trage cu ochiul. Încuviințase cunoscător. O să reglăm receptorii la doi metri, ca să evităm orice declanșări false.

Îi vânduse lui Deke cel mai bun sistem periferic de detectare a intruziunilor, după cele militare cu care

era dotată Zona 51. Și nu erau necesare decât șase ore pentru a-l instala, alinia și conecta.

Deke stătea acum în camera recreațională, trecând cu ochii de la emisiunea lui Jerry Springer de la televizor la cele două monitoare alb-negru care prezentau curtea din spate și pe cea din lateral. Nivelul de quasar al proiectoarelor de acolo sporea la maximum contrastul imaginilor nemișcate, granulate, cu deschidere unghiulară mare. Orice ființă mai mare decât un șoarece i-ar fi atras atenția mai repede decât dacă antena de satelit a televizorului ar fi căzut și s-ar fi conectat automat pe postul local cel mai apropiat. Lângă monitoare se afla consola de comandă cu opt leduri roșii, care aveau să indice orice violare a perimetrului defensiv și unde anume avusese loc. Precum o copie ieftină a unui dușman de moarte al lui James Bond, Deke se instală în scaunul său reglabil, înconjurat de echipamentele pentru supraveghere. Marge apăru, îi îndepărtă cu blândețe pușca din poală și așeză pe masă tava cu cina.

– Ai văzut ceva? întrebă ea, străduindu-se din răsputeri să fie veselă.

– Nț, mârâi bărbatul.

După ce cheltuise atâția bani, aproape că spera ca bestia să apară, pentru ca să poată trage în ea. Aproape...

Jerry Springer tocmai își încheia emisiunea cu o remarcă filozofică, când pe consolă începu să pâlpâie o luminiță roșie. Ceva întrerupsese fasciculul în spatele atelierului. Ceva cu înălțimea de minimum doi metri. Confruntat în mod brusc cu posibilitatea foarte reală de a da ochi cu creatura care lăsase urmele acelea, Deke acționă într-un mod care-l surprinse.

Sună la numărul de urgență.

Centrul de copiere Kinko's de pe Bellevue Way era aglomerat în seara aceea. O sumedenie de persoane, de la elevi și studenți din liceul și colegiul local, până la căutători ardenți de slujbe, scoteau cópii după proiecte și CV-uri, înghesuindu-se la zecile de aparate. Ben se apropie de tejghea. O fată drăguță de vreo optsprezece ani îl întâmpină cu un surâs larg.

– Bun-venit la Kinko's! Vă pot ajuta cu ceva?

Ben zâmbi. În ciuda hanoracului anonim, statura lui slăbănoagă și înaltă de un metru nouăzeci și trăsăturile distinctive determinaseră multe fețe să se întoarcă după el.

– Cred că am primit niște faxuri, spuse el. Pe numele Campbell.

Ben își folosea numele adevărat în afacerile personale. Fata răsfoi teancul de documente recepționate și găsi un dosar gros.

– Campbell? Aici sunt! Oho-ho, sunt multe! Ați venit aici ca să turnați un film, domnule Campbell?

Pe indian îl amuza faptul că era recunoscut de atâția tineri. El mai turna cel mult două–trei filme pe an, dar recent fusese „redescoperit" prin intermediul unei serii de reclame foarte populare.

– Nu, îi răspunse, sunt în vacanță. Îmi place orașul vostru.

Deschise dosarul ticsit cu cercetările on-line ale nepotului David și privirea rapidă aruncată peste pagini îl uimi de cele ce se puteau descoperi pe Internet.

– Poate vă mutați aici? sugeră vesel fata.

Ben îi întinse cardul și zâmbi iarăși.

– Poate.

La douăzeci și cinci de minute după ce telefonul alarmat al lui Deke Allison fusese redirijat la Departamentul Șerifului districtului Snohomish, Tyler James Greenwood era arestat pentru încălcarea unei proprietăți private. În starea sa de agitație, Deke Allison fusese de acord să depună plângere împotriva bărbatului, întrucât îl avertizase de prima dată când îl prinsese pe domeniul său. Ty nu scoase niciun cuvânt în drum spre închisoare, gândindu-se doar ce-i va spune lui Ronnie.

36

În seara aceea, Mac merse la magazinul de arme Olson's Gun Exchange din centrul orașului Everett. Deși trecuseră aproape trei ani, bărbatul care-i vânduse arma pe care o folosea acum îl recunoscu și se apropie de el. Era înalt, tatuat, zvelt și purta ochelari cu rame de sârmă și un ecuson cu numele „Ray". La prima vedere, Ray părea mai degrabă genul șoarece de bibliotecă, însă dacă-l priveai mai atent proiecta o aură intensă de individ decis să supraviețuiască cu orice preț. Dacă cineva ar fi făcut cumva greșeala să-l considere un pămpălău, vederea revolverului Colt calibrul 11,43 mm alunga imediat ideea respectivă.

– Salut, prietene, ce mai faci? rosti Ray, care-și reamintise chipul, dar nu și numele.

Mac îi strânse mâna.

– Salut, Ray.

Întrucât Ray tocmai fumase niște iarbă în loc de cină și uitase pentru moment de ecuson, fu surprins că detectivul își amintea numele său. Mac îi dădu drumul mâinii.

– Sunt Mac Schneider, spuse el.

Chipul celuilalt se lumină, recunoscându-l.

– Ah, da, Mac! De la Departamentul Şerifului. Tocmai veniseşi din L.A., mi-aduc aminte. Care-i problema, prietene?

Celor care lucrau la magazinul de arme le plăceau poliţiştii adevăraţi, fiindcă, în general, ei înşişi doreau să devină poliţişti, dar nu izbuteau fiindcă nici într-un milion de ani n-ar fi putut trece de examinarea dosarului sau de analizele antidrog.

– Am nevoie de o armă mai mare ca asta, rosti Mac şi-şi desfăcu jacheta pentru a-şi arăta pistolul Sig pe care Ray i-l vânduse când se mutase în Seattle.

– Ăsta ce-are?

– Nimic, dar uneori am nevoie pur şi simplu de o putere de impact mai mare. Ai ceva?

Ray îl privi conspirativ.

– Pentru utilizare oficială?

Mac rămase inexpresiv.

– Nu neapărat.

Ray se dădea în vânt după orice care să-i reconsolideze convingerea că agenţiile guvernamentale încălcau litera legii fără să clipească.

– Cât de mare?

– Mare de tot.

Bărbatul îi făcu semn să-l urmeze şi se îndreptă către capătul vitrinelor de sticlă. Ajuns acolo, se aplecă şi puse mâinile pe două arme – un pistol semiautomat enorm, al cărui oţel inoxidabil scânteia, şi un revolver la fel de masiv. Strânse din buze, îşi umflă pieptul şi începu să recite radios:

– Desert Eagle Action Express, calibrul 12,7 mm, fabricat în Israel, rosti el mândru. Douăzeci şi unu de

grame de plumb, pe lângă care un Magnum calibrul 11,17 i-o jucărie bună de paintball. Vrei s-oprești un tren? Asta-i frâna, prietene!

Ray ridică după aceea revolverul.

– Și dacă ăla-i King Kong...

Mac surâse în barbă înaintea comparației neașteptat de potrivite.

– ...atunci ăsta-i de-a dreptul Godzilla. Smith and Wesson, model 500. Cea mai mare, cea mai rea și cea mai puternică armă de mână construită vreodată – punct! Scuipă treizeci și trei de grame cu cinci sute de metri pe secundă. Un tun nuclear de mână, să n-am parte! Prietene, ăsta oprește și-un rinocer sau un urs polar. Și nu mănânc rahat!

Detectivul arătă pistolul automat.

– Ăsta are mai multe gloanțe, nu?

– Șapte, plus unu' pe țeavă, față de celălalt care are cinci.

Mac indică Desert Eagle și Ray îi puse în palmă arma imensă. Brațul detectivului se coborî ușor; era mult mai greu decât pistolul pe care-l folosea.

– Bineînțeles, preciză Ray, va trebui să te reobișnuiești cu piedica. Plus că n-are dublă acțiune, ca Sig-ul tău.

– Cât costă?

Ray privi în jur, ca și cum ar fi fost gata să încalce orice regulamente numai ca să-l mulțumească.

– I-o mie două sute cincizeci. Da' pentru tine, în seara asta... o mie o sută-n cap.

Mac îl cântări în palmă și trase închizătorul uriaș. Extrase încărcătorul, apoi îl împinse la loc cu podul palmei. Rosti în gând o rugăciune scurtă să nu fie nevoit să-l folosească.

– În preţul ăsta intră şi două cutii de gloanţe, rosti el.

Ray se burzului.

– Auzi, prietene! Ce dracu'! Alea-s douăzeci şi opt de dolari bucata...

Mac îi spuse să-şi ţină gura.

– Ce naiba, cedă Ray, de ce nu? Vreau să zic c-o să-l foloseşti să-i aperi pe cetăţeni, este?

Detectivul dădu drumul cocoşului, care ţăcăni sonor.

– Exact.

Ronnie ajunsese la capătul răbdării după ce primise telefonul lui Ty din Departamentul Şerifului din Everett. Îi spuse Gretei că avea o treabă urgentă şi sări în Lexus. În ultima săptămână auzise reportajele despre dispariţii de persoane, dar nu-şi imaginase nicio clipă că ar putea avea vreo legătură cu Ty. Până acum... Soţul ei regresa, îşi dădea seama în mod clar.

La Departamentul Şerifului, plăti cauţiunea cu bani lichizi. Cunoscând atât de bine calculatoarele, ea şi Ty deciseseră cu mult timp în urmă să ţină bani cash în casă, în eventualitatea unor defecţiuni ale calculatoarelor care guvernau sistemele bancare.

Ty fu adus cu cătuşe la mâini şi dezlegat în faţa ei. Femeia îşi muşcă buza, simţindu-se gata să izbucnească în plâns, deşi n-o putea face aici, în faţa oamenilor acelora. Era însă îngrozită. Se temea pentru soţul ei, pentru copiii ei şi pentru viitorul lor. Dacă Ty începea din nou să se comporte în felul acesta, era posibil ca acum să fie mai presus de capacitatea ei de a-l salva. Iar asta o speria cel mai rău.

Deoarece maşina lui fusese reţinută, plecaseră împreună spre casă. Mergând în tăcere către Lexus, Ronnie îi întinse cheile lui Ty şi sui pe scaunul de lângă şofer. Îşi reţinuse

cumpătul prea multă vreme; nu mai avea putere s-o facă în continuare. Inspiră adânc şi izbucni în hohote ca un copil. Ty parcurse jumătate de cvartal, apoi trase pe dreapta. Se aplecă spre ea s-o cuprindă în braţe, dar femeia îl îmbrânci.

– Ce-i cu tine? rosti ea printre sughiţuri. Ai început iarăşi? Da?

Ty ştia că trebuia să recunoască întregul adevăr, însă avea şi altă bombă pentru soţia lui: în după-amiaza aceea, demisionase din Serviciul Forestier. Decise imediat că nu era momentul cel mai potrivit să i-o spună.

– Iubito, nu sunt nebun. Mă crezi, nu-i aşa? o întrebă.

Ea se întoarse şi privi pe geam, deoarece mai purtaseră aceeaşi discuţie de multe ori. Încercă să se calmeze, trăgându-şi nasul, în timp ce scotocea prin buzunare după un şerveţel.

– Ty, nu mai poţi continua aşa! Nu ştiu de ce ne târăşti şi pe noi, încă o dată, în toată povestea asta. Eu una nu mai sunt dispusă s-o suport, rosti ea cu glas mult mai ferm.

Se întoarse către bărbat şi, în ciuda semiîntunericului din maşină, el îi zări ochii umflaţi de plâns şi obrajii roşii ca sfecla. Simţi un fior în inimă, gândindu-se la durerea pe care i-o pricinuia.

– Dacă asta vrei să faci în continuare, atunci fă-o fără noi. Copiii sunt mai mari, au mai mult de pierdut şi eu n-o să stau cu braţele încrucişate ca să te văd distrugându-te în căutarea unui lucru pe care nu-l poţi găsi. M-ai auzit? întrebă ea, înghiţindu-şi lacrimile.

Ty ar fi vrut s-o cuprindă în braţe, dar nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Băgă în viteză.

– Da, te-am auzit.

Nu-şi mai spuseră nimic pe distanţa celor douăzeci de kilometri până acasă.

În dimineaţa următoare, imediat ce automobilul lui Ronnie dispăru de pe alee, Ty sui în pod şi începu să caute comoara ascunsă. În timp ce muta lăzile şi cutiile din locul lor, spera ca Ronnie să nu le fi aruncat în ultimii doi ani. În spatele unui perete format din alte cutii, bărbatul îşi găsi trofeul: patru cutii pe care scria cu markerul „Cărţile lui Ty & chestii".

Existau şi alte cutii cu cărţi, dar acestea patru erau speciale. Ele conţineau materiale documentare, cărţi, broşuri, descărcări de pe Internet, facturi, înregistrări audio, videocasete şi CD-uri din căutarea lui anterioară. Ty le sigilase în cutii şi le exilase în pod după prezicerile funeste ale lui Ronnie despre distrugerea familiei lor.

Acum, când se întrevedeau alte lucruri rele ce aveau să se întâmple dacă el urma această cale, bărbatul rămase privind cutiile ca şi cum ar fi conţinut nişte reptile teribil de veninoase şi el trebuia să se gândească cu toată seriozitatea dacă ar trebui sau nu să le pună în libertate. Nu voia s-o necăjească pe Ronnie, dar era prins în ghearele unui imbold incontrolabil de a continua. Recunoştea că senzaţiile pe care le încerca erau similare dependenţei. Acceptând asta şi fiind convins că nu era încă pregătit pentru a-şi confrunta dependenţa printr-o metodă autentificată, el inspiră adânc, luă prima cutie şi o puse pe umăr.

37

Kris avea timp să se gândească, în timp ce duba se îndrepta spre scena unui reportaj. Ea ştia ceva care nu se preda niciodată la cursurile de jurnalism şi anume că iluzia

unei povești interesante putea fi la fel de bună ca și realitatea. Uneori asta se numea „exagerare", alteori efectiv „dezinformare", dar, indiferent cum ai fi etichetat-o, himera atâtării, pericolului sau controversei atrăgea publicul la fel cum o flacără atrage insectele nopții. În școală, Kris fusese fascinată când vedea cum speculau despre un subiect prezentatorii de știri de la posturile cu acoperire națională. Exact asta fusese ea învățată să nu facă. Dacă un bărbat luase niște ostatici sau pur și simplu șofa periculos, ei dezbăteau dacă individul era sinucigaș, psihopat, maniaco-depresiv, molestator, drogat, membru al unei bande, evadat sau pedofil, iar ratingul creștea amețitor.

Kris considera că precedentul acela era licența ei pentru speculații nebunești, cel puțin până se afla adevărul, moment în care avea să întoarcă foaia și să anunțe ce se știa. În actuala ei situație, nutrea convingerea că era lipsit de importanță dacă exista realmente un ucigaș. Dacă putea să alimenteze subiectul, povestea unui *posibil* ucigaș i-ar fi putut crește ratingul, aducându-i în același timp recunoaștere pentru descoperirea respectivă. Iar un subiect de asemenea dimensiuni ar fi atras atenția întregii țări. *Dacă se dovedește a fi un alt celebru asasin în serie?* Un alt Ted Bundy sau un alt ucigaș de la Green River? Simți un fior, însă nu din motivele care ar fi fost de așteptat.

– Uite altul. Cred că ăsta-i, zise John Baxter scoțând un biblioraft verde, gros. Acolo-i tot ce avem despre subiectele acestea.

Mac citise toate articolele apărute în ziarul local despre cazurile persoanelor dispărute și găsise unele date pe care departamentul său nu le avea. Îl convinsese pe Carillo că

merita să facă un drum de numai cinci minute până la redacție, pentru a verifica dosarele de acolo și a vedea dacă ofereau ceva nou.

Detectivul încuviință, scoase dinăuntru un dosar de carton și-i întinse restul lui Carillo.

– Vă deranjează dacă le citim aici? întrebă Mac.

Baxter le arătă o sală de conferințe rareori folosită.

– Câtuși de puțin. Vreți o cafea?

Mac scutură din cap, însă Carillo ridică privirea.

– Da, unde aveți?

Pe Baxter nu-l deranja să ajute poliția. În calitate de ziarist, cunoștea o mulțime de polițiști din regiune, dar nu și pe aceștia. Era prieten cu șeriful și, cine știe?, poate că într-o bună zi faptul că-i cunoștea pe Schneider și Carillo avea să se dovedească util.

– Vă aduc eu, le spuse.

După ce ieși, Carillo observă ceva în dosarul lui Skip Caldwell.

– Ia uite ce-a zis prietena ciclistului, rosti el. Caldwell trebuia să participe la o cursă din clasa mondială și era pretendent la unul din primele două locuri. Poate c-ar trebui să vedem cine era tipul care țintea locul al treilea.

Mac răsfoi dosarul.

– Crezusem că nu te dai în vânt după biciclete.

– Nu, dar nu pot ignora un posibil motiv. Poate că cicliștii ăștia câștigă bani frumoși la curse. Cântări dosarul lui Jack Remsbecker. Și avocații? Mai ai nevoie de motive ca să-i iei gâtul unui avocat?

Baxter auzi ultima întrebare când intră cu cafelele.

– Dacă sunteți în căutare de motive, rosti el, deși nu știu dacă asta are vreo legătură, a venit un individ pe-aici care a pus tot felul de întrebări.

Îi întinse lui Carillo cafeaua și ieși din încăpere. Detectivii se priviră și ridicară din umeri. Baxter reveni aproape imediat, aducând alt dosar.

– Cum vă ziceam, s-ar putea ca individul să fie inofensiv, dar a pus aceleași întrebări ca și voi. Lucrează la Serviciul Forestier și zicea că investighează dispariţiile. Chestia-i că l-am verificat și șefii lui nu știau nimic despre asta. În plus, oamenii voștri l-au arestat azi-noapte pentru violare de proprietate privată. O s-apară mâine în buletinul vostru de știri.

Îi întinse dosarul lui Carillo.

– Mulţumim. O să-l verificăm și noi.

Când Baxter ieși din nou, Carillo frunzări dosarul.

– Ăsta-i tipul! Mi-ai dat niște articole despre ăsta – Greenwood, nu?

Mac ridică ochii, se gândi o clipă și aprobă.

– Da.

Carillo continuă să citească.

– M-am gândit, urmă Mac, că poate Greenwood ne-ar putea ajuta...

– Căcat! exclamă Carillo. Bigfoot? Tipu' pretinde că l-a văzut pe Bigfoot? Tu chiar n-ai minte?

– Ce vrei să zici?

– Păi, ăsta-i omul nostru!

– Care om? făcu Mac derutat.

– Ăla care-i implicat în toate dispariţiile astea.

J.D. Watts ieșea abia acum din catalepsia de trei zile provocată de droguri și alcool. În mai puţin de șaptezeci și două de ore, viaţa lui se schimbase din rău în și mai rău, în mult mai rău. Ucisese un om într-un acces de furie, iar după aceea el și Errol fuseseră atacaţi de-un ditamai Bigfoot,

care-l omorâse pe Errol și dispăruse cu el. Era coșmarul cel mai îngrozitor pe care și l-ar fi putut imagina vreodată J.D.

Trebuia să ia o decizie. În primul rând, cum avea să rezolve lucrurile cu polițistul de eliberare condiționată al lui Errol? De îndată ce Errol nu apărea la el, polițistul avea să vină și să-și bage nasul peste tot. Faptul că J.D. era de asemenea eliberat condiționat și că polițaiul nu știa că ei doi locuiau împreună nu era deloc în favoarea lui. În al doilea rând, dacă cineva găsea fie cadavrul lui Errol, fie pe al lui Newburg, J.D. era complet în budă. Închipuindu-se legat de o targă cu rotile ca Sean Penn în *Culoarul morții*, își pierdu toată puterea. Nu voia să moară.

În cele din urmă, întreaga poveste cu Bigfoot complica totul de o sută de ori. Dacă nu s-ar fi găsit în toiul descotorosirii de un cadavru, ei ar fi avut povestea secolului. Ar fi fost probabil bogați și asta le-ar fi rezolvat toate problemele. Însă Errol era acum mort. J.D. Watts revăzu din nou și din nou fața creaturii aceleia, holbându-se la el, cu ochii roșii oribili scânteind în strălucirea stopurilor automobilului și se cutremură. *Bietu' Errol... Bietu' de mine...* Sigur că da, fusese puțin luat atunci, dar ceea ce văzuse... fusese, ce mai!, complet real. Ce să facă?

Ținând seama de motivul funebru pentru care el și Errol fuseseră pe munte, nu putea să telefoneze la vreun post TV ca să-și anunțe marea descoperire. În același timp știa că cineva o să observe că Leon Newburg lipsește, apoi că și Errol Rayburn lipsește și că elementul comun al celor două dispariții era probabil J.D. Watts. Și în curând, în câteva zile, în cel mult câteva săptămâni, cineva o să vină cu întrebări la care el nu putea să răspundă. J.D. privi sticla de Jack Daniels pe care o destupase seara trecută înainte de a adormi și simți că-i vine să vomite.

Înhață telecomanda și schimbă canalele ca să se uite la știrile amiezii și să vadă dacă nu cumva cadavrele fuseseră deja găsite. El urmărea în mod regulat știrile de la Canalul 7 din cauza gagicuței ăleia bune de tot, Kris nu-știu-cum. Pe când privea împietrit la femeia care-i stârnea pasiunea, îi auzi finalmente și cuvintele și se ridică în capul oaselor. Bărbați dispăruți? Crime? J.D. înțelese că reportera descria în linii mari cam aceeași zonă în care el și Errol intenționaseră să scape de trupul lui Newburg. Dacă dispăruseră oameni, el avea o idee cât se poate de bună asupra motivului.

Un plan măreț începu să i se formeze în minte. Avea să pună totul pe masă, să rezolve întregul mister, să devină o celebritate mass-media, după care să-și angajeze un avocat țăpănos și șmecher care să-l scape de asasinarea lui Newburg. Aproape imediat însă îndoiala îi sufocă planul măreț. Și dacă se înșela? Dacă monstrul ăla nu mai omorâse pe nimeni? Dacă, imediat ce el făcea mărturisirea, dispăruții ori apăreau, ori se descoperea că fuseseră omorâți în moduri mult mai... convenționale?

J.D. se lăsă pe spate și trase dintr-o țigară cu iarbă ca să reflecteze. Avea timp. Deocamdată niciun polițist de eliberare condiționată nu se interesase de Errol și, de fapt, nu se întâmplase nimic anormal. Errol n-avea prea mulți prieteni, așa că până aici treaba era bună. Se uită la reportera cea blondă și frumoasă și-și imagină cum avea să-i povestească totul. Poate c-avea să se lege ceva între ei doi. Mai trase un fum și se lăsă purtat de fantezie.

Carillo aruncă dosarul pe masă.
– Ăsta-i, șefu'! Ty Greenwood.
Șeriful Barkley ridică dosarul.

– Mă-ndoiesc c-ar fi el, clătină Mac din cap.

Carillo îl privi încruntat. Lui Mac nu-i plăcea să-și contrazică partenerul, mai ales în fața șefilor, dar era aproape convins că Ty Greenwood era nevinovat.

Tom Rice coborî jaluzelele care separau biroul de restul secției, pentru mai multă confidențialitate.

– De ce crezi că-i el?

Carillo era exasperat.

– I-un sonat. A fost făcut praf de presă cu doi ani în urmă când a jurat că Bigfoot l-a urmărit prin Idaho, în timpul vacanței. Am făcut niște săpături în jurul lui. Multe ziare spun c-ar lua antidepresive și că merge la psiholog și-am descoperit că obișnuia să comande prin poștă analgezice ilegale... Ce dracu', a renunțat la o slujbă cu bani frumoși ca să lucreze în Serviciul Forestier! Un țicnit absolut! L-am arestat azi-noapte fiindcă intrase fără permisiune pe proprietatea unui tip căruia îi fusese răsturnat jeepul. Adică exact ce-ar face Bigfoot, este? chicoti Carillo.

Nimeni nu schiță nici măcar un zâmbet, așa că el continuă:

– Oricum, Greenwood ar avea banii ca să plătească pe cineva să facă asta – să răstoarne un jeep. Vă zic: dacă nici ăsta n-are motive să-i facă pe oameni să creadă că Bigfoot există, atunci nu știu cine are.

Barkley se uită spre Mac.

– Tu nu ești convins? De ce?

Mac rămase privindu-l pe șerif. Ar fi vrut să le spună tuturor ce descoperise, atât doar că ei încă nu erau gata să-l creadă. Dacă vorbea acum, distrugea orice șansă de-a folosi ceea ce aflase atunci când putea fi realmente util. Pentru o clipă o expresie de furie îi licări peste chip, dar era furios pe sine fiindcă se temea.

– Nu știu... Poate că ai dreptate, Karl.

Carillo strânse din maxilare.

– Cum pizda mă-sii să n-am?

Barkley împinse dosarul înapoi.

– Bine, atunci uite cum o să procedăm. Aflați tot ce puteți despre individul ăsta. Dacă are așa mulți bani, nu-l putem umfla pur și simplu ca pe un sonat oarecare. Trebuie să fim blindați cu dovezi, dacă vrem să-l înfundăm. Pregătiți-vă și mâine mergeți să-i luați o declarație. Vedeți dacă-l puteți prinde cu ceva, dar nu forțați prea tare. Dacă el este autorul și noi n-avem toate datele, o să se blindeze cu-avocați și-o să ne scape printre degete.

38

În seara aceea Mac stătu în fața televizorului cu sonorul oprit. Dintr-un motiv blond se obișnuise să urmărească știrile de la ora 23 pe Canalul 7. Deși nu mai stătuse de vorbă cu Kris de când aceasta îl trăsese pe sfoară pe Carillo, Mac îi urmărise reportajele din ultimele zile și se minunase de speculațiile ei nefondate. În același timp se simțea iritat pentru că mass-media acordau așa multă atenție subiectului, în ciuda faptului că habar n-aveau despre ce era vorba de fapt. Cel mai mult însă îl deranja așteptarea. Dacă făptura aceea găsea altă victimă? Detectivul nu putuse totuși identifica niciun șablon în comportamentul ei și, chiar dacă ar fi putut, cine l-ar fi crezut?

După ce urmări reportajul lui Kris despre o alunecare de teren, Mac ieși să alerge pentru a se destinde. Parcurse cinci kilometri în mai puțin de o jumătate de oră și intră

la duș. După aceea se îmbrăcă în șort și tricou și se instală comod ca să citească. O ciocănitură la ușă îl făcu să tresară surprins. Trecuse puțin de miezul nopții și bănuia că putea fi o vecină mai vârstnică, care venea deseori pe la el după ce ratonii îi răsturnau pubela de gunoi.

Deschise larg ușa și o văzu pe Kris, cu o sticlă de șampanie.

– Am venit c-o propunere de pace, rosti ea. Iartă-mă pentru ora înaintată, dar am văzut lumina aprinsă.

– Lumina din apartamentul meu poate fi văzută numai din interiorul complexului, replică bărbatul străduindu-se să pară distant.

– Bine, strânse ea din umeri, am fost indiscretă. Am voie, nu?

– Asta-nseamnă încălcare de proprietate privată. Te-aș putea aresta, rosti Mac cu un ton suficient de destins ca s-o încurajeze să continue.

– Nu mă poți aresta la domiciliul tău și apoi să cădem la o înțelegere?

El clătină din cap, luă șampania și se retrase un pas. Kris intră.

– Vrei să iei un interviu? întrebă Mac inexpresiv. Deci: azi după-amiază l-am prins pe ucigaș, care în clipa de față se află în arestul nostru.

O privi atent, căutând să întrezărească cel mai mic licăr în ochii ei.

Femeia îi surâse dulce și-și aruncă haina pe un scaun.

– N-ai niște pahare?

– Șampanie la miezul nopții? Când mâine este zi de lucru? întrebă el și plecă să caute cupe.

Kris privi apartamentul ca și când l-ar fi văzut atunci pentru prima dată.

– De ce nu? Atunci este momentul cel mai bun.

– Ai fost foarte ocupată, comentă Mac. Mă surprinde c-ai avut timp să treci pe-aici. Cărui fapt datorez onoarea asta?

Reportera se prefăcu interesată de examinarea unui raft cu suvenire.

– Ah, n-am avut un motiv în sine. Pur și simplu mi-a părut rău că n-am vorbit cu tine toată săptămâna. Asta-i tot.

Nasul detectivului nu-l înșela. Kris voia ceva, însă el nu-și dădea seama ce anume. Dorea să creadă marea minciună că femeia ar fi fost atrasă de el, dar înțelegea că nu era decât o amăgire.

Îi întinse o cupă cu șampanie și ciocniră.

– Pentru noi, minți Kris și Mac știu asta, dar sorbi impasibil și-i făcu semn să stea alături de el pe canapea.

– De ce te-ai făcut polițist? întrebă ea pe neașteptate.

Mac nu se mai gândise de mult timp la întrebarea asta.

– La început am vrut să mă fac avocat, începu el. Apoi m-am răzgândit. Am vrut s-ajung procuror.

– De ce?

– Nu știu. Poate pentru că-i mai ușor s-acuzi decât să aperi niște oameni care pot fi vinovați. În anul trei la Drept, mi-am dat seama că de fapt doream să rezolv crime, nu să mă ocup de procedurile ulterioare comiterii lor. Doream ceva care să fie la timpul prezent, care să mă implice mai mult în aducerea vinovaților în fața justiției.

Sorbind din șampanie, Kris privi în ochii lui negri și blânzi. Avusese dreptate, el era altfel. Ar fi putut deveni avocat.

– Diferența între câștiguri este considerabilă, observă ea.

– Poate că da, însă eu cred că mă descurc destul de bine. Dar tu? De ce te-ai făcut reporter?

Kris se gândi câteva secunde.

– Când eram puștoaică mă dădeam în vânt după cărțile lui Nancy Drew. Îmi plăceau misterele. În plus îmi plăcea și să-mi vâr nasul în treburile altora. Mi-am găsit o slujbă în care le puteam face pe ambele.

Mac o crezu pe jumătate, însă în ochii ei citi altceva.

– Eu cred că-ți place să fii în centrul atenției. Pentru tine știrile sunt mai puțin importante decât propria imagine. Sunt convins că dacă ar trebui să alegi între a fi cea mai bună reporteră și o supervedetă, ai opta pentru a doua postură fără să stai pe gânduri.

În altă ocazie, cu alt bărbat, poate că Kris s-ar fi simțit jignită, dar Mac avea dreptate, în mod absolut și incredibil. Preferă să se simtă măgulită fiindcă îi sesizase adevărata ambiție. Nu părea deranjat de setea ei de putere.

– Poate că da. Poate că ai dreptate. Am început dorindu-mi să ajung ca Nancy Drew și am sfârșit pricepând că era mai bine să fiu Bette Davis.

Se întinse pe lângă detectiv, luă sticla de șampanie și-și umplu cupa goală. El abia își atinsese paharul.

– Mi-e sete, răspunse Kris la privirea lui întrebătoare.

– Am și apă, făcu Mac. Dacă ți-e sete, nu trebuie să bei pe nerăsuflate șampanie de cincizeci de dolari.

Kris fu impresionată că el recunoscuse că era o șampanie de calitate. Alcoolul i se suise la cap. Deși avea prea puține inhibiții, abia începuse să se destindă după ritmul alert pe care-l menținuse în ultimele cincisprezece ore. Pregătită să se relaxeze în următoarele șapte–opt ore, decise s-o facă aici.

Plimbă un deget jucăuș peste antebrațul bărbatului.

– Îmi pare rău c-a trebuit să plec atunci.

Mac știa unde avea să ducă asta și era de acord.

– Și mie mi-a părut rău.

Ea îl privi sfios, după care își feri ochii.

– În seara asta nu va mai trebui să plec.

Bărbatul își strecură degetele unei mâini în părul ei blond, mătăsos, și-i apropie fața și buzele pline de ale lui. Se sărutară. Din nou. Și din nou.

Coborî de pe muntele său, mișcându-se iute printre copaci, fără să fie deloc încetinit de noaptea fără lună. Prefera întotdeauna să acționeze nopțile, când simțurile îi erau mai ascuțite, mai focalizate.

Foamea îl mâna către ținutul plat, locul micilor două-picioare. Răzbunarea și plăcerea omorurilor veneau pe locul al doilea după căutarea de hrană. Traversând o cărare neagră, se feri de ochii iscoditori de foc-în-noapte a unei carapace-tari, care trecu pe acolo. Știa că înlăuntrul ei se afla un două-picioare și respectă învățăturile vechi, care spuneau să nu lași niciun animal să-ți simtă prezența înainte de a-l ataca pentru a-l ucide.

Din punctul înalt în care se găsea, deasupra văii, vedea focul controlat care ieșea prin deschiderile din peșterile de lemn ale micilor două-picioare. Se gândi la tunetul slobozit de cel pe care-l urmărise. Până atunci nu mai auzise niciodată tunetul de la micii două-picioare și uitase avertismentele Vârstnicilor, dar acum știa că învățăturile lor erau adevărate: tunetul putea ucide. Simțea că două-picioare țineau tunetul în peșterile lor din lemn, așa că trebuia să se apropie cu precauție. Orice renegare a puterii sale îl înfuria, însă știa că se putea folosi de surprindere pentru a-i învinge.

Din ultima sa întâlnire mai știa că, deși două-picioare purtau tunete, continua să le fie frică. Așadar se

putea ca tunetul să nu fie atât de puternic pe cât i se spusese. Nu intenționa totuși să riște. El era vânător și era înțelept. Dacă prada lui avea colți ascuțiți, avea să evite colții aceia.

Kris își pierdu bluza în living, iar Mac rămase fără cămașă. La trei metri mai departe pe hol căzură și pantalonii ei. Lipind-o de perete, lângă baia de serviciu, Mac bâjbâi cu sutienul femeii, iar ea îl ajută să-i elibereze sânii. Mac o sărută apăsat, coborând pe gât, peste umerii ca laptele, în jos pe curbele sânilor, până la sfârcuri.

Când trase ușor cu dinții de sfârcul stâng, Kris dădu ochii peste cap și-și duse dosul palmei la frunte în extaz. El îi coborî slipul peste șolduri, dezvelindu-i părul blond și moale dintre picioare, apoi împinse slipul în jos, unde îi căzu în jurul gleznelor. Ea păși peste slip, purtând acum doar ciorapii trei sferturi, cu o expresie de abandon total pe față.

Lăsându-se în genunchi, Mac își coborî limba printre sânii ei perfecți, spre ombilic și mai jos. Ajungând la părul ei pubian perfect tuns, simți că se parfumase recent acolo și surâse în barbă, înțelegând că Kris planificase totul, probabil până la cel mai mic detaliu. În vreme ce limba i se plimba peste coapsele și pântecele ei, Mac ridică mâna stângă și-i apăsă fesele goale, iar cu mâna dreaptă își lăsă șortul în jos și-l îndepărtă.

Trecându-și degetele prin părul bărbatului, în timp ce limba lui cobora tot mai mult, Kris scoase un strigăt ușor, când el își găsi ținta. Desfăcu și mai larg picioarele. Capul femeii lovi în mod repetat un tablou de pe perete, pe când Mac o tortura prin rotații lente ale limbii.

39

Uneori când își auzea câinii lătrând noaptea, Burt Krinkel se dădea jos din pat și ieșea să vadă ce se întâmpla. De fapt n-ar fi avut niciun temei real să facă asta, atât doar că-i oferea un pretext pentru a se scula. La șaptezeci și cinci de ani, Burt nu mai avea somnul la fel de profund ca în trecut. Descoperise că umblând niţel, putea să doarmă mai bine după ce revenea în pat. Și de ce nu? Nu avea niciun motiv pentru a se trezi devreme, dar așa făcea în majoritatea dimineților. Lucrase la căile ferate și ieșise la pensie cu șapte ani în urmă, dar se trezea tot la patru și jumătate dimineața.

Soția lui, Ada, nu se scula niciodată atât de devreme, însă ea își schimbase obiceiurile cu mai multă vreme în urmă. Cât timp îi crescuse pe cei patru copii ai lor, se trezise întotdeauna înaintea lor, pregătind micul dejun, aranjând în ultima clipă vreo haină și așa mai departe. Însă când ultimul dintre ei plecase de acasă, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, Ada își găsise, treptat, un ritm mai lent. Se culca seara la zece și jumătate și se scula dimineața la șapte, cu precizia unui ceasornic. Burt o invidia pentru orele acelea de somn neîntrerupt.

Pe la 1 noaptea, Burt se sculă în capul oaselor în pat. Se foise și se întorsese de pe o parte pe alta timp de vreo două ore, așa că atunci când câinii începuseră să schelălăie, își spuse că trebuia să vadă despre ce era vorba. Își puse papucii și își luă halatul gros de lână primit cadou de Crăciun de la nepoți. Bănuia că niște oposumi răscoleau prin pubelă ori prin mâncarea câinilor, însă schelălăielile încetară brusc, ceea ce putea să însemne că animalele fuseseră alungate. Hotărî să arunce oricum o

privire. Se opri în bucătărie și-și turnă un pahar de lapte. O plimbare și laptele l-ar fi ajutat garantat să adoarmă.

Termometrul digital arăta că afară erau 3°C. Burt luă o haină din cuierul aflat în vestibul și ieși pe ușa din spate. Ușor cețos, aerul rece i se strecură pe sub manșetele roase ale pijamalei. Deși era întuneric beznă, Burt știa drumul cu ochii închiși, ajutat de lumina slabă a becului de pe verandă. Avea și o lanternă în buzunar, dar nu intenționa s-o folosească până nu ajungea la destinație. Unii îl considerau zgârcit pe Burt, însă el se socotea pur și simplu econom.

Kris bâjbâi orbește după draperia din fața ușilor de sticlă glisante ale patioului, dar nu reuși să se agațe de ea și răsturnă un lampadar înalt. În cele din urmă degetele ei găsiră țesătura și o strânseră cu putere, temându-se ca genunchii să nu-i cedeze de plăcere, când Mac se poziționă s-o pătrundă din picioare.

Ea sări și-l încălecă, cuprinzându-l cu picioarele în jurul brâului. Schimbarea poziției era tot ce-i trebuia bărbatului și Kris îl simți imediat lunecând în ea, complet și tare ca piatra. Strigă, când senzația penetrării profunde îi declanșă toate circuitele. Gurile lor se găsiră și limbile li se încolăciră. Mac pistonă în sus și în jos, înăuntru și afară, iar femeia întrerupse sărutul ca să inspire și să-și exprime extazul printr-un geamăt puternic, care creștea și scădea cu fiecare mișcare de du-te-vino.

Mac nu mai făcuse niciodată dragoste cu o femeie atât de frumoasă. Sfidând orice rațiune, inima lui dorea s-o păstreze, și nu numai pentru frumusețea ei, ci pentru aura de atâtare și primejdie care o înconjura. Venirea în toiul nopții la el acasă, după ce-i atacase partenerul și departamentul,

putea fi considerată în cel mai bun caz plină de riscuri. Și totuși era aici!

Lipindu-i fesele goale de geam, începu să simtă apropierea orgasmului.

Burt ajunse la șopron și strigă câinii:

– Zoe! Sophie! Simon? Aici, băieții!

Niciun răspuns. Bătrânul deschise ușa din față a construcției vechi din șindrilă și abia atunci înțelese că ceva era în neregulă.

Raza lanternei sale găsi irisurile stacojii strălucitoare și capetele albe ale celor trei câini, strânși laolaltă, unul în celălalt, în fundul șopronului, pe pătura lui Zoe.

– Hei, ce dracu' s-a-ntâm...

Apoi simți ceva care îi furnică pielea tăbăcită și ridată de pe ceafă. Era sentimentul unei... prezențe. Aici mai era cineva. Dar câinii ar fi trebuit să latre. Ce dracu', lătrau și când veverițele...

Simți din nou – ceva palpabil, dar straniu, aproape ca o electricitate statică. Nu putea defini precis senzația. Plimbă raza slabă a lanternei prin partea din față a șopronului, dar nu văzu nimic. După aceea nările lui bătrâne simțiră o miasmă, doar un damf, însă foarte urât mirositor. Întrebându-se dacă nu cumva câinii omorâseră ceva care acum putrezea, decise să cerceteze dimineață locul. Încercă un sentiment apăsător și brusc își spuse că trebuia să se întoarcă imediat în casă. Inspiră încă o dată, atent, dar nu simți niciun miros și se întoarse către câini.

– Băieții, să vă faceți treaba, m-au...

Înainte ca bătrânul și sărmanul Burt să-și poată termina cuvintele, un pumn încleștat, de mărimea unui bidon pentru lapte și având duritatea betonului, se arcui

prin aer, turtindu-i instantaneu capul pe umeri. Muri înainte ca lanterna să atingă iarba umedă.

Examinând trupul, văzu că era bătrân şi nu avea multă carne pe el. Avea să-l mănânce, dar îi mai trebuia unul. Se gândi la câini. Mai mâncase câini, însă nu-i plăcuseră. Carnea lor ţoasă avea cu totul alt gust decât cea de două-picioare; câinii aveau oase mai mici şi erau o bătaie de cap.

Se întoarse către peştera din lemn a bătrânului. Poate că înăuntru mai erau şi alţii. Îl lăsă pe bătrân acolo unde căzuse şi porni spre peşteră.

Ajunsă acum pe pat, cu Mac deasupra, Kris îşi împinse şoldurile spre el, pentru a spori puterea acuplării. Se ridicară şi coborâră aşa vreme de cincisprezece minute. Ea avusese deja două orgasme minore, dar anticipa unul mare, care se acumula, celelalte nefiind decât şocuri prevestitoare ale unui seism ce avea să disloce falia San Andreas. Niciodată nu mai fusese futută aşa. Cei mai mulţi bărbaţi ejaculau ca iepuraşii, dar ăsta... Avusese dreptate din clipa în care-l întâlnise: nu era un poliţist obişnuit.

Ocoli peştera de lemn, privind prin deschiderile acoperite de gheaţă caldă. Prin una dintre ele descoperi alt două-picioare, care dormea. Era tot bătrân, precum celălalt, şi femelă. Era perechea lui. Învăţase mai multe despre două-picioare şi aflase că se deosebeau de celelalte animale. Orice alt animal i-ar fi simţit prezenţa şi ar fi fugit. Acesta continua să doarmă.

Atinse gheaţa caldă şi o simţi mai puţin solidă decât gheaţa caldă a carapacei-tari pe care o răsturnase. Trecu un deget peste ea, apreciind distanţa până la femela

bătrână care dormea. Voia hrană, nu plăcere sau răzbunare, aşa că decise să fie iute.

Mâna lui trecu uşor prin gheaţa caldă, care scoase un trosnet ca al gheţii reci. Femela bătrână se trezi, mai degrabă buimacă decât speriată. Apoi el îi simţi groaza, când se întinse prin deschidere şi o prinse cu mâna de beregată. Trăgându-i trupul mic prin deschidere, o lăsă să trăiască o secundă, îngăduind spaimei s-o copleşească. După aceea strânse, şi forţa vieţii pâlpâi şi se stinse în ea. Revenind la celălalt, îi puse pe amândoi sub un braţ şi se întoarse pe drumul pe care venise.

40

Kris se ridică în capul oaselor în pat, vârându-şi o pernă între spate şi perete. Încă gâfâia şi simţea transpiraţie prelingându-i-se printre sâni, dar nu ştia dacă era a ei sau a bărbatului. Era impresionată că el fusese atât de preocupat să-i producă plăcere. Orgasmul ei de magnitudinea nouă fusese atât de puternic, încât maxilarele o dureau şi acum de contorsionări. Mac zăcea întins alături, epuizat.

– Mai vrei să-ncercăm o dată? rosti el pe jumătate în glumă, iar când chipul femeii îi spuse că, pentru moment, îl crezuse, izbucni în râs.

– Pot mai întâi să fumez? replică Kris.

Mac se prefăcu că reflectează o clipă, după care se rostogoli lângă ea şi-i cuprinse un sfârc cu buzele.

– Poţi să tragi din ţigară, dacă mă laşi pe mine să trag din ăsta.

– S-a făcut. Stai așa, să-mi iau poșeta, spuse ea și ieși pe hol.

Bărbatul îi urmări mușchii fesieri perfecți, strălucind de sudoare, legănându-se pe când se îndepărtau. *De ce oare fetele rele sunt întotdeauna atât de „bune"?* Ea reapăru, oferindu-i de data aceasta imaginea din față. Sânii erau opere de artă – naturali sau sculptați de mâna omului, asta nu conta pentru Mac –, pendulând aţâţător când se apropie.

Kris se întinse în pat și, scotocind prin poșetă, remarcă în treacăt:

– Da, sunt naturali.

Detectivul surâse. Îl citea ca pe o carte deschisă.

Ea scoase o țigară, o aprinse și puse poșeta pe noptieră.

– Ai vreo prietenă în prezent?

Nu era sigur dacă fusese o întrebare nepăsătoare sau dacă ea se pregătea să-l revendice.

– Nu. De o vreme n-am nicio prietenă permanentă. A mai fost câte una, la răstimpuri, însă nimic interesant.

– Spuneai despre mine că sunt puternică. Dar sunt „interesantă"? întrebă ea, trăgând din țigară.

Mac lunecă peste corpul lui Kris, căutând s-o sărute și ea îndepărtă țigara doar pentru un sărut scurt.

– Da, ești interesantă.

– Asta-i bine. Nu mi-ar plăcea să fiu altfel.

– În același timp, observă detectivul, ești frumoasă și periculoasă.

– Periculoasă?

Mac se rostogoli de pe ea, rămânând întins alături. Kris stătea pe spate și sufla fumul în sus. Bărbatul o atinse cu degetul pe ombilic și ea sări brusc, izbucnind în râs.

– Nu mai face-așa! Mă gâdil!

Se întinse după aceea la loc și Mac puse palma pe abdomenul ei plat, mulțumindu-se numai s-o mângâie.

– Da, ești periculoasă. Egoistă, narcisistă, egocentrică... Probabil că de aceea ai succes în meseria ta.

Îngăduindu-și un foarte scurt surâs satisfăcut de sine, femeia fu încântată de contextul tăios al termenilor acelora. Cuvintele ar fi speriat o persoană obișnuită, însă ea le îmbrățișa, pentru că îi ofereau putere asupra celor mai slabi, „sensibili". Îi plăcea că Mac îi identificase baza puterii, dar rămăsese lângă ea, dezmierdându-i acum sânul drept.

– Da, ai dreptate, aprobă cu o mândrie evidentă în glas.

– Nu ești singură din cauza asta? întrebă el.

Reportera căzu pe gânduri pentru o secundă, fiindcă nu-și pusese niciodată întrebarea aceea simplă. Nu știa precis ce însemna de fapt „singurătatea". Nu avea prieteni în Seattle și nici nu prea socializa cu colegii, deși venise în oraș de câteva luni.

– Singură? Nu știu. Nu cred.

Devenea prea vulnerabilă; era momentul să schimbe subiectul.

– Dar tu? îl întrebă. Îți place să fii doar o rotiță într-un mecanism?

Mac se întoarse pe spate și privi plafonul.

– De obicei slujba mea îmi aduce satisfacții, dar nu mă definește. O slujbă îi poate impune unui om să se conformeze, dar situația mea îmi îngăduie să-mi fac treaba și totodată să-mi păstrez individualitatea. Nu trebuie să fiu ca toți cei din jur, însă ei au încredere în mine deoarece le-am dovedit că sunt capabil.

– Încredere, zici? Ia ridică-te, vreau să-ncerc ceva, rosti Kris făcându-i semn.

El se întoarse și rămase în genunchi în fața ei.

– Ce-ai de gând? o întrebă, nesigur de expresia ei devenită brusc poznașă.

Colțurile gurii femeii se curbară în sus, seducător. Se întinse și-i cuprinse scrotul în palmă, apoi lunecă palma în sus pe penisul lui, încercuindu-l cu degetul mare și arătătorul. Cu cealaltă mână își întinse lent țigara spre el, privind întruna de la ochii bărbatului la vârful organului său.

– Mă-ndoiesc c-ai învățat exercițiul ăsta de încredere la un curs corporativ, glumi el ușor îngrijorat.

Kris arcui sprâncenele.

– S-ar putea să ai o surpriză.

Când tutunul arzător ajunse la un centimetru, Mac cedă și-i împinse mâna într-o parte.

– Fricosule! pufni ea. N-ai încredere în mine. Vezi?

Își demonstrase ideea. Kris lăsă țigara pe noptieră și se rostogoli spre Mac. Apropiindu-și fața de penisul bărbatului, își curbă limba și-l linse, apoi își lunecă buzele atât de tentator peste el, luându-l în gură. După aceea se retrase.

– Vezi, aș fi putut să mușc, să fac ca Lorena Bobbitt...

– Ea s-a folosit de un cuțit...

– Da, însă ideea este că într-o anumită măsură ai încredere în mine, corect?

Mac se excita din nou și fu imediat de acord cu lecția femeii.

– Bineînțeles. Într-o anumită măsură.

În ciuda pâclelor de stimuli care-i începeau mintea, dorea să aibă încredere în ea, cu toate că știa că era o idee neinspirată.

Acum, când avea iarăși o erecție aproape completă, Kris se instală mai bine ca să termine ceea ce începuse. Îl incită cu buzele și pentru o clipită se întrebă dacă el o plăcea cu adevărat, sau dacă dorea pur și simplu să bifeze

încă o cucerire. Preferă să aleagă a doua variantă, ca fiind o apărare a propriilor ei sentimente. Începea să simtă față de Mac o atracție care o neliniștea.

Peste zece minute Kris se întinse pe pat, după ce-și adusese încă o dată partenerul la orgasm, de data aceasta folosindu-și aptitudinile orale. Se întinse către poșetă, luă o cutie cu Tic Tac, scoase două drajeuri și le întinse lui Mac, care luă unul. Bărbatul stătea pe spate lângă ea, complet secătuit. Kris își aprinse altă țigară. După primul ei fum, Mac i-o luă dintre degete și trase, inhalând adânc.

– Fumezi? întrebă femeia.

– M-am lăsat de ani buni, răspunse el dându-i înapoi țigara.

Reportera o luă și suspină adânc, satisfăcut, înainte de a mai trage un fum.

– Exact asta voiam și eu să spun, încuviință Mac.

În ciuda faptului că era 3.15 noaptea și că el trebuia să fie la slujbă peste patru ore, nu-i păsa. Savura prezența femeii. După care o idee nebunească îi trecu prin minte.

Ce-ar fi să-i spun ei? Ar putea să nu-mi amintească numele, zicând doar că-i o sursă internă din poliție. În felul ăsta i-aș putea ocoli pe Barkley, Rice și Carillo, anunțând totuși lumea că s-ar putea să fie vorba despre ceva mult mai complex decât niște dispariții aleatorii. Sau crime clasice... Cine și-ar da seama c-am fost eu?

Departamentul era mare și lista de posibile scurgeri de informații putea continua la nesfârșit. Cu excepția sa, a lui Carillo și a celor doi șefi, mai știau Suzy Chang, și probabil șeful ei, apoi lista se lărgea. Până și tânărul polițist Bill Alexander părea să știe, sau cel puțin să suspecteze, că adevărul era mai complicat. Nu dorea s-o bage pe Suzy în bucluc, dar s-ar fi putut să merite dacă eforturile

șerifului de a afla cine oferise informațiile acelea îi puteau câștiga lui Mac timpul necesar pentru a explora latura mai bizară a cazului. Și probabil mai important ca orice altceva, s-ar fi putut să-l ajute pe el însuși să scape de sentimentul de vinovăție pe care-l simțea pentru că tăcuse. Evident căutarea lui Barkley putea fi foarte scurtă, ținând seama de faptul că Mac își exprimase deja unele îndoieli. Dar dorința sa de a descoperi adevărul atârna mai greu decât eventualele consecințe.

– Eu am încredere în tine, rosti el oferind un răspuns ușor diferit față de cel anterior, dar folosindu-l ca introducere pentru ce avea să urmeze.

– Bun, bravo! Deci o muie a fost suficientă? O să țin minte chestia asta.

Mac surâse înaintea limbajului ei deschis.

– Nu, nu, vorbesc serios. Mă refer la faptul că am încredere în tine ca om.

Kris trase din țigară, întrebându-se unde voia să ajungă.

– Ce-ai zice dacă ți-aș oferi o pistă? Referitor la cazul cu persoane dispărute.

Femeia fu gata să scape țigara. Venise aici dorindu-și numai să facă sex cu detectivul, spunându-și că orice detaliu suplimentar pe care l-ar fi putut afla despre caz ar fi însemnat o bonificație. Își pregătise chiar și o introducere la subiectul acesta, ceva care să nu-l alarmeze, însă acum el o scutise de eforturi. Se întinse către poșetă și bâjbâi în căutarea altor drajeuri cu mentă.

– Te referi la cazul *crimelor?* întrebă, străduindu-se să pară cât mai indiferentă.

Mac tăcu câteva clipe. Deși în ultimele trei ore fuseseră extrem de intimi, nu avea complet încredere în

reporteră. Pe de altă parte, ea avea în spate un post de televiziune.

– Dacă-ți spun ceva, o informație destul de importantă, o să păstrezi confidențialitatea sursei? Dacă se află că-i de la mine, departamentul o să mă... în sfârșit, ar fi tare neplăcut. Probabil c-ar însemna chiar sfârșitul carierei mele acolo. Deci nu trebuie să m-amesteci deloc. Eu îți dau informația, iar tu faci ce vrei cu ea. O dai sau nu pe post. De-acord?

Kris își înfipse țigara în colțul gurii și întinse mâna.

– Bate palma c-o doamnă-n pielea goală. De-acord!

Mac își adună gândurile pentru un moment.

– Sunt convins că avem de-a face cu un ucigaș. Dar nu cu unul... obișnuit.

Ea ignoră calificativul respectiv.

– Așadar confirmi, în exclusivitate, ceea ce eu spun de mai bine de două săptămâni – că este vorba despre un singur ucigaș? Asta spui?

– Da, cred că da. Sunt nouăzeci la sută sigur.

– Ai un suspect?

– Da... și nu.

– Ce-nseamnă asta?

– Carillo crede c-ar fi vorba despre un fost expert în calculatoare pe nume Ty Greenwood.

– Ty Greenwood...

– Exact.

– Dar...

– Dar eu sunt aproape sigur că-i altcineva. Cred că Greenwood nu-i deloc implicat. Și oricum ai proceda, nu-i pomeni numele. N-ar fi trebuit să ți-l spun. Cred că-i nevinovat. Dar dacă numele lui apare într-un context eronat, te va da-n judecată pe tine, postul vostru,

pe mine și departamentul și va câștiga. Are bani să ne-ngroape pe toți. Uită-l!

Kris se aplecă ușor spre el.

– Interesant... Bine, de acord, îl uit – dar cine-i de fapt autorul?

Mac tăcu din nou o vreme, apoi spuse:

– Departamentul deține dovezi de la două dintre locurile unde au dispărut persoane, însă nu le-a făcut publice. Sunt niște dovezi destul de neobișnuite și de aceea am păstrat tăcerea în privința lor... în principal pentru că șefii mei nu cred ce indică ele. Sau cel puțin ce cred eu că sunt.

– Și *ce* sunt?

– Dovezi care mă fac să cred că dispăruții n-au fost victimele unor răpiri „normale".

Kris își ținu răsuflarea. *N-au fost victimele unor răpiri normale?*

– Cred c-au fost victimele unui animal dintr-o specie necunoscută.

– Poftim?!

– Un animal strâns înrudit cu oamenii. Un hominid.

– Un ce? Ce? N-am auzit niciodată de animalul ăsta.

– Hominidul este un tip de animal. Seamănă cu omul. Merge pe două picioare... Noi înșine suntem hominizi. Atâta doar că hominidul ăsta este mai mare decât noi... mult mai mare.

Reportera miji ochii.

– Așadar spui că ucigașul *nu este* un om?

– Exact. Și avem o urmă de picior, lungă de cincizeci și patru de centimetri, care s-o dovedească.

Kris trase din țigară și-i suflă fumul în față.

– E Bigfoot? „Picior mare"? Vrei să spui că Bigfoot i-a răpit pe oamenii ăia? Asta chiar că-i amuzant! pufni ea iritată. Și extratereștrii nu sunt și ei...

– Nu glumesc. Chipul și glasul lui Mac erau cât se poate de serioase. M-am documentat în privința asta. Am citit, am discutat cu experți... și sunt aproape complet convins că hominizii ăștia există. Tăcu, lăsând ca vorbele sale să-și facă efectul. Cred chiar că am fost gata să mă-ntâlnesc cu unul – poate chiar cu răpitorul de oameni – ieri, în pădure. Acolo unde a dispărut ciclistul. Îmi dau cuvântul că era acolo, în urma mea, pe potecă.

Expresia feței lui îi spuse femeii că sau credea ce spunea, sau era cel mai bun mincinos pe care-l întâlnise vreodată.

– Bine..., rosti ea apăsat. L-ai văzut?

– Nu, răspunse el și continuă repede deoarece Kris nu izbucnise în râs, dar stai să-ți arăt mulajul!

Sări în picioare, dispăru pe hol și reveni cu un amprenta uriașă din ghips. I-o întinse.

– De mare, este mare, comentă Kris cântărind-o cu ambele mâini și apoi așezând-o pe pat. Prin urmare spui că în pădure există ceva care-i răpește pe oameni. Ceva care are piciorul atât de mare? Cât de mare este? Mă refer la hominidul ăsta...

Mac se așeză pe pat, cu mulajul între ei.

– Un profesor de antropologie de la universitate, unul dintre cei mai mari experți din lume, a spus că mulajul este absolut autentic și că făptura care a lăsat urma asta este înaltă de cel puțin trei metri.

Ea îl privi suspicios.

– Ai cumpărat mulajul de pe eBay, așa-i?

– Noi l-am prelevat din locul unde au dispărut avocaţii, răspunse Mac la fel de serios. Trei–patru urme similare au fost găsite acolo unde a dispărut ciclistul. Nu-i un banc!

– „Noi" ? Deci departamentul ştie de asta ?

– Numai şefii mei – şeriful şi şeriful-adjunct –, o tehniciană de criminalistică şi Carillo. Poate şi alţi câţiva. Ăştia-s toţi.

– Iar Carillo crede că-i expertul ăla în calculatoare ?

Detectivul încuviinţă din cap.

– El şi şefii mei nu-s la fel de destupaţi la minte în privinţa acestei teorii. Ei se uită la mulajul ăsta enorm şi nu înţeleg ce este. I-adevărat, nici eu n-am acceptat imediat realitatea, dar trebuie să facem cunoscut adevărul... şi cât mai repede. Oamenii îl vor accepta dacă-l vor auzi destul de des, şi mai ales de la televizor. Poate că se vor gândi de două ori înainte să se aventureze în păduri.

– Pentru că-i papă bau-bau! pufni Kris.

Mac nu zâmbi.

– Îmi dau seama că ţi se pare o aiureală, dar dovezile sunt prea numeroase ca să fie ignorate. Iar dacă informaţiile astea devin publice, este posibil ca departamentul să fie mai receptiv şi atunci poate că izbutim să oprim creatura asta, ori cel puţin să-i protejăm pe oameni. Deocamdată, departamentul tace chitic în primul rând pentru că nu împărtăşeşte teoria asta. În plus, şefii cred că va râde lumea de ei şi, mai rău, ne vor asedia sute de ţăcăniţi. În privinţa asta s-ar putea să aibă dreptate...

– Aha! exclamă ea sarcastic.

Mac o prinse de antebraţ şi se strădui să fie cât mai convingător.

– Privește situația cu toată seriozitatea. Sunt în joc vieți omenești. În plus, pentru tine ar însemna o exclusivitate extraordinară. Ce zici – te bagi?

Femeia îl privi scrutător în ochi, încercând să descifreze ce era acolo.

– Nu-i o născocire a ta? Chiar crezi că-i ceva real? întrebă ea, părând acum să-l creadă.

– Ce zici – te bagi? repetă el.

– Da, mă bag, aprobă Kris, te cred. Ce-ar trebui să fac?

– Ai putea să-l intervievezi pe antropologul ăla. Este un tip mai retras, dar poate că reușești să-l momești. Există însă alții, oameni de știință și multe persoane care i-au văzut pe hominizi. Nu știu de ce, dar am senzația că el va lovi iarăși.

– „El"?

– Profesorul de la universitate spune că ar fi un mascul.

– Iar șeriful districtului Snohomish păstrează tăcerea. Este o mușamalizare?

– Nu i-aș zice chiar așa, însă i-adevărat, păstrează tăcerea. De fapt, *păstrăm* tăcerea.

– Să fiu sinceră, sperasem c-o să-mi spui că-i vorba despre un ucigaș în serie psihopat.

Mac o privi deschis.

– Crede-mă, este realmente un ucigaș în serie psihopat. Atâta doar că nu-i om.

Reportera își păstră calmul, în timp ce-și plănuia următoarele acțiuni. Mai puse câteva întrebări, apoi se dădu jos din pat și ieși pe hol ca să-și recupereze slipul.

– Trebuie să mă documentez puțin... e ceva cu totul neașteptat. O să mă-ntâlnesc cu directorul știrilor, să vedem cum să procedăm.

– Trebuie să pleci chiar acum? Nu-i nici 4 dimineaţa, făcu Mac bosumflându-se ca un băieţel căruia tocmai i s-a spus să lase joaca şi să vină la masă.

– Da, îmi pare rău, zise Kris trăgându-şi slipul. Până la 9 vreau să examinez subiectul. Apropo, aş putea să-ţi iau un interviu?

Bărbatul se foi.

– Numai dacă informaţiile răsuflă în departament. Că veni vorba, cum o să prezinţi ştirea? O să zici ceva de felul „o sursă din Departamentul Şerifului Snohomish"? Aşa? Nu trebuie să mă implici deloc!

– O să mă gândesc la o soluţie. Oricum, o să protejez secretul nostru.

Kris termină să se îmbrace şi Mac, în pielea goală, o conduse la uşă. Se sărutară şi femeia îl mai mângâie o dată provocator.

– Nu mă incita, rosti el, că o luăm iar de la capăt.

Ea îl sărută scurt şi şopti:

– Armăsarule! Mai vorbim.

Dispăru pe alee, iar Mac închise uşa şi reveni în dormitor, pe neaşteptate nesigur în privinţa deciziei sale. Reportera păruse să-l creadă, dar nu-l mulţumea felul în care reacţionase. Netezi patul şi se strecură sub pătură, sperând să poată dormi două ore.

Kris se aşeză în maşină şi-şi aprinse o ţigară. După aceea se aplecă şi desfăcu microfonul miniatural care era prins de cureaua poşetei. Firul acestuia ducea la un casetofon digital micuţ din poşetă, pe care îl opri. Era mândră de sine, deşi nu tocmai sigură în privinţa datelor pe care le obţinuse. Acum trebuia doar să se gândească în ce fel să joace cărţile pe care le căpătase. Era

furioasă, dar în acelaşi timp încântată. Încântată pentru că avea o înregistrare care se putea dovedi aur curat, dar furioasă că Mac încercase cu atâta convingere să-i vândă povestea aia de căcat, care s-o facă de râsul tuturor. Avea însă să se răzbune într-un fel la care bărbatul nici nu s-ar fi gândit.

Pornind automobilul, se gândi la eroina ei din copilărie şi la felul în care izbutise s-o depăşească de data aceasta. Nancy Drew nu s-ar fi futut niciodată cu un poliţai ca să pună mâna pe un indiciu, fiindcă Nancy Drew n-avea atâta sânge în ea.

41

Când coşmarurile reveniră, erau altfel. Ben vedea acum fiara urmărindu-i pe alţii. Nu-i cunoştea pe oamenii aceia, dar se temea că imaginile nu erau de fapt vise, ci avanpremiere... sau, mai rău, acţiuni reale. Văzu un cuplu de bătrâni şi pe Oh-Mah devorându-i. Imaginile erau atât de oribile, încât îl deşteptară. După aceea dormi neîntors tot restul nopţii şi în cele din urmă se dădu jos din pat pe la ora 6.

În cafeneaua hotelului, bău suc de portocale proaspăt şi răsfoi materialele trimise de nepotul său. Îi atraseră atenţia un articol şi fotografiile copacilor rupţi de pe proprietatea companiei Weyerhaeuser. Ben presupuse că autorul site-ului care le publicase era un localnic.

Ben era un tip de modă veche şi nu avea telefon mobil, aşa că se ridică de la masă şi folosi telefonul de la recepţie. Deşi era dimineaţă, David se sculase. Ben îl rugă

să afle mai multe despre site-ul Web, iar nepotul sau îi promise să investigheze și să-l sune după ce se întorcea de la serviciu.

Bătrânul indian reveni în separeul din cafenea și comandă fulgi de ovăz, alegând în mod prudent să evite specialitatea de ouă cu șuncă. Fu cuprins de dorința bruscă și puternică de a fuma o țigară. Inspiră profund și se concentră să-și alunge nevoia aceea disperată.

Puritate, rosti vocea lui interioară. *Puritate*. El îi dădu ascultare.

Luminile fluorescente din departament ardeau puțin cam prea puternic pentru Mac în dimineața aceea, când intră și se îndreptă direct către automatul pentru cafea. Ca de obicei, cafeaua partenerului său îi aburea pe birou, în vreme ce Carillo folosea toaleta. Mac se simțea amețit de nesomn și își făcea griji că Kris ar fi putut difuza zvonul pe post, fără să-l consulte în prealabil. Se învinovăția pe sine și șampania fiindcă-și dăduse drumul la gură, dar era prea târziu: acum mingea era la reporteră. Habar nu avea în ce fel urma să joace Kris, însă bănuia că ea va deschide o ușă, iar după ce scandalul se domolea, Mac avea să insiste pe lângă șefi să examineze măcar posibilitatea ca răpitorul să nu fie un om.

Carillo apăru și-i aruncă un salut mormăit, apoi se așeză și luă un dosar pe care-l flutură spre Mac.

– Tipu' ăsta, Greenwood, el este – el trebuie să fie. De-abia aștept să-l văd cum reacționează când îl luăm din scurt.

– Nu uita ce-a spus Barkley.

Carillo făcu o grimasă.

– Știu, știu, dar eu zic să-l luăm zdravăn la pulă. E băgat până peste urechi și-ți jur că el îi omoară pe oameni și dă vina pe Bigfoot. Nu-i de căcat? I-ai văzut site-ul?

Mac clătină din cap.

Partenerul lui se aplecă peste birou, surescitat.

– L-am rugat pe-un băiat de-al nostru de la calculatoare să facă niște investigații pe Internet și ne-am ales cu ceva – un site Web pe care tipu' tocmai l-a lansat. N-are numele pe el, da' sursa i-adresa lui de-acasă și administratorul site-ului zice practic că Bigfoot e autorul. Îți vine să crezi, nene, una ca asta? Greenwood trebuie să fie. Cine altul ar putea fi – copiii lui, nevastă-sa? Nici vorbă!

Mac fu surprins.

– Idiotu' dracu', urmă Carillo, face treaba-n locu' nostru. Apropo, el zice că departamentul ascunde probabil dovezi. Știe că de-acum i-am găsit urmele false. Îl sfredeli cu privirea pe Mac. Ce-i cu tine? Arăți ca un căcat.

– Te superi dacă ne-oprim la Taco Time? Trebuie neapărat să mănânc ceva zdravăn, să-mi dea putere după o noapte pierdută.

Carillo holbă ochii și izbucni în râs.

– Tu? Mac Schneider, băiatul cuminte? Noapte pierdută? Să mor eu, frate, ce-ai făcut? Ai dat la buci?

Părea realmente mândru de el și lui Mac îi păru rău că nu-și ținuse gura.

– Nu, zise el, nimic atât de incitant.

Celălalt nu-l credea și ocoli biroul, dorind să afle detalii.

– Haide, tăticu', i-ai pus-o lu' una și nu-i zici și lui nenea Karl, afurisitule! Haide, partenere, bagă și mie. Povestește!

– Nu.

Știa că dacă i-ar fi spus ceva – și nu era deloc genul lui Mac să fie indiscret –, Carillo ar fi putut să iscodească și asta nu putea să aducă decât necazuri. Dacă ar fi descoperit cumva identitatea femeii care împărțise patul cu Mac până acum câteva ore, Carillo ar fi suferit un anevrism și departamentul ar fi izbucnit în combustie spontană.

Resemnat, partenerul lui își agită cafeaua din cană.

– Sugi pula! Să vezi tu dacă-ți mai povestesc ceva despre stripteuzele pe care le regulez. Hai să-i dăm drumul! Dacă vrei să bagi și la jgheab, să nu mai pierdem timpul. O s-ai nevoie de toată energia ca să m-ajuți să-l frigem pe Greenwood ăsta.

Redacția audio a postului era pustie când Kris sosi și-și întinse lucrurile pe masa din spate. Se așeză la consola de montaj, luă caseta ei și o introduse într-un deck DAT, ca s-o copieze pe hard disk. Cu experiența tehnică directă pe care o câștigase din școală și din diversele slujbe avute, rearanjarea conținutului casetei avea să fie floare la ureche. În timp ce copia caseta și își nota timpi și lungimi, un zănatic din redacție, cu barbă zbârlită, păr lung, unsuros și ochelari cu rame groase, își vârî capul înăuntru.

– Bună, Kris, care-i duma? Ai nevoie de-ajutor?

Femeia nu ridică ochii, dând impresia că era în largul ei.

– Nu.

– Să știi vă nu-i nicio problemă dacă...

– Ți se pare c-aș avea nevoie de-ajutor, cap-de-miel?

– Ah, nu... scuze...

Bărbatul ieși. Lui Kris nu-i plăcea când oamenii se purtau prea familiar. Doar pentru că ea apărea la televizor nu era o scuză pentru a se comporta ca și cum o cunoșteau.

Până la ora 10, Milt Nelms era gata să-i telefoneze lui Russ Tardif. Vacanța de două săptămâni a acestuia se terminase și el ar fi trebuit să-și ponteze cartela și să fie la freza cu comandă numerică nu mai târziu de 7.05. Russ nu întârzia niciodată și asta îl irita și mai mult pe Milt. Limba roșie a secundelor își bătea jos de el, rotindu-se pe cadranul ceasului mural din birouașul lui strâmt de deasupra fabricii Boeing din Everett. În dimineața aceea, marea decizie a lui Milt fusese de a hotărî când să telefoneze. Dacă aștepta până la amiază, Russ n-ar mai fi avut nicio scuză. Oricât de grele ar fi fost condițiile de trafic, ar fi trebuit să sune și să-și anunțe șeful că întârzia.

Și oricum ce fel de trafic putea să fie între locuința lui și fabrică? Auzise că Russ trăia la mama dracului, în extremitatea estică a districtului, dar același lucru era valabil pentru mulți muncitori din fabrica Boeing, care ajungeau totuși la timp. Milt decise să aștepte până la amiază, după care singurul lucru care-l mai putea salva pe Russ era să fi fost mort și-ngropat.

La ora 11, Kris aprecie că reușise să creeze o capodoperă. Montajul ei era perfect. Fusese nevoită să mai înregistreze întrebări suplimentare, dar se pricepea destul la acustică pentru ca vocea din cabina audio să semene perfect cu cea din dormitorul lui Mac. Totodată era curioasă în privința bărbatului amintit de detectiv – Ty Greenwood. Trebuia să se documenteze în privința lui, deși Mac era convins că nu era implicat. Poate că gluma proastă a detectivului n-o apropiase de descoperirea ucigașului, dar cel puțin avea să mai înlăture ceva din presiunea la care era supusă și în același timp să-și sporească credibilitatea. Își scrise pe un bilet autoadeziv să se intereseze de

Greenwood. În timp ce își examina însemnările, apăru prezentatorul Jerry Vance.

– Ai venit devreme azi, remarcă el.

– Și tu ai venit devreme. De ce?

– E ședință cu toți prezentatorii. Ni s-au refăcut niște decoruri și translații muzicale și trebuie să le aprobăm. Ai vreo știre?

– Da, ceva ce-o să-ți dau pentru ora 17. E tare de tot!

– Ce anume?

– O informație care confirmă existența ucigașului semnalat de mine. Direct de la poliție. O înregistrare cu un detectiv din Departamentul Șerifului, care povestește totul. În rest, nu-i mare lucru, adăugă ea satisfăcută.

– Ei, pe dracu'..., șuieră Jerry. E autentică?

– Bineînțeles. Și e bubuitoare.

– Când pot s-o aud?

– La ora 17.

Jerry o privi sceptic.

– Doug a aprobat-o?

– O s-o aprobe. Te dă cu roțile-n sus și confirmă c-am avut dreptate de la-nceput.

– Sper, rosti Jerry îndepărtându-se. Să-l anunți însă pe directorul știrilor. Din timp...

Simțindu-se atotputernică, Kris își aprinse o țigară și-și spuse: *Îl fut pe oricine-mi zice să n-o difuzez. Când o să iasă pe post, nimeni n-o să mă mai poată atinge nici c-un deget.* Inhală un fum prelung și satisfăcător, apoi suflă spre tavanul redacției. Ea cunoștea un amănunt de care Jerry n-avea habar: directorul știrilor, Doug Gautier, urma să lipsească toată ziua, deoarece participa la o masă rotundă mass-media în Tacoma, iar înregistrarea ei avea să fie deja difuzată la știrile de la orele 17 și 18, înainte ca el să fi aflat.

42

După ce opriră pentru ca Mac să-şi ia două *burrito* bine prăjite, detectivii porniră către locuinţa lui Tyler Greenwood.

– Cum a zis şefu', rosti Carillo şi se încruntă nerăbdător, ia să-i frecăm niţel ridichea lu' lăbarul ăsta!

– Tu crezi realmente că-i implicat? întrebă Mac.

– Haide, Mac, ce naiba – ajunge să pui lucrurile cap la cap. Cine are de plătit o datorie? Cui i-ar plăcea să dea vina pe Bigfoot pentru problemele lui? Un tip ca ăsta e exact genul de dement care i-ar fi ucis pe oamenii ăia şi dup-aia ar fi lăsat urme false ca să se pară c-a făcut-o duşmanul lui cel mai mare. Carillo chicoti. Îţi spun eu: tipu' crede că Bigfoot există. E dus rău cu minţile!

Mac strânse din umeri. Poate că dorea ca partenerul lui să aibă dreptate.

Deşi de la şosea nu puteau zări casa, iar pe cutia poştală mare şi verde nu figura niciun nume, Mac confirmă că, potrivit adresei din dosar, aceea era reşedinţa Greenwood. De cealaltă parte a şoselei, din pădure, se auzi ca un claxonat straniu, răguşit.

– Ce pizda mă-sii-i e asta? făcu Carillo şi coborî geamul, încercând să identifice zgomotul.

– Pare a fi un emu, zise Mac, ca întotdeauna un izvor de informaţii.

– Bine, bine, m-am predat. Ce-i aia „emu"?

– O pasăre originară din Australia.

– Gălăgioasă...

– Pe cât de gălăgioasă, pe atât de înaltă.

Carillo fu impresionat.

– Să mori tu? Atunci i-o pasăre al naibii de mare, rosti el și viră pe drumul de acces pavat cu lespezi.

Când clădirea întinsă și maiestuoasă le apăru în față, bărbații făcură ochii mari. Carillo fluieră încetișor.

– Băi, să-mi bag pula!

Oboseala lui Mac se adăuga emoțiilor, provocându-i o ușoară iritare generală. Iar iritarea aceasta față de Ty Greenwood – cu toate că nu-l întâlnise niciodată pe bărbat – se acumulase direct proporțional cu propriul său insucces de a anunța ceea ce el considera a fi adevărul. Mac își derula întruna în minte întâlnirea cu creatura și analiza informațiile de care deținea, dar deocamdată nu ajunsese la certitudinea care să-l împingă până-n pânzele albe. Ca pe Ty Greenwood... Indiferent dacă Greenwood văzuse cu adevărat sau nu hominidul în Idaho și dacă el îl urmărise așa cum declarase, Mac detesta felul în care individul se adresase mass-media fără să aibă aparent niciun fel de îndoieli. Era furios pe Ty Greenwood, deoarece el nu putea pur și simplu să dea dovadă de un asemenea curaj.

Carillo continua să examineze reședința enormă.

– Cât crezi că valorează asta? Trei milioane? Patru?

Mac strânse din umeri.

– Nu-s agent imobiliar.

Își dădea seama că partenerul lui avea din capul locului o problemă cu Greenwood. Karl Carillo nutrea un dezgust irascibil față de bogătași. În tinerețe se înrolase în armată, iar ulterior devenise polițist, dar când viața îl învățase că de fapt nu dispunea de puterea la care sperase, el devenise caustic față de oamenii cu bani. Mac bănuia că, cu cât înainta în vârstă, Carillo avea să

fie tot mai coleric de fiecare dată când întâlnea pe cineva cu un portofel bine garnisit.

Opriră mașina și Carillo scoase cheia din contact, după care își scoase Beretta din toc. Verifică dacă avea glonț băgat pe țeavă în revolverul calibrul 9 mm.

– Ce-i? îl privi Mac. Crezi că s-ar putea să încerce să ne omoare?

– Ești obosit de-astă noapte, rânji Carillo superior. Dac-ai uitat, este un tip suspectat de patru crime posibile. Trezirea!

Coborâră din mașină și se apropiară de ușile sculptate manual și având vitralii rafinate. Carillo apăsă butonul soneriei și se retrase un pas, admirându-le.

– În Shilshole, i-un restaurant... am uitat cum îi zice. Am dus-o acolo pe Kelly pentru aniversarea noastră. Avea niște uși exact la fel.

După câteva clipe, în pragul ușii apăru o roșcată înaltă și drăguță, cu un aer străin.

– Doamna Greenwood? întrebă Carillo.

– Nu, eu sunt Greta, bona familiei Greenwood. Cu ce vă pot ajuta?

– Suntem de la Departamentul Șerifului districtului Snohomish. Am dori să stăm de vorbă cu domnul Greenwood.

Greta îi invită înăuntru și cei doi așteptară în vestibul, în timp ce fata îl chema pe Ty Greenwood.

Carillo examină plafonul îndepărtat.

– Holul ăsta-i la fel de mare ca cinematograful la care mă duc eu cu puștii.

Mac simți că era vorba despre o avere mare și de proveniență relativ recentă, nu moștenită. După câteva secunde, pe holul cu dale de travertin apăru un bărbat înalt,

în blugi și cămașă de bumbac, al cărui aspect tineresc era accentuat de părul nisipiu destul de lung. Mac citi instantaneu pe fața aceea impasibilă, dar obosită, că aparținea unui om care purta o povară. Era posibil ca el să fi ucis persoanele dispărute? Ty întinse mâna, dar niciunul dintre detectivi nu i-o strânse.

– Eu sunt Ty Greenwood. Cu ce vă pot ajuta?

Mac detectă o urmă de accent din sud.

– Sunt detectivul Carillo și dânsul este detectivul Schneider. De la Departamentul Șerifului.

Ty le făcu semn către living, iar Carillo scoase un carneţel.

– Investigăm dispariția câtorva bărbați, continuă el când intrară în living, iar dumneata te-ai interesat de soarta lor. Ce legătură ai cu ei?

– Eram doar curios. Asta ar fi vreo problemă?

– Da, ar fi. Antagonismul lui Carillo ieșea la suprafață. Mai ales când hărțuiești familiile unor posibile victime. Lucrezi pentru Serviciul Forestier, da?

– Am lucrat până recent.

– A, da? Nu poți să stai mult timp într-o slujbă, așa-i? Ty nu apucă să-i răspundă la sarcasm, deoarece Carillo urmă imediat: În calitate de angajat al Serviciului Forestier, ai acționat în afara oricărei calități oficiale atunci când te-ai folosit de uniformă pentru a obține acces la informațiile deținute de ziarul local.

– Uniforma mea n-are nicio legătură cu faptul că ziarul mi-a oferit informațiile respective, minți Ty fără să clipească.

Carillo știa însă mai bine.

– Nu și potrivit directorului ziarului, rosti el și căută o pagină din carneţel pentru a confirma minciuna lui Ty.

El a declarat că te-ai prezentat ca angajat al Serviciului Forestier care investighează dispariții. Interesant este că i-ai spus asta la numai câteva ore după ce doi avocați au dispărut în munți la nici treizeci de kilometri de locuința dumitale. Iar la momentul respectiv, unica informație pe care ar fi putut-o deține publicul era că un singur individ, un pădurar, fusese declarat dispărut. Din câte se știa, avocații nici măcar nu dispăruseră. Prin urmare, cum ai știut dumneata?

– N-am știut, a fost o pură întâmplare că...

Carillo răsfoi altă pagină din carnețel și-l întrerupse:

– Știm de asemenea că noaptea trecută ai fost arestat pentru violarea proprietății domnului Donald R. Allison. Explică-ne ce dracu' a fost aia!

Mac își spuse că partenerul lui se implicase prea mult emoțional. El unul prefera întotdeauna ca mai întâi să evalueze un suspect, ba chiar să dezvolte o relație înainte de a-l ataca. În felul acela avea o șansă mai bună de a-l „citi" și simultan de a-i conferi o falsă și liniștitoare senzație de securitate. Iar dacă suspectul ascundea ceva, senzația respectivă îl făcea adesea să facă greșeli.

– Mă plimbam și m-am rătăcit, răspunse Ty. Am intrat din greșeală pe domeniul respectiv. O simplă greșeală. Am fost arestat pentru că acolo avusese loc anterior un act de vandalism, iar Allison și polițiștii erau iritați. N-a fost cine știe ce.

Carillo își verifică însemnările.

– Minți! Allison avea motive perfect întemeiate să fie iritat. Ne-a declarat că mai fuseseși o dată acolo și-ți ceruse să pleci.

Înainte ca Ty să poată răspunde, Carillo schimbă vitezele.

– Unde ai fost în dimineaţa de 21, într-o sâmbătă? Şi în marţea anterioară?

Ty era furios pe sine pentru că se lăsase prins cu minciuna. Nu-i plăcea atitudinea lui Carillo şi înţelegea că aceasta nu era o vizită obişnuită. Detectivii păreau că se află în căutare orbească de suspecţi, iar comportamentul lui le oferise destule motive pentru suspiciuni.

– Sâmbătă dimineaţă am fost acasă, minţi din nou nevăzând alternativă.

Cum ar fi putut să le explice că era beat mort şi gonea cu maşina, încercând să se sinucidă? Ronnie şi copiii dormiseră şi nici nu avuseseră habar de absenţa lui.

– Are cine confirma? întrebă Mac.

– Da, soţia şi copiii mei erau aici.

– Bona poate confirma? întrebă imediat Carillo.

– Pe atunci nu era angajată la noi.

– Foarte convenabil, comentă Mac. Dar marţi?

– Probabil c-am fost la slujbă.

– La Serviciul Forestier? întrebă Carillo.

– Da...

– De asemenea convenabil că nu mai eşti angajat acolo. Însă o să verificăm pontajul. Carillo privi pe îndelete în jur. Da' văd că se câştiga frumuşel la Serviciul Forestier, nu? Ce dracu', Mac, ce facem noi, alergăm după ucigaşi nevăzuţi pentru mărunţiş? Ar trebui să tăiem şi noi ramuri pentru milioane de dolari.

– Nu mai lucrez acolo, ripostă calm Ty, dar pentru a răspunde insinuării dumitale, anterior am lucrat în alt domeniu. Unul în care se câştiga ceva mai bine.

– Exact cum ziceam: nu poţi rămâne mult timp într-o slujbă, este? Care era celălalt domeniu?

Ty ignoră beligeranţa detectivului.

– Calculatoare. Software.

– De ce-ai plecat? insistă Carillo. Te-au concediat?

– Nu, am plecat singur.

– Serios? Bigfoot a fost promovat în locul dumitale și-ai demisionat în semn de protest?

Ty îl fixă cu privirea și-și stăpâni nervii.

– De asta sunteți aici, ca să faceți glume proaste? Dacă mi-ați acorda câteva minute ca să vă explic niște lucruri, cred că aș putea să vă conving că Bigfoot n-ar fi decât o glumă.

Carillo nu-și desprinse ochii din ai săi.

– De ce ți-ai părăsit slujba?

– Au existat diverse motive. Stresul muncii...

Lui Carillo îi venea să scuture din cap, dezgustat. *Ce mă abureşte cu stresul? Cu tot mălaiul ăsta pe care-l are? Habar n-are ce-nseamnă ăla stres!*

Pe de altă parte, Mac vedea în fața lui un bărbat epuizat. În ciuda chipului lipsit de riduri al lui Ty Greenwood, întrezărea un suflet asediat de prea puțin somn și de prea multă băutură. Detectivul îi putea citi destul de bine pe oameni și-l recunoștea pe unul disperat. *Să fie totuși într-atât de disperat încât să ucidă? Să plătească pe altcineva s-o facă?*

Ty se răsuci.

– Am ceva care s-ar putea să vă ajute. Stați puțin, mă-ntorc imediat.

Părăsi livingul.

Carillo îl privi pe Mac și indică în direcția lui Ty.

– Nu-l pot suferi pe pulărăul ăsta îngâmfat. Aici e ceva-n neregulă. Nu-l las să-mi scape din ochi.

Ieși după el.

În cabinetul său, Ty deschise un sertar și scotoci prin fotografiile cu copaci rupți. Urmat îndeaproape de Mac, Carillo pătrunse brusc, făcându-l să tresară.

– Greenwood! strigă detectivul scoţându-şi arma. Înapoi! Mâinile la vedere!

Şocat, Ty se conformă imediat. Lui Mac i se păru că partenerul său exagerase şi-şi aminti sfatul lui Barkley de a fi atenţi, mai ales în preajma unui individ care ar fi putut să angajeze o întreagă firmă de avocatură pentru a deschide un proces de hărţuire.

Se întinse către braţul în care Carillo ţinea pistolul.

– Karl, nu cred că-i...

– Ce pizda mă-sii făceai în sertarul ăla? lătră Carillo.

Ty îl privi deschis.

– Încercam să v-ajut. Am...

– Lasă-mă cu-ajutatul, prietene! Răspunde la...

– Uită-te şi singur, răspunse Ty şi făcu prudent un pas în spate.

Carillo îşi vârî arma în toc, trecu pe lângă el şi privi în sertar. Erau fotografii color tipărite la imprimantă.

– Ce-s căcaturile-astea? întrebă el.

– Copaci rupţi. I-am fotografiat pe drumul pe care a fost găsită camioneta lui Joe Wylie. Am dat peste un raport intern al companiei Weyerhaeuser care sugera ca furtuna să fie considerată oficial cauza distrugerilor. Este probabil vorba despre birocraţi care dau pur şi simplu un răspuns care să liniştească spiritele, dar este posibil ca ei să ascundă ceva.

Carillo auzise despre copacii rupţi, dar i se păruseră lipsiţi de importanţă. Din punctul lui de vedere, o furtună nu avea nici cea mai mică legătură cu dispariţiile. *Greenwood încearcă să ne deruteze şi să ne trimită într-o direcţie greşită.*

Ty indică fotografiile.

– Dacă-mi permiteți să vă explic, mulți antropologi spun că o creatură ca Bigfoot, dacă ar exista cu-adevărat, și-ar marca teritoriul prin...

– Termină cu aiurelile cu Bigfoot, mârâi Carillo și ridică fotografiile.

În timpul schimbului de replici, Mac urmărise atent chipul lui Ty. *Resemnare? Frustrare?*

Ty se așeză pe un bufet scund.

– Uitați cum stă treaba: am văzut o sumedenie de copaci rupți la o înălțime mai mare decât a noastră. Unii erau rupți chiar mai sus. Puteți explica asta?

– Nu. Și ce dacă? făcu Carillo iritat.

– Crezusem efectiv că fotografiile pot fi utile.

– Nu sunt, zise Carillo și le aruncă pe podea.

Mac ar fi dorit să fi privit cu mai multă atenție copacii rupți, dar nu voia să ridice pozele și să strice astfel rolul polițistului rău jucat de partenerul lui. Se uită pe birou și bufet și recunoscu unele dintre cărțile și materialele de pe Internet din căutarea pe care o întreprinsese el însuși în bibliotecă. Ridică apoi privirea, întâlni ochii lui Ty și o înțelegere fulgerătoare trecu de la unul la celălalt. După aceea detectivul își înăspri repede căutătura și-l ignoră pe Ty.

Carillo examina de asemenea biroul și pereții.

– Obsedat de Bigfoot, așa-i?

– Bigfoot există, răspunse Ty.

Carillo râse disprețuitor și se întoarse către Mac pentru susținere. Partenerul lui încuviință impasibil.

– Ia zi, Greenwood, unde-s tălpile-alea cu care-ai lăsat urmele false? Ni le dai de bună voie sau trebuie să mă-ntorc cu un mandat de percheziție?

Au urme de tălpi. Vestea aceea era bună pentru Ty.

– Câte urme ați găsit?

– Tu câte-ai făcut? Haide, prostovane, ușurează-ți situația și spune-ne unde-s cadavrele.

– Ai pornit într-o direcție greșită, rosti Ty.

Se uită la celălalt detectiv. În ochii lui zărise o scânteie de recunoaștere și știa că acela nu vedea lucrurile la fel ca partenerul său.

Privirea lui îl stingheri pe Mac.

– Domnule Greenwood, îți mulțumim pentru discuție, concluzionă el și porni spre ușă. Păstrăm legătura.

Carillo era pregătit să mai scuipe venin, însă vedea că nu aveau nimic concret și că trebuiau să caute alte piste. Se întoarse ca să plece.

– O să mă-ntorc c-un mandat, Greenwood. Poți să fii sigur!

În automobil, Carillo răsuci nervos cheia în contact.

– Futu-l în cur de găozar bogat! Dacă n-a făcut-o el personal, știe cine-i autorul, pentru că el l-a angajat!

– Poate, comentă Mac distant, privind către casă.

– Poate? Ce pizda mă-sii, poate c-a făcut-o chiar el, mârâi Carillo furios.

Mac oftă.

– Indiferent cine a făcut-o, trebuie să rezolvăm cazul până nu mai dispare altcineva.

43

Carillo insistă pentru încă o discuție, asociată celei anterioare, și, cu toate că nu credea că le-ar fi putut oferi ceva material, Mac își ținu gura. Peste treizeci de minute

intrau pe drumul de acces privat al Corporaţiei Digiware Microsystems, unde Veronica Greenwood era vicepreşedinte. Situat în Redmond, pe un teren de un hectar şi jumătate acoperit de vegetaţie, campusul de înaltă tehnologie contopea betonul, cedrii şi pământul într-un tribut adus arhitecturii ecologice ultramoderne. Carillo îl detestă de cum îl văzu.

– Parcă s-ar scufunda-n pământ în pizda mă-sii, comentă el.

– De acord, dar este foarte eficient din punct de vedere energetic, replică Mac care era încântat să zgândărească ocazional vreunul dintre subiectele sensibile ale troglodítului său partener.

Carillo îi ura pe nevolnicii care îşi făceau griji despre irosirea energiei şi protejarea balenelor şi bufniţelor, despre cantitatea de mercur din peşti şi reciclarea căcaturilor de cutii de bere. El nu avea decât treizeci şi trei de ani, dar susceptibilităţile îi erau instalate confortabil în secolul al XII-lea.

O tânără şi expansivă entuziastă a epocii calculatoarelor îi conduse în secretariatul biroului Veronicăi Greenwood, unde le oferi să aleagă între apă plată, apă minerală, cafea Starbucks şi suc proaspăt preparat. Mac ceru o apă. Când fură introduşi în biroul lui Ronnie, femeia traversă încăperea mare şi-i salută.

Carillo trecu direct la subiect.

– Doamnă Greenwood, credem că soţul dumitale are unele informaţii despre dispariţiile din ultima vreme. Vrem să-ţi punem câteva întrebări.

Ronnie fusese îngrozită de recenta arestare a lui Ty, dar bănuise că fusese pur şi simplu o curiozitate nevinovată din partea sa. Văzuse toate materialele pe care el le

prinsese de pereții cabinetului, însă nu comentase, apreciind că era mai bine ca el să fie deschis cu subiectul care-l frământa, decât să-l ascundă. Însă când detectivul mai scund și mai masiv, tuns scurt și cu mustață, începu să vorbească despre presupusul interes al Ty față de persoanele dispărute, simți cum i se învăpăiază fața. Genunchii i se înmuiară brusc și simți nevoia să se așeze.

Un detectiv o întrebă despre o sâmbătă anume și, îndemnată ușor-ușor, Ronnie recunoscu că Ty se sculase foarte devreme, plecase cu mașina și mai târziu păruse mahmur. Ei se interesară și despre comportamentul lui în alte zile, dar toate întrebările și răspunsurile se contopiră. Credința femeii că cine n-are nimic de ascuns nu ascunde nimic părea acum spulberată de sugestiile polițiștilor.

– Spuneți că ar putea fi implicat... În ce fel? întrebă ea.

– Încă nu știm, doamnă, răspunse Carillo. Îl privi pe Mac, apoi reveni către ea. Ai văzut vreodată... ă-ă-ă, nu știu exact cum să spun... Niște picioare mari? Niște tălpici, care ar putea fi prinse pe pantofi și cu care s-ar putea lăsa urme ca ale lui...

Detectivul ezită și Ronnie clătină încet din cap, iar Mac îi auzi epuizarea din glas.

– Ca ale lui Bigfoot...

– Exact, încuviință Carillo. Soțul dumitale are așa ceva?

Ronnie nu știa ce încercau să sugereze bărbații aceștia, însă împinseseră lucrurile prea departe.

– Poate că soțul meu este într-adevăr oarecum excentric, dar nu umblă de colo-colo pentru a lăsa urme false. Nu, nu are așa ceva. Are mulajele din ghips ale unor urme despre care afirmă că sunt reale, dar aceea este părerea lui, nu a mea. Nu el a lăsat urmele acelea.

Tensiunea din încăpere fu destrămată de glasul secretarei care răsună din interfon:

– Ronnie? Teleconferința cu Fujioka Electronics este gata să înceapă. Lumea te așteaptă.

Femeia îi conduse pe detectivi spre ușă, simțindu-se zguduită, însă căutând să-și camufleze sentimentele.

– Îmi pare rău, dar asta-i tot ce știu. Acum trebuie să particip la o videoconferință.

Carillo îi întinse o carte de vizită. Mac simți că partenerul lui fusese extrem de amabil, însă așa se purta el de fiecare dată când avea de-a face cu o femeie atrăgătoare.

După ce ieșiră din clădire și din raza auditivă a personalului, Carillo îl pocni pe Mac pe umăr și șopti:

– Ce ți-am zis? Nenorocitul ăla minte! Nu numai c-a mințit despre Allison, da' până și nevastă-sa l-a dat în gât că-n sâmbăta aia n-a fost de dimineață acasă. Nimeni nu știe unde era Greenwood când au dispărut avocații.

Mac se îndoia în privința conexiunii respective.

– A plecat să se plimbe la 3 noaptea și s-a-ntors la 7. Nu cred c-a avut destul timp...

– Sunt totuși patru ore. Și să te plimbi la 3 noaptea? Mă lași? Avocații au dispărut după ora 5 dimineața. Nimeni nu i-a mai văzut din clipa aceea. Și-nc-o chestie: el are tălpile-alea dosite pe-undeva. Nevastă-sa nu-i implicată, da' el le are – sigur! O să cer un mandat.

Mac nu era convins că Greenwood era suspectul pe care-l căutau, însă era de acord să-l lase pe Carillo să-l mai frece nițel, cu mandatul de percheziție. În felul acesta mai câștiga el însuși ceva timp ca să găsească ceva real.

Detectivii reveniră la departament la ora 16.45. Mac parcurse grăbit mesajele primite, își luă niște hârtii și

plecă. Stors după noaptea trecută, îl anunţă pe Carillo că se ducea acasă. După ce se urcă la volan, îşi puse un CD cu Pat Metheny şi începu să se relaxeze. Încercă să-şi alunge din minte problemele curente şi se concentră spre regăsirea capacităţii de focalizare. Planul lui era să tragă un pui de somn, să facă duş şi după aceea să citească ceva. La primul semafor îşi închise pagerul şi telefonul mobil.

Cu câteva minute înainte de ştirile de la ora 17, un sunetist îi fixă lui Kris microfonul-lavalieră şi ea se aşeză la capătul mesei din studioul ştirilor, astfel încât să nu intre în cadrul de transmisie. Aranjat impecabil, Jerry Vance îşi făcea ultimele însemnări, iar o asistentă de machiaj retuşa machiajul lui Trish. Kris îşi examina grăbită foaia cu notiţe, când Jerry o atinse uşor pe braţ.

– Aş fi preferat să fi putut lămuri asta cu Doug... Oricum, baftă!

Tonul lui fals liniştitor suna de parcă s-ar fi adresat unui condamnat. Kris se sili să zâmbească şi se întrebă din nou, în treacăt, cum avea să scape de el. Se simţea foarte puternică. *Da, cap-de-miel, tu eşti următorul!* Surâse larg când auzi semnalul muzical al ştirilor. *Recolta de cereale se îndreaptă spre un record.*

44

Mac intră în apartament, ignoră ledul pâlpâitor al robotului telefonic, îi reduse volumul şi decuplă soneria telefonului. După aceea îşi azvârli cât colo haina, pantofii şi pantalonii şi căzu de-a latul patului. În următoarele

trei ore, în vreme ce dormea neîntors, primi paisprezece mesaje pe pager şi robotul telefonic înregistră alte zece apeluri.

Pentru Ben devenise un obicei să urmărească ştirile locale, sperând să obţină şi alte indicii. În clipa când începură ştirile de la ora 17, sună telefonul. Era David.

– Am nişte informaţii despre omul tău, cel cu site-ul. Nişte chestii interesante... În plus am descoperit că hotelul tău are fax şi ţi le-am trimis acolo.

– Mulţumesc. Ce-ai aflat?

– S-ar putea să te intereseze să te-nâlneşti cu el. A trebuit să mă joc niţel de-a hackerul, dar i-am găsit adresa. În mod clar, el caută ceea ce cauţi şi tu. Cu vreo doi ani în urmă, a renunţat, însă acum se pare că a reînceput. Auzi, eşti sigur că n-ai nevoie de nimic? Eşti la numai patruzeci de minute de noi şi...

– Nu, David, mulţumesc, îl întrerupse bătrânul, dar n-am nevoie de nimic. Mi-ai fost de un ajutor imens.

– Bine. Succes, unchiule!

– Mulţumesc.

La recepţie, Ben căpătă un teanc de pagini de fax. În drum spre camera sa, fu atât de absorbit de ceea ce citea, încât se lovi de un arbust aflat într-un ghiveci mare, atrăgându-şi chicotelile unui cuplu care aştepta în faţa restaurantului. Ben râse şi el, ştiind că-l recunoscuseră.

– M-a lovit intenţionat, nu? glumi el.

Râseră din nou împreună.

Ty ar fi fost foarte interesat de conţinutul ştirilor de la ora 17, dar părăsise locuinţa fix la 16.30, îmbrăcat în uniforma Serviciului Forestier. Procedase aşa din ziua în care

demisionase. În fiecare seară, aștepta până ce Ronnie ajungea acasă, după care apărea și el, ca și cum totul ar fi fost perfect normal. În zilele în care știa că ea va întârzia, venea acasă, își schimba hainele și se ocupa de copii. După sosirea lui Ronnie, evita cu grijă orice discuții despre activitățile lui la slujbă, nedorind să exagereze cu minciunile. Cea mai bună ocazie a lui din ultimii trei ani se găsea acum la doar o aruncătură de băț și de data asta nu putea s-o rateze.

Luase câteva pastile de Oxy înainte de a pleca. „Câteva" însemna trei sau patru, ceea ce era de două–trei ori mai mult decât i se prescrisese, dar, ce naiba!, îl ajutau. O pastilă era în regulă, două erau bine, trei și mai bine, iar patru – la naiba! – patru erau de-a dreptul minunat! În clipa aceea se simțea fericit, dar în același timp îl încerca o teamă îndepărtată, deoarece știa că va urma o prăbușire. Alungă însă din minte viitorul acela sumbru, când ajunse la furnizorul local de materiale de construcție. Coborî din camionetă și decise ca în următoarea oră să se plimbe printre rafturi, încercând să-și adune gândurile și să stabilească strategia următoarei sale acțiuni.

Interogatoriul la care-l supuseseră polițiștii în cursul dimineții îl iritase, dar totodată îi dăduse energie. Era mulțumit că Ronnie nu știa nimic despre vizita poliției. Hotărî să-i spună că demisionase și că intenționa să-și dedice tot timpul proiectului său. *Creatura este atât de aproape... practic în curtea mea. Ronnie trebuie să-nțeleagă.*

Pe Susan Hunter o îngrijora și o alarma faptul că părinții ei nu-i răspunseseră la cele opt apeluri telefonice efectuate între orele 7.30 și 20.30. Mai mult decât ceilalți trei frați ai ei, Susan era foarte apropiată de părinți, Burt

și Ada Krinkel. Știa că erau tipicari și că nu se aventurau nicăieri fără o planificare făcută cu minimum două luni înainte și după ce dădeau sfoară în toată țara. Anul trecut, pentru un drum banal până în Arizona, Burt pusese la punct detaliile cu șase luni înainte.

Susan nu putea înțelege de ce nu-i răspundeau la telefon. Centralista îi confirmase că linia funcționa, ceea ce-i alimentă și mai mult temerile. Ea locuia pe insula Mercer, cu soțul și cei doi copii. „Insula", cum îi spuneau localnicii, era o enclavă bogat împădurită, cu case ultramoderne, la șaizeci și cinci de kilometri de casa părinților ei. Soțul lui Susan îi spusese să nu-și mai facă atâtea griji, dar femeia simțea instinctiv că se întâmplase ceva rău.

Ideea de a pleca până acolo fu respinsă, când soțul îi atrase atenția că era aproape ora 21. O sfătui să se ducă dimineață, dacă până atunci tot nu reușea să ia legătura telefonic. Susan coborî la lac, se așeză pe ponton și-și aprinse o țigară, așa cum făcea de câte ori era stresată. Nu voia să afle copiii că fumează, însă ei erau perfect conștienți de asta. Suflând un nor mare de fum, Susan hotărî să telefoneze dimineață la 4.30, ora la care tatăl ei obișnuia să se scoale.

Mașina lui Ronnie intră pe drumul de acces spre casă la 21.45. Ocupată să finalizeze proiectele ce trebuiau predate înainte de Crăciun, avusese o zi foarte lungă, pe care vizita polițiștilor n-o ușurase defel. Mâncase la birou, așa că, după ce-și schimbă hainele, își prepară un ceai și merse la cabinetul lui Ty. Valul de energie care o purtase prin activitățile zilei n-o părăsise complet și decisese că ar fi fost mai bine să-l folosească pentru a pune lucrurile la punct. Ciocăni la ușă, apoi intră.

– Bună, rosti ea traversând încăperea și sărutându-și soțul.

– Bună, răspunse Ty ieșind iute de pe site-ul său. Ai avut o zi lungă azi.

Ronnie încuviință și se așeză pe un colț al biroului.

– Da. Ty, azi a venit poliția la mine la firmă.

Chipul bărbatului încremeni și se goli de sânge. Ronnie văzu efectul limpede al cuvintelor ei și urmă:

– Ai dat de bucluc. Poliția crede că ești implicat în dispariţiile alea.

El deschise gura, însă femeia ridică un braţ.

– Nu, ascultă-mă! Eu știu că nu ești implicat. Se opri și-l cercetă cu atenţie. Așa-i?

Ty clipi surprins și Ronnie flutură din mână.

– Trebuia să te-ntreb. Când se ajunge la subiectul ăsta, ești pur și simplu alt om.

– Dumnezeule, murmură bărbatul umezindu-și buzele. Până și tu? Tu...

– Ascultă-mă! ridică ea vocea, silindu-l să tacă. Știu că n-ai nicio legătură cu astea, dar m-am gândit că poate ai vreo idee despre ce se-ntâmplă.

– Să știi că am.

– Bine, oftă Ronnie, știu, așa-i. Lucrurile au scăpat din nou de sub control. De data asta însă știacheta s-a ridicat. Nu-mi pasă ce faci sau cum faci, dar trebuie s-abandonezi obsesia asta. Du-te la un terapeut. Dacă vrei, vin împreună cu tine. Ty, Crăciunul este peste zece zile. Vreau ca tu să fii aici, alături de noi, și să-l sărbătorim împreună.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că pun zdravăn piciorul în prag. Renunţi... sau pleci de-aici! Ronnie porni către ușă, apoi se

întoarse. Te iubesc, dar trebuie să-mi protejez familia, și pe tine, dacă tu nu vrei s-o faci. Asta-i decizia mea, dar alegerea îți aparține.

45

Un duș fierbinte îl revigoră pe Mac. Îmbrăcă un trening curat, puse paste într-un vas, adăugă legume și-l băgă la microunde. La puțin timp după ora 22 decise să-și verifice mesajele primite. Contorul digital al pagerului său părea să se fi defectat; nici în ziua lui cea mai aglomerată nu primise atâtea mesaje. Însă nivelul similar de activitate pe robotul telefonic îi aduse un ghem în măruntaie, deoarece îi confirma că ceva era foarte în neregulă. Atât de multe mesaje nu puteau fi un semn bun. Fie că prietenii îl sunau ca să-l anunțe că un asteroid se apropia de Pământ... fie ceva și mai rău. Primul lui gând se îndreptă către Kris. Apăsă butonul de redare al robotului. Primul mesaj era de la Carillo care spunea că auzise că „parașuta aia de la Canalul 7 a deschis iarăși cazul".

Mac îngheță, confirmându-i-se cele mai negre bănuieli.

După aceea sunase șeful lui, care întrebase: „Tu erai pe banda aia?" Alt apel al unui prieten întreba același lucru. Apoi revenise Carillo. „Salut, frate, rostise el cu glas circumspect, ce pizda mă-sii e zvonul ăla că tu i-ai fi spus parașutei că noi știm cine-i ucigașul? Nu cred c-ai fost în stare să vorbești cu ea. Cred că-s numai rahaturi. Dă-mi un telefon."

Mac simți că-i venea să verse. Nu trebuia să vadă reportajul lui Kris – care avea să fie redifuzat în mai

puțin de o oră – ca să înțeleagă ce făcuse reportera. Pe de altă parte, trebuia să-l vizioneze ca să afle proporțiile dezastrului. După altă duzină de mesaje, care variau de la felicitări la derută completă, ultimul era chiar de la șeriful Barkley.

„Schneider? Să vii la 7. Vreau să vorbesc cu tine."

Bărbatul se lăsă să cadă într-un scaun, în timp ce robotul telefonic rederulă următoarele două minute. Kris i-o trăsese. Dar cum? Cu ce aparat îl înregistrase? Singurul moment în care vorbise despre asta fusese când ei erau în pat. Se întrebă de ce nimeni nu menționase ideea principală a convorbirii – că ucigașul nu era o făptură umană?

Moralul îi coborî și mai mult. Convorbirea fusese remontată. *Bineînțeles!* Dacă ea o înregistrase, o putea și monta – să taie ce nu dorea și să păstreze tot ce susținea teoria ei. Se rugă cerului ca femeia să nu fi fost atât de ticăloasă. Dar dacă înregistrase convorbirea, se părea că nu-i modificase electronic vocea, pentru că fusese recunoscut de toți. Lăsând amănuntul acela deoparte, tot nu părea că i-ar fi pomenit numele. Gândurile i se învolburară timp de patruzeci de minute, punând laolaltă cele ce se petrecuseră probabil. La 22.55, sună telefonul. Era Carillo, care părea terminat.

– Te uiți?

– Da, răspunse Mac precaut. Tu?

– Da.

Urmă o pauză.

– Tu ai fost?

Mac nu putea minți, dar putea câștiga timp.

– Nu știu.

Răspunsul fu suficient pentru Carillo.

– Bine. Ne vedem mâine.

Închise telefonul.

Mac știu că dăduse de bucluc. În cazul cel mai bun, ar fi lăsat impresia unui prost sau scrântit, iar în cazul cel mai rău...

Se plimbă înainte și înapoi prin cameră, furios. Frustrarea de a fi încolțit îl făcea să încerce să-și consume energia nervoasă. La 22.58, deschise televizorul și căută postul. Buletinul de știri începu ca de obicei cu prezentatorii rostindu-și numele. Când titlul țipător „Crimă în munți: reportaj în exclusivitate" apăru în spatele prezentatorului, câmpul vizual al lui Mac se îngustă ca și cum ar fi privit printr-un tunel. După ce o privi pe Kris făcând introducerea, detectivul fu luat prin surprindere când își auzi glasul din difuzoarele televizorului, iar transcrierea discuției începu să se deruleze peste desenul siluetei unui bărbat:

– Dacă-ți spun ceva, o informație destul de importantă, o să păstrezi confidențialitatea sursei? Dacă se află că-i de la mine, departamentul o să mă... în sfârșit, ar fi tare neplăcut. Probabil c-ar însemna chiar sfârșitul carierei mele acolo. Deci nu trebuie să m-amesteci deloc. Eu îți dau informația, iar tu faci ce vrei cu ea. O dai sau nu pe post. De-acord?

– De-acord.

– Sunt convins că avem de-a face cu un ucigaș. Cred că au fost victimele unui ucigaș.

– Așadar confirmi, în exclusivitate, ceea ce eu spun de mai bine de două săptămâni – că este vorba despre un singur ucigaș? Asta spui?

– Da, cred că da. Sunt nouăzeci la sută sigur.

– Ai un suspect?

– Da.

– Atunci de ce n-a fost arestat, ce vă oprește?

– Departamentul deține dovezi de la două dintre locurile unde au dispărut persoane, însă nu le-a făcut publice. Sunt niște dovezi destul de neobișnuite și de aceea am păstrat tăcerea în privința lor. Sunt niște dovezi care mă fac să cred că dispăruții n-au fost victimele unor răpiri „normale".

– Iar Departamentul Șerifului districtului Snohomish păstrează tăcerea. Este o mușamalizare?

– I-adevărat că păstrează tăcerea. De fapt, *păstrăm* tăcerea.

– Ai spus că nu-s răpiri normale. Este vorba despre un ucigaș în serie psihopat?

– Crede-mă, este realmente un ucigaș în serie psihopat.

Mac rămase stupefiat, distrus. Era atât de evident: mai întâi înregistrase discuția lor, apoi îi tăiase și rearanjase răspunsurile! După ce fură prezentate imagini filmate în zonele unde avuseseră loc disparițiile, obiectivul reveni asupra lui Kris, în studioul de emisie, care spuse că declarațiile aparțineau *„unui detectiv din Departamentul Șerifului districtului Snohomish, care a cerut în mod evident să-și păstreze anonimatul"*. Mac clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Strivit de cruzimea unei asemenea trădări, mintea sa încerca să facă față unor întrebări practice – de pildă, cum s-ar fi putut apăra? Analiză totul de la negări ferme până la acționare în justiție, dar știa că era o pierdere de timp, fiindcă timpul nu mai putea fi dat înapoi. Într-adevăr, femeia îl futuse de două ori în noaptea aceea.

La zece secunde după ce se trecuse la următoarea știre, telefonul sună. Era din nou Carillo.

– Nu-mi vine să cred în pizda mă-sii! începu el. Crezusem că te cunosc. Ce pula mea a fost asta?

Mac începu să explice și partenerul lui – probabil de acum, fostul lui partener – îi închise telefonul. Detectivul se lăsă pe spate în scaun și începu să-și contemple cu seriozitate sfârșitul carierei.

Lyle Benson, managerul general al postului Canal 7, își parcă BMW-ul model 760Li în spațiul său rezervat de lângă ascensor. Se simțea iritat. Era aproape miezul nopții și se pregătise de culcare când soția lui, Claire, îi întinsese telefonul. Directorul lui de știri zbiera ca un apucat și-i cerea s-o concedieze „imediat" pe Kris Walker. Doug Gautier spusese că-l așteptă în cincisprezece minute la sediul postului. Benson locuia cu soția și cei patru copii într-o superbă vilă veche în stil victorian, la baza colinei Queen Anne, la cinci minute de gară. Benson introduse cardul-cheie în fanta ascensorului și sui până la intrarea privată a cabinetului său din studioul aflat la ultimul etaj. Aprinse câteva lumini și descuie ușa spre holul exterior. Gautier era deja acolo, spumegând.

– S-a terminat cu ea! Gata! I-ai văzut reportajul? Caseta aia era falsă ca o bancnotă de trei dolari. E scandalos!

Benson trecu înapoia biroului său mare, îndărătul căruia se întindea panorama Seattle-ului sclipind în sezonul Crăciunului. Lyle Benson avea patruzeci și opt de ani și chelea, iar treningul elegant de firmă nu-i ascundea începutul de burtică așa cum o făcea obișnuitul costum Brioni cu vestă. Calm, îi făcu semn lui Gautier să se așeze, dar bărbatul nu avea stare.

– Doug, nu i-am auzit reportajul...

– Este falsul cel mai flagrant pe care l-am...

– Poate că da, îi întrerupse glasul unei femei, dar ieri am avut 9,1 și 23, iar în seara asta... ei bine, fac pariu că am cel puțin 10,5 și 28.

Ambii bărbați se opriră și se întoarseră când Kris intră în cameră. Benson își privi monitorul cu plasmă de pe birou și apăsă câteva taste.

– Are dreptate. În sfertul ei de oră de ieri a avut 9,1 puncte de rating și 23% cotă de piață. Valorile instantanee au fost maxime în timpul reportajului ei.

Ochii lui reveniră asupra lui Doug Gautier, care se învăpăiase la față de furie că cifrele reprezentau unica apărare a femeii. Îl sfredeli cu privirea pe manager și încleștă maxilarele.

– Alege: ori ea, ori eu.

– Doug, oftă Benson, nu mai fi așa teatral, audiența ei...

– Ori pleacă ea, *ori plec eu!*

Benson făcu un gest împăciuitor.

– Aș vrea ca voi doi să luați loc și să discutăm...

Doug Gautier se răsuci pe călcâie și porni către ușă.

– În zece minute, ți-am lăsat demisia la secretariat.

Ieși, trântind ușa. Benson se uită iritat la Kris.

– Era un director de știri excelent, de clasa-ntâi, și tu l-ai împins să plece. Ce mă fac cu tine? Ce-ar fi să te concediez?

Sigură pe ea, Kris traversă cabinetul și-i ocoli biroul.

– N-o s-o faci.

– Serios? Ești concediată. Poftim!

Ea se mulțumi să pufnească.

– Cu 9,1 și 23? Sunt prea bună.

– Niciun reporter nu-i atât de bun încât să merite pierderea unuia dintre cei mai tari directori de știri din...

Femeia îngenunche în fața lui și-i roti scaunul spre ea.

Lui Lyle Benson nu-i plăcea să fie manipulat.

– Ce vrei să faci?

– Ce mă pricep mai bine, șopti ea cu glas răgușit. Întinse mâna sub birou și apăsă butonul care încuia ușa. Să te relaxez. Fie cu reportajul meu fantastic... fie cu asta.

Puse palmele pe coapsele lui, apoi își vârî degetele sub cordonul elastic al taliei pantalonilor săi. Benson încercă să i se împotrivească, dar era un efort lipsit de tragere de inimă.

– Ajută-mă, Lyle.

Benson se prefăcu supărat, dar se ridică în picioare. Ea îi trase pantalonii jos.

– Așa, vezi? chicoti ea, văzându-l excitat. Iar eu sunt înțelegătoare. Știu că trebuie s-ajungi acasă la Claire, așa c-o să fiu rapidă. Mai exact ar trebui să spun c-o să te fac *pe tine* să fii rapid.

El își puse palmele pe părul blond al femeii și închise ochii.

46

A doua zi dimineață la ora 6.50, Honda Accord argintie a lui Susan Hunter intra pe drumul de acces care ducea la locuința izolată a lui Burt și Ada Krinkel. Unul dintre gândurile teribile ale femeii era că-și va găsi părinții afectați de o boală necunoscută și așteptând să fie salvați. Desigur, erau sănătoși, dar erau bătrâni. Celelalte scenarii de criză care i se învolburau prin minte se întindeau de la pene de curent electric până la incendii – orice care i-ar fi putut copleși înainte de a-și putea contacta rudele.

Găsi însă cu totul altceva: tăcere și o casă intactă.

N-o întâmpină niciunul dintre obișnuitele sunete liniștitoare ale locuinței părinților ei: televizorul cu sonorul la maximum, pentru a compensa începutul de surzenie al mamei, sau drujba tatei, care curăța copacii de uscături, sau lătratul câinilor. Doar... tăcere.

În clipa în care puse mâna pe clanța ușii din față, întrezări ceva în stânga, la colțul casei, dincolo de un pâlc de rododendroni. O pată roz pe iarba verde, care părea nelalocul ei în curtea mică, îngrijită și ordonată. Mergând într-acolo, Susan văzu că era un petic de țesătură, de bumbac...

Simți un gol imens în stomac când recunoscu o mânecă de la pijamaua mamei sale. O ridică și văzu că fusese ruptă. Și era pătată de sânge uscat! Când se uită pe latura casei, deschiderea care se căsca neregulată în locul unde până atunci existase fereastra dormitorului fu prea mult pentru Susan. Leșină pe loc.

După câteva secunde, când își recăpătă cunoștința, era întinsă pe iarba udă de rouă. Se ridică tremurând și se împletici până la mașină de unde, printre suspine, anunță poliția. Avertismentul lor de a nu părăsi automobilul era inutil. Temându-se de tot ce putea fi mai rău, femeia era prea zguduită ca să se clintească de acolo.

Ronnie intră pe ușa din față a companiei și schimbă saluturi și banalități cu colegii. Nu avea habar de bârfele șoptite în spatele ei despre motivul pentru care doi detectivi veniseră cu o zi în urmă să-i pună mai multe întrebări și de asemenea nu avea habar că același detectiv tuns scurt și cu mustață intrase deja pe aleea reședinței ei, urmat de trei echipaje de poliție și înarmat cu un mandat de percheziție.

Kris stătea în mașină în parcarea subterană a postului de televiziune, inhala ultimul centimetru de țigară și sorbea din cafeaua Starbucks *doppio* dublă, practic *două* espresso duble. Se desfăta reamintindu-și cât de plăcut fusese să-l îngroape pe directorul de știri. Se gândea la Lyle Benson și la felul în care relația lor îi adusese dividende importante. Își amintea că în multe culturi primitive se credea că o relație sexuală îți transfera o parte din esența vitală a celeilalte persoane. Kris zâmbi, imaginându-și asta.

Un ciocănit în geam o făcu să tresară și scăpă țigara aprinsă în poală.

– Băga-mi-aș picioarele! Ce dracu'! izbucni ea.

La geam apăru chipul tânăr, plin de regrete, al unui stagiar din redacția de știri. Kris nu se obosise niciodată să-i rețină numele. Deschise portiera și țipă:

– Asta faci tu-n timpu' liber? Îi sperii pe oameni?

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Walker, dar mi se pare că... ă-ă-ă... vă caută în redacția de știri.

– Mai sunt două ore până-ncepe programul meu – de ce m-ar căuta?

– Vreau să zic că-ncearcă să ia legătura cu dumneavoastră.

Kris își revăzu brusc în minte pagerul așezat pe polița de la oglindă a băii ei. După aceea își dădu seama că avea și telefonul mobil închis, pe de o parte fiindcă nu dorea să-i răspundă lui Mac. Drept urmare, toată dimineața fusese decuplată de la ultimele noutăți. Își goli cafeaua și coborî din automobil.

– Ce se-ntâmplă?

– Nu știu, răspunse stagiarul cu glas ațâțat, însă cred c-a mai dispărut cineva.

Kris speră că puștiul acela, care era doar cu cinci–șase ani mai tânăr ca ea, să nu se fi înșelat.

Intrară în lift și femeia apăsă grăbit butonul, apoi își aprinse altă țigară.

– Ă-ă-ă... nu cred că puteți fuma în...

Privirea ei nimicitoare îl amuți pe tânăr, care trăgea pe furiș cu ochiul la fața incredibil de frumoasă. Era vrăjit, dar și speriat de moarte.

Kris îi simți teama și fu încântată. Dacă el era speriat, atunci același lucru era valabil și pentru alții. Își dorea ca toți să știe că ea nu respecta regulile jocului. Dacă informația puștiului era adevărată, atunci acțiunile îi crescuseră din nou. *Doamne-ajută să fie adevărat! Mai dă-mi un dispărut! Un cadavru, dacă e să am realmente noroc.*

Trase de două ori, adânc de tot, din țigară, după care o strivi pe podea. Janey Murkowski, fost editor coordonator, care chiar în dimineața aceea fusese numită director al știrilor după plecarea bruscă a lui Doug Gautier, o întâmpină în timp ce se îndrepta către biroul ei.

– Kris, slavă cerului c-ai apărut! S-a anunțat altă răpire, ceva mai la vest de ciclist. Doi bătrâni, urme de luptă... Ia o echipă și pleacă imediat!

Kris încuviință, iar Janey Murkowski se îndepărtă ca să mobilizeze mai multe forțe pentru transmisie. Fără grabă, cu gesturi deliberat lente, Kris își organiză materialele pe masă. Dorea să savureze fiecare moment. *Răpire? Urme de luptă?* Și *o pereche*, nu doar o persoană! Crăciunul sosea mai devreme pentru Kris Walker. Se îndreptă ca plutind spre garaj, abia venindu-i să creadă ceea ce auzise.

Ty îi urmărea pe polițiști examinându-i materialele. Se aflau în cabinetul lui și Carillo supraveghea acțiunea.

Tratau obiectele cu grijă, iar Ty nu era furios, ba chiar le oferi cafea. Avură nevoie de ceva mai mult timp să caute în toată casa, după care trecură la garaj. Ty îi urmă afară și, după ce terminară acolo, detectivul se apropie iritat de el.

– Știu c-ai ascuns tălpile alea. O să le găsesc sau o să descopăr ceva cu care să te prind și-o să-ți frângi gâtu' rău de tot!

Calmul lui Ty îl scotea din minți pe Carillo.

– Procedează cum crezi că-i mai bine, domnule detectiv, dar nu eu sunt cel pe care-l cauți și cred c-o știi și tu. Sunt convins că partenerul tău o știe.

Carillo înaintă până aproape că-l atinse cu fruntea pe Ty, în ciuda faptului că acesta era cu peste zece centimetri mai înalt decât el.

– Nu mai este partenerul meu. Mă doare-n cur de ce crede el și mă doare-n cur de ce crezi tu!

Bill Alexander fu inclus în grupul trimis la reședința Krinkel, deoarece fusese implicat de la început în cazurile persoanelor dispărute și acum dispariţiile fuseseră conexate de mass-media. Primi instrucţiuni să-i raporteze lui Carillo despre orice găsea. Era util și faptul că el îi cunoscuse pe cei doi bătrâni cu un an în urmă, când dispăruse unul dintre câinii lor. Câinele fusese găsit, însă de data aceasta dispăruseră ei. Bill spera ca bătrânii să aibă norocul câinelui.

Când ajunse, zări patru vehicule ale departamentului: o dubă de investigaţii criminalistice, două echipaje de patrulare și o mașină fără însemne. Îl salută din depărtare pe Carillo și văzu o femeie de patruzeci de ani, cu chip răvășit, care discuta cu doi investigatori. Bill se apropie de un grup de polițiști și experţi criminaliști care examinau o gaură neregulată în peretele lateral al casei, unde cândva fusese o fereastră. Aspectul acesteia îl șocă. Sperase că

bătrânii dispăruseră în mod mai „convenţional", dar brusc lucrurile nu mai păreau deloc aşa.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

Un poliţist arătă gaura din perete.

– Se pare că bătrâna fie a fost trasă afară, fie a fost azvârlită dinăuntru. Practic există dovezi atât pentru spargerea din exterior, cât şi pentru azvârlirea afară. Este aproape ca şi cum răpitorul s-ar fi întins prin fereastră şi ar fi tras-o afară.

Bill privi deschiderea plină de aşchii şi anulă mental precizarea poliţistului „este aproape ca şi cum". *Ba nu, exact aşa s-a şi petrecut.* Deşi simţea un sentiment tot mai acut de vinovăţie pentru că ştia ce se întâmplase probabil aici, îşi ţinu gura pentru că spusele lui ar fi fost prea scandaloase. Conflictul său interior se adâncea: acum nu mai erau jeepuri răsturnate, ci oameni smulşi direct din paturi. Ba chiar şi femei bătrâne. Simţi un ghem în stomac.

– Nu te simţi bine? întrebă un poliţist.

Tânărul îşi reveni din coşmar şi-i văzu pe ceilalţi privindu-l nedumeriţi. Expresia lui încremenită îl trădase.

– S-a-ntâmplat ceva? întrebă altul. Ai vreo idee? Pentru că noi n-avem.

Bill clătină din cap.

– Nu... Mă-ntrebam pur şi simplu ce s-a-ntâmplat. Asta-i tot.

Ceilalţi reîncepură să examineze, să măsoare şi să speculeze. Bill privi în jur după urme de picior.

– Ceva amprente? Temându-se să pună întrebarea al cărei răspuns îl interesa de fapt, tăcu o clipă şi continuă cât mai nepăsător: Urme de picioare?

Cineva făcu semn spre locul unde stătea Carillo.

– Vezi acolo. Pare a fi o urmă ştearsă de cizmă. N-am identificat însă niciun desen distinctiv al tălpii.

Bill porni către Carillo și privi iarba strivită. Se uită la detectiv.

– Ce crezi că este?

– Pare-a fi un cretin care n-a știut cum să lase o urmă ca lumea.

Detectivul se îndepărtă. Bill nu numai că nu-i pricepuse comentariul, dar nici nu înțelegea de ce era atât de iritat. Se întoarse lângă ceilalți polițiști.

– Unde era bătrânul? întrebă el. Tot în dormitor?

– Suntem siguri, răspunse unul dintre ei, că bătrânul era afară, lângă șopronul unde-și ținea câinii. I-am găsit papucii, la vreo șase metri unul de celălalt. Am mai găsit și o lanternă. Era deschisă, dar bateriile se terminaseră. Câinii sunt în cușcă și n-au pățit nimic, însă par cumva afectați de cele întâmplate.

– Cum adică? se încruntă Bill.

– Erau flămânzi, da' speriați rău de tot. Nu voiau să iasă din șopron. Terminaseră mâncarea, dar după ce le-am umplut castroanele n-au ieșit imediat, ci au mai așteptat o vreme. Eu am avut și boxeri, și bull-terrieri, da' n-am văzut niciodată un câine flămând care să se comporte așa.

Toate capetele se întoarseră când apăru duba Canalului 7. Bill văzuse reportajul lui Kris Walker cu așa-zisa înregistrare secretă, o privi acum pe femeie coborând și-și spuse să se țină departe de ea.

47

Cafeneaua aflată la un kilometru de sediul departamentului nu era de fapt o simplă cafenea. În general servea

mâncare – fie zi, fie noapte, aceleași feluri specifice micului dejun –, însă Mac o poreclise „cafenea" pentru pauzele pe care le făcea aici împreună cu Carillo. Când fuseseră parteneri. Asta aparținea de acum trecutului. Mac petrecuse o dimineață foarte neplăcută și câteva ore din după-amiază, punând hârtii în ordine și predându-și cazurile active altor detectivi. Puțini îl priveau în ochi, și și mai puțini schimbau vreo vorbă cu el. În cele din urmă plecase și se îndreptase către cafenea.

Rămăsese câteva ore în separeu, pierdut în gânduri. Șeriful fusese furios că unul dintre oamenii săi cei mai buni făcuse asemenea remarci neglijente care ajunseseră să fie difuzate în public. După o discuție lungă și aprinsă, Barkley fusese de acord să nu-l demită pe Mac, ci acesta să-și folosească o parte din concediu până la începerea anchetei interne. Mac simțea că va fi ca justiția din vechiul Vest: „Să aibă parte de-o judecată dreaptă și dup-aia să-l spânzurăm!"

Nu te mai gândi cum să-ncerci să te dezvinovățești. N-ai cum să-l prinzi pe hominid și acela este unicul mod prin care poți să explici ce i-ai spus de fapt lui Kris. În felul acesta, unica hotărâre era de a stabili momentul demisiei. Ce dracu', avea abia patruzeci și unu de ani și economisise ceva bani, plus pensia micuță pe care o primea din Los Angeles! Încercă să se convingă că avea opțiuni, că putea face multe.

Pe când era cufundat în melancolie, îl interpelă Shelly, chelnerița de cincizeci de ani cu părul împletit în șuvițe și pieptănat spre spate:

– Nu te simți bine, scumpule? Pari stors.

Mac ridică ochii.

– Probabil c-am băut prea multă cafea, asta-i tot. Cu-atâta cofeină probabil c-o să dau în infarct.

– Scumpule, surâse ea poznaș, te-am scăpat de tahicardie și te-am trecut pe decofeinizată acu' vreo cincisprezece cești. O ureche înțelegătoare te-ar putea ajuta cu ceva?

Bărbatul îi aprecie bunătatea. Shelly îl servise de multe ori, dar nu știa absolut nimic despre ea.

– De unde ești de loc, Shelly?

– Din Arkansas, răspunse ea mândru, apoi lansă gluma standard: Da' să știi că nu m-am culcat niciodată cu Bill Clinton și nici măcar nu-l cunosc.

Amândoi izbucniră în râs.

– Uite-așa, surâse ea, am văzut și veselie pe fețișoara ta chipeșă. Nu vrei să mănânci nimic?

– Nu.

Mac privi televizorul fixat pe un suport deasupra tejghelei. Știrile de la ora 17 erau pe punctul de a începe și dorea o digresiune.

– Te deranjează dacă pornesc televizorul? Vreau să mă uit la știri. Pe Canalul 7.

– Orice pentru tine, scumpule.

Shelly mări intensitatea volumului sonor și comută pe postul dorit. Îi părea rău pentru bărbat. Știa că era polițist, dar nu semăna cu ceilalți polițiști pe care-i cunoscuse. Se gândi că poate avea probleme cu femeile. Oricum, ea o să stea prin preajmă.

Cu câteva clipe înainte de ora 17, ca urmare a răpirii aparent violente a soților Krinkel, prezentatorii TV din tot Puget Sound se pregăteau să valideze ipoteza pe care Kris Walker o susținea de două săptămâni: era probabil vorba despre un criminal în serie. În ziua aceea site-ul lui Ty consemnă aproape o sută de mesaje e-mail și, în ciuda faptului că numărul lui de telefon era

secretizat, bărbatul respinse nu mai puţin cinci apeluri care-i solicitau interviuri.

Prefăcătoria lui cu mersul la slujbă ţinea de o săptămână şi începuse să-l macine. După remarca despre poliţişti făcută de Ronnie în seara anterioară şi percheziţia de dimineaţă, Ty trebuia să iasă cu faţa curată şi s-o facă iute, înainte ca situaţia să scape complet de sub control. Decisese să rămână acasă în după-amiaza aceasta şi să înfrunte consecinţele. În acelaşi timp însă ştia că soţia lui nu arunca vorbe în vânt şi că el se confrunta cu pericolul real de a fi dat afară din casă.

Trecu prin bucătărie în timp ce Greta pregătea cina.

– Vreţi să ciuguliţi ceva? îl întrebă tânăra.

El clătină din cap şi se îndreptă spre living. Când ştirile de la ora 17 îşi rulară simultan secvenţele introductive, Ty scană posturile şi se stabili pentru Canalul 7. Prezentatorul anunţă principala ştire a zilei şi obiectivul camerei se fixă pe o reporteră blondă, frumuşică, bine înfofolită împotriva frigului, aflată în faţa unei case cu o curte acoperită cu iarbă. Deasupra ei, pe ecran era suprapus titlul: „Crimă în munţi: reportaj în exclusivitate."

– Jerry, mă aflu aici în munţii de deasupra Monroe, la locuinţa unui cuplu de bătrâni: Burt şi Ada Krinkel. Azi-dimineaţă, fiica lor le-a anunţat dispariţia şi poliţia a început investigaţiile.

Urmă apoi înregistrarea unui interviu cu un poliţist. Ty tresări când zări faţa lui Carillo pe fundal, dar reportera îl chestiona pe alt poliţist de la locul dispariţiei. Arătară fereastra distrusă şi speculară asupra felului în care Ada Krinkel putuse trece prin ea. Fascinat, bărbatul absorbi pe nerăsuflate detaliile: câinii înspăimântaţi, lanterna, papucii, mâneca ruptă... Fu gata să sară în maşină şi

să gonească acolo, dar se abţinu s-o facă. Nu trebuia să rişte altă acuzaţie de încălcare a unei proprietăţi private. Deşi nu era sigur în ce fel se asocia căutării sale, povestea era atât de incitantă, încât începu imediat să se gândească în ce fel s-o descrie pe site.

Shelly privi după poliţistul arătos, care plecă după ce lăsase o bancnotă pe masă. Probabil că luase o decizie referitoare la soţia sau prietena lui, fiindcă întreaga lui atitudine se schimbase brusc. Poate că de vină fusese televizorul. Privise cam cinci minute şi probabil că-şi îndepărtase suficient mintea de la probleme ca să poată gândi clar. Îi dori tot binele. Când îi debarasă masa şi văzu că bancnota era de douăzeci de dolari, îi dori realmente tot binele.

Obiectivul camerei reveni la reportera blondă, dar concentrarea lui Ty se risipi când o auzi pe Ronnie vorbind cu Greta. Venise acasă mai devreme. *Ziua Z*. Ştirile luară sfârşit şi Ty închise televizorul şi se duse în bucătărie. Ronnie îşi turna o apă minerală; încă nu se dezbrăcase.

– Bună, rosti el, cum a fost la muncă?

– Nu foarte rău. De fapt... groaznic!

Ronnie încerca să jongleze simultan cu poşeta, paharul cu apă minerală şi alte câteva obiecte, aşa că bărbatul interveni şi-i prinse paharul. Soţia lui porni pe scară spre etaj, iar Ty aprecie că era un loc potrivit pentru a sta de vorbă. În dormitor, Ronnie dispăru în dulapul uriaş care se întindea pe toată înălţimea şi lungimea peretelui.

– Apropo, poliţaii de ieri..., începu ea aproape nonşalant.

Ty lăsă paharul pe o servantă şi se aşeză pe un capăt al patului.

– Da? întrebă calm. Ce-i cu ei?

Ronnie apăru în blugi, îmbrăcând un pulover roșu, tricotat.

– Printre altele, m-au întrebat unde ai fost acum vreo două săptămâni.

Ty se rezemă pe coate, apelând la un limbaj al corpului care anunța în mod inconștient o retragere prudentă.

– Le-am spus că sâmbătă dimineață devreme, continuă femeia, ai făcut o plimbare cu automobilul, apoi te-ai întors acasă. După câteva ore...

– Da, nu-i nicio problemă, aprobă el și-și trecu palma peste bărbia nerasă. S-au întors azi-dimineață.

– Cine?

– Polițaii. Aveau un mandat de percheziție.

– Poftim?! Ronnie se opri și se răsuci către Ty. Ce aveau? Un mandat de percheziție?

El își păstră calmul.

– N-au găsit nimic. Au stat aici câteva ore, doar atât.

Femeia încremenise locului.

– Au căutat în *casa mea?* Poliția a scotocit prin casa mea?

Ty încuviință din cap.

– Nu-i mare chestie.

– Nu-i mare chestie? Ba eu aș zice că-i o chestie extraordinar de mare. Și ce căutau?

– Îți spun sincer că habar n-am. Ty știa că următoarele lui cuvinte puteau să deranjeze, dar le rosti: Cred că făptura a apărut...

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– ...și răpește oameni, iar poliția crede că cineva lasă urme. Crede că eu aș fi acela. Normal, nu? Eu sunt omul la care să vii când se-ntâmplă ciudățenii. Tipul pe care toți se-nghesuie să dea vina, fie pentru că-i dus cu

minţile, fie pentru că – asta-i mai nouă – este asasin. Iisuse Hristoase!

Ronnie îi replică la fel de furioasă:

– Nimeni nu poate fi învinuit, decât numai tu. Dacă însă poliţia te hărţuieşte din cine ştie ce motiv, trebuie să intervenim imediat, să apelăm la avocaţi. Trebuie să te protejăm. O să discut cu Bill şi să văd dacă avocatul firmei n-ar putea...

– Dă-l încolo de avocat. Poliţiştii mă vor lăsa repede în pace.

– Serios? Acum ai ajuns să le ghiceşti gândurile?

Conversaţia degenera rapid, aşa că Ty aprecie că era momentul să dea cărţile pe faţă.

– Am demisionat de la Serviciul Forestier. Acum câteva zile. Intenţionasem să-ţi spun mai devreme, dar...

Ronnie era oripilată. Îl privi pe soţul ei şi se rezemă de perete, inexpresivă, lipsită de puterea de a mai lupta. Nu ştia dacă să ţipe ori să izbucnească în plâns. Nu făcu nici una, nici alta, ci rămase pur şi simplu nemişcată, privindu-l. Simţea cum îi tremura buza inferioară, însă nu şi-o putea stăpâni. Un terapeut îi spusese că era ca şi cum ar fi trăit cu un dependent de droguri – acelaşi lucru era valabil pentru orice individ cu comportament compulsiv distructiv.

Bărbatul porni spre ea, dar Ronnie ridică braţele, ţinându-l la depărtare.

– Nu, rosti ea controlându-şi cu greu supărarea şi mânia. Nu m-atinge!

– Iubito, am nevoie de timp ca să...

– Nu, te rog, n-o luăm iar cu toate de la-nceput... cu... Se opri şi lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Ziceai că... s-a terminat cu asta. Mi-ai promis!

Ty atinse părul soției sale, însă ea îi îndepărtă mâna cu un gest violent, cu ochii înlăcrimați și capul plecat.

– Pleacă, lasă-mă...

Profunzimea durerii ei îl surprinse pe Ty.

Se retrase, privind-o pe femeia care rămăsese cu fața îngropată în palme. O cunoștea îndeajuns de bine ca să știe că nu mai trebuia să insiste. Când se apropie de ușă, ea vorbi printre lacrimi:

– La noapte, te culci la parter.

Ty inspiră adânc și părăsi dormitorul.

Îngrijorarea era săpată pe chipul domnului J.D. Watts. Îngrijorare legată de faptul că reportera frumușică se îndrepta într-o direcție greșită și îngrijorare și mai mare din cauza telefonului pe care tocmai îl primise. Era polițistul de eliberare condiționată al lui Errol Rayburn. Acum J.D. regreta că telefonul lui nu avea un dispozitiv din acelea care-ți permiteau să vezi numărul apelantului. Se așteptase la telefonul acela, știind că Errol nu-i raportase polițistului deoarece murise, dar sperase că polițistul de eliberare condiționată avea pur și simplu să uite. Trase un fum adânc din chiștocul de iarbă din Sinaloa și se lăsă pe spate în fotoliul reglabil pe care-l găsise lângă pubela vecinului său. *Nicio șansă-n pizda mă-sii!*

Se autoamăgise, iar acum marijuana îl focalizase asupra evenimentelor ce aveau să se deruleze în continuare. Polițistul de eliberare condiționată va veni la ei, va constata că Errol lipsea, îl va sălta pe J.D. și dup-aia nasuliile se vor ține lanț... în cele din urmă îl vor acuza de asasinarea lui Leon Newburg și probabil și de a lui Errol. Sângele i se sui lui J.D. la cap, când își aminti că în statul Washington exista încă pedeapsa cu moartea prin

spânzurare. Dacă s-ar fi ajuns la pedeapsa capitală și ar fi avut de ales, ar fi optat fără ezitare pentru injecția letală. Marijuana îl trimise pentru câteva momente într-o bizară reverie despre diverse metode de execuție și despre ce ar fi putut simți la fiecare dintre ele. Puse apoi frână speculațiilor morbide. *O sun pe gagică.* J.D. credea că pe ea ar fi interesat-o povestea lui. Iar dacă o folosea pe post, atunci publicitatea i-ar fi oferit o oarecare protecție. La televizor vedea întruna o sumedenie de indivizi faimoși care făcuseră tot soiul de lucruri teribile, dar care, din pricina celebrității lor, fie că scăpau basma curată, fie că se alegeau cu pedepse mai ușoare. El considera că relatarea lui despre Bigfoot l-ar fi făcut faimos și i-ar fi scăpat șoriciul.

În același timp însă J.D. știa că dacă ar fi sunat-o pe Kris Walker, femeia i-ar fi trântit probabil telefonul în nas. El nu avea școală și vorbea ca o cizmă, așa că știa că nu se punea problema unei convorbiri telefonice. Dar, dacă apărea în carne și oase, poate că ea l-ar fi luat în seamă. Mai trase un fum adânc și decise să lase drogurile și a doua zi să se prezinte la postul TV.

48

Greta așeza farfuriile pe masa din sufragerie, când Ty intră și o informă încetișor:

– Doamna Greenwood nu se simte bine și va mânca mai târziu.

Chris înhăță un suc și-și invită tatăl să urmărească împreună o emisiune cu cele mai amuzante secvențe video

primite de la telespectatori, când se auzi soneria de la intrare. Bărbatul îi făcu semn Gretei că va răspunde el.

Anticipând vreun puști din vecini care venea să cerșească o ciocolată – sau, și mai rău, alți polițiști –, Ty își întipări pe chip o expresie aspră. Când deschise însă ușa, hotărârea sa de a-l alunga pe intrus se dezintegră, zărind o față pe care o știa... dar de unde?

– Domnul Tyler Greenwood?

– Da, încuviință Ty.

O palmă bătucită și ridată se întinse spre el.

– Mă numesc Ben Campbell. Este posibil să mă cunoști mai bine, dacă mi-aș folosi pseudonimul de actor: „Șeful" Ben Eagleclaw.

Pentru a fi mai ușor recunoscut, Ben purta jacheta „uniformă" din piele de căprioară. Ty îi scutură entuziast mâna. De când se știa, fusese un fan al indianului. „Șeful" Ben Eagleclaw genera o reacție pozitivă oriunde ar fi mers.

– Te rog, te rog, intră, îl pofti el.

– Sigur nu deranjez? N-aș vrea să fiu inoportun. Mă gândisem doar că ai putea să fii o persoană cu care mi-ar face plăcere să vorbesc. Cred că ne interesează același subiect.

Ty văzu în ochii căprui și adânci ai bătrânului blândețe dublată de putere de convingere. Ben se opri în ușă, ca și când ar fi trecut un prag mai important decât cel către interiorul casei. Brusc, chipul îi deveni serios.

– Deasupra noastră, în păduri, în munți... el este acolo. Vreau să-l găsesc. Vrei să m-ajuți?

Ochii lui Ty scânteiară când auzi ultimele cuvinte ale indianului. Apariția „Șefului" Ben Eagleclaw la ușa lui pentru a se oferi să i se alăture în căutare era de-a dreptul un dar divin. Simțindu-se amețit, îi făcu semn să intre.

– Tocmai ne pregăteam să cinăm. Te rog să ni te alături. Voi fi realmente onorat, iar puștii mei vor fi mai încântați decât dacă ar fi mers la Disneyland.

Ben zâmbi și privi în jur, evaluând locuința. Fusese la multe petreceri din lumea filmului, însă locul acesta era mare chiar și după criteriile Hollywoodului. Ty îl conduse spre partea din spate a casei.

– Deci... torni un film pe-aici?

Ty decisese rapid că puteau amâna lucrurile serioase după cină.

– Nu, răspunse Ben, am venit numai într-un fel de vacanță.

Când intrară în zona bucătăriei, Greta zâmbi și spuse „bună seara"; indianul înalt i se părea cunoscut, dar nu știa sigur cine era. Ea nu fusese niciodată foarte pasionată de filme, nici chiar când trăise în Suedia. Porniră spre living, unde copiii se instalaseră la televizor, iar Ben dădu din cap către bucătărie.

– Ai o soție foarte drăguță.

Greta auzi și se înroși până în vârful urechilor.

– Ah, nu, rosti repede Ty, ea este bona copiilor noștri și un fel de menajeră generală. Soția mea este la etaj. Nu se simte prea bine. Poate că va coborî mai târziu.

Tânăra suedeză nu-l recunoscuse pe Ben, dar copiii fură în al nouălea cer, de parcă tatăl lor îi adusese în același timp pe Moș Crăciun și Pikachu. Ty le pusese de multe ori peliculele lui favorite, așa că, în ciuda vârstelor fragede, aveau o oarecare cultură cinematografică. În plus, Ben jucase rolul unui înțelept șaman bătrân într-o serie recentă de filme de succes care le plăcuseră foarte mult puștilor. Cina fu o încântare, cu Ben povestindu-și aventurile de pe ecran și dinafara acestuia. Ty își dorea

din tot sufletul să fi coborât și Ronnie, pentru că era convins că l-ar fi îndrăgit pe Ben. Știa însă că soția lui nu era deloc în apele ei.

După cină, Ty îl conduse pe Ben în cabinetul său și indică două fotolii cu spătar înalt, tapițate în piele, care erau arar folosite. Când îi oferi un coniac, Ben îl refuză, clătinând din mână.

– Nu, mulțumesc. Nu sunt un mare băutor. Probabil că am văzut prea multe rude care au ajuns alcoolici. Bănuiesc că rasa mea are ceva genetic împotriva alcoolului.

Se auzi un ciocănit ușor și Ronnie deschise ușa. Venise cu un braț de pături și o pernă. Îi zâmbi blând lui Ben care se ridicase în picioare.

– Bună seara. Ty, m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de astea.

– Mulțumesc. Iubito, dânsul este Ben Campbell. Probabil că...

Ronnie îl recunoscu brusc pe indian.

– Oh... Încântată de cunoștință, Ben! Își strânseră mâinile. Sper că cina a fost bună. Îmi pare rău c-am ratat-o.

– Mulțumesc, a fost foarte bună și am apreciat efectiv ospitalitatea cu care am fost primit. Cum te simți? Ty mi-a spus că nu ești tocmai în apele tale.

Privirea aruncată de ea spre Ty și brațul de așternuturi îi spuseră lui Ben că situația era ceva mai complicată.

– Mult mai bine, mulțumesc. Nu vă mai întrerup. Mă bucur că te-am întâlnit, Ben.

– Și eu, Ronnie.

Ea părăsi camera și Ty își umplu un pahar cu scotch. Simțise că Ronnie se mai calmase, dar ei doi nu-și rezolvaseră încă neînțelegerile.

– De cât timp eşti însurat?

– De doisprezece ani.

Ben aprobă grav.

– O soţie grozavă, nişte puşti grozavi... Făcu o pauză, apoi adăugă: Nici casa nu-i rea.

Amândoi zâmbiră larg, după care bătrânul trecu direct la subiect.

– Ştiu că-l cauţi, Ty. Şi eu îl caut. Cel de-aici este un ucigaş.

Ty simţi cum i se zbârleşte pielea de pe braţe şi ceafă, auzindu-l pe indian vorbind cu atâta nonşalanţă. În sfârşit, cineva cu aceleaşi convingeri ca el!

– Urmărisem ce credeam că ar fi făcut el, spuse Ty, dar nu eram sută la sută sigur. Crezi realmente că nu-i decât unul?

Ben se aplecă puţin în faţă.

– Da. Este un pribeag. Am simţit că a venit din sud. Este singur. Ne urăşte, adică îi urăşte pe oameni, şi-şi delimitează teritoriul.

Ty se simţi ameţit.

– De unde ştii toate astea?

Ben ştia că următoarele lui cuvinte ar fi trezit îndoiala oricui.

– În copilărie am fost crescut de bunicul meu, care m-a învăţat obiceiurile tribului nostru. M-am îndepărtat însă de ele de aşa mult timp, încât le-am uitat. Asta până recent... Cu mulţi, mulţi ani în urmă, pe când eram tânăr, imediat înainte să plec în război, m-am întâlnit cu o făptură în pădurea din preajma aşezării noastre. M-a urmărit, aşa cum te-a urmărit şi pe tine în articolele pe care le-am citit. Nici azi nu cred că mi-a dorit răul. Uitasem episodul acela, până ce, pe neaşteptate, acum vreo şase

luni, am început să-l visez. În vis mă urmărește, dar de fiecare dată mă trezesc înainte să mă prindă. Cu fiecare vis însă se apropie tot mai mult și mai mult și...

Tăcu, înțelegând că teama sa de a fi prins în somn ar fi putut însemna prea mult chiar și pentru Ty.

– Oricum, l-am simțit pe acesta. Nu mă-ntreba cum, fiindcă nu știu să-ți spun, dar în ultimele două săptămâni îl simt tot mai des. După aceea am decis să încerc să-l găsesc, mai întâi tot în vis... sau cam așa ceva. Am folosit ceva ce m-a învățat bunicul meu cu mult timp în urmă – un fel de decorporalizare, în care trupul rămâne pe loc, însă poți călători până departe. În sfârșit... când am făcut-o, l-am văzut. Și i-am simțit inima. Era întunecată.

Ty încercă să ordoneze tot ce auzise de la bătrânul indian. Nu știa dacă Ben era nebun, sau persoana cea mai importantă pe care o întâlnise de când își începuse căutarea, cu trei ani în urmă. Pentru moment hotărî să opteze pentru a doua variantă.

– Știi unde se găsește făptura asta?

Ben se lăsă pe spate și oftă adânc.

– Nu exact. Uneori o pot localiza, cumva, dar este mereu în mișcare.

Tăcu de câteva clipe și-și adună gândurile.

– Toate ființele vii emit energie. Până și plantele au aure energetice. În cazul oamenilor este vorba despre unde cerebrale, electrice, care sunt emise ca niște semnale radio. Desigur, asta-i teoria mea... dar n-ai încercat niciodată senzația că cineva te urmărește neobservat sau n-ai simțit că o persoană apropiată se află în pericol?

– Ba da, sigur.

– Ei bine, făptura aceasta, Oh-Mah...

– Oh-Mah? Am citit despre numele ăsta.

– Provine din graiul strămoșilor mei, indienii Hupa, și înseamnă un fel de „Șeful pădurilor". Oh-Mah sunt ca niște aparate de radio care captează semnalele emise de noi. Însă și noi putem recepta semnalele emise de ei, atât doar că nu suntem obișnuiți cu ele și nu știm cum să le interpretăm.

– Vrei să spui că Oh-Mah ne citesc gândurile?

– Nu că ni le „citesc" efectiv, ci mai degrabă le simt. Apoi nu sunt chiar așa sigur că toți Oh-Mah le pot simți. Cel care m-a urmărit în tinerețe și alții despre care mi-au povestit bătrânii tribului puteau. Totuși, nu toți au aptitudinea respectivă.

– Pe cel de acum l-ai simțit?

– Da. Este puternic. Are o minte puternică. Și sunt aproape sigur că-i place să ucidă.

Ty încerca să-și imagineze creatura în căutarea căreia pornise.

– De ce ucide?

– Acesta? Cred că ucide ca să se răzbune, dar nu știu motivul. De asemenea, își mănâncă victimele – sunt aproape convins. Vezi tu, Oh-Mah nu sunt animale în sensul în care sunt urșii sau căprioarele. Ei seamănă mai degrabă cu noi. Însă acesta este diferit. El este un ucigaș din umbră.

– Ce-i asta?

– Bunicul meu mi-a povestit multe... Când vorbeam despre creaturile pădurii, el pomenea cu respect, chiar cu venerație, despre Oh-Mah. Cei mai mulți dintre ei sunt ființe bune, la fel ca oamenii, însă există și unii răi, cei cărora le place să ucidă. Bunicul meu îi numea ucigași din umbră, cei mai răi dintre cei răi. Ei te urmăresc tăcuți, ca o fantomă; sunt acolo, dar nu sunt. Sunt

cei mai buni vânători din lume. Şi nu-ţi îngăduie să-i vezi decât în ultima clipă, şi-atunci... Ben pocni puternic din palme şi Ty tresări fără să vrea. La revedere! Cel care m-a urmărit era un ucigaş din umbră.

Ben decise să-şi dea cărţile pe faţă, simţind că Ty era receptiv.

– Sunt un om bătrân. În visele mele, urmăritorul poate că uneori este chiar acesta... nu ştiu... Oricum el se apropie mereu şi mereu. Pare o nebunie, dar dacă mă prinde în vis...

Tăcu şi Ty îi completă spusele.

– N-o să te mai trezeşti.

Indianul încuviinţă fără un cuvânt, ştiind că vorbea cu omul potrivit. Împreună poate că reuşeau să găsească făptura aceasta, poate chiar s-o oprească şi să scape astfel de demonul lor comun.

Ty îşi turnă o porţie zdravănă de scotch.

– Şi cum îl găsim?

Ben se uită la ferestrele înalte din podea până în tavan şi văzu bezna dindărătul lor ca pe o metaforă pentru etapa următoare.

– Nu ştiu.

Ty şi Ben îşi petrecură seara în cabinet, apoi se mutară în bucătărie, pentru că indianului i se făcuse sete şi dorea un pahar cu apă. Ty îşi mai turnă un whisky, al cincilea după socoteala bătrânului, după care ieşiră din casă, la aer curat. Ty îşi încheie haina ca să se apere de frigul nopţii ceţoase şi indică două şezlonguri lângă piscină.

– De unde începem? întrebă el.

– Ştiu că nu-i departe de aici, răspunse Ben. Este sus în munţi şi probabil că noaptea coboară ca să vâneze şi să mănânce.

Văzduhul era nemișcat și se scurseră câteva secunde de tăcere, timp în care bărbații reexaminară discuția pe care o purtaseră în ultimele ore.

– I-am văzut urma, spuse Ben.

Ty fu surprins.

– Unde?

– Mai sus de locul ăsta. Unei familii i-a fost răsturnată mașina...

– Familia Allison, aprobă Ty. Da, știu. Ai văzut o urmă la ei?

Ben încuviință și deschise brațele aidoma unui pescar care exagerează cu mărimea unui pește ce i-a scăpat din undiță.

– E mare. Se lăsă pe spate în șezlong și se uită la puținele stele al căror pâlpâit răzbătea înapoia norilor. Nu cred că acest Oh-Mah va pleca. Cred de asemenea că-i foarte furios, dintr-un motiv necunoscut. În plus, îi place să ucidă.

Ty răspunse printr-o dușcă sănătoasă de scotch.

– Nu te supăra pe mine, rosti Ben aplecându-se spre el, dar bei foarte mult.

Bărbatul își privi paharul. Dacă i-ar fi spus-o altcineva, s-ar fi înfuriat, dar indianul era noul lui prieten cel mai bun și făcea parte din clubul lor format din numai două persoane.

– Cred că ești un om bun, urmă bătrânul, dar simt tensiune în casa ta. Oh-Mah își cere prețul, așa-i?

– Așa-i, zise Ty încet.

– Și whiskyul nu-i singura ta cârjă, nu?

Ty fu ușor surprins, însă faptul că Ben ghicise că el avea și alte moduri de a se elibera de presiune îl convinse cu atât mai mult că indianul putea să contacteze o parte a minții pe care el n-o înțelegea.

– Nu.

– Nu contează ce anume este, spuse Ben, însă din clipa asta trebuie să te lași de toate.

Ty ridică ochii mirat. *Ce legătură are cu problema noastră?* Dădu să obiecteze, dar Ben ridică o mână și surâse blând.

– Nu încerc să te-nvăț cum să-ți conduci viața, însă știu că pentru a învinge ne va trebui tot ceea ce suntem în stare. Ne confruntăm cu ceva pentru care niciunul dintre noi nu este pregătit. Oh-Mah este iute ca vântul, puternic ca un cal de povară și-i place s-omoare. Noi suntem doar oameni. De aceea trebuie să fim mai inteligenți ca el, să fim cu un pas mental înaintea lui, fiindcă el deține toate celelalte atuuri. Dacă vom face asta, dacă vom pleca în urmărirea lui, ar fi bine să fim cu mintea ascuțită ca briciul, pentru că dacă nu suntem și facem o greșeală...

Tăcu, se aplecă spre Ty și-l atinse pe braț.

– Cât de înalt era cel care te-a urmărit pe tine?

– Nu știu, cred că vreo doi metri și cincisprezece.

Ochii bătrâni ai lui Ben se focalizară asupra lui Ty, căutând să-l impresioneze. Îi plăcea tânărul acesta, dar avea nevoie de un partener pe care să se poată bizui.

– Cel care te-a urmărit, îi spuse, era probabil un adolescent, ba poate chiar un copil. Te-a urmărit ca să se amuze. Acesta este însă o dată și jumătate mai înalt și de peste două ori mai voinic. Dacă pătrundem pe teritoriul lui, ne așteaptă pericole mult mai mari. El va ști că suntem acolo și va fi cu un pas înaintea noastră. Dacă vrem să avem o șansă reală, am nevoie de tine cu mintea limpede. Ai înțeles?

Ty aprobă încruntat.

– Da.

Întinse mâna şi indianul i-o strânse. Apoi Ty aruncă restul whiskyului în iarbă. Ben privi piscina pe jumătate acoperită.

– Nu-notaţi prea mult, aşa-i?

– Nu, capacul ar trebui să se retragă automat, dar s-a stricat şi n-am găsit pe nimeni să ni-l repare decât după Crăciun. Apa-i ca gheaţa. Nevastă-mea... ă-ă-ă, Ronnie, a vrut-o când am construit casa. O folosim cam o lună pe an, poate chiar două. Însă le place căprioarelor şi ratonilor; ei vin mereu să se adape.

Ben examină apa, după care spuse:

– Oricum, o să te rog să mă scuzi că n-am slipul la mine.

49

În jurul miezului nopţii, Kris intră în apartamentul ei din Eastlake, îşi sortă corespondenţa primită, ascultă mesajele înregistrate pe robotul telefonic, apoi decise ceva cu totul necaracteristic ei: o baie fierbinte. Era în general amatoare de duşuri şi privea băile făcute în cadă ca o pierdere de vreme, însă în seara asta avea chef să se răsfeţe.

Fereastra camerei de baie era înaltă cât tot peretele şi avea vedere spre lacul Union şi oraşul din jur. Întrucât puţini vecini puteau să vadă înăuntru, Kris nu trăgea de obicei draperia peste geam. Îşi aprinse o ţigară şi dădu drumul la apă. Ştia că unui bărbat aflat peste drum îi plăcea s-o privească în baie. Uneori îl lăsa. Îl poreclise Bob Ginitorul. Îl văzuse de câteva ori stând la fereastra apartamentului său, cu şi fără binoclu, ba chiar trecuse pe lângă el în băcănia micuţă de pe Fairview. Ştia că Bob Ginitorul

îi cunoștea identitatea, dar era aproape convinsă că nu avea habar că ea îi cunoștea obiceiul.

Își umplu un pahar cu vin și reveni în baie. Văzu că Bob Ginitorul stinsese lumina, ceea ce însemna că-și ocupase postul de observație. Succesul înregistrat în ziua aceea o făcu să se simtă brusc puternică și, fiindcă descoperise că puterea era noul ei afrodiziac, decise să-i ofere un spectacol.

Își descheie fără grabă bluza, o lăsă desfăcută și plecă din dreptul ferestrei, pentru a spori suspansul. Reapăru peste câteva secunde și aruncă bluza pe podea. După aceea se jucă ațâțător cu sutienul, îl desfăcu și-i dădu drumul să cadă pe jos. Își prinse sânii goi în palme, dorind să se asigure că-l excita cât mai mult pe Bob Ginitorul. Apoi sorbi încetișor din chardonnay.

Trase fermoarul fustei, o lăsă să-i lunece pe picioare și îi făcu vânt în dormitor. Detesta dresurile: le desfăcu de pe portjartier și le aruncă în coșul pentru rufe murdare. Acum când purta doar slip, era momentul să termine cu Bob Ginitorul, fiindcă nu-l lăsase niciodată s-o vadă complet dezbrăcată. Însă când întinse mâna către draperie, simți pe neașteptate vinul invadându-i centrii plăcerii din creier. Avusese o zi incredibil de bună, mulțumită celor doi boșorogi de lângă Monroe, morți probabil.

Acțiunile companiei Kris Walker, Inc. crescuseră până la cer după alungarea lui Doug Gautier și validarea neverosimil de norocoasă a teoriei ei despre crimele în serie. Înainte de înregistrarea mărturisirii lui Mac, presiunile crescuseră asupra postului de televiziune, căruia i se ceruse să explice de ce numea dispariţiile „crime". Toată lumea, de la șmecherașii de la posturile de radio locale, până la organizațiile naționale de știri, punea aceeași întrebare

decisivă: Ce ştie Canalul 7 şi nu ştie nimeni altcineva? Kris îi recunoştea lui Lyle meritul de a fi acţionat ca interfaţă pentru ea, chiar şi în relaţia cu sediul din Provo. Iar acum toate mass-media, de la *Newsweek* şi *Wall Street Journal*, la *People*, o asediau cu solicitări pentru interviuri. Femeia parcursese blogurile despre mass-media, unde se părea că frumuseţea ei reprezenta pentru public o prioritate mai mare decât faptul că îşi câştiga cotă de piaţă. La acestea se adăuga încântarea reală prilejuită de zvonul, care se răspândise repede printre personalul postului TV, potrivit căruia Howard March, managerul vânzărilor, le spusese oamenilor săi că Kris devenea „o industrie în sine, graţie reportajelor despre indivizi dispăruţi". Femeia se simţea de-a dreptul invincibilă.

Stând exact în dreptul ferestrei, îşi scoase slipul şi-i făcu vânt cât colo. Sorbi din vin şi, în pielea goală, execută o piruetă lentă pentru admiratorul ei. *Bucură-te de ce vezi, Bob Ginitorul, fiindcă nu le vei putea atinge niciodată!* Pentru câteva minute îşi perie părul fără grabă, după care decise că Bob văzuse mai mult decât ar fi putut face faţă. Îşi aprinse altă ţigară şi ieşi din scenă, afundându-se în apa fierbinte din cadă.

Trecuseră trei ore de când privise ceasul pentru ultima dată. Se făcuse ora 3 noaptea şi Mac închise cartea scrisă în 1961 de renumitul zoolog britanic Ivan T. Sanderson: *Yeti, Omul Zăpezilor, o legendă vie*. Nu mai trebuia să se scoale de dimineaţă, dar închise cartea pentru că o idee subconştientă i se strecurase în lobul frontal şi răcnea acum asurzitor. Wade Frazier avea să-l ajute să scoată toate castanele din foc. În ciuda faptului că profesorul afirmase că nu se va implica, între timp se petrecuseră

prea multe ca să nu rupă tăcerea. Mac se închipui înarmat cu mulajul și flancat de Frazier, susținând o conferință de presă care avea să arunce în aer mass-media. Examină plin de mândrie ideea și decise să acționeze chiar a doua zi dimineață. Deși cariera lui începuse să se destrame în ultimele douăzeci și patru de ore, avea speranțe proaspete și un plan nou. Liniștit, se băgă în pat și dormi ca un prunc.

50

În uzina Boeing din Everett, schimbul de dimineață începu voios și cu tragere de inimă, dar Russ Tardif tot nu apăru. Milt Nelms era deja scos din sărite. *A trecut aproape-o săptămână și n-a dat nici măcar un semn de viață!* Pe Milt îl iritau mai multe lucruri, printre care cele douăzeci de telefoane pe care i le dăduse lui Russ și faptul că, deși bărbatul depășise orice limită a bunului-simț, concedierea lui urma să fie problematică din cauza sindicatului.

După ce-i întrebase pe toți colegii lui Russ despre apucăturile acestuia, Milt nu se alesese cu nimic concret. Le întrebase pe putorile alea dacă nu se duceau până la Russ acasă, pentru a vedea ce se întâmplase. Niciunul nu stătea atât de departe de uzină – și niciunul nu se oferise voluntar –, așa că Milt decise că va trebui s-o facă el însuși. Oricum și-ar fi pierdut dimineața învârtindu-se de colo-colo până ce primea noile toleranțe ale încuietorilor pentru ușile hidraulice ale calei pe care tocmai le asamblaseră... și acum se părea că trebuiau să le facă din nou...,

așa că Milt aprecia că avea la dispoziție cel puțin patru ore. Îl luă pe Brian Windham, subordonatul și tovarășul lui de băutură, suiră în Fordul F-150 al lui Milt și porniră către locuința lui Russ Tardif.

Milt și Brian avură nevoie de o oră ca să ajungă la reședința Russ. Ratară de două ori accesul spre ea, înainte să observe drumeagul de pământ îngust și anonim, pe mijlocul căruia iarba crescuse înaltă de o jumătate de metru. Opriră în fața casei lui Russ, sperând să nu vadă acolo mașina lui, un Ford Aerostar vechi. Duba albastru-decolorat îi anunță că Russ era acasă și Milt încercă senzația neliniștitoare că situația era pe punctul de a se complica, dacă nu chiar de a se înrăutăți.

Coborâră fără un cuvânt din mașină și rămaseră pe loc, ascultând. Habar n-aveau dacă nu cumva Russ își pierduse mințile și avea să apară dintr-o clipă în alta cu o armă încărcată și ațintită către ei – în ziua de azi, te puteai aștepta la orice –, dacă nu cumva era beat-mort... sau pur și simplu mort. Dinspre ferma veche nu se auzea absolut niciun sunet. De undeva mai jos răzbătea zgomotul vag al unei ape curgătoare. Pădurea deasă care se apropia până la cincisprezece metri de casă era complet nemișcată.

Milt sună la ușă, apoi ciocăni vreun minut și în cele din urmă dădu ocol casei, privind înăuntru. Nu zări nici urmă de Russ.

– Vezi ceva? strigă el spre Brian.

– Nimic! răcni Brian de pe cealaltă latură a clădirii.

Examinând curtea din spate, care cobora în pantă și era acoperită de iarbă înaltă până la genunchi, Milt zări ceva care semăna cu o cărare ce ducea la pârâu.

– Auzi, strigă el, nu zicea Russ c-are un atelier sau așa ceva?

Zgomotul apei curgătoare îl împiedică pe Brian să-i audă întrebarea din partea opusă a casei.

Milt porni pe potecă.

Brian ocoli locuința și-l urmă.

– Nu cred că-i pe-aici, comentă el inspectând fără chef panta abruptă și ierboasă.

Deși era încântat că plecase de la uzină în timpul programului, nu se gândise că va avea de jucat rolul unui detectiv.

Cu douăzeci de metri înainte ca poteca să se termine, amândoi bărbații văzură același lucru și se opriră.

– Băi, să fiu al dracu'! șuieră Brian.

Milt continuă către ruinele arse. Era greu de spus dacă Russ își găsise sfârșitul aici, dar deocamdată așa părea să fie. Ocoliră mormanul de lemne carbonizate, sperând să găsească orice care să le confirme sau să le infirme bănuielile teribile. Brian ridică un lemn, însă Milt îl opri.

– Nu pune mâna! Dacă-i înăuntru, e mort. Poliția și pompierii trebuie s-aibă toate datele ca să-nțeleagă ce s-a-ntâmplat.

Brian dădu drumul lemnului. De-aia era Milt șef, fiindcă se gândea mereu la toate.

Mac șovăi cu telefonul în mână, simțind că la lumina zilei măreața lui revelație de la ora 3 noaptea nu mai părea la fel de sclipitoare. Oricum, formă numărul.

După câteva clipe, glasul profesorului se auzi la celălalt capăt al firului:

– Wade Frazier.

– Domnule profesor, sunt Mac Schneider.

– Ce mai faci, domnule detectiv? N-am auzit nicio consemnare a descoperirii dumitale.

– De aceea vă și telefonez. Au mai dispărut și alți oameni și cred că există un singur făptaș.

– Aha, deci dorești să confer credibilitate științifică aserțiunilor dumitale.

– Pe scurt, da. Ați fi de acord?

– Nu și o să-ți spun și de ce n-o pot face. Dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat între timp, dumneata deții doar un mulaj și nicio altă dovadă. Am urmărit știrile și am citit relatările, dar nimeni altcineva nu pare să fie conștient de ceea ce suspectezi dumneata... și eu. Pentru a-ți susține ipoteza destul de provocatoare, ai însă nevoie o dovadă incontestabilă, care, din păcate, lipsește. Pentru a înțelege cam ce înseamnă „dovadă incontestabilă", îți voi aminti cazul lui Roger Patterson, care a filmat o asemenea creatură, iar la patruzeci de ani după aceea, încă se mai discută dacă nu cumva este vorba despre un om îmbrăcat într-un costum special. În plus, pentru a ne extinde puțin în tărâmul psihanalizei, aș specula că tăcerea dumitale de până acum indică o diminuare a certitudinii absolute. Îți faci griji în privința carierei, domnule detectiv?

Mac nu dorea să-i spună că despre cariera lui se putea vorbi deja la timpul trecut. Nu voia ca Frazier să creadă că numai unul dintre ei avea ceva de pierdut.

Profesorul luă tăcerea sa ca fiind un acord tacit.

– Prin urmare, domnule detectiv, îmi poți înțelege poziția. Pot spune totuși ceva: dacă vei obține cadavrul, sau un specimen viu, voi fi încântat să-l cataloghez și să particip la prezentarea lui în fața comunității științifice și, presupun, a lumii. Pentru orice altceva însă... regret.

– Aveți vreo sugestie? întrebă Mac.

– Caută-l! Ca și oamenii, este probabil o creatură a obișnuințelor. Stabilește-i un șablon al acțiunilor și treci prin sită zona respectivă. Te sfătuiesc însă s-o faci numai dacă ești considerabil înarmat. Hominidul acesta pare destul de irascibil.

– Parcă vă doreați un specimen viu, nu? surâse Mac.

– Mi-ar plăcea, dar nu cred că este fezabil. Suspectez că o asemenea făptură poate fi capturată doar într-un singur mod... și în niciun caz cu ajutorul unei plase. Mult noroc, domnule detectiv!

Mac închise telefonul și rămase privindu-l, pierdut în gânduri. După aceea ridică iarăși receptorul și formă alt număr.

– Bună, Suzy, sunt Mac.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă femeia, coborând glasul. Pe-aici ești privit ca ultimul om.

– Știu. Este o poveste lungă.

– O să mi-o spui altă dată, când putem vorbi.

– Așa-i. Am nevoie de o favoare.

– Ia zi!

– Dacă apare orice lucru straniu... dispariții sau altceva, copiază fișierele și trimite-mi-le.

– Bine. Altceva?

– Să fii cu ochii-n patru. Ajuți și informezi un dușman.

Ea chicoti trist.

– O să fiu. Și tu ai grijă ce faci!

– Bine. Mulțumesc din suflet, Suze, ești cea mai tare.

Bărbatul își ocupă restul dimineții învârtindu-se prin apartament, făcând curățenie și punând toate lucrurile la locul lor. Activitatea aceea nu necesita gândire și-i lăsa minții o cale spre găsirea de opțiuni. Apoi îi veni altă idee, cu certitudine mult mai excentrică

decât apelarea lui Frazier. Scoase un dosar din birou și începu să-l răsfoiască.

Recepționera postului de televiziune Canal 7 ridică ochii și văzu un bărbat de vreo treizeci de ani, slab și neras, purtând blugi rupți, un tricou Iron Maiden foarte decolorat și o jachetă militară destrămată pe alocuri. Femeia se întrebă imediat care dintre companiile locale de mesagerie își coborâse într-atât standardele pentru angajați.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

– Trebuie să vorbesc cu reportera Kris Walker, spuse J.D. Watts. Văzu privirea cercetătoare cu care era examinat și înțelese imediat necesitatea de a se legitima. Știu ceva despre omorurile pă care le-arată ia la televizor, adăugă el stângaci și imediat ce rosti cuvintele acelea își dădu seama cum sunaseră. Nu că-l cunosc pe-ucigaș sau așa ceva, da' cred că știu cine-i autoru'.

Consumul cronic de marijuana și lipsa de practică în comunicarea protocolară îi afectaseră deja introducerea.

– Domnișoara Walker nu este în redacție. Doriți să-i lăsați un mesaj?

Era ora 9 dimineața și J.D. nu se gândise că era prea devreme pentru Kris să vină la slujbă.

– Futu-i! Ah, bine, da... Se gândi cu disperare ce mesaj i-ar fi putut lăsa reporterei ca s-o poată momi și nu găsi nimic. O să revin.

Plecă, apoi se întoarse și întrebă:

– La când vine?

Recepționera consultă o listă.

– Probabil în jurul orei 13.

J.D. încuviință și ieși. Recepționera își luă blocnotesul ca să-i scrie lui Kris despre vizita excentricului drogat,

după care se răzgândi. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt reporter, l-ar fi prevenit, însă reputația lui Kris se răspândise și nu dorea să atragă atenția asupra ei, nici chiar făcându-i o favoare.

51

Polițiștii și pompierii fotografiară cu atenție ruina atelierului lui Russ, după ce determinaseră, prin răscolirea rapidă a mormanului de sfărâmături carbonizate, că acolo nu se aflau resturile bărbatului. Concluzionară că structura se prăbușise parțial înainte să fi ars și că ușa din față împreună cu aproape tot peretele din jurul ei căzuseră spre *exterior*. Nimeni nu putea să explice genul acela de distrugere și nici să speculeze despre ce se petrecuse de fapt cu Russ Tardif. Faptul că fuseseră necesari trei oameni ca să ridice în picioare bancul de lucru al lui Russ nu făcea decât să confirme că, potrivit spuselor unui pompier, „indiferent ce s-a petrecut aici a fost al naibii de ciudat".

Din cauza freneziei tot mai mari iscate de „ucigașul în serie dezlănțuit", declarația făcută presei menționa doar că avusese loc un incendiu ale cărui cauze nu fuseseră încă stabilite. În așteptarea rezultatelor anchetei și până la anunțarea celor mai apropiate rude, nu se spusese publicului că atelierul fusese răscolit și că ocupantul casei dispăruse și era probabil mort.

Ronnie nu-i adresase niciun cuvânt lui Ty în timp ce se pregătea să plece la serviciu. Bărbatul știa că următorul pas trebuia să-i aparțină ei și se rugase în gând ca măcar

să-și mențină tonul scăzut. După plecarea soției sale, suspinase ușurat și privise imediat spre sertarul plin cu pilule care aveau să-i readucă buna dispoziție pe tot restul zilei. Îl opri însă promisiunea pe care i-o făcuse bătrânului. Într-o singură seară, Ben devenise prietenul său cel mai bun și o figură paternală; tatăl lui Ty murise cu ani în urmă într-un accident de mașină. Ty își dorea – *avea nevoie* – să găsească alinare în fața grozăviilor ce i se derulau prin cap. Mintea sa îi rula imagini oribile pe ecranul său interior și bărbatul se înfiora disperat ca nu cumva totul să se năruie ca un castel de nisip. Căsnicia, familia, totul... *puf!* Să dispară în fum.

Așa că privi sertarul acela și-și analiză cuvintele pe care i le spusese lui Ben, așa cum ar fi făcut un avocat, căutând o cale de ieșire. Promisiunea rămânea totuși promisiune. Ca răsplată pentru că fusese atât de decis, partea lucidă a creierului său îl anunță că respingerea ispitei tocmai îl făcuse mai puternic. Spera să fie și suficient de puternic, deoarece Ben spusese că va avea nevoie de toată puterea sa pentru ceea ce va urma.

Și ce va urma? Nu știa și n-o știa nici Ben. Vor urmări creatura? Și apoi? O vor împușca? O vor droga? Îi vor pune un cearșaf în cap și-o vor lovi c-o crosă de golf? Ar fi putut măcar s-o găsească? Ty era ispitit să atace problema cu bani și tehnologie. Să-și scoată de la naftalină toate echipamentele – senzorii cu infraroșii, ochelarii militari pentru vedere pe timp de noapte, detectorii de mișcare – și să alimenteze calculatoarele cu toate informațiile necesare pentru a reduce problema la un singur răspuns: *Este aici, mergeți și capturați-o.*

Însă Ben avea alt plan. El susținea că Oh-Mah ar fi putut fugi de ei, dacă-l hăituiau cu toată tehnica militară a

secolului al XXI-lea. Ben dorea să folosească metoda pe care o știa el... mai exact, așa cum recunoștea, pe care abia recent o redescoperise. Din punct de vedere emoțional, Ty înțelegea conceptul de „ochi interior" al indianului, dar pur și simplu nu și-l putea explica rațional. Era un ins cu mintea perfect deschisă, dar nu era ușor de acceptat ideea că Ben ar fi putut contacta creatura aceea folosind puteri extrasenzoriale. Presupunând însă că lucrurile ar fi stat așa cum spusese indianul, cum ar fi trebuit să procedeze? Se vor folosi de decorporalizarea bătrânului pentru a-l localiza pe Oh-Mah? Sau poate, cumva, îl vor determina să vină la ei? Ty nu știa și nu era foarte sigur că Ben știa mai multe.

Decisese totuși să-și alunge scepticismul și să accepte că Ben avea dreptate. Ceva din omul acela, de fapt mai multe, îi spunea lui Ty că Ben Campbell, cunoscut și ca „Șeful" Ben Eagleclaw, nu era doar un actor bun, ci și un indian adevărat. Ty fusese dintotdeauna fascinat de mistica amerindienilor, iar acum era posibil să-și mizeze viața pe ea.

52

Ben ajunse la reședința Greenwood cu puțin înainte de ora 10 dimineața și intrară în cabinetul lui Ty. După ce prinseră hărțile bărbatului pe pereți, cei doi folosiră informațiile pe care le cunoșteau pentru a determina locurile unde dispăruseră persoanele și le marcară cu piuneze colorate. La ora 13, Greta ciocăni la ușă și-i întrebă dacă voiau să prânzească. Ty, care pierduse noțiunea timpului, se simți brusc flămând și îi spuse că o să vină imediat.

Se uită după aceea la harta în care înfipseseră piunezele şi comentă:

– Se deplasează spre vest.

Ben privea şi el harta, încercând să distingă un şablon.

– Eu cred că s-a stabilit deja. Nu sunt sigur, însă cred că şi-a delimitat probabil teritoriul şi acţionează pornind din interiorul lui. Nu uita că poate parcurge uşor treizeci de kilometri pe noapte.

– Unde? întrebă Ty.

Încruntătura celuilalt se adânci.

– Nu ştiu. Am încercat să-l caut azi-dimineaţă. Nimic...

Ty estimă regiunea aproximativă de acţiune a ucigaşului din umbră.

– Ar fi treizeci–patruzeci de kilometri pe douăzeci şi cinci, ceea ce înseamnă opt sute–o mie de kilometri pătraţi. De unde începem?

Indianul îl bătu pe spate.

– Haide mai întâi să mâncăm.

În timp ce străbăteau holul către bucătărie, se auzi soneria de la intrare. Ty îi făcu semn lui Ben să-şi continue drumul.

– Răspund eu.

Uşa dublă de la intrare avea panouri elegante de vitralii, care acopereau imaginea oricărui musafir, lăsând doar să se ghicească silueta sa. Ty bănuia că era vorba de vreun reporter. Când deschise uşa, deveni imediat suspicios. De data aceasta însă bărbatul din faţa lui îi întinse mâna.

– Domnul Greenwood? Sunt Mac Schneider. Poate îţi aminteşti de mine, de la...

– Da, îmi amintesc, rosti Ty precaut, strângându-i mâna. Cu ce te pot ajuta? Vreţi să-mi percheziţionaţi iarăşi casa?

Mac păru îngrozit.

– A fost acțiunea lui Carillo, nu a mea.

Ty rămase cu ușa pe jumătate întredeschisă și adoptă un aer de nerăbdare, care anunța limpede că nu intenționa să fie la fel de binevoitor ca ultima dată.

– Ce dorești?

– Am venit aici în mod neoficial. S-ar putea să fii interesat de ceea ce dețin, iar reciproca poate fi adevărată. Am nevoie de ajutor în găsirea acestei creaturi și cred că mi l-ai putea acorda.

Mac zări curiozitatea pe chipul celuilalt, dar combinată și cu scepticism, așa că mai lansă o momeală.

– Știu că te interesează, continuă el. Sunt aproape sigur că ea există în munți și trebuie oprită. Am nevoie de o susținere, ca s-o pot opri. Te interesează?

Ty se dădu un pas înapoi și-i făcu semn să intre. Era în același timp surprins și suspicios, însă decise să-l observe pe detectiv și poate ulterior să-i împărtășească ceea ce știa. În plus se putea bizui pe „radarul" lui Ben pentru a decide dacă îi era prieten sau dușman.

– Ai mâncat? îl întrebă. Noi tocmai ne așezam la masă.

– Mulțumesc pentru invitație.

Mac fu impresionat că Ty Greenwood nu părea să fi păstrat vreo ranchiună după prima lor întâlnire mai degrabă ostilă. În același timp însă nu-și făcea iluzii și înțelegea că ospitalitatea lui era alimentată în mare parte, dacă nu total, de curiozitate.

Mergând spre bucătărie, Ty observă punga mare pe care detectivul o ținea în mână.

– Ce ai acolo?

– Ceva pe care sunt sigur că-l vei găsi interesant, răspunse celălalt cu un surâs ușor.

Când îl zări pe Ben, Mac holbă ochii surprins, apoi începu să recite ațâțat filmografia indianului împreună cu momentele de vârf ale carierei sale. Ben fu măgulit, deși ușor stânjenit de nivelul acela de detalii, dar îl lăsă să continue, deoarece îl plăcuse instantaneu pe detectiv. Pe durata prânzului niciunul dintre ei nu vorbi despre subiectul care-i frământa.

Cei trei bărbați merseră după aceea în cabinet și se așezară în scaune. Ty deschise discuția.

– Ben îl caută și el. Tocmai am decis să formăm o echipă pentru a-l găsi. Ca să zic așa, ai sosit la țanc.

Mac încuviință din cap când auzi despre formarea unei echipe. Încă nu le spusese, dar el trebuia să fie cel care găsea hominidul, nu ei. Ghicise în mod corect că Ty avea să pornească în căutarea creaturii, însă nu se gândise și la implicarea lui Ben. Avea să fie ceva mai greu decât anticipase.

Ty se întoarse către Ben.

– Mac este unul dintre detectivii despre care ți-am spus.

Indianul fu surprins, fiindcă Ty îi descrisese pe polițiști ca extrem de dezagreabili, și Mac îi descifră imediat expresia.

– Partenerul meu și cu mine am fost nițel cam agresivi. Îmi cer scuze.

– Stai așa, rosti Ben îndreptând un deget spre el, tu ești cel pe care l-a intervievat reportera aceea. Asta-i! De aceea îți cunoșteam vocea.

– Da, suspină Mac, numai că banda înregistrată de ea a fost aranjată. A tăiat lucrurile cele mai importante pe care le spusesem.

– Ce anume? întrebă Ty.

Mac scoase din pungă mulajul uriaș al urmei de picior și i-l întinse.

– Ăsta-i făptașul.

– Doamne Dumnezeule..., șopti Ty cu ochii holbați.

Ben privi mulajul, dar fu mai puțin impresionat.

– Da, el este. E clar.

Mac îi aruncă o căutătură nedumerită și indianul continuă:

– I-am văzut urmele recent. De fapt, o urmă parțială. La fel ca asta – tot piciorul stâng. Lucrează mai apăsat cu partea stângă a corpului. Este stângaci.

– De unde ai prelevat-o? întrebă Ty.

– De pe munte, din locul unde au dispărut avocații. Am văzut mai întâi o urmă de călcâi, apoi am căutat pe lângă potecă și am găsit asta. Carillo este convins că tu lași urmele acestea.

În clipa aceea, Ty înțelese totul.

– De aceea a ordonat percheziția... Căuta obiectul cu care am lăsat amprenta asta.

– Exact! Mac știa că trebuie să le câștige încrederea și asta cât mai repede. Cred că am fost cât pe-aici să mă întâlnesc cu el. Săptămâna trecută... Jur că era chiar în spatele meu. Am tras cu pistolul de câteva ori ca să-ncerc să-l sperii, după care am suit în mașină. Am avut o senzație foarte ciudată, ca...

– O briză caldă? îl întrerupse Ben. Sau ca atunci când cineva intră într-o cameră și, deși nu l-ai auzit, știi că-i acolo? Sau poate ca lumina soarelui – doar o rază sau două care-ți zbârlesc părul de pe ceafă? Așa ceva?

Mac era fascinat de abundența de detalii pe care bătrânul le știa despre hominid.

Ben încuviință încet către el.

– Oh-Mah... A fost lângă tine. Ai avut foarte mult noroc.

– La asta te refereai tu, Ben? întrebă Ty. La capacitatea de a-l simţi?

Bătrânul încercă o explicaţie.

– Cred că este acel simţ suplimentar, dar nedezvoltat, pe care noi îl deţinem, însă nu-l folosim. Pe de altă parte, energia lui mentală este foarte puternică... Este concentrată ca o rază de lumină şi o putem realmente percepe. Atunci ne dăm seama de prezenţa lui.

– Dar el simte că noi ştim? întrebă Mac.

– Cred că da.

Mereu orientat spre aspectele tehnice, Ty se interesă:

– Ai vreo idee care poate fi raza de percepţie?

– Nu, nu ştiu, dar, aşa cum ţi-am spus, l-am simţit din Portland. Cât sunt până acolo... trei sute de kilometri, nu? În acelaşi timp însă nu-l pot recepţiona de aici, cel puţin nu limpede. Ştiţi, am citit multe relatări despre episoade „psihice". Oameni care simţeau că o persoană iubită se află în pericol, în ciuda faptului că erau în capătul celălalt al ţării... Un câine care a mers o mie cinci sute de kilometri şi şi-a regăsit stăpânul... Sau cineva care prevede un lucru care se întâmplă efectiv... Există totodată multe declaraţii ale unor nebuni, care înceţoşează adevărul, dar este cert că experienţele psihice sunt reale.

– Prin urmare simţi că ar fi undeva în regiune, zise Mac.

– Exact, dar, aşa cum i-am spus şi lui Ty, nu v-aş putea preciza locul.

Ty arătă hărţile pe care le fixaseră pe pereţi.

– Îi trasam o posibilă rută, însă n-a reieşit niciun şablon clar. Ben crede că şi-a stabilit deja un sălaş şi că operează în jurul lui. Încercam să deducem pe unde ar fi. De acolo ar trebui să începem căutarea.

Mac pricepu că cei doi nu s-ar fi mulţumit cu altceva decât căutarea activă a hominidului. Poate că Ben Campbell era bătrân şi actor, dar ştia multe despre creatură şi părea decis. Ty Greenwood o căuta de multă vreme, devenise cunoscut ca un individ obsedat de subiectul acesta şi în plus se putea baza pe marea lui putere financiară.

În timp ce continuau discuţia, detectivul se gândea cu frenezie la o opţiune pe care s-o poată accepta şi ceilalţi. Indiferent însă care ar fi fost, nu putea avea decât un singur rezultat: Mac trebuia să fie cel care găsea creatura, pentru că era convins că numai aşa îşi putea salva credibilitatea şi cariera. Simţea totuşi că disperarea îi afectează gândirea şi-şi reaminti maxima pe care partenerul lui mai vârstnic i-o repetase cu obstinaţie când abia se angajase în DPLA: „Puştiule, niciodată nu juca pocher pe bani dacă ţi-e frică să-i pierzi. O să pierzi de fiecare dată!" Mac ştia foarte bine că sfatul acela nu avea nicio legătură cu pocherul, ci se referea la viaţă în general.

– Mac, întrebă Ty, crezi că şi cei doi bătrâni au legătură cu el?

Mac rămăsese cu ochii asupra hărţilor, pierdut în gânduri.

– Poftim? Ah, da, familia Krinkel... Am citit raportul. Se pare că soţia bătrânului Krinkel a *fost trasă* din pat prin fereastră. Anchetatorii mai spuneau că şi câinii din şopron păreau destul de speriaţi. Cei de la criminalistică sunt complet împotmoliţi – probabil fiindcă au multe răspunsuri, dar niciun indiciu despre adevărata şi marea întrebare.

Luă o piuneză din cutie şi o înfipse în hartă.

– Russell Tardif... Probabil c-a fost săptămâna trecută, însă nu sunt siguri. Tocmai i-au descoperit atelierul,

ars în proporţie de cincizeci la sută, iar el a dispărut. Conform unui raport care n-a fost trimis mass-media, se pare că atelierul a fost mai întâi distrus, apoi a luat foc.

– A intrat cu forţa? bănui Ty. Poate că incendiul a fost cauzat de un scurtcircuit.

– Poate, repetă Mac. Poliţia nu-i nici măcar sigură dacă bărbatul era în atelier în momentul distrugerii.

Ben se ridică brusc, se duse la fereastră şi privi afară cu ochi sticloşi.

– Atelierul ăsta este lângă un pârâu, vorbi el cu glas spart şi îndepărtat, parcă în transă.

Derutat pentru o clipă, detectivul se uită la Ty.

– Da, aşa-i. E lângă un pârâu.

– S-a-ntâmplat acum două săptămâni. Bărbatul tăia nişte scânduri. Cred că avea treizeci de ani. Ploua. A intrat şi l-a răpit. Oh-Mah..., încheie el încuviinţând de parcă tocmai văzuse scena la televizor.

Ceilalţi doi bărbaţi rămaseră cu ochii pironiţi asupra lui. Mac era atât de uluit, încât recită din memorie părţi din dosarul confidenţial pe care Suzy i-l trimisese prin fax.

– Ai dreptate. Avea treizeci şi unu de ani. Au găsit un banc de lucru răsturnat, cu comutatorul energetic pe poziţia „pornit". Iar un banzig ca acela nu se răstoarnă din cauza unui incendiu. Era un model industrial mare, greu de peste o sută de kilograme.

– Da, aprobă Ben gânditor. L-am dat uitării, spunându-mi c-a fost un coşmar. Alt film horror din creierul meu, având în rolul principal un individ pe care nu-l văzusem în viaţa mea. Cred însă că acesta s-a întâmplat cu adevărat, nu?

Mac rămăsese stupefiat de precizia indianului.

– Ai avut şi alte... coşmaruri?

– Nu, răspunse Ben și se întoarse către ei; privirea pierdută îi dispăruse din ochi. Dar o să v-anunț când se mai întâmplă.

Mac așteptase mai mult de o jumătate de oră oportunitatea de a-și susține cazul. Ty discuta felul în care vor desfășura căutarea și intrase în detalii privind cel mai bun punct din care să plece. În cele din urmă, detectivul nu mai rezistă și-l întrerupse:

– Scuze, dar aș vrea să m-ascultați niței amândoi. Faceți o treabă excelentă, dar nu puteți realmente să plecați doar voi doi. Știu că vă dați și voi seama de asta.

– Poftim? se încruntă Ty după comentariul acela care nu avea nicio legătură cu ceea ce discutau ei.

– Vorbesc serios. Asta nu-i o treabă pentru amatori. Voi discutați despre o urmărire care va necesita desfășurarea de efective și, mai mult decât atât, care va necesita experți.

Ben fu surprins de schimbarea neașteptată a lui Mac și se lăsă pe spate pe sofa. Citi limbajul corporal al lui Ty și se gândi să-l lase pe acesta să abordeze problema.

Ty era derutat și ușor iritat.

– Experți? Ce vrei să spui? Am mai organizat deja câteva expediții ca să găsesc creatura asta. Știu ce fac.

– Și ai găsit-o? întrebă Mac.

Ty îl fixă cu privirea, încercând să priceapă ce naiba se întâmplase cu individul acela în ultimele douăzeci de secunde. Iritarea sporea în el și înțelese că surprinderea și enervarea lui erau lesne de remarcat. Se sili să se calmeze.

– Ce vrei să spui? Vrei ajutorul nostru, dar în același timp ca poliția să întreprindă căutările propriu-zise? Ce dracu', poliția crede că eu plantez urme false! Sunt niște idioți!

Mac clătină din cap.

– Ascultă-mă, știu foarte bine ce... Dacă mi-ați spune tot ce știți și ați acționa din culise, deținând comanda cumva în mod neoficial, eu aș putea conduce investigațiile. Dispun de o oarecare autonomie în privința a ceea ce pot face, am resurse...

– Resurse avem și noi, îl întrerupse Ty. Să fiu sincer, pentru genul acesta de investigații probabil că am mai mulți bani decât tot departamentul vostru. Propui ca noi să stăm în biroul ăsta și să te lăsăm pe tine să-l urmărești pe Oh-Mah?

Mac se întoarse către Ben.

– Cu tot respectul față de tine, Ben, dar intenționezi să străbați pe jos munții Cascades, scotocind după hominidul acesta? Ai aproape optzeci de ani și ești actor, nu căutător de urme! Cât despre tine, Ty, știu că ai organizat expediții de cercetare, dar de fapt nu-i meseria ta. Asta-i meseria mea.

Ty se simțea exasperat de întoarcerea cu o sută optzeci de grade a detectivului. Nu intenționa să lase sarcina asta în seama nimănui altcuiva și înțelegea că intraseră într-un impas. Mai știa totuși că, dacă Mac ar fi fost susținut de departamentul său, n-ar fi venit în mod neoficial. Bărbatul nu le spusese tot adevărul, însă asta nu conta. Ty și Ben aveau nevoie de el, fiindcă era polițist, avea mulajul, era posibil să-l fi întâlnit pe ucigașul din umbră și, lucrul cel mai important, credea în existența lui. Ty trebuia să-și urmeze propriul plan și nu putea îngădui să fie oprit de nimeni – nici de Mac Schneider, nici de presă sau de opinia publică ori, ca să fie cinstit, nici chiar de soția sa. Întinse mâna lui Mac.

– Mult noroc!

Detectivul sperase că stratagema lui avea să apeleze la raţiunea lor, dar se părea că Ty avea opinii foarte ferme în privinţa subiectului şi intenţiona să-şi urmeze drumul neabătut. Fără chef, îi strânse mâna, ştiind că gestul acela marca începutul rivalităţii lor.

Plecă, regretând că lucrurile nu merseseră mai bine. Ştia că în ultima vreme nu judecase limpede situaţiile şi-şi examină erorile de apreciere. Se înmulţeau. Îi mai rămăseseră foarte puţine şanse de a se exonera. Mac dorea cu disperare ca animalul acesta, maimuţă sau orice ar fi fost el, să fie real. Şi dacă era real, el urma să fie omul care o să-l doboare.

53

În ultimele două zile, Kris fusese foarte ocupată. Pe lângă solicitările primite din partea mass-media pentru interviuri, începuse să primească telefoane de la un bărbat care pretindea că ştia „cine-i ucigaşul", dar nu voia să lase un număr pentru contact. În cele din urmă recepţionera îi spuse că un individ cu aspect zdrenţăros ceruse să vorbească direct cu ea. După ce îi fusese descris, Kris îl dădu uitării ca fiind altul dintre numeroşii ţicniţi care nu voiau de fapt decât să se întâlnească cu ea. Iar numărul acestora se înmulţise considerabil de când chipul femeii începuse să apară practic peste tot. Gândăceii mass-media ieşiseră din ascunzişuri, fiindcă reportera era în clipa aceasta pe buzele tuturor, după ce dispariţiile duseseră la creşterea cotei de piaţă pentru postul TV, dar şi pentru ea însăşi. Reportajele lui Kris evoluaseră de la ştiri seci la

spectacole care implicau persoane faimoase și astfel atrăgeau audiența tot așa cum măruntaiele însângerate îi atrag pe rechini. Și pentru că ea fusese prima care susținuse ipoteza asasinului în serie, publicul înspăimântat se întorcea spre Kris pentru cele mai recente date în legătură cu dementul acela.

Kris își zări asistenta, pe Gwen, trecând prin apropiere și o strigă.

– Ce-ai găsit despre tipu' ăla – Greenwood?

Gwen efectuă rapid un inventar mental.

– Am un dosar destul de gros. Din LexisNexis, multe articole, acte de proprietate, credite... Să știi că-i al naibii de bogat.

– Pare a fi vinovat?

Fata o privi uluită.

– Vinovat... pentru ce?

– Nimic, nimic, flutură Kris din mână. Adu-mi dosarul.

Era nevoită din nou să facă din rahat bici, întrucât din capul locului povestea ei fusese lipsită de un element esențial: nu existaseră nici cadavre și nici alte mărturii materiale. Dar, fără ca reportera s-o știe, situația aceasta urma să se schimbe.

Cu numai câteva ore în urmă, un grup de cercetași, pe care foarte decisa Karen Roberts îi implicase într-o căutare organizată, găsise ceva. Nu era mare lucru, ci doar o bucată de plastic galben, însă pe ea exista ceva foarte valoros lucru atât pentru Kris, cât și pentru Departamentul Șerifului districtului Snohomish: sânge. Plasticul era Gore-Tex și intra în componența unor jachete de sport, așa cum fusese cea purtată de Mitch Roberts, și fusese descoperit de un cercetaș de unsprezece ani lângă un

pârâu. Băiatul i-o înmânase conducătorului grupului său și în câteva ore Carillo personal o dusese la laboratorul criminalistic pentru teste. În ciuda faptului că zăcuse de trei săptămâni în pârâu sau lângă acesta, o pată destul de mare de sânge se închegase și aderase la material, permițând să fie analizată.

Pe când determina caracteristicile sângelui, Suzy Chang îi oferi lui Carillo o lecție concisă despre Gore-Tex:

– În mod normal, este impermeabil, fiindcă-i îndeajuns de compact pentru a nu permite trecerea picăturilor de apă, dar în același timp structura lui permite trecerea moleculelor de apă, de felul transpirației, astfel că asigură respirabilitate. Pe de altă parte, celulele de sânge sunt îndeajuns de mici pentru a se prinde de matricea microscopică a materialului.

Carillo se aplecă pentru a privi mai bine.

– Pare... nu știu, pare...

Suzy îi înțelese deruta.

– Nu există cusături. Nu-i nevoie de așa ceva. Deoarece nu se dorește străpungerea materialului cu ace, fiindcă atunci n-ar mai fi impermeabil *și* respirabil, Gore-Tex se asamblează cu adezivi speciali, nu cu acul și ața obișnuite.

– I-auzi! arcui Carillo o sprânceană. În fiecare zi afli ceva nou.

– Pentru că plasticul este și așa foarte rezistent, urmă Suzy, fiind și lipit cu adezivi, forța necesară pentru a rupe bucata asta trebuie să fi fost a naibii de mare.

După câteva minute, ea prelevă o mostră de sânge uscat, pregăti o soluție și o aplică pe un tester. Ridică ochii spre Carillo.

– Grupa B, pozitiv.

Carillo se încruntă.

– Mitch Roberts are grupa B, pozitiv. Bun, cel puțin acum le putem da ceva căpușelor din mass-media. Și așa spun că le-ascundem totul, adăugă el veninos.

– Chiar crezi că Mac a vrut să facă rău departamentului în felul ăsta? întrebă Suzy.

– A și făcut-o deja, răspunse Carillo, după care se răsuci și ieși.

Printre celelalte teste criminalistice ale femeii, aștepta și cel de identificare a ADN-ului, însă corespondența grupei sanguine tindea să susțină ipoteza unei crime. Când află rezultatul, Karen Roberts fu zguduită, dar cei din Departamentul Șerifului erau încântați. Vestea proastă pentru soția avocatului dispărut era bună pentru ei.

Ty privi reportajul lui Kris din seara aceea, apoi îl sună pe Ben la hotel.

– Ai văzut știrile? Au găsit o bucată din jacheta avocatului.

– Da, zise indianul. Ai trecut locul respectiv pe hartă?

– Acum o fac. Ar trebui să ieșim pe teren, să începem să privim în jur.

– Da, ar cam fi timpul. Am încercat din nou să-l contactez, dar e pur și simplu imposibil. Va trebui să folosim hărțile și să încercăm o aproximare cât mai bună.

– Bazându-mă pe celelalte incidente, rosti Ty, am făcut triangulația unui punct de pornire.

– E bine, încuviință Ben. Tăcu o clipă și după aceea întrebă: Niciunul dintre noi n-a amintit până acum despre asta, dar avem vreo armă să luăm cu noi?

Ty amuți pentru o secundă, luat prin surprindere, pentru că, într-adevăr, în toate conversațiile pe care le

purtase cu bătrânul, nu discutaseră niciodată despre uciderea lui Oh-Mah. De fapt, nici măcar despre felul în care ar fi putut să-l oprească.

– Am o armă cu tranchilizante pe care am cumpărat-o pentru ultima mea tentativă de căutare.

– Este foarte bună, însă ne trebuie și o armă adevărată. Una de calibru mare.

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere prelungă, timp în care Ty se gândi la pușca lui extraordinară și la unicul ei cartuș.

– Da, poate...

– Poate? repetă Ben.

– Da... am ceva. E destul de mare.

– Perfect, fiindcă s-ar putea să avem nevoie de ea.

Ty schimbă subiectul.

– Am și tot felul de aparate foto. O minivideocameră pentru filmarea mișcărilor, un aparat miniatural pentru instantanee, sau am putea folosi unul digital ultramodern...

– Adu-l pe cel miniatural și pune-l în buzunar.

Răspunsul brusc al lui Ben îi tăie elanul lui Ty.

– Bine.

– S-ar putea să-l vedem în depărtare și să-i facem o fotografie foarte bună. Dacă îți faci însă griji despre cum o să-l tragi în poză – și el se află, să zicem, la vreo cincisprezece metri de noi –, atunci aș propune să tragem cu ceva mai puternic decât megapixelii ăia, sau cum le zice.

Ty înțelese la ce se referea indianul.

– Aparatul mic, în buzunar.

Căzură de acord să se întâlnească a doua zi și să înceapă căutarea propriu-zisă. După ce închise telefonul, Ben răsfoi niște ziare, negăsindu-și locul, apoi deschise televizorul ca să asculte ultimele știri. Se simțea obosit,

însă în același timp se temea de somn. În ultimele nopți avusese vise destul de neliniștitoare. Visase o urmărire printr-o pădure, atât doar că nu el era cel fugărit, ci alți doi bărbați. Văzuse totul cu o claritate tulburătoare: cei doi alergau și unul era rănit, șchiopăta, iar din spatele lor, din umbre, se apropia imensul lor urmăritor. După aceea îi ajunsese și...

Ben se trezea. Avusese visul de două ori și în ambele rânduri se trezise în același moment. Dorea să afle finalul, dar nu era absolut sigur dacă visul era prestiință sau numai imaginația lui hiperactivă. Se ruga cerului să fie imaginația.

Simțind o nevoie disperată de odihnă, nu se mai simți brusc în siguranță în camera sa de hotel, așa că se încălță și coborî la recepție. Într-un colț al acesteia, o ferigă uriașă oferea un paravan, iar din spatele ei îi făcea cu ochiul un fotoliu adânc. Se cuibări în el, nevăzut în recepția aproape pustie la ora aceea din noapte, și închise ochii. Faptul că se găsea într-un spațiu public îi conferea un soi de siguranță că ucigașul din umbră nu avea să vină aici, după el, ca să-l înhațe. Spera asta... Mai spera și că visul lui cel mai recent nu va reveni, fiindcă atunci ar fi părut că se autoconfirmă, ca și cum realitatea viitoare putea fi cultivată aidoma unei plante. Ben își goli mintea de orice gânduri și adormi imediat.

Lipit cu spatele de trunchiul unui cedru înalt de șaizeci de metri, închise ochii ca să adoarmă. Era flămând, dar, mai mult decât atât, era obosit. Bătrânii două-picioare pe care-i ucisese în timpul nopții îi asiguraseră masa, însă fuseseră slabi și osoși. Acum se odihnea, iar după aceea va coborî pe ținutul plat să caute mâncare.

Descoperise că două-picioare își lăsau adesea mâncarea în afara peșterilor de lemn. El nu știa motivul, dar

decisese că dacă mirosul ei îl va atrage, o va mânca. Hrana lor era ciudată și avea mai multe gusturi decât cele cu care se obișnuise el. Câteodată îi plăcea, câteodată nu. Adesea lucrurile în care două-picioare lăsau mâncarea scoteau sunete când se uita în ele și uneori două-picioare ieșeau să cerceteze. El se ascundea în preajmă, în umbre, deoarece nu dorea să-l vadă. Odată, un două-picioare venise direct spre el și se pregătise să-l înșface, însă apoi perechea sa îl strigase și acesta se întorsese în peștera lor de lemn. Nu înțelegea de ce își lăsau mâncarea în afara peșterilor.

54

În zori, nori apăsători soseau de după orizont. Temperatura scăzu după răsăritul soarelui și toți comentatorii meteo de pe Puget Sound anunțară posibilitatea unei furtuni. Singurul aspect asupra căruia nu căzuseră de acord era doar momentul izbucnirii acesteia. Unii spuneau peste două zile, alții peste trei sau patru, apropiind-o astfel de ajunul Crăciunului. Mulți susțineau că vor fi numai averse de durată, dar alții pronosticau o furtună violentă, rară pentru luna decembrie.

Ty și Ben petrecuseră trei zile în păduri, cercetând și căutând, însă fără succes. Trecuseră deja prin sită pădurea de sub locul unde dispăruse ciclistul, iar acum reveniseră din nou acolo. Privind în sus către panta largă și pieptișă, acoperită cu un amalgam amețitor de buturugi, arbori strâmbi și rupți și pământ brăzdat de făgașele torentelor care curseseră pe acolo, cei doi înțeleseră că până și

capacitățile competente de căutător de urme ale lui Ben aveau să fie puse serios la încercare.

După două ore, după ce escaladaseră cu greu o porțiune din pantă, Ben se lăsă să cadă pe o buturugă lată de un metru și privi cu atenție versantul accidentat.

– Își ascunde urmele, explică el. Toți fac așa. O învață de mici.

– De unde știi? întrebă Ty.

– Mi-a povestit bunicul. E logic. Cele mai multe viețuitoare ale pădurilor își ascund urmele în mod inconștient. Oh-Mah o fac însă și pentru că au fost învățați. Unelte, excremente, sălașe... le acoperă pe toate. Sunt inteligenți.

– Și copacii rupți?

– Asta-i altceva, răspunse Ben. Fii atent – tu ai o cutie poștală pe care scrie numele tău, da? Dar atunci când călătorești, nu-ți lași portofelul oriunde și nici portierele automobilului descuiate. Ideea este aceeași: îți acoperi urmele, ești discret, dar în același timp îi anunți pe alții care ți-este teritoriul. Toți ne marcăm teritoriul – și noi, și el.

– Pe cutia mea poștală, comentă Ty sec, nu scrie niciun nume.

– Vezi, zâmbi larg Ben, ești chiar mai secretos decât el. Arătă spre creasta muntelui care se ridica mult deasupra lor: Este posibil să fie acolo sus. Lor le plac înălțimile. Sunt mai ușor de apărat și ucigașul-din-umbră poate coborî să vâneze.

Căutând o cale de ascensiune, Ty indică o bandă de sol mai deschis la culoare, care traversa panta ca o cicatrice, pornind din vârf.

– Aia trebuie să fie poteca. Probabil cea pe care trebuia să coboare ciclistul. Trebuie s-ajungem acolo, sus.

Ben o aprecie gânditor.

– Este aproape verticală. Cum o s-o urcăm?

Ty strânse din umeri.

– Pe jos.

Indianul clătină din cap și rânji.

– Am depășit cam cu vreo treizeci de ani vârsta la care m-aș fi încumetat. O să te privesc însă de-aici. Arătă binoclul pe care Ty îl ținea la gât: Ia examinează atent creasta. Mac zicea că i s-a părut că a văzut copaci rupți.

Ty cercetă zona și văzu niște arbori contorsionați, dar nu-și putea da seama dacă nu fuseseră rupți pur și simplu de vânt.

– Nu știu... nu-i foarte clar. Tu ce crezi? făcu el și-i întinse binoclul bătrânului.

– S-ar putea să fie ceva, șovăi acesta. Nu mai am vederea de altădată.

– Am o idee. Ty scoase o hartă. De ultima dată când am fost aici, am făcut niște cercetări și se pare că în vârful muntelui se poate ajunge și pe altă parte – uite, prin spate. Este un traseu destul de dificil, dar nu așa pieptiș.

– De unde începe? întrebă Ben.

– Mergem vreo zece kilometri pe șosea, după care intrăm pe traseu. Poteca se ramifică și o luăm pe cea din stânga.

Își privi tovarășul și abia atunci înțelese că acesta se apropia de optzeci de ani. Se simți stingherit că fusese atât de absorbit de vânătoare, încât nu avusese timp să se gândească și la starea fizică a indianului.

– Rămâne însă pe mâine. Pentru azi am făcut destule. Ne-ntoarcem la mine, mâncăm și facem planul pentru mâine.

Ben se simțea prea obosit ca să-l contrazică.

– Ești sigur?

Ty încuviință, puse pe umăr arma cu tranchilizante și începu să coboare.

– Avem o tochitură cu cârnați, de-ți ia gura foc. A mai rămas ceva prin frigider și-o turnăm peste niște pilaf cald. Ce zici?

Indianul surâse în urma lui. Știa că Ty pusese capăt căutării, gândindu-se la el.

– Votez pentru. Sună bine. Asta-i o specialitate sudică, nu?

– Ai tăi ce mâncau? izbucni în râs Ty. Pastramă de bizon? Eu sunt din Mississippi. Triburile noastre aveau la masă crabi, cârnați cu fasole și pilaf.

– Pastramă de bizon? reflectă Ben cu glas tare. Hm... N-am mâncat niciodată.

Ronnie stătea în biroul ei și privea afară, spre linia care despărțea verdele și cenușiul solului și cerului. Se simțea deprimată și-și dorea ca în viața ei să reapară culorile vii. Verdele-închis părea practic altă nuanță de cenușiu. Lumea întreagă era colorată în tonuri de cenușiu. Își azvârli cât colo pantofii și-și masă labele picioarelor. Se simțise rănită și în același timp îngrijorată când Ty recunoscuse că-și părăsise slujba.

În ziua anterioară, Ronnie sosise acasă mai devreme și întreprinsese o mică recunoaștere prin cabinetul soțului ei. Încercase realmente o senzație de rău fizic să-și bage nasul în treburile lui, dar își repetase că o făcea pentru binele familiei. Hărțile și piunezele înfipte în ele îi spuseseră că Ty și Ben plecaseră undeva prin munți, căutându-și himera. După aceea găsise tocul pușții Holland & Holland și

buzele i se strânseseră într-o linie subțire. Ty ar fi fost poate surprins de reacția ei în momentul acela: fusese relativ impasibilă. Luase caseta din debara și o așezase pe podea. Bărbatul nu avea habar că ea cunoștea cifrul. Ronnie avea o memorie incredibilă a cifrelor și când zărise prima dată factura armei, codul încuietorii figura pe chitanță. Și-l amintise acum, după trei ani. Rotise discurile și desfăcuse clamele. Privise obiectul urii ei și scuturase din cap.

– Doamne, ce risipă de bani!

Ronnie crescuse într-o familie care avea arme de foc, așa că înțelegea motivele pentru care oamenii optează să aibă puști, ba chiar era familiarizată cu folosirea lor. Pe la doisprezece ani fusese o țintașă acceptabilă, însă de peste douăzeci și cinci de ani nu mai trăsese nici măcar un glonț. Problemele ei față de arma masivă a lui Ty transcendeau obișnuitele dezbateri legate de deținerea armelor. Ridicase unicul cartuș, uriaș, și-l examinase. Pentru o clipă se gândise să-l arunce, sau cel puțin să-l ascundă, dar apoi se răzgândise. Chiar dacă îndepărtarea cartușului ar fi emasculat pușca, în realitate nu ar fi obținut nimic; ar fi făcut-o doar pe ea însăși să pară meschină. Faptul că Ty readusese arma în casă îi spunea că el trecuse din nou limita aceea nesigură care-l despărțea de obsesia sa. Faptul că o ascunsese îi spunea că totuși mai putea fi întors din drum. Închisese caseta, rotise cele trei discuri și o pusese la locul ei. După aceea văzuse cutia plină cu echipamente de înaltă tehnologie, printre care ochelarii cu infraroșii pentru vedere pe timp de noapte, și se îngrozise gândindu-se cât costaseră toate.

În timp ce privea pe fereastră și-și reamintea toate lucrurile acelea, glasul secretarei ei răsună din interfon și o smulse din reverie. Sosise un reporter de la un tabloid,

care dorea s-o întrebe ce părere avea despre persoanele care dispăreau în munţi şi de asemenea să afle orice comentarii despre „implicarea soţului ei". Femeia simţi că reîncepea tot circul de data trecută. Dacă apăruseră mass-media, de acum era numai o chestiune de timp până ce aveau să-i invadeze intimitatea locuinţei.

Se gândi dacă n-ar fi trebuit să se separe de Ty, pentru a-l determina să revină cu picioarele pe pământ, însă acela ar fi fost un act final, un fel de trambulină morală înaintea divorţului. Şi nici nu putea fi vorba să divorţeze de Ty, care era un bărbat extraordinar şi un soţ minunat şi iubitor. Nu divorţezi de cineva dacă este bolnav. Apoi Ronnie completă: *Decât dacă refuză ajutorul care îi poate fi acordat.* În felul acesta, revenea de unde plecase. Reflectă după aceea asupra conceptului de iubire severă şi se întrebă dacă nu cumva era exact ce-i trebuia lui Ty. Bărbatul era destul de încăpăţânat şi doar ceva aflat la limita catastrofei îi putea schimba părerile. Ronnie trebuia să-i recâştige atenţia. Oftă, simţindu-se obosită şi uşor pierdută.

Ty văzu nefamiliarul Chrysler Sebring în curtea interioară, în timp ce aştepta să se deschidă uşa garajului. Parcă Suburbanul mare şi roşu cu spatele în garaj, gândindu-se că poate Chryslerul aparţinea uneia dintre numeroasele persoane care lucrau pe proprietatea lor. Ben coborî din maşină şi ieşi din garaj, iar Ty mai întârzie puţin, pentru a strânge de pe jos jucăriile copiilor.

Ben se oferise să mai încerce o căutare cu „ochiul interior". Lui Ty noţiunea i se părea cel puţin bizară, dar o accepta, întrucât, din proprie experienţă, simţea că aproape orice era posibil.

– Ty, ai musafiri! strigă indianul de afară.

Ieși din garaj și văzu imediat o femeie care venea spre el. Ea trecu pe lângă Ben și-l salută din cap.

– Tyler Greenwood? întrebă după aceea.

– Da, încuviință el simțind că avea de a face cu o reporteră.

Deși numele lui de botez era Tyler, prefera versiunea prescurtată, mai neprotocolară. De obicei numai mama sa îi spunea Tyler.

– Sunt Judy Elder de la *The Rumour*. Aș dori niște comentarii pentru revista noastră.

Îi întinse mâna, însă Ty rămase circumspect. Ura revista *The Rumour*. Ea ajutase, cândva, la crucificarea lui.

– Îmi pare rău, dar nu am de făcut niciun comentariu, spuse și porni către casă.

– Dânsul nu-i „Șeful" Ben Eagleclaw, actorul? întrebă reportera. În ce fel este implicat în cele întâmplate?

Ty nu se opri, dar femeia porni după el.

– Cunoșteați vreuna dintre victime? insistă ea. Îl căutați pe Bigfoot, sau nu-i decât un paravan? Știți cine-i ucigașul în serie? Sunteți implicat în dispariții? Departamentul Șerifului așa vă consideră. Ce au găsit când v-au percheziționat casa?

– De unde știți asta? De unde știți că mi-au percheziționat casa?

– Am avut acces la un dosar confidențial al poliției.

– Rahat! făcu Ty și se opri.

Reportera scoase câteva foi de hârtie și el i le smulse din mână și le examină.

– Știm de asemenea că ați fost arestat în locul unde a fost răsturnat jeepul, avem informații despre lucrătorul de la Boeing care a dispărut din atelierul său de acasă și detalii despre cei doi bătrâni răpiți în mod misterios.

Ty îi restitui hârtiile cu un gest scurt și își continuă furios drumul spre casă.

– Le puteți păstra, îl anunță reportera, avem cópii. De ce se află aici „Șeful" Ben Eagleclaw?

Ty intră în casă și închise ușa. Se duse direct în cabinetul său, ridică telefonul și sună la Departamentul Șerifului districtului Snohomish. După ce răcni la șeriful-adjunct, îl anunță că, indiferent dacă era sau nu suspect, îi va acționa în judecată dacă aveau să mai remită informații confidențiale mass-media.

Îl lăsă apoi pe Ben să aleagă zona pe care aveau s-o cerceteze a doua zi și se duse în living.

Din ce motiv făcuse publice șeriful informațiile acelea?

Pur și simplu nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Fusese un act de totală incompetență. Pe fereastra livingului, o văzu pe reporteră care stătea în mașina ei și vorbea la telefon. Era sigur că vor urma necazuri. Dacă ea avusese acces la dosarul acela, atunci îl citiseră și alți jurnaliști. Se temea că *The Rumour* va publica un articol care să-i asocieze în mod grotesc crimelor pe el și pe Ben, iar în clipa de față se îngrijora mai mult pentru indian decât pentru sine. Ty scrâșni din dinți, anticipând furtuna care-i aștepta. *Iar acum, partea a doua a* Răstignirii lui Ty Greenwood, *cu participarea extraordinară a „Șefului" Ben Eagleclaw, în rolul Ben Campbell, prietenul care se află în locul cuvenit la momentul cel mai nepotrivit!* Până la Crăciun mai erau doar câteva zile, așa că spera că măcar până atunci aveau să-i lase în pace.

Șeriful-adjunct Tom Rice șovăi înainte să-i telefoneze șefului său, despre care știa că era în Seattle, la un dineu politic în hotelul Westin.

Rick Barkley răspunse la telefonul său mobil.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Avem o scurgere de informații din departament. Tocmai m-a sunat tipu' ăla Greenwood, pe care-l urmărește Carillo, și-a făcut un scandal monstru. Un reporter i-a arătat niște documente interne de-ale noastre... cred că tocmai dosarul cazului.

Barkley privi în jurul mesei și-și dădu seama că nu putea vorbi în condițiile acelea. Se sculă de la masă și porni către capătul sălii imense, întrebând în șoaptă:

– Le-ai văzut și tu?

– Nu, dar îl cred.

Șeriful se asigură că nimeni, nici chiar vreun chelner, nu-l putea auzi.

– Cum pizda mă-sii au făcut rost de dosar? Era și ceva despre nenorocitele alea de urme de picioare?

– Nu știu. Nu cred. Poate numai Mac să se fi enervat și să fi scăpat păsărica...

Barkley sări în apărarea detectivului.

– Mac n-ar face niciodată una ca asta. L-am zgâlțâit zdravăn, însă el este un om de echipă. Efectiv nu știu de ce naiba s-a-ncurcat cu reportera aia... Tăcu câteva clipe, căzând pe gânduri, după care reveni: Guvernatorul tocmai m-a-ntrebat care-i situația. I-am spus că lucrăm la caz și mi-a zis că primește o sumedenie de telefoane de la oameni speriați. Nu vreau ca jurnaliștii să transforme chestia asta într-o panică generală. Dă-i mână liberă lui Carillo să-l înlocuiască pe Mac cu oricine dorește. Haide să ne grăbim și să-l găsim pe psihopat înainte să mai omoare pe cineva, fiindcă altfel va trebui să golim niște birouri pentru un centru de comandă FBI. Și află cine-a scăpat informațiile alea și belește-l!

55

În mai puțin de patru ore, visul lui Ty de a petrece Crăciunul fără necazuri se evaporase. Trei mașini și o dubă apăruseră în curte, iar altă dubă staționa pe drumul de acces dinspre șosea. Scurgerea misterioasă a documentelor din Departamentul Șerifului referitoare la principalul suspect al poliției la care se adăugaseră detalii suculente și aparenta sa întovărășire cu un îndrăgit actor amerindian puseseră pe jar mass-media. Ty o instrui pe Greta să informeze pe oricine se interesa că „Domnul Greenwood nu este disponibil pentru comentarii".

O sperie apoi, adăugând:

– Ai grijă să nu spui nimic altceva, fiindcă reporterii îți vor răstălmăci cuvintele și vor inventa orice le convine.

Ben li se alătură în living și privi ziariștii care se înmulțiseră.

– Are dreptate. Sunt ca niște câini sălbatici, gata să te sfâșie.

Cu ochii holbați, Greta părăsi iute încăperea, îngrozită de rolul de purtător de cuvânt.

– Fii atent! rosti Ty. Am o idee, care poate să-ți pară nebunească, dar ce-ai zice dacă am convoca o conferință de presă?

Indianul îl privi întrebător.

– Îi anunțăm că vom ține o conferință de presă, continuă Ty, și-n felul ăsta scăpăm, cel puțin pentru moment, de prezența lor aici. După aceea vom susține realmente o conferință de presă și vom anunța ce facem. O să vorbesc și cu polițaiul ăla, să-l întreb dacă vrea să aducă mulajul. Ar fi piesa noastră de rezistență. Îl putem prezenta ca pe o dovadă.

Ben clătină din cap.

– În primul rând, el n-a vrut să lucreze cu noi. Părerea mea este că vrea să-l prindă singur pe Oh-Mah. În plus, dacă vrem să ne creadă cineva, trebuie să arătăm un corp. Orice altceva vei spune ne va face mai mult rău, decât dacă am lăsa presa să inventeze ce vrea.

Îl bătu ușor pe umăr pe Ty și adăugă:

– Iar dintre noi doi, tu ai cel mai mult de pierdut. Ai o familie și-acum te-ai înhăitat cu un indian bătrân care-a fugit de pe platou în timpul turnării unui film. Cine știe ce nebunie vor mai scoate și din asta?

Ty privi pe geam la reporterii adunați afară. Unii îndreptau camere de filmat și fotografiat spre casă, însă el și Ben se aflau destul de departe de fereastră, pentru a putea fi distinși.

– Rezist eu, mârâi el printre dinți.

– Dar ai tăi? îl privi Ben în ochi. Vrei ca Ronnie să ajungă de râsul companiei? Și copiii? Ei merg la școală, iar colegii pot fi răutăcioși.

Cuvintele acelea îl apăsau pe Ty, dar își repeta că rezultatul final avea să-i exonereze pe toți. Porniră către cabinetul său. Ben era îngrijorat în privința bărbatului, fiindcă știa cât de profund se implicase și se temea că miza prea mult pe viitorul lor succes.

– Care crezi că sunt șansele noastre de a-l găsi? îl întrebă Ty.

Expresia gravă a bătrânului fu elocventă.

Viața lui Kris se schimbase în mod oficial. Trecuseră doar două săptămâni de la primele ei reportaje despre persoanele dispărute, iar în cele șapte zile scurse din clipa când difuzase înregistrarea cu Mac, femeia devenise o

favorită a mass-media, apărând practic peste tot. În seara anterioară ajunsese pe scena știrilor naționale, apărând în direct cu o actualizare a „Crimelor din munți" pentru știrile de seară. De atunci toată lumea, începând de la revista presei și până la tabloide, fie că o căutase, fie că îi cercetase cu atenție trecutul profesional și nu numai. Reportera se gândea la urma pe care o lăsase prin viață și era încântată că avea despre ce să se bârfească.

Kris își modificase programul, astfel ca să se ocupe mai întâi de interviurile pe care le lua pentru seria ei de reportaje, dar și pentru a avea timp de ceva nou – interviurile acordate de ea însăși. Timpul care nu-i mai ajungea pentru atâtea solicitări și propria ei celebritate aflată în creștere începuseră să-i afecteze pe ceilalți reporteri. Mulți se pomeneau trimiși de urgență să realizeze reportaje la care Kris renunțase în ultimul moment. Nimeni însă nu se plângea în mod oficial, întrucât se zvonea că ea era protejată de cineva foarte important. Mulți aveau diverse bănuieli și nimic nu era absolut sigur, dar faptul că Doug Gautier, un jurnalist foarte respectat, se prăbușise spectaculos după ce o înfruntase pe Kris, era suficient pentru toți.

Mac apăsă butonul de pe telecomanda videorecorderului, oprind-o pe Oprah în mijlocul frazei. De cinci minute prezenta un material video filmat de amatori și bărbatul se plictisise. De fapt, nu-și mai găsea locul. În ultimele două zile mersese de cinci ori la supermarket nu pentru că i-ar fi plăcut atât de mult să târguiască, ci mai degrabă fiindcă prefera să rătăcească prin magazine decât să stea acasă și să-și amintească ce fi trebuit să facă de fapt. În ultimele trei zile, se dusese zilnic pe munte, iar în

prima zi rămăsese în mașină, nereușind să-și adune puterea pentru a coborî. Scotea pistolul Desert Eagle cel mare din tocul de umăr, îl punea pe scaunul de alături și se gândea la întâlnirea pe care o avusese aici. Se întreba ce ar fi văzut atunci, dacă s-ar fi întors.

Își începea întotdeauna momentele acestea, repetându-și mantra: *Dacă ființa asta este reală, atunci pistolul meu ar trebui s-o omoare*. Însă de fiecare dată aceeași îndoială i se furișa în minte și-i strivea hotărârea. Îndoiala aceea era o parte integrantă din el, era convins. Întâlnirea pe care o avusese în pădure îl zguduise puternic. În a doua zi a căutării sale solitare, coborâse în cele din urmă din mașină, dar nu fusese în stare să se aventureze mai mult de câteva sute de metri pe potecă. În aceeași zi, după ce revenise acasă, își curățase cu minuțiozitate noua armă, deși încă nu avusese ocazia s-o folosească. *Trebuie să fiu pregătit.*

Acum intră în bucătărie și deschise frigiderul. Rămase uitându-se în el mai bine de un minut, privind de fapt în gol. Apoi începu să sune telefonul. În ultima vreme, telefoanele nu-i aduseseră decât vești proaste, cu excepția rarelor ocazii în care îl sunase Suzy Chang pentru a-l informa discret despre ultimele noutăți. În dormitor avea un aparat mai bun, care afișa și identitatea apelantului, pe când cel din bucătărie era un simplu telefon mural.

– Mac Schneider.

– Domnul detectiv Schneider? Sunt Ty Greenwood.

Mac trebui să admită că nu era dezamăgit să-l audă pe Greenwood, dar își păstră o atitudine de calm indiferent.

– Da?

– Știm amândoi că Oh-Mah nu s-a oprit.

Detectivul nu comentă nimic, iar Ty făcu o pauză așteptând un răspuns. După câteva secunde continuă:

– Eu și Ben am început căutarea și cred că-i numai o chestiune de timp până-l găsim.

Furia îl invadă brusc pe Mac, fiindcă cei doi erau amatori, dintre care unul bătrân de optzeci de ani, însă ei căutau în mod activ hominidul; se dispreţui realmente, fiindcă nu era în stare nici să-și părăsească automobilul. Păstră totuși tăcerea, pe de o parte pentru că știa ce avea să urmeze și dorea cu disperare să se împotrivească. Avea nevoie de timp pentru a se gândi ce să răspundă. Se simţea ușor nemulţumit că Ty izbutise să-l găsească. Asta ar fi trebuit să fie treaba lui!

– De unde ai numărul meu de telefon?

Ty suspină. Individul se lăsa greu.

– Am angajat propriul meu detectiv, care mi-a spus tot ce se știe despre tine. Știu c-ai fost polițist în L.A. și c-ai avut unele probleme, că ai mai fost cu spatele la zid și în alte ocazii. Mai știu de asemenea că ți s-a acordat concediu, în așteptarea anchetei despre cele întâmplate cu reportera aceea. Ai nevoie de noi la fel de mult pe cât avem și noi nevoie de tine.

Mac se simţi înroșindu-se la faţă de enervare.

– Nu te privește viața mea!

– Acum înţelegi și tu ce simt eu, replică Ty calm. Oricum, nu contează. Avem nevoie unii de alţii.

În capul lui Mac era un haos și sentimentele îi copleșiră raţiunea. Iscodelile lui Ty îl iritaseră și, probabil într-o măsură chiar mai mare, se detesta pentru temerile sale.

– O să mă gândesc, spuse el scurt și închise telefonul.

Era mânios pe mânia lui. Întotdeauna fusese capabil să-și înfrâneze emoţiile. Începuse să cedeze? Se gândi să-l

sune pe Ty, dar nu dorea să pară slab sau indecis. După încă o clipă, recunoscu însă că celălalt pusese degetul pe rană: avea cu adevărat nevoie de ei.

Ty lăsă receptorul în furcă și strânse din umeri.

– Cred că nu-s atât de convingător pe cât bănuisem.

– L-ai enervat.

– Mai dă-l dracu'!

Ben își trecu palma peste părul lui des, de culoarea oțelului cenușiu. Aproape întotdeauna și-l lega la spate într-o coadă, cu o bentiță țesută de una dintre nepoatele sale.

– Este un om mândru, rosti el jucându-se gânditor cu bentița, dar poate că n-a fost ultima dată când am auzit de Mac Schneider.

– De ce crezi asta?

– Am citit-o în ochii lui. Mai mult ca orice altceva, vrea să afle.

– Ce să afle? întrebă Ty.

– Dacă-i adevărat.

56

Duba reporterilor oprită lângă drumul de acces îi atrase atenția lui Ronnie în timp se apropia pe șosea. Intră pe aleea spre casă și văzu o duzină de vehicule, printre care câteva camionete cu antene parabolice TV, care blocau intrarea în garaj. Simți cum îi năvălește sângele în cap. Opri lângă intrarea acoperită și porni în grabă către ușă, ignorând potopul de întrebări din partea jurnaliștilor. Fără să-și scoată măcar haina, merse direct la cabinetul lui Ty.

Deoarece îl întâlnise deja pe Ben de mai multe ori în casa lor, nu mai pierdu vremea cu politeţuri și-l rugă direct pe soţul ei să iasă în hol. Nu era furioasă, ci pur și simplu complet decisă; Ty îi cunoștea prea bine starea aceea.

– Ieși și fă-i să plece, rosti ea, altfel chem poliţia!

Bărbatul sperase că reporterii aveau să se plictisească și să plece până la urmă, dar acum ultimatumul lui Ronnie decise lucrurile.

– Bine, încuviinţă el.

Ieși să-i alunge pe reporteri, iar Ben trecu în living și privi afară. *Oho-ho*, gândi el, *parcă văd titlurile: „Bătrânul actor indian caută sfaturi pentru carieră de la Bigfoot"!*

Seara târziu, după ce Ben plecase, Ty urcă la etaj și intră în dormitor. Ronnie citea în pat. Când îl văzu, puse cartea jos.

– Ce-ai zice dacă mi-aș părăsi slujba și am pleca de aici? întrebă ea. Dacă am lua totul de la început?

Bărbatul fu surprins. Se descălţă, își puse cămașa în dulapul uriaș încastrat în perete, apoi îi răspunse:

– Nu. Nu poţi să faci așa ceva. Ai tras prea mult pentru compania asta.

Ea se aplecă în faţă, cu chip serios și în același timp îndurerat.

– Am tras și mai mult ca să menţin familia asta laolaltă și nu vreau s-o văd că se destramă.

Ty se așeză pe pat și-și puse mâna peste a ei.

– Tu și copiii însemnaţi totul pentru mine.

– Dovedește-o! Renunţă la asta și haide să plecăm, spuse femeia plină de speranţă. Vindem casa asta... chiar dacă ieșim în pierdere. Noi suntem aranjaţi pe viaţă – putem să nu mai muncim *niciodată!*

Îi atinse obrazul cu palma și în ochii ei căprui se citeau dragoste, durere și teamă.

– Iubitule, rosti încet, putem face asta. Putem! Ajunge doar să fii de acord.

Era ispititor pentru Ty. Ronnie și cei doi copii frumoși ai lor erau tot ce-i trebuia lui de fapt. Sau nu era tocmai așa? Revenea întruna la circumstanțele în care își păstra ființele acestea dragi. Dacă circumstanțele nu erau în regulă, atunci nimic nu era în regulă.

Își sărută ușor soția pe buze și se ridică.

– Este o decizie importantă. Trebuie să mă gândesc cu atenție.

Ronnie se lăsă pe spate în perne, înțelegând că el trăgea de timp. *Iubirea severă...*

– Nu aștepta prea mult, îl avertiză. Timpul nu curge în favoarea noastră.

Ty îi auzi cuvintele când intră în baie să facă duș.

Pe Dave Christie aproape că-l apuca moțăiala, ascultând un talkshow radiofonic de noapte, în timp ce gonea pe McSwain Road, un drum cufundat în beznă în partea muntoasă din districtul Snohomish. Dave era inginer mecanic și lucra în Woodinville, ca proiectant de sisteme de aer condiționat pentru clădirile de birouri. În plus, tocmai se bucurase de vreo cinci beri în compania colegilor după o zi grea de calcul al volumelor cubice de aer și necesarului de răcire. Pilit, așa cum era, ar fi fost ultima persoană din lume care să anunțe un accident auto.

De aceea, atunci când farurile iluminară ceva masiv care ieși din pădure pe drum, creierul lui Dave îngheță pentru o clipă. Forma aceea traversase drumul din doi

pași. Când se întorsese către el, farurile sclipiseră din doi ochi rubinii. Indecis între frână, accelerație și volan, Dave călcase în cele din urmă violent pedala frânei și derapase cu Toyota Camry în șanțul puțin adânc, unde șterse un copac, îndoindu-și ușor bara din față. Pe Dave nu-l preocupa însă pentru moment starea automobilului. Creatura... silueta aceea dispăruse în hățișul negru din partea opusă a drumului. Se afla totuși în apropiere, asta era absolut cert.

În ciuda adăpostului oferit de mașina sa capitonată cu piele de import, a animatelor pălăvrăgeli politice ce se revărsau din boxe și a radiatorului care funcționa din plin, Dave nu se simțea în siguranță. După cum arăta făptura aceea, dacă ar fi vrut să pună mâna pe el, n-ar fi avut nicio problemă.

Băgă în marșarier, adresă o rugăciune de o microsecundă spre zeii tracțiunii și apăsă pe accelerație, dar nu obținu decât mugetul șuierat al cauciucurilor în noroiul în care se împotmoliseră. Mașina nu se clinti. Dave acceleră din nou și roti brusc volanul. După câteva secunde agonizatoare la accelerație maximă, Toyota derapă lent și reveni pe drum, rotindu-se. Dave fu cel mai îngrozit în timp ce schimbă vitezele. Își imagina foarte clar făptura aceea spărgând geamul mașinii și înhățându-l. Călcând încă o dată accelerația până la podea, derapă iarăși peste făgașele drumului, până ce anvelopele făcură priză cu solul și-l lansară.

Dave le considerase mereu o simplă și caraghioasă legendă forestieră, dar în ultimele douăzeci de secunde opinia aceea se schimbase. Își amintea istorii despre creaturi sfioase, ba poate chiar blânde, însă aceasta nu păruse defel așa. Nu, nu – nici pe departe!

57

Din adăpostul lor, cei patru rottweileri auziră un zgomot, departe, în pădure. Pentru urechea omului era o distanţă imposibilă, dar câinii îl distinseseră limpede precum cristalul. Fulgerător, căţeaua Queenie, liderul celorlalţi, sări în picioare şi începu să latre.

Stăpânul lor, Carlin Arial, un artist plastic de mare succes în vârstă de cincizeci şi patru de ani, definitiva un tablou în ulei în studio, la treizeci de metri în spatele casei. Oricât de mult şi-ar fi iubit câinii, îl scoteau din sărite cu lătrăturile lor la orice vânt slobozit de-o veveriţă. Îşi examină pânza, decise că era prea mult mov şi se întinse spre şevalet pentru a mai lua puţin ivoriu.

În timp ce continua să dea tonul haitei cu lătratul ei sacadat, Queenie simţi brusc o umbră întinzându-se peste ea. Toate animalele au teama instinctivă de a fi atacate de sus, transmisă genetic din Preistorie, când giganticele zburătoare răpitoare aveau puterea de a ridica în văzduh chiar şi animale relativ mari. Queenie însă nu văzu nicio umbră, ci o simţi. Şi amuţi. Ceilalţi rottweileri îi urmară exemplul, simţind de asemenea prezenţa întunecată.

Câinii simţeau că făptura care venea înspre ei nu era nici căprioară, nici om. Mărimea ei înfricoşătoare era dezvăluită de vibraţiile delicate pe care le simţeau în pernuţele labelor şi acela fusese de fapt motivul pentru care tăcuseră. Respectul lor firesc pentru o superioritate indiscutabilă, un respect cu care Mama Natură impregnează toate animalele, era un mecanism de supravieţuire. Câinii auziră, simţiră şi se ghemuiră laolaltă, smeriţi, cu

capetele plecate. Își vedeau stăpânul prin ferestrele studioului, dar nu-l puteau ajuta cu nimic.

Arial ridică ochii atunci când lătrăturile încetară brusc, însă nu zări nimic prin ferestrele mari care se deschideau către bezna pustie. Lăsă pensula din mână și porni spre ușă. Tocmai se pregătea s-o deschidă când soția lui, Joyce, sună la intercom.

– Iubitule, cât de târziu vrei să stai să lucrezi? întrebă ea.

Bărbatul se apropie de sistemul improvizat pe care-l instalase pentru comunicarea cu corpul principal a casei.

– Mai stau ceva, îi răspunse. Tu culcă-te. Vin mai târziu.

– Bine, încuviință ea, apoi adăugă: Ce-i cu câinii? Parcă lătrau...

– Ei latră mereu. O să mă duc să mă uit. Noapte bună!

Carlin Arial reveni la ușa din mahon cioplit și în clipa în care puse mâna pe clanță avu o premoniție ciudată. Ignoră senzația și deschise ușa. Șocul uriaș cauză un aport atât de toxic de catecolamine induse de stres, încât inima i se opri literalmente.

În timp ce suia în munți, cu prada inertă sub braț, se gândi la câini. Simțea că două-picioare se foloseau de câini pentru a-i avertiza. Se bizuiau pe câini, dar în două rânduri aceștia nu făcuseră nimic pentru a-și salva stăpânii de el. Asta îi arăta că toate animalele își salvau mai întâi propriile lor vieți.

În dealurile de deasupra ultimei peșteri de lemn, se opri să mănânce. Două-picioare din peștera de lemn cu multe deschideri de gheață caldă era mort. Murise fără ca el să-l fi atins. Nu mai văzuse niciodată un animal murind în felul acela. În vreme ce mânca, se gândi la bătrânul pe care-l văzuse în minte când fusese la pârâu. Îl

simțise atunci și se uitase împrejur, crezând că era acolo, cutezând să stea în umbra lui. Nu fusese însă acolo.

Știa că bătrânul îl căuta și-și trimitea glasul minții pentru a-l găsi. Când îl simțea, nu-i îngăduia glasului minții sale să-i răspundă. El simțise și pe alții, însă niciunul nu avusese glasul minții așa limpede ca bătrânul.

Mâncând, își aminti cum sfidase carapacea-tare care se repezise spre el, știind că teama stăpânului ei două-picioare îl făcuse să se abată de pe poteca neagră. Fusese cât pe-aici să-și vâre brațul în carapacea-tare pentru a-l trage afară, dar simțise că ceva nu era în regulă cu el, îi percepuse un soi de încetineală sau perturbare a gândurilor. Se îndepărtase, iar carapacea-tare fugise speriată.

Pătrundea tot mai des în ținuturile plate locuite de două-picioare. Nu se temea de ei, dar avea grijă să nu meargă într-un loc unde erau prea mulți. Știa că se temeau de el și că aveau tunetul. El respecta tunetul, pentru că-i putea face rău.

Păstrând pentru mai târziu ceea ce rămăsese din două-picioare, îngropă oasele și își continuă suișul.

La ora 4.15 în dimineața aceea, poliția primi un apel telefonic de la o femeie care locuia în îndepărtatul colț nord-estic al districtului Snohomish. Plângând în hohote, ea anunță dispariția soțului ei, care lucrase în atelierul său de pictură. Operatoarea care preluă apelul o întrebă dacă exista vreun semn de violență. Printre istericale, femeia răspunse că nu văzuse nimic, dar că soțului ei nu-i stătea în fire să dispară în toiul nopții.

Operatoarea rezistă aproape zece minute, nedorind să pună pe drumuri un echipaj de poliție pentru un soț care probabil plecase într-o plimbare matinală prin natură,

dar în cele din urmă cedase, bazându-se exclusiv pe revărsarea emoțională a femeii. O anunță că avea să trimită o mașină să investigheze, însă adăugă:

– Doamnă, vă rog să ne anunțați imediat, în caz că reapare înainte de a ajunge echipajul nostru.

Joyce Arial aprinse toate luminile din casa lor mare, lăsând impresia unei serate magnifice, apoi trecu de la o fereastră la alta, privind în pădure. Soțul ei nu era un excentric țicnit, ci un artist bine-cunoscut și respectat și ea știa că i se întâmplase ceva rău.

După câteva ore, două echipaje de poliție din orașul Snohomish ajunseră și nu găsiră niciun semn de violență, ci doar ușa studioului deschisă. Culeseră toate informațiile disponibile, se străduiră s-o liniștească pe soție și după aceea plecară.

În mașină, unul dintre polițiști se răsuci către celălalt.

– Crezi c-are vreo legătură cu disparițiile de pân-acum?

– Mă-ndoiesc, se strâmbă partenerul său. După cum văd eu lucrurile, tipu' a plecat să se plimbe. Femeia zicea despre câini că-ncetaseră să mai latre înainte ca ea să fi vorbit cu soțul. Păi, dacă era vreun intrus, rottweilerii ăia și-ar fi rupt lanțurile.

– Ai dreptate, aprobă primul polițist și-și închise blocnotesul.

Dacă cei doi polițiști locali nu acordară prea multă atenție dispariției, nu același lucru se putu spune și despre Departamentul Șerifului districtului Snohomish. La 9 dimineața, Carillo, trei polițiști și doi tehnicieni criminaliști se aflau la reședința Arial, prelevând amprente, fotografiind și efectuând o investigație completă, presupunând că fusese vorba despre o nouă crimă.

Deoarece cu câteva zile în urmă Rice și Barkley se declaraseră foarte nemulțumiți de rezultatele anchetei, Carillo pusese un om să-l urmărească permanent pe Ty Greenwood. Deocamdată principalul lui suspect petrecuse o mulțime de timp prin munți în compania unui indian bătrân și înalt. Când detectivul află că era „Șeful" Ben Eagleclaw, căzu pe gânduri. Eagleclaw fusese dintotdeauna unul dintre actorii lui favoriți și acum se înhăitase cu individul care avea probabil o legătură cu crimele. Teoria actuală a lui Carillo era că Greenwood plătea pe cineva să omoare oameni și să lase urme false, însă ei găsiseră numai patru–cinci urme clare și doar în două dintre locurile dispariților. Asta fusese tot. Carillo încerca să-și imagineze de ce Greenwood n-ar fi lăsat urme mai clare, când ataca el sau asasinul pe care-l plătea. Pur și simplu era lipsit de logică.

Carillo nu avea toate răspunsurile în privința lui Ty Greenwood, dar nu-și pierduse speranța. Deși mintea îi spunea că s-ar putea ca Greenwood să nu fie vinovatul, instinctul lui insista în această direcție. Și întrucât intuiția funcționase de atâtea ori pentru Mac Schneider, Carillo decisese să-i dea și el ascultare de data aceasta. Dacă trădătorul de Schneider putea să pună instinctul la treabă, atunci și Karl Carillo o putea face. Într-un fel se simțea eliberat. Răspundea acum de cazul acesta și știa că rezolvarea lui l-ar fi apropiat spectaculos de o promovare. În același timp însă înțelegea că era o cursă contra cronometru și că dacă aveau să se mai înregistreze și alte dispariții, el avea să piardă controlul cazului. Carillo trebuia să-și anunțe cât mai repede suspectul cel mai probabil și să descopere o cale de a stabili conexiunea între acesta și evenimente. Deocamdată Tyler Greenwood era favoritul.

58

Cu trei zile înainte de Ajunul Crăciunului, Ronnie participă la ședința ocazionată de lansarea unei noi versiuni a software-ului de mare succes al companiei, care fusese programată pe 2 ianuarie. Femeia nu auzi aproape nimic din ce se discută. Mintea îi era concentrată asupra propriei ei întreprinderi de mare risc, care trebuia să-i salveze familia. În decursul ședinței, ea își puse la punct planul. Acum trebuia doar să-și mobilizeze curajul pentru a-l duce la bun sfârșit.

Sus în munți, imediat înainte de amiază, Ty și Ben traseră Chevroletul Suburban pe dreapta. Coborâră din mașină și o ocoliră, mergând în spate ca să-și scoată echipamentul. Niciunul nu observă sedanul care trecu lent pe lângă ei și se opri la cincisprezece metri mai încolo. Ty deschise ușile din spate și-i întinse lui Ben pachetul mai ușor, apoi deschise cutia care conținea arma cu tranchilizante.

– Ai tras vreodată cu ea? se interesă bătrânul.

– Nu, dar mi s-a garantat că va funcționa.

– Nici eu n-am tras cu ăsta, însă e garantat să atragă atenția cuiva.

Ty și Ben se întoarseră și-l văzură pe Mac, ținând în mână pistolul lui masiv.

Indianul nu păru surprins.

– Am văzut unul la fel într-un film. E un revolver mare.

Mac și Ty se priviră ochi în ochi. Ty nu era defel convins de motivele celuilalt bărbat.

– Cum ne-ai găsit?

– Sunt detectiv. V-am urmărit de când aţi plecat de-acasă. Vă mai urmărea o maşină de poliţie, fără însemne, însă cred că a fost rechemată la bază, fiindcă a întors cu câţiva kilometri în urmă. Sper că voi doi sunteţi mai pricepuţi în pădure decât în oraş, altfel creatura aia ne va sări în spate înainte să ne dăm seama.

– „Ne" ? repetă Ty.

Ben interveni iute:

– Eu aş prefera să fim trei. În plus, el are revolverul ăsta mare.

Mac se uită la Ty, după care întinse încet mâna.

– Ce zici?

Ty îl privi atent în ochi, căutând adevărul.

– Vrei realmente să lucrezi cu noi ca să-l găsim pe Oh-Mah? Eşti pregătit pentru aşa ceva?

– Da, dădu Mac din cap.

Îşi strânseră mâinile.

– Perfect, zise Ty. Bun sosit la bord! Haideţi acum să-l găsim pe nenorocitu' ăla.

După o oră de suit pe poteca pieptişă, Ty şi Mac puteau vedea cum îl storcea urcuşul pe Ben. Răsuflarea indianului era sacadată şi picioarele nu-i mai erau la fel de ferme în depăşirea obstacolelor de pe traseu. Bătrânul simţi o uşoară aritmie, aşa că se aşeză pe prima buturugă pe care o zări.

– Te simţi bine? întrebă detectivul.

Ben încuviinţă, şuierând şi străduindu-se să-şi regăsească respiraţia.

– Lăsaţi-mă numai un minut şi-mi revin.

Ty văzu că faţa de obicei arămie a bătrânului era acum lipsită de culoare, contrar a ceea ce te-ai fi putut aştepta după un efort susţinut. Clătină din cap îngrijorat.

– Haide să ne-ntoarcem.

– Vorbesc serios, protestă Ben, n-am nimic. Doar să-mi trag puțin sufletul. Dup-aia vă dau și handicap, puștilor, n-am probleme!

Mac observase și el paloarea lui Ben.

– Ty are dreptate. Ne putem întoarce mâine. Sau putem aștepta până după Crăciun.

Își studie harta. Avea convingerea că Skip venise pe aici și dorea să cerceteze coama, dar nu credea că ar fi fost înțelept să-l epuizeze pe tovarășul lor mai vârstnic.

– Da, și eu zic să ne-ntoarcem. Oricum nu-s prea sigur că ăsta-i drumul cel bun.

Ben știa că-l protejau, însă în clipa aceea nu-și dorea decât să se târască în patul lui din hotel. Acum simțea mai mult ca oricând cei șaizeci de ani de fumat. Își făcuse deseori griji în privința inimii, dar, în ciuda fumatului, medicul de familie îi spunea că era în formă destul de bună. Când era acasă, se plimba frecvent prin munții de pe coastă, mergând chiar câte doisprezece kilometri o dată, însă traseele acelea nu erau la fel de abrupte ca acesta. Își călcă pe mândrie și lăsă să învingă bunul-simț.

– Bine, aprobă el, haide să ne-ntoarcem.

Când telefonul de pe birou sună, Kris știu după sunet că era un apel intern. Răspunse nepoliticos:

– Ce-i?

– Bună, sunt Brenda de la recepție. A venit cel care spunea că are informații despre subiectul tău.

Kris își privi ceasul. Era 19.10.

– Tot ăla?

– Da.

– Cobor într-un minut.

În mod normal, ar fi șutuit pe oricine venea neanunțat, dar bărbatul acesta era insistent – deja telefonase și trecuse personal de câteva ori. Poate că într-adevăr știa ceva. Când intră însă în recepție și-l zări, intră la bănuieli. Era nebărbierit și îmbrăcat în haine tocite de atâta purtare. Apropiindu-se, Kris văzu că avea un tatuaj pe încheietură. Ea detesta tatuajele, dar îi întinse mâna.

– Domnul Watts? Bună ziua, sunt Kris Walker.

J.D. se ridică și rămase cu gura căscată. În carne și oase, tipa era criminal de mișto.

– Ă-ă-ă, io, ă-ă-ă... voiam să... vreau să zic că...

Kris indică o sală de ședințe cu pereți din sticlă, alăturată recepției.

– Haide să mergem acolo.

Bărbatul o urmă și ea închise ușa.

– Așadar, rosti Kris, ce informații ai despre crime?

– Io... ă-ă-ă, cred că știu cine-i autoru'.

Kris se rezemă de colțul mesei lungi și-și încrucișă brațele pe piept cu un aer expectativ. Ținând seama de natura incredibilă a celor ce urma să i le destăinuie, J.D. sperase să ofere o descriere lungă și plină de suspans, dar pur și simplu fusese năucit de frumusețea reporterei. Nu era obișnuit cu femei care să arate așa. Era aproape ireală. Pe lângă faptul că era frumoasă, arăta perfect sănătoasă și impecabil aranjată, în comparație cu majoritatea femeilor pe care le cunoscuse el și care în general abuzau de droguri, alcool, țigări și mâncare proastă. Presupunea că o persoană atât de frumoasă trebuia să fie amabilă și foarte inteligentă. Deși nu fumase marijuana în dimineața aceea, îi era realmente imposibil să-și ordoneze gândurile, așa că se aruncă direct cu capul înainte.

– Ie Bigfoot, spuse el.

Kris continuă să-l fixeze cu privirea, însă nu spuse nimic. Tăcerea ei atentă şi lipsa reacţiei îl îndemnară să continue:

– Ă-ă-ă... am fost pă munte cu... ă-ă-ă, alţi gagii şi... ă-ă-ă, monstru' ăsta mare şi nasol a sărit pă noi şi i-a prins pă iei. Cred că iel i-a omorât şi p-ăilanţi.

Femeia miji ochii şi se mulţumi să-l privească, iar J.D. nu putea înţelege nici în ruptul capului ce-i trecea prin minte. Sigur că da, povestea lui suna destul de aiurea, dar, spre deosebire de cele mai multe poveşti pe care J.D. le turnase în viaţa lui, asta era adevărată.

– Cât de mare era? întrebă ea în cele din urmă.

– Pă cuvântu' meu că treb'e să fi avut... nu ştiu, vreo trei metri, trei metri jum'ate. Ierea dă departe mai mare ca orice urs pă care l-am văzut vreodată.

Kris părea că ascultă cu atenţie fiecare cuvânt.

– Avea într-adevăr picioarele mari?

Întrebarea îl opri pe J.D. pentru o clipă.

– Ă-ă-ă... da, cred că treb'e să fi fost mari dă tot.

– Este clar, ăsta-i Bigfoot. (Ridică un deget, cerându-i să rămână locului şi păşi spre uşă.) Ăsta-i un subiect tare de tot. Mă duc să-mi iau un blocnotes şi să-i anunţ imediat pe câţiva oameni. Poţi să aştepţi un minut?

– Ă-ă-ă... da, sigur, încuviinţă J.D.

Fusese îndeajuns pentru a-l destinde. Era incitat că reportera pricepuse totul aşa repede. Aproape că se temuse că nu-l va crede. Se simţi atât de uşurat, încât chiar scotoci prin jachetă, sperând să găsească un chiştoc să-l aprindă măcar pentru un fum scurt.

Kris se apropie de o masă acoperită de reviste din recepţie şi ridică receptorul unui telefon fix. Se opri o secundă pentru a-şi aminti numărul, apoi îl tastă. Îi răspunse căsuţa vocală a lui Mac.

– Foarte amuzant, rosti ea. Planul tău de răzbunare tocmai s-a dus dracului. Să vedem cum o să-ți placă asta, ție și amicului tău, găozarule!

Închise telefonul și se duse la recepționeră.

– Anunță poliția, spuse ea calm. Individul tocmai m-a amenințat cu moartea. Grăbește-te până nu pleacă!

În timp ce Brenda forma numărul pentru urgențe, Kris simulă căutarea unui blocnotes. Se uită către J.D. și făcu un gest din cap, pentru a-l anunța că revine imediat. El zâmbi prostește.

– Nu-l lăsa să plece, o avertiză pe Brenda.

Reportera porni spre capătul recepției și-și folosi cardul-cheie pentru a intra în zona protejată în care aveau acces doar angajații. Era încântată de abilitatea cu care răsturnase situația pentru Mac și complicele său. Watts nu părea să fi fost vreun prieten al lui Mac și femeia bănuia că detectivul apelase la o reciprocitate cu vreun delincvent. Acum însă nu mai conta. J.D. dăduse destule telefoane și venise de suficiente ori la sediul postului pentru ca să poată fi considerat un obsedat. Nimeni n-ar fi pus la îndoială versiunea lui Kris, pe care ea avea în scurt timp s-o relateze, zguduită, poliției: felul în care nebunul acela periculos îi făcuse avansuri sexuale și o amenințase cu o moarte îngrozitoare când îl respinsese. Era perfect!

59

La intrarea pe drumul său de acces, Ty opri mașina lângă gardul mare din sârmă pe care-l comandase pentru

a opri orice trafic. Intrarea era păzită de doi agenți de securitate privați.

– Punctul de control, rosti el către Ben.

În ciuda gardului și a paznicilor – sau poate tocmai din cauza lor –, în lungul șoselei se aflau acum și mai mulți reporteri decât în ziua anterioară. Blițurile lor fulgerau, dar Ty nu le oferi ocazia de a reuși fotografii de calitate, când trecu pe lângă oamenii săi, urmat de mașina lui Mac.

Detectivul era impresionat de măsurile acelea de securitate. Gardul și paznicii nu existaseră acolo de dimineață. Când intrară în casă, Mac remarcă:

– Da' știu că te miști repede.

– Nu-ți trebuie decât bani, replică Ty.

După cină, examinară harta și trasară cu roșu poteca pe care o exploraseră în ziua aceea. Ty deschise calculatorul pentru a-și verifica site-ul și cercetă rapid mesajele e-mail. Erau inutile, cu excepția unuia primit de la un localnic, ConspirAC, care urmărise zelos toate evenimentele și acum anunța ciudata dispariție a cunoscutului artist plastic Carlin Arial. ConspirAC monitoriza el însuși cu ardoare anunțurile poliției și oferea câteva informații utile, printre care adresa lui Arial, și teoria sa potrivit căreia Departamentul Șerifului ar fi putut să-l urmărească pe Ty Greenwood.

– Ia veniți încoace, rosti Ty.

Ceilalți se strânseră în jurul calculatorului și Ty introduse adresa lui Arial într-un site de hărți.

– Este aproape..., comentă Mac.

– Chiar lângă zona în care locuiesc eu.

– Ben, azi-noapte n-ai mai avut niciun coșmar? se interesă detectivul.

Ty începu să scotocească Webul în căutare de ştiri despre artistul plastic.

Bătrânul indian clătină din cap.

– Nu, însă am dormit în recepţia hotelului. Cred că cei de-acolo au început să intre la idei.

Mac îl bătu uşor cu palma pe spate. *Nu-i de mirare că pare atât de obosit.*

Ty obţinu mai multe rezultate şi dădu clic pe primul.

– Ia uitaţi! Câinii... Vedeţi? Nevastă-sa a declarat că rottweilerii n-au lătrat. Mac, cei doi bătrâni dispăruţi n-aveau şi ei câini?

– Ba da, dar vecinii lor erau mult prea departe ca să poată auzi lătrături.

– Nu au lătrat, anunţă Ben. Dacă a fost Oh-Mah, câinii n-au lătrat.

– Am citit despre asta, încuviinţă Mac. Se zice că ei nu latră şi că pădurea amuţeşte. I-adevărat?

– Da, zise Ben. De aceea Oh-Mah este „Şeful pădurilor". Toate animalele ştiu asta. Aţi văzut vreodată veveriţele care mănâncă împreună cu păsările? Păsările şi veveriţele se găsesc oarecum la acelaşi nivel şi pot împărţi nişte firimituri de pâine, nu-i nicio problemă. Dar dacă dai drumul unui câine către ele, ambele fug. Instinctul îţi spune să te temi de ceea ce te poate ucide. În cazul lui Oh-Mah, animalele tac, fiindcă asta le spun instinctele. Dacă eşti un animal din pădure, Oh-Mah poate să nu te mănânce în ziua aceea... însă poate şi s-o facă.

– Atunci, începu Ty, de ce oamenii...

Ben se sculă brusc, ridicând mâna şi oprindu-l în mijlocul întrebării.

Trecu apoi iute prin uşa-fereastră şi ieşi în curtea din spate. Mac şi Ty îl urmară nedumeriţi. Indianul merse

până la marginea piscinei, după care se opri. Capul i se rotea într-o parte și cealaltă, ca și cum ar fi cercetat cu ochii, dar de fapt o făcea cu mintea. Ceilalți se opriră lângă el.

– Ce..., rosti Mac și Ben șuieră, cerându-i tăcere.

Rămaseră toți nemișcați – doi cu ochii larg deschiși, iar al treilea cu ochii închiși –, fără să spună nimic. După câteva minute, Ty și Mac simțiră frigul mușcându-i prin hainele lor subțiri. Ben nu se clintea, părând neafectat. Mai trecură câteva minute.

– Este aici, murmură încet indianul, și ne privește.

Ty și Mac se uitară unul la celălalt. Ideea îi înfioră pe amândoi.

– Unde? șopti detectivul după un timp.

Ben scutură iarăși din cap și se întoarse, vorbind pe ton normal:

– A plecat.

Porni apoi spre căldura casei, lăsându-i pe Mac și Ty să schimbe altă privire și să se întrebe de data aceasta dacă prietenul lor bătrân dăduse o reprezentație de actorie sau dacă într-adevăr simțise creatura. Poate că imaginația lui Ben îl determinase să creadă cu adevărat în ceea ce percepuse. Bărbații strânseră din umeri, considerară momentul ca realmente surescitant, chiar dacă nu complet răsplătitor, și intrară în casă.

Bătrânul îl căutase și, cu excepția clipei de la pârâu și a acesteia fugare de acum, el nu-i îngăduise ca glasul minții să-l găsească pe al său. Era însă prea aproape ca să-l poată opri.

Îi privi pe cei trei intrând în peștera mare de lemn, cea mai mare pe care o văzuse. Gândul de a se repezi asupra lor îi trecuse prin minte, dar mărimea peșterii de lemn și

numeroşii două-picioare pe care-i simţise, atât în peşteră, cât şi dincolo de ea, îl opriră. Avea nevoie de timp ca s-o cerceteze, de timp ca să privească în peştera mare de lemn. Şi, cel mai important, trebuia să vină atunci când ei nu ştiau că era acolo. Peştera părea să aibă multe ascunzători şi ieşiri. Dacă îi ataca acum, i-ar fi putut scăpa.

Avea nevoie de un plan. De aceea, se mulţumi să-i privească. De data asta...

În cabinetul lui Ty, bărbaţii discutau despre cele întâmplate. O ciocănitură la uşă îi făcu să tresară. Ronnie strecură capul pe uşă. Deşi agitată, le zâmbi lui Ben şi Mac, după care se întoarse către Ty.

– Bună!

Ty o privi nerăbdător.

– Bună! S-a-ntâmplat ceva?

Ea îi făcu semn spre hol.

– Putem discuta?

Soţul ei se sculă şi o urmă afară din cabinet. După ce uşa se închise în urma lor, Mac clătină din cap.

– Cele mai teribile două cuvinte pe care o femeie le poate spune unui bărbat: „Putem discuta?"

Ben surâse.

– Ai şi tu probleme cu femeile?

Detectivul nu-i răspunse imediat.

– Nu, nu tocmai.

– Te-am auzit în înregistrarea făcută de reportera aceea. Te-a făcut să declari că există un ucigaş în serie şi altele. Zici c-a măsluit banda?

– Da, a luat banda – pe care de altfel o înregistrase fără acordul meu – şi a montat-o, astfel încât s-a auzit doar ce-a vrut ea. Eu i-am spus adevărul şi ea mi-a tras-o.

Indianul îl privi îndelung, încercând să decidă dacă Mac era naiv sau fusese pur și simplu luat prin surprindere.

– Da' știu că ți-a tras-o, nu glumă.

– Da, strânse Mac din umeri. Și nu numai la modul figurativ al expresiei.

Ben ridică din sprâncene și-și compuse o expresie de falsă seriozitate.

– Înțeleg.

– Așa că mi-am coborât cumva garda.

– E lesne de înțeles.

Se priviră scurt în ochi și izbucniră în râs.

– Arată trăsnet, comentă Ben.

– Da, așa-i.

Râseră din nou.

60

Ronnie dorea intimitate, așa că merseră în dormitorul lor de la etaj. Ty înțelese că voia să-i spună ceva important, dar decise să nu-și pregătească din timp o argumentație. Avea să reacționeze după inspirația de moment. Ronnie închise ușa dormitorului, ceea ce bărbatul consideră că era un semn rău. După aceea, ea își încrucișă brațele pe piept – alt semn rău.

– Te iubesc, începu soția lui, și o știi și tu.

Încă un semn prost. Ty se rezemă de o servantă.

– Și eu te iubesc, rosti cu oarecare precauție.

Trăsăturile de obicei drăguțe și catifelate ale chipului ei erau încordate în plane și linii rigide care nu existaseră cu o lună în urmă, când începuse totul.

– Trebuie să facem ceva. Am mai trecut prin situaţia asta şi a durat aproape un an, iar eu nu mai rezist încă o dată. Dacă nu vrei să apelezi la ajutor medical, va trebui ca eu să fac ceva.

Bărbatul se încordă în aşteptarea impactului.

– Vreau să te muţi de aici, rosti ea, după care adăugă: Cel puţin pentru o vreme.

Lui Ty nu-i veni să-şi creadă urechilor, dar era un mesaj la care se aştepta. Se simţea de-a dreptul paralizat. Ştia că ar fi trebuit să cadă la picioarele ei şi s-o implore să rămână.

– Când? întrebă el rece.

Ronnie fu gata să explodeze înaintea răspunsului aceluia calm, imperturbabil. *Când? Când?! Asta-i tot ce poţi spune? Ca şi cum ai întreba la ce oră este masa?* Îşi reaminti apoi că el era bolnav. Nu mai era bărbatul cu care se măritase, ci doar corpul lui, învelişul lui exterior. Adevăratul Ty fusese răpit în noapte, ca în filmul *Invazia hoţilor de trupuri.*

– Acum! În seara asta, spuse ea înfrânându-şi imboldul de a izbucni în plâns.

Şi eu pot să joc jocul ăsta.

– Mâine-i Ajunul Crăciunului. Copiii..., murmură Ty.

– Să nu-i bagi în chestia asta, îl preveni ea menţinându-şi poziţia. Renunţă la nebunia asta, imediat, spune-le prietenilor tăi că s-a terminat şi atunci poţi să rămâi.

Zărea durerea de pe faţa lui Ty. Ştia cât de important era pentru el ca toată familia să-şi petreacă Crăciunul împreună. Însă Tyler James Greenwood era un afurisit încăpăţânat şi când avea un obiectiv îl urmărea până la capăt, indiferent care ar fi fost consecinţele. Aşa fusese toată viaţa.

Ty se întoarse către dulap.

– Să-mi iau câteva lucruri.

Femeia duse palma la gură când lacrimile îi năpădiră ochii. Îi dăduse un ultimatum, iar el ridicase mănușa. Ronnie știuse însă că așa va face soțul ei. Și pentru prima dată de când începuse totul, cu trei ani în urmă, înțelese ce însemna de fapt căutarea aceea pentru el.

Ty reapăru în cabinet după cincisprezece minute, cu o geantă de voiaj. Ben și Mac pricepură imediat. Ty făcu un gest spre încăpere.

– Strângeți hărțile, dosarele... Mă-ntorc imediat.

Mac și Ben începură să demonteze postul lor de comandă.

Ty porni pe hol spre living. Copiii nu trebuiau să știe nimic altceva decât că el „pleca pentru o vreme". Meredith era prea mică pentru a-și reaminti trecutul, dar Chris avea cu certitudine să-și amintească absența tatălui său și să înțeleagă că s-ar putea întâmpla din nou. Ty își mobiliză toate puterile, neîngăduind emoțiilor sale nicio fărâmă de relaxare, fiindcă dacă o făcea, știa că avea să cedeze complet.

Timpul se scurgea inexorabil. Faptul că soția sa îl dăduse afară din casă cu două zile înainte de Crăciun îi spunea că mai dispunea de puțină vreme înainte ca regulile să se schimbe definitiv. Dacă el punea capăt nebuniei acesteia, ei o să fie din nou împreună. Deocamdată însă n-o putea face. Opri sonorul televizorului și copiii se întoarseră către el.

Ben porni în frunte, în mașina pe care o închiriase, Mac conducea Chevroletul Malibu al departamentului în urma sa și Ty încheia alaiul în Suburban. Porniră pe drumul de acces și paznicii le deschiseră poarta. Ty opri pe șosea, coborî geamul și făcu semn unui ziarist să se apropie.

– Ne mutăm la Bellevue, îi spuse el, în Red Lion. Anunţă-i pe toţi că spectacolul s-a terminat şi să-mi lase familia-n pace.

Reporterul îi ignoră cererea de a-i anunţa pe ceilalţi, dar de îndată ce sări în maşină şi porni după ei, restul îi urmară în grabă, îndepărtând circul de casă şi ataşându-l de caravana lui Ty, Mac şi Ben.

61

Vacarmul de dimineaţă din redacţia de ştiri era atât de iritant, încât Kris îşi adună dosarele pe care le studia şi ieşi pe terasa de la nivelul al treilea. Rezervată pentru întâlnirile estivale dintre angajaţii postului şi clienţi, terasa era acum udă după ploaia din zori, cu băltoace pe mesele de sticlă. Kris îşi aprinse o ţigară, şterse apa de pe un scaun din plastic şi se aşeză, strângându-şi în jurul corpului pardesiul pentru a o apăra de umezeala din aer. La două intersecţii depărtare şi două sute de metri deasupra ei, simbolul oraşului Seattle, turnul Space Needle abia se întrezărea printr-un văl de pâclă.

Zâmbi amintindu-şi de poliţia din Seattle care-l ridicase pe J.D. Watts cu o zi în urmă. Poliţiştii fuseseră motivaţi mai cu seamă de relatarea spectaculoasă a lui Kris despre cele întâmplate. Pe ea n-o deranja deloc să mintă, dacă asta însemna că Watts va plăti scump pentru încercarea de a-i face gluma aceea proastă. Era furioasă pe Mac Schneider pentru că recursese la o astfel de farsă ridicolă ca să se răzbune pe ea. Iar Tatuatul, amicul lui, avea să se aştepte la nişte zile bune de închisoare pentru rolul pe care fusese de

acord să-l joace. În mod defel surprinzător, se dovedi că individul fusese eliberat condiţionat, aşa că recidiva avea să-l coste o absenţă mai îndelungată din societate.

Kris deschise dosarul ciclistului. Fusese încântată de cele obţinute în urma interviurilor cu Nikki, prietena lui Skip, despre apropiata lor logodnă şi ascensiunea tânărului în lumea mountain bike-urilor. Pentru ca după aceea, într-o abundenţă de surprize încântătoare, destinul să-i aducă lui Kris altă victimă cu o istorie pe gustul pieţei: un bine-cunoscut artist plastic din nord-vest dispăruse în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Reportera evaluă dosarele pictorului şi al ciclistului. Cel dintâi era perfect pentru un reportaj care să ofere o sumedenie de detalii, dar lumea lui fusese una izolată şi accesul la soţia sa se dovedea dificil. De asemenea, Carlin Arial se părea că avea prieteni sus-puşi, fiindcă poliţia nu-i făcuse publică adresa şi ea n-o putuse descoperi prin niciuna dintre sursele de care dispunea. Pe de altă parte, ciclistul fusese pe punctul de a participa la evenimentul cel mai de seamă al carierei sale chiar azi, în Ajunul Crăciunului, şi Kris intenţiona să mizeze pe aspectul acela ca punct de atracţie al reportajului de seară.

Vizualiză în minte scena potenţială a unei transmisii în direct din locul unde dispăruse tânărul: o pădure umedă şi mohorâtă. Ar fi fost un contrast trist – şi sclipitor! – cu ceea ce ar fi trebuit să însemne gloria unui concurs de clasă mondială televizat în toată ţara, „cursa vieţii lui Skip Caldwell... cea pe care destinul nu i-a îngăduit s-o mai termine". *Plin de inspiraţie!*

Sfertul de oră ocupat de ea în ştirile de seară adusese un avans considerabil faţă de posturile rivale. Şi pe măsură ce reportajele deveneau tot mai senzaţionale, audienţa

creștea. Kris știa că asemenea materiale o puteau duce la Fox, CNN sau altă rețea TV cu acoperire în toată țara.

Luă după aceea alt dosar, care purta eticheta „Ty Greenwood", îl răsfoi și se gândi la o abordare. Înăuntru exista o fotografie a lui Greenwood făcută cu cinci ani în urmă la o convenție a creatorilor de software. Femeii i se păru un bărbat realmente chipeș – *nici vorbă de clasicul programator miop și tălâmb!* Ea crezuse că Mac pomenise numele acesta pentru a o deruta, însă se părea că el era într-adevăr principalul suspect în cazul dispariţiilor. În plus, Greenwood afirmase că Bigfoot îl urmărise în Idaho. Nu părea totuși a fi genul obișnuit de țăcănit, ci era un individ care câștigase milioane din software. Mac spusese că el nu credea că Greenwood ar fi fost ucigașul și Kris îi dădea acum dreptate.

Se jucă cu ideea de a utiliza părțile nefolosite din înregistrarea cu Mac pentru a obține un interviu cu Greenwood, dar se ridicau două probleme potențiale: Greenwood n-ar fi acceptat probabil un interviu, iar Bigfoot putea efectiv să-i distrugă credibilitatea. Apoi se gândi că ar fi putut realiza interviul ca supliment de natură comică la seria ei principală de reportaje. Trebuia totuși să fie foarte atentă, mai ales la elementul Bigfoot. Întrebarea era cum să se întâlnească cu Greenwood. Își repetă însă apăsat: *Când Kris Walker vrea ceva, îl obține!*

62

Ty se pregătea să-și petreacă a doua noapte în hotelul Red Lion, la două camere de Ben. În timp ce își plănuiau

următoarea acțiune, Mac și Ben observară că Ty părea să-și accepte situația cu fruntea sus; desigur, în niciun caz cu voioșie, însă nici cu deprimarea care ar fi fost lesne de înțeles în circumstanțele acelea. Ty recunoscuse față de Ben că luase OxyContin, dar jurase că încetase s-o mai facă. Indianul îl privi tastând cu furie pe laptop și se gândi că, dacă existase vreo clipă când bărbatul să fi avut mai multă nevoie de antidepresive, aceasta nu putea să fie decât acum.

Mac își privi ceasul. Era aproape 17.30.

– Nu vă e foame? întrebă el. Ce-ați zice de o cină mai timpurie? Sau am putea să ne oprim pentru azi, să ne odihnim și să ne regrupăm mâine. Ori vreți să așteptăm până a doua zi după Crăciun?

După ce fusese dat afară din casă, Crăciunul nu mai însemna decât o zi oarecare pentru Ty.

– Nu, răspunse el, dacă nu vă deranjează, haideți să continuăm. În același timp însă sunt de acord să mâncăm ceva.

Ben se ridică încet din scaun.

– Voi doi mergeți să mâncați. Eu o să mă odihnesc puțin.

După ce bătrânul ieși, detectivul se întoarse către Ty.

– Crezi că se simte bine? Vreau să spun că pe potecă arăta de parcă era gata să-și dea duhul.

– Așa-i, încuviință Ty. Pe viitor nu mai merge pe teren. Dacă vrea să ne ghideze într-o direcție, perfect, dar ne putem descurca și fără el.

În ciuda conflictelor lor anterioare și a faptului că avuseseră la dispoziție doar ziua aceea pentru a se cunoaște mai bine, Mac nutrea deja respect pentru inteligența lui Ty, pentru umorul și, poate mai mult ca orice,

pentru omenia lui. În acel răstimp scurt, Ty îl impresionase ca fiind o persoană cu un caracter deosebit, indiferent de problemele sale personale.

– Tu ești bine? îl întrebă acum.

Ty îi ocoli privirea și aranjă niște dosare pe masa rotundă din cameră.

– Sunt perfect. Trebuie să ne-ntoarcem pe poteca aceea la care Ben și eu am renunțat alaltăieri. Dacă-i așa cum a spus vânzătorul de biciclete, dacă traseul continuă, atunci Oh-Mah poate să fie acolo sus. Așa cum a zis Ben, îi plac vârfurile munților, locurile cu acces dificil. Ar trebui să verificăm și zic s-o facem chiar mâine. Îi facem lui Ben un cadou de Crăciun și-i dăm o zi liberă. Haide să mâncăm.

Mac deschise ușa spre hol.

– Nu pare un plan rău.

Departe pe coridor, din direcția livingului, Greta auzi glasuri care nu păreau să provină de la televizor. Trecu de bucătărie și o auzi pe Ronnie vorbindu-le copiilor:

– ...așa c-o să lipsească nițel, însă vă iubește la fel de mult pe amândoi. Noi amândoi vă iubim. Vom sărbători un Crăciun mare de tot, după 1 ianuarie.

Micuța Meredith părea derutată.

– Și de ce nu mai vine tati?

– Pentru că..., începu Ronnie după care se opri.

Realmente nu știa cum să-și explice ei înseși cele întâmplate, cu atât mai puțin unor copii.

– Tati a trebuit să plece ca să rezolve ceva, îi spuse Christopher surorii lui. Dar se va-ntoarce curând, adăugă el, apoi se uită la mama lor pentru confirmare. Nu-i așa?

– Bineînțeles că se va-ntoarce curând, răspunse Ronnie știind că băiatul înțelegea ce se întâmplă.

La nouă ani era foarte isteț. La fel ca taică-său.

Greta strecură capul pe ușă.

– Ce faceți?

Ronnie ridică ochii spre ea.

– Ah, Greta, chiar voiam să discut cu tine. Dacă vrei să ieși în seara asta să te distrezi, poți să iei Lexusul.

Ochii fetei se lărgiră.

– Sigur că da, Ronnie, ar fi grozav, mulțumesc!

După ce-și încheie intervenția de la ora 18, Kris începu să-și pregătească reportajul în direct despre Skip Caldwell. După ce puse la punct comentariul din off, merse la departamentul producție ca să monteze imaginile filmate și să le sincronizeze cu vocile. Intenționa ca până la 22.40 să fie pe munte, iar la 23.05 banda pe care o pregătea acum avea să se deruleze, asigurând „umplutura" între introducerea și încheierea pe care urma să le susțină în direct.

După ce termină cu postsincronul, Kris își alcătui echipa. Jess era un sunetist priceput, care-i dădea târcoale. Gwen, asistenta ei de douăzeci de ani de la Universitatea Washington, avea să țină evidența generală, de la documentație și cabluri, până la machiaj și coafură. Gary era tipul pe care pusese ochii Kris, un cameraman arătos, cu păr nisipiu, mai vârstnic decât ea cu câțiva ani. Îi anunță că aveau să se întâlnească pe Eastside la ora 21.

Telefonul îl smulse pe Ben dintr-un somn plăcut, adânc și fără vise. Era agentul său Jay, care se îndrepta pe Sunset către reședința lui din Palisades.

– Ben, începu direct Jay, producătorul a văzut reportajul pe care emisiunea *Extra* l-a difuzat despre tine. Ce

dracu' faci acolo? Să nu-mi zici că-i adevărat că urmărești o maimuță pe lângă Seattle! Tipu' ăsta Greenwood e implicat în crimele-alea? Te-ai tâmpit? Nu așteptă ca indianul să-i răspundă și urmă imediat: Oricum, dacă nu te-ntorci până-n săptămâna de după Crăciun, o să te-nlocuiască-n film. A trebui să-mi pun serios curu' la bătaie să obțin de la ei concesia asta, ținând seama de tot ce-a apărut în presă despre tine. Acum s-au calmat, da-s șucăriți c-ai mințit. La fel sunt și eu. M-ai mințit!

– Îmi pare rău, Jay, rosti Ben.

În ciuda numeroaselor relee de telefonie mobilă și a celor două mii de kilometri ce-i despărțeau, agentul auzi sinceritatea indianului și simți brusc un fior de remușcare pentru că mușt ruluise așa un bătrân.

– Bun... nu știu ce faci tu acolo... e treaba ta. Dacă o să mai ai nevoie de timp, o să-ncerc să-i mai amân niței. Adevărul este că trebuie să-l înlocuiască pe directorul de imagine. Are probleme cu spatele, sau așa ceva și asta s-ar putea să ne mai câștige ceva timp. Când te-ntorci?

– Realmente nu pot spune, zise Ben. Trebuie să duc chestia asta până la capăt.

– Da, bine... atât că... ă-ă-ă... atât că ai grijă de tine, bătrâne, m-auzi?

– Da, te aud. Mulțumesc.

Închiseră, iar Ben se încălță și se duse la odaia lui Ty, care lăsase ușa întredeschisă tocmai pentru ca el să poată intra dacă avea nevoie de ceva. Indianul ciocăni și Ty îi strigă să intre. Stătea la calculator, al cărui ecran strălucea cu o pagină de pe un motor de căutare pe Internet.

– Ai găsit ceva? se interesă Ben.

– Caut amănunte despre artistul dispărut. Ronnie și eu avem o lucrare de-a lui în living.

– Poate că n-ar fi rău să mergem acolo mâine, s-aruncăm o privire.

– Haide mai bine să facem o pauză mâine. Este Crăciunul. Am niște chestii de rezolvat și Mac la fel, rosti Ty pe un ton indiferent.

Ben știa că plănuiseră ceva fără el, deoarece îi îngrijora starea lui fizică. Le aprecia compasiunea, însă misiunea lui era la fel de importantă ca a lor. Luând literal expresia „a da piept cu propriile temeri", știa că n-o putea face dintr-o cameră de hotel din Bellevue, dar în clipa de față era mai neliniștit din pricina lui Ty. Bărbatul acceptase cu prea multă ușurință să fie alungat din casă.

– Vrei să discutăm despre ceva? îl întrebă. De pildă despre cele petrecute ieri? Despre plecarea ta din casă?

Ty continuă să tasteze, prefăcându-se că nu-l auzise.

– Să știi că ai acolo absolut tot ce ți-ar putea trebui vreodată.

Ty știa că nu putea evita îngrijorarea lui Ben, dar nu avea chef de discuții.

– Acolo unde? făcu el, știind perfect la ce se referise bătrânul.

– Acasă la tine.

– Da, știu.

– O știi cu-adevărat? Ești ca individul ăla care cânta la scripcă, în timp ce casa-i ardea. Familia ta are nevoie de tine. Du-te și aplanează conflictul, recâștigă-ți familia.

– Mă ocup și de asta.

– Serios?

– Da, crede-mă. Acum, haide să abandonăm subiectul ăsta.

– Nu te-ajută cu nimic dacă dai bir cu fugiții, insistă Ben.

– Asta crezi că fac? pufni Ty, simțind cum îi sporește iritarea. Că dau bir cu fugiții?

– Da.

Urmă o tăcere prelungă, dar Ben nu se dădu bătut.

– Ei au nevoie de tine.

Ty izbi cu ambele palme în masă, de-o parte și cealaltă a laptopului.

– Știu dracului c-au nevoie de mine! Știu! Știu! Nu-nțelegi odată? Tocmai de-aia fac toate astea!

Se ridică violent de la masă, clocotind de furie. Îl fulgeră cu privirea pe Ben și trecu pe lângă el, după care lovi cu piciorul în perete. Indianul nu spuse nimic. După câteva momente de hiperventilație, Ty reveni către bătrân.

– Familia mea o duce perfect. Atât doar că eu mai am nevoie de puțin timp, asta-i tot.

– Te minți singur.

– Doamne Dumnezeule, Ben... da' nimeni nu-nțelege... nici Ronnie și se pare că nici tu!

– Ce anume crezi va îmbunătăți lucrurile? întrebă Ben. Să-l prinzi pe Oh-Mah? Să-l omori? Asta s-ar putea să fie mai greu decât credem. Este posibil să-l căutăm ani de zile. Se poate ascunde de noi. Am putea încerca să-l atragem să vină el la noi, dar cum s-o facem? Vreau să-ți spun că-i posibil să nu-l găsim niciodată. Este foarte, foarte posibil.

Ty se plimba înainte și înapoi prin cameră, simțindu-se frustrat.

– Și-atunci ce dracu' ar trebui să fac?

– Să te întorci acasă. Mac și cu mine îl putem găsi. Una peste alta, eu și el n-avem nimic de pierdut.

– Da, cum să nu, pufni Ty. Tocmai am aflat că ai intrat în rahat din cauza proiectului nostru de-aici. Ai plecat în

timpul filmărilor și producătorii sunt șucăriți. Am citit că s-ar putea chiar să te acționeze în judecată. Cine n-are nimic de pierdut?

Ben surâse, impresionat că bărbatul găsise toate detaliile acelea.

– N-o să mă dea în judecată. Nu crede tot ce citești. Oricum, m-am săturat să joc în filme. Și dacă nu găsesc vreun mod în care să scap de coșmarurile astea, probabil c-o să mor din cauza lipsei de somn, rosti el și chicoti încetișor ca să alunge ghinionul, însă Ty știu că nu fusese o glumă.

– Și-n plus nu ești în cea mai bună formă ca s-alergi prin munți. Mac și cu mine suntem îngrijorați în privința ta.

– N-o să pățesc nimic, strânse din umeri Ben. Sunt un bătrân indian oțelit. Nu mă doboară pe mine câteva excursii pe delușoare.

Nedorind să mai argumenteze, Ty se așeză înapoi pe scaun. Emoțiile i se citeau deschis pe chip, pe de o parte din cauza faptului că trebuia să se confrunte cu realitatea fără ajutorul alcoolului sau al pilulelor. Și le-ar fi dorit, dar se lupta să nu cadă pradă ispitei. Oftă adânc.

– N-ai nevoie de nimic altceva, spuse Ben simțind ce anume îi lipsea. Îți trebuie numai iubirea copiilor tăi și femeia ta lângă tine, în pat. Nu pierde toate astea.

Ty sări iarăși de pe scaun, înfuriat pentru că celălalt avea dreptate. Câteva clipe dădu ocol camerei, scos din sărite că Ben redeschidea subiectul acela, apoi înțelese că bătrânul nu era decât un substituent; în realitate, Ty era mânios pe sine. Trase un șut coșului de gunoi și-l trimise în peretele opus, iar după aceea se duse la fereastră și se uită afară, fără să vadă altceva decât vârtejul propriilor sale gânduri. Începu să respire adânc și egal, străduindu-se

să-şi stăpânească emoţiile. Ar fi vrut ca indianul să plece, dar în acelaşi timp ştia că acesta nu va pleca nicăieri.

Când Ben simţi că Ty se mai calmase, scoase ceva din buzunar.

– Poftim! Ţi-o fac cadou.

Ty se întoarse încet. Era o brichetă veche, împodobită cu două starlete emailate, care pozau seducător în costume de baie. Se apropie de Ben, simţindu-se dezarmat. Luă bricheta, amuzat de stilul ei kitsch.

– Este un simbol al dependenţei, explică bătrânul. Am cumpărat-o din San Francisco în ziua în care am debarcat din Pacificul de Sud şi cred c-am aprins cu ea vreun milion de ţigări. Nu se mai aprinde chiar de fiecare dată, însă este a ta.

Ty se lăsă să cadă în scaun şi examină bricheta veche şi tocită. Ridică ochii spre Ben şi zâmbi.

– Ce vrea să fie asta? Bătrânul înţelept al tribului transmite mai departe amuleta cunoaşterii?

– Da, aprobă Ben. Exact asta.

Ty se simţea obosit. Nu putea locui multă vreme într-un hotel, dacă voia să-şi menţină familia laolaltă. Ştia că Ben avea dreptate.

– Bine, mai încerc până la 1 ianuarie. După aceea vă voi sponsoriza pe tine şi pe Mac... bineînţeles, dacă vreţi să continuaţi.

Ben îl privi pătrunzător.

– Te cred doar pe jumătate. Promiţi că abandonezi?

– Uite care-i treaba, se aplecă în faţă Ty şi glasul i se umplu de entuziasm. Am un plan. Am început deja să investighez Internetul, căutând semnalări vizuale, dovezi, orice... Ideea este că trebuie s-o conving pe Ronnie. Pentru ea este important să sune logic şi cred că pot face

asta. Avem mulajul lui Mac și tot ce am mai adunat noi. În urma dispariţiilor ăstora, nu se poate să nu existe mai multe dovezi materiale. Tu ai găsit o urmă de picior, așa că trebuie să mai existe și altele. Poate chiar fire de păr sau excremente. Așa cum am zis, o să mai căutăm câteva zile, până la Anul Nou. Dacă nu găsim nimic, o să-i propun lui Ronnie să angajez o echipă care să-l caute pe Oh-Mah. Mai îmi trebuie numai dovezi, nimic mai mult. Dacă săptămâna viitoare găsim ceva tangibil, o pot convinge.

Ben era îngrijorat că, deși planul suna rezonabil, depindea de prea mulţi „dacă". N-ar fi dorit ca bărbatul să repete aceeași greșeală pe care o făcuse el însuși cu atât timp în urmă, atât doar că pentru indian obsesia fusese cariera în lumea cinematografiei, nu urmărirea monștrilor prin păduri. Se ridică și-i puse mâna pe umăr.

– Mă duc să mă bag în pat. O să-ncerc să citesc niţel. Planul tău e bun, dar nu-l amâna. Fii alături de soţia și copiii tăi în noaptea dintre ani. Ei sunt cei mai importanţi. Din când în când, privește bricheta aceea și gândește-te la un bătrân care a pierdut foarte multe. Noapte bună!

– Noapte bună, Ben.

Indianul închise ușa și Ty rămase gândindu-se la cuvintele lui. Poate că impunea condiţii nerealiste pentru abandonarea căutării. Mintea lui începu să-i repete întruna *însă suntem atât de aproape, atât de aproape...*

63

Mersese mult, deplasându-se printre copacii dintre peșterile de lemn. Era agitat și flămând. Un câine ridicase

vocea la el și-l prinsese și-l omorâse, dar nu-l mâncase. Acum continua, îmboldit de foame și de nevoia de a-i pedepsi pe două-picioare.

Trecând pe lângă peșterile de lemn, îi putea simți înăuntru, însă niciuna dintre percepții nu-i atrase atenția. Acum asocia vânătoarea cu plăcerea. Exista un surplus de pradă, așa că-și putea îngădui să fie flămând până găsea victima cea mai potrivită pentru a o chinui și apoi ucide, una a cărei voce a minții să-l atragă.

La douăzeci de minute după plecarea lui Ben, Ty auzi o ciocănitură la ușă. Îi părea rău de discuția lor aprinsă și ar mai fi avut destule să-i spună bătrânului. Așezat la calculator, îi strigă să intre, apoi se întoarse și avu o surpriză.

– Arăți mult mai bine ca în fotografie, rosti Kris din ușă și-și flutură dosarul.

Ty se sculă în picioare, după care încremeni locului.

– Probabil c-ar trebui să mă inviți să intru, urmă femeia. Cred că-i în interesul tău.

Aruncă o privire peste hărțile și obiectele risipite prin cameră.

– Sediul Bigfoot, marfă!

– De ce ar fi în interesul meu?

– Păi, după cum văd eu lucrurile, ar fi două variante. Scenariul unu: „Țicnitul vânător al lui Bigfoot poate fi ucigașul, dar n-a vrut să comenteze" – și știm bine cum ar suna asta! – sau scenariul doi: „Creator în software, acuzat pe nedrept..."

– Fost creator de software.

– „Fost creator de software acuzat pe nedrept, pune lucrurile la punct." Dacă m-ai întreba pe mine, aș merge pe a doua variantă.

– Cum m-ai găsit?

– Ești subiectul cel mai la modă din oraș. Să te găsesc a fost ușor. Să te conving să vorbești însă... ar fi foarte greu?

– Presa și cu mine nu suntem deloc în cele mai bune relații. Ce mi-ai putea oferi tu?

Ty nu fu încântat când Kris își scoase haina și o azvârli pe pat.

– Nu stai chiar așa mult, rosti el apăsat.

Femeia îl ignoră și se așeză pe pat. Zâmbi larg.

– Ai nevoie de mine. În ultimele două săptămâni ai fost arestat pentru violarea unei proprietăți private, poliția ți-a percheziționat casa – pe scurt, ești sub ochii autorităților. Se lăsă pe spate pe pat, rezemându-se în coate. Când politicienii sau televangheliștii calcă strâmb, ce fac? Se duc la televiziune și-și relatează povestea... sau mărturisesc. Tu ai o poveste... sau simți nevoia să mărturisești?

Bărbatul aprecie că reportera aceasta reprezenta cel mai mare necaz posibil. Se aplecă și o prinse de braț ca s-o ridice.

– Gata, asta a fost. Te rog să pleci.

Kris se împotrivi.

– Dacă nu ești vinovat, spune-mi atunci povestea ta.

El o prinse și de cealaltă încheietură.

– Pleci imediat.

În timp ce se lupta, Kris schimbă brusc tactica, încetând să se mai opună, astfel că practic ajunse exact în brațele lui. Fețele lor erau la numai câțiva centimetri depărtare. Pentru o clipă, Ty uită motivul pentru care încerca s-o dea afară. Era ca și cum ți s-ar oferi o călătorie într-un Ferrari furat: știi că n-ai trebui să accepți, dar este tare greu să ajungi să spui realmente „nu".

– Dă-mi voie să te ajut..., şopti ea seducător.

– N-am încredere în tine. Absolut deloc.

– Ar trebui, spuse Kris. Se trase uşor îndărăt şi bărbatul îi eliberă încheieturile. Ea îşi trecu vârfurile degetelor peste pieptul lui. Vreau să le spun tuturor povestea ta. Vreau ca oamenii să ştie că nu eşti ţăcănitul despre care credeau.

– Frumoasă încercare. Este foarte atrăgător, dar răspunsul rămâne nu.

Ty simţi parfumul femeii, subtil... ameţitor. Poate că ea însăşi...

– Cred că eşti nevinovat, zise Kris ridicându-şi mâna pe braţul lui.

– Cum poţi să ştii asta?

– Pot. Mă pricep bine la oameni.

– Şi eu crezusem că mă pricep, rosti Ronnie.

Ty şi Kris se întoarseră şi o zăriră în prag. Ronnie se răsuci dezgustată.

– Futu-i! şuieră Ty şi porni după ea.

Reportera rămase locului o secundă, încruntându-se nedumerită, apoi rânji:

– Pardon!

Ty alergă pe coridor şi o ajunse pe Ronnie la lift.

– Iubito, te rog, nu-i ceea ce crezi!

Ea se întoarse, sfredelindu-l cu privirea.

– Serios?

– Nu, pe cuvântul meu, nu, e doar... Ea a venit ca să-mi ia un interviu şi-ncercam s-o dau afară...

– Mi-am dat seama.

– Nu, te rog, ascultă-mă, am...

Uşa ascensorului se deschise şi Ronnie păşi iute în cabină. Ty încercă s-o urmeze, dar soţia lui întinse braţul, cu palma ridicată.

– Nu! Să nu vii după mine!

Ușa se închise și bărbatul se gârbovi îndurerat. După câteva momente, reveni spre camera lui. Kris își îmbrăcase haina.

– I-aș putea telefona, să-i spun că n-a fost nimic între noi. Îl cercetă atentă pe Ty și se gândi că ar fi putut exista o șansă ca bărbatul să aibă nevoie de consolare. Sau a fost ceva?...

Privirea lui rece nu mai avea nevoie de cuvinte.

– Bine, zise reportera. Eu trebuie să plec, am o transmisie la ora 23.00, însă îți telefonez mâine.

Ty trecu pe lângă ea să-i deschidă ușa, aproape în transă.

– Mâine-i Crăciunul.

– O simplă zi de muncă pentru cei devotați meseriei, nu? Vorbim mâine.

Ieși și el rămase gândindu-se la ghinionul lui absolut ca Ronnie să vină cu o ramură de măslin, tocmai când reportera îi făcea avansuri sexuale. Trase cu toată puterea un șut în direcția patului și izbuti numai să se lovească rău în degetul mare.

– Băga-mi-aș picioarele!

Durerea îl scoase din minți. Privi în jur, căutând ceva asupra căruia să-și reverse furia, după care o părticică rațională a minții îi spuse să se calmeze. Se așeză pe marginea patului, simțindu-se secătuit într-un fel în care nu mai fusese de multă vreme.

Devenise mai puțin precaut, pentru că se familiarizase cu ținutul, așa că încălca mai des regulile. Vârstnicii îl învățaseră că trebuie să-ți camuflezi prezența, să intri și să ieși din teritoriul altora fără să lași nicio urmă.

Simțindu-și superioritatea totală, el mergea cu îndrăzneală și ocazional își lăsa urmele acolo unde puteau fi văzute, întrucât cele șase sute de kilograme ale sale îi imprimau cu ușurință tălpile.

Se apropie de peșterile din lemn, uitându-se prin deschiderile de gheață caldă, așteptând să se privească ochi în ochi cu două-picioare, fiindcă valurile de teroare ale acestora erau răsplata lui. Pe când privea printr-o deschidere, o femelă care trecea înăuntru prin dreptul ei îl zări și scoase un țipăt scurt și ascuțit. El îi simți brusc sexualitatea și îl făcu curios. Din unele puncte de vedere, două-picioare erau asemănători cu el. Încercă fiorul propriului său sex și-și dădu seama că-i lipsea. Însă două-picioare erau prea mici, prea fragile pentru felul lui de împerechere. Al doilea țipăt al femelei îl smulse din gânduri. Răspunse printr-un răget tunător, care-i zgâlțâi sălașul. După aceea alt două-picioare, un mascul, probabil perechea ei, intră în partea aceea din peșteră și-l zări. Spaima masculului se revărsă aidoma unui vânt cald, chiar mai puternic decât teroarea femelei, și atunci el acționă.

Laturile peșterii mici erau moi, ca un perete gros de crengi. Cedară cu ușurință. Când intră în peșteră, zbieretele lor jalnice, atât din guri, cât și din minți, îl făcură să dorească să-i reducă iute la tăcere. Peștera era strâmtă și trebuia să se plece ca să intre înăuntru. Lovi masculul cu palma deschisă și trupul micuț zbură prin perete, cu lumina vieții stinsă. Femela încercă să fugă pe lângă el, să treacă prin gaura pe care o făcuse, dar o prinse de gât. Păși înapoi, ieșind de acolo, pentru a se putea ridica la înălțimea sa completă, și o ridică la nivelul feței lui, strângând-o într-atât încât să-i amuțească strigătele ieșite pe gură.

Femela avea un singur gând și nu-l putu descifra imediat. Apoi știu la ce se gândea. Strânsoarea lui de fier îi încleștă beregata, astfel încât sângele îi năvăli pe gură, nas și urechi, iar ochii îi săriră din orbite. Dădu drumul leșului și ocoli peștera de lemn. Printr-o deschidere, zări revărsare de foc controlat care se rotea încet, în forme, pe perete. Recunoscu formele ca fiind ale unei căprioare și a unui iepure. În umbrele dinăuntru se afla obiectul ultimului gând al femelei: puiul ei.

Zăcea într-un cuib mic. El smulse peretele și trase cuibul mai aproape, nedorind să mai intre în peștera mică și strâmtă. Puiul se trezi și plânse. Simțea din partea lui numai gânduri elementare, nici urmă de teamă, ci doar simplă nemulțumire. Era pur, spre deosebire de două-picioare vârstnici. Puiul acesta avea gândurile oricăror animale tinere, cu simțul fricii încă nedezvoltat. Îl examină și se gândi că semăna mult cu propriul său pui – cel pe care două-picioare îl uciseseră cu focul lor. Părăsind resturile distruse ale părinților lui, îl ținu în palma mâinii stângi și porni către copaci.

64

Drumul spre nord, către districtul Snohomish, fu surprinzător de agreabil pentru Kris. Îi plăcea echipa ei nouă, mai tânără. Sunetistul, Jess, era realmente haios, iar cameramanul Gary se dovedi un tip excentric, care oprise duba lângă un magazin micuț din nordul Monroe, ca să cumpere șase sticle de bere pentru „petrecerea de pe munte". Gwen era un șoricel maleabil, care dovedea respectul cuvenit față de Kris.

Veselia prevala fiindcă era Ajunul Crăciunului și ei făceau un reportaj live sus în munți, departe de ochii iscoditori ai publicului. După ce terminau transmisia, la 23.05, intenționau să petreacă niței, lăsându-se cuprinși de atmosfera pădurilor și să celebreze Crăciunul cu câteva sticle de Budweiser. Gary și Jess sperau, fiecare în felul lui, să aibă noroc la Kris, sau cel puțin să deschidă ușa pentru o întâlnire viitoare. Dacă Kris refuza, exista Gwen, micuța de la UW, și ambii bărbați aveau preconcepții lubrice despre studente. Jess încercă să deschidă o sticlă chiar înainte să fi ajuns, dar Kris îl opri rapid și cu fermitate. Gary se gândi că mușchiuluiala aceea îi sporea lui șansele.

Lui Kris îi plăcea echipa asta, pentru că n-o băteau la cap pentru fumul pe care li-l sufla în ochi. Le acordă puncte suplimentare fiindcă se temeau să se ridice împotriva ei. Stabili un scurt contact vizual cu Gary și-i promise o șansă din privire. Văzu că mesajul îi fusese recepționat, deoarece el se lăsă pe spate, inhalându-i mulțumit fumul. *E prea ușor*, surâse în sinea ei.

Bob Hoagland se pregătea de culcare. Îi spuse noapte bună soției sale, Janet, și tocmai stinsese luminițele de Crăciun, când auzi ceva în exteriorul casei. Bob și Janet erau pensionari și aveau o casă pe un domeniu de cinci hectare la nord-est de orașul Snohomish. Unicele zgomote pe care le auzeau noaptea proveneau de la ratonii sau oposumii care scotoceau pe lângă pubelele lor. Acum însă era cu totul altceva: un plânset încetișor și subțirel.

Bob aprinse lumina, deschise ușa din față și dădu cu ochii de una dintre cele mai stranii imagini pe care le

văzuse vreodată. Un prunc zăcea pe una dintre dalele aleii lor, la câţiva metri de verandă, îmbrăcat într-o pijămăluţă Disney. Clipind descumpănit din ochi, Bob privi prin curte, după care ieşi în aerul rece al nopţii şi ridică copilul care scâncea.

În living, Janet se uita la sfârşitul unei emisiuni TV. Când Bob intră în cameră, copilaşul emise un ţipăt care o făcu să sară de pe scaun. Soţul ei o privi întrebător.

– Era afară... pe alee.

Amândoi simţiră cum le trece pe spinare un fior provocat de stranietatea întâmplării. Janet se apropie să examineze copilul.

– Vrei să telefonez la poliţie sau o faci tu?

Bob îl adulmecă.

– Pfui, cred c-a făcut pe el!

Janet mirosi şi ea cu atenţie, dar era mai experimentată după cei patru copii pe care-i născuse.

– Ăsta nu-i caca de copil.

Încercară amândoi să identifice izul ciudat şi neplăcut, apoi Bob sună la poliţie.

După ce se rătăciseră de două ori, cameramanul Gary coti duba Canalului 7 pe un drum secundar îngust, săpând cu farurile un tunel de lumină prin care trebuiau să se târască. Energia exuberantă a echipei se mai diminuase înaintea posibilităţii de a nu găsi locul din care trebuiau să transmită. Kris îşi apropie ceasul de bordul maşinii, ca să vadă mai bine ora, apoi îşi aprinse o ţigară.

– Opreşte aici! ordonă ea. E 22.45.

Gary îi aruncă o privire, dar continuă să caute ramificaţia pe care i-o descrisese ofiţerul de presă de la Departamentul Şerifului.

– Ce contează? făcu femeia. E-ntuneric și e pădure-n pizda mă-sii. Putem zice că suntem oriunde vrem. Asta-i! Oprește!

Cei trei tovarăși ai ei înțeleseră brusc de ce era o vedetă în creștere: ea își făcea propriile reguli. O alveolă le făcu cu ochiul la un cot al drumului și Gary trase pe dreapta. Coborâră ca să înceapă pregătirile. Kris privi în jur și nu zări nicio lumină de case. Știa că bezna avea să-i facă pe telespectatori să creadă orice, inclusiv că s-ar fi găsit în imediata apropiere a traseului pe care dispăruse Skip Caldwell. Jess ridică antena de microunde, stabili legătura cu postul și rulă un test.

Glasul unui tehnician se auzi în căștile lui Jess și Gary.

– E-n regulă, am semnal audio, vreau acum și video.

Gary puse pe umăr greaua videocameră HDK-79E de înaltă definiție, o conectă la acumulatorul de la centură, o cuplă după aceea cu stația-bază din dubă și activă proiectorul videocamerei. În postul TV, imaginea clară a lui Gwen care o ajuta pe Kris să-și potrivească părul apăru pe un banc de monitoare.

Asistentul de regie din studio își deschise microfonul.

– E-n regulă, vă vedem. Avem o transmisie în direct de la spargerea unui magazin în Central District, așa că probabil o să-ncepem cu ea. Elicopterul a pornit într-acolo, așa că s-ar putea să intrați între 23.07 și 23.10. Păstrăm legătura.

Gary stinse proiectorul videocamerei și apăsă butonul de standby. Entuziasmul grupului revenise acum când știau că puteau respecta ora de intrare în emisie. Kris pufăi o țigară, scăldată în lumina dinspre duba deschisă ale cărei umbre se contopeau cu neantul negru și fără limite din jur. Îl privi pe cameraman și trase un fum.

– Gata?

Gary ridică degetul mare spre ea.

– Am filmat și sărim pe beri!

Lui Gwen îi plăcea echipa asta. Erau mai tineri și mai dezghețați decât mulți dintre cei cu care mai lucrase. Iar Kris Walker nu era chiar scorpia despre care vorbeau toți, deși pe drum îi suflase fum de țigară în față, făcând-o să tușească. Cu excepția fumului, îi plăcea de Kris.

La 22.55, frunzărind ziarul, Mac citi că profesorul Wade Frazier nu numai că primise o bursă de cercetare apreciabilă, ci fusese numit și șef de catedră. Zâmbi în barbă, înțelegând acum de ce se ferise Frazier să-l ajute: *i-ar fi distrus șansa de a obține bursa importantă și postul încă și mai important*. Telefonul sună și bărbatul puse ziarul deoparte.

– Schneider, răspunse el.

– Mac...

Era Ben, care vorbea întretăiat și părea trezit brusc din somn.

– Ce s-a-ntâmplat, Ben? Ai pățit ceva?

– Tocmai am avut un vis... unul dintre coșmarurile acelea...

– Aha, încuviință Mac. Cel în care urmărea doi oameni? Acela?

– Nu acela... altul. Pare straniu, dar cred c-o știi pe ea.

– Pe cine? întrebă detectivul, devenit foarte curios. Pe cine să cunosc?

– O femeie blondă. Cred că era reportera ta. Foarte drăguță.

– Da, așa-i ea. De ce? Ce-ai visat?

– Ai numărul ei de telefon?
– Da, însă s-ar putea să nu-mi...
– Avertizeaz-o. Imediat!

65

Când Kris își simți telefonul vibrând, mai avea două minute până să intre în direct. Privi ecranul și recunoscu numărul lui Mac. Se gândi că probabil o suna ca să i se plângă că-l înjunghiase pe la spate, pentru că-i băgase amicul la închisoare, sau pentru că-l numise găozar în mesajul pe care i-l lăsase. *El e vinovatul!* Vârî aparatul care vibra în buzunarul pantalonilor și-l împinse cât mai aproape de zona inghinală. Mac era încă bun pentru nițică atâtare.

Privind agitat emisiunea de știri a Canalului 7, Mac încetă să-i mai telefoneze lui Kris și sună la postul de televiziune. De două ori dădu peste o înregistrare ce-l redirijă la o căsuță de mesagerie vocală. Căpătă un număr pentru urgențe, dar și acesta apela mesageria vocală. Își stoarse creierii, încercând să decidă cât de mult ar fi trebuit să se implice în avertizarea femeii. Era adevărat, Ben avusese dreptate în câteva rânduri, doar de data aceasta sărea pur și simplu cu capul înainte în beznă bazându-se doar pe spusele lui.

În cele din urmă, riscă și sună la propriul său departament. Îi răspunse un operator proaspăt angajat, căruia îi ceru să-i găsească un număr funcționabil pentru a putea vorbi cu un angajat în carne și oase al postului TV, spunând

că era „destul de important". Poate că ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi insistat că era un caz de maximă urgență. Operatorul auzise toate poveștile despre Mac Schneider. Îi spuse că va căuta, însă uită totul peste numai câteva clipe, când primi o reclamație îndelungată despre un caz de violență în familie.

În timp ce aștepta să fie sunat, Mac o văzu pe Kris apărând pe ecran, undeva la poalele muntelui, pentru a-și prezenta reportajul despre ciclist. Premoniția lui Ben îl făcu pe detectiv să stea pe marginea scaunului, practic vibrând de neliniște, cu imaginația inventându-i o gigantică formă hirsută care traversa scena și ieșea din umbre, chiar în timp ce femeia vorbea. El nu avea nevoie de genul acela de dovezi. Nu, nu – nu le dorea câtuși de puțin!

Kris își încheie prezentarea mișcătoare despre asul ciclist:

– Ziua de azi ar fi putut însemna momentul de vârf al vieții sale tinere, dar eu stau acum la poalele unui pisc întunecat care se înalță mult deasupra mea – probabil ultimul loc pe care l-au văzut vreodată ochii lui Skip Caldwell.

Imediat ce termină – „Kris Walker, în direct din munții districtului Snohomish, dau legătura în studio" –, întrucât nu existau întrebări din partea prezentatorilor, Gary stinse proiectorul videocamerei.

Animat de sfârșitul unei zile lungi și de atmosfera din locul acesta uitat de lume, negru ca o mină de cărbuni, Jess își bobină iute cablurile audio, scoase lavaliera lui Kris și se întinse după sticlele de bere.

Gary ridică o mână, oprindu-l.

– Mai lasă-le niței până strângem toate sculele, îl sfătui el, adăugând: Atât ne trebuie să uităm pe-aici vreun reflector de o mie de dolari!

Jess abandonă berea și se grăbi să-i ajute în strângerea aparaturii. Ca de obicei, Kris se trase într-o parte și-și aprinse o țigară. În timp de echipa dădea zor să pună totul la locul lui, ea se îndepărtă câțiva pași de zona de lumină care se revărsa din dubă. Sufla o briză ușoară, dar rece și, cu toate că auzea foșnetul frunzelor și al cetinii, nu putea distinge decât duba și solul din imediata apropiere.

Pufăi repede și nervoasă din țigară, pentru a se destinde după surescitarea pe care o simțea de fiecare dată când transmitea în direct, însă în scurt timp simți ceva ca o neliniște furnicându-i spinarea. Nu era diminuarea stresului de după reportaj, ci mai degrabă o anxietate. Ceva straniu, ca o energie foarte slabă – atât de slabă, încât îi venea greu s-o definească. Brusc i se făcu frică și dori să fie altundeva. Călcă pe țigară, stingând-o, și porni spre echipă.

– Să-i dăm drumul, rosti ea întinzând mâna către portiera de lângă șofer.

Gary nu pricepu schimbarea aceea neașteptată de atitudine.

– Stai așa c-am terminat, o încurajă el. Haide să bem o bere!

În lumina inegală provenită din interiorul dubei, bărbatului i se păru că chipul lui Kris părea speriat în mod bizar, dar insistă:

– Haide! Bem numai una.

– Am zis să-i dăm drumul, repetă ea iritat. Nu mai vreau să stau aici.

Gwen se uită la întunericul de nepătruns din jurul micului lor cocon de lumină și simți imediat neliniștea tocmai percepută de Kris.

– Are dreptate, aprobă ea. Hai să-i dăm bice. Putem bea pe drum.

Jess desfăcuse deja o bere şi trăsese două guri zdravene.

– N-am nimic împotrivă, anunţă el. Gary conduce.

Cameramanul nu înţelegea de ce se stricase atmosfera.

– Eu zic doar...

Cuvintele îi fură întrerupte de un trosnet slab care se auzi în apropiere. Toţi priviră într-acolo, iar Kris deschise portiera.

– Asta-i, anunţă ea, ne cărăm dra...

Pe neaşteptate atmosfera umedă se cutremură, când un mârâit animalic imposibil de gros răsună din beznă, încremenindu-i. După aceea sunetul adânc şi gutural de bas spori la o intensitate imposibilă, un zbieret animal metalic cutremurător, care le pompă adrenalina prin corpuri, precum jeturile de refulare de la baza unui baraj de acumulare. Pur şi simplu decolară, intrând în mişcare accelerată. Gary alergă spre portiera şoferului, iar Kris sări prin portiera deschisă din partea opusă, în timp ce Gwen şi Jess plonjară prin portalul uşii glisante din lateral.

În spatele dubei, Gary fu primul îl întâlni pe giganticul lor oponent, un turn viu şi negru care-i bloca drumul spre scăpare. Urlă de groază, iar creatura îl lovi cu palma, strivindu-i capul de vehicul şi împroşcând o masă de materie cenuşie şi fluide vitale prin craniul plesnit ca o găoace de ou.

De pe scaunul de lângă şofer, Kris se întinse şi răsuci cheia în contact, iar motorul învie. Femeia se târî peste spaţiul dintre cele două scaune, fără să ştie cine sau ce îi ataca, dar negândindu-se la altceva decât la fugă. Întrezări cu coada ochiului o mişcare şi-l văzu pe Jess zburând afară prin mijlocul dubei.

Ţipătul continuu al lui Gwen era atât de ascuţit şi de pătrunzător, încât fata răguşi înainte să-l fi terminat.

Exact în clipa în care trăgea aer adânc în plămâni, ca să urle din nou, fu smulsă și ea din dubă. Kris bâjbâi, străduindu-se să bage în viteză, după care dădu în marșarier. În momentul acela îi auzi pe Jess și Gwen emițând horcăituri înspăimântătoare de agonie. Un pleoscăit obscen puse capăt țipetelor lui Jess.

Kris călcă pedala de accelerație până la podea. Roțile dubei se rotiră, însă femeia nu simți nici cea mai vagă senzație de înaintare. Trase de volan într-o parte și în cealaltă și-și dădu seama că vehiculul nu se clintea pentru că atacatorii lor *țineau duba pe loc*. Răcnetele lui Gwen se stinseră în scâncete bolborositoare, în numai câteva secunde.

Kris continuă să smucească volanul la dreapta și la stânga, cu accelerația apăsată la maximum, iar motorul vuia, amenințând să explodeze. Cauciucurile bâzâiau realmente ca niște drujbe tocite, aruncând în urmă pământ și pietriș. Reportera tot nu-i putea zări pe agresori, dar înțelese deodată că nu era un grup de oameni. În clipa imediat următoare se gândi că atacatorul putea să nici nu fie om. Cuvintele lui Mac îi reverberară prin minte, dar continua să respingă ideea ca fiind prea fantastică, prea absurdă, în ciuda evenimentelor nebunești ce se derulau. Bolboroselile horcăite ale lui Gwen încetară brusc.

Kris izbi iarăși cu piciorul în pedala de accelerație și ambală motorul aproape de limitele sale. Apoi duba se înclină pe o parte și se răsturnă, căzând pe portiera șoferului și spărgându-și toate geamurile în urma impactului. De deasupra, reportera văzu coborând o ireală și animată creangă neagră de copac. La capătul ramurii aceleia era o mână omenească, neagră, atât de mare, încât putea cuprinde cu ușurință o minge de plajă. Mâna aceea o prinse

brutal şi ea fu smulsă prin geamul portierei din dreapta şoferului, lovindu-se la umăr şi picioare.

Farurile dubei răsturnate continuau să proiecteze lumină, când Kris privi în ochi monstrul. Singură acum, cu tovarăşii ei ucişi în câteva secunde, cu picioarele spânzurându-i la un metru şi jumătate deasupra solului, ea se uită cu oroare scăpată de sub control în faţa subumană, de primată, încadrată de o claie uriaşă de laţe încâlcite. Ţinând-o de ceafă, creatura o mirosi şi nările nasului său turtit se dilatară uşor, iar exalările puturoase sunară ca şuierul vântului într-o cavernă adâncă.

Deşi îngrozită, femeia avu o rază bruscă de speranţă că n-o va omorî. Raţionă că dacă ar fi dorit s-o ucidă, ar fi făcut-o deja. Alături de spaima ei transcendentală, mărimea făpturii şi uşurinţa cu care îi săltase cele cincizeci şi patru de kilograme o copleşeau cu o groază ce-i secătuia viaţa. Creatura pufni sonor şi se întoarse. Fără să-i dea drumul din strânsoare, ridică altceva. Kris văzu trupul fără viaţă al lui Gary legănându-se în mâna monstrului. După aceea, intră cu ei în pădure.

66

Mac apăsă întruna tasta de reapelare şi auzi de fiecare dată înregistrarea care-l anunţa că abonatul nu se găsea într-o zonă cu acoperire. Se gândi că poate femeia se afla în mişcare, deoarece cu numai două minute înainte telefonul sunase şi intrase pe căsuţa de mesagerie vocală. Îşi jură s-o sâcâie până îi răspundea şi-i confirma că era în siguranţă. Apăsă tasta de reapelare şi de data aceasta telefonul

sună. Cu inima galopând, închise ochii și o vizualiză pe Kris răspunzând. Telefonul sună și sună și sună.

După cincisprezece minute interminabile, în care fusese zgâlțâită peste bușteni și prin tufișuri, cu mâna gigantului cuprinzându-i talia subțire, Kris simți cum speranțele îi păleau cu fiecare pas imens. Pe măsură ce monstrul suia tot mai mult în munți, teroarea ei reală combinată cu mișcarea de legănare o făceau să-i vină să vomite. Era însă decisă să supraviețuiască... cumva. Auzi un suspin dinspre Gary și-și dădu seama că nu era decât aer care ieșea din plămânii săi comprimați. Îl zărise în lumina farurilor dubei și era sigură că era mort. Creatura îl vârâse sub brațul celălalt, ca și cum ar fi fost un ziar împăturit.

Urcară mai mult și mai adânc prin păduri. Încă din clipa răpirii, Kris își simțise telefonul vibrându-i în buzunar și lacrimile îi înțepaseră ochii. Făcuse câteva încercări de a-l scoate din pantaloni, dar pur și simplu nu putuse strecura mâna în buzunar. Apoi creatura îi schimbase puțin poziția și ea izbutise să pună mâna pe aparat și-l simțise vibrând. Îl scosese din buzunar și reușise să-l deschidă exact când trecuse pe căsuța de mesagerie vocală. După aceea telefonul îi lunecase și fusese cât pe-aici să-l scape din mână. Îngrozită să nu-l piardă, îl strânsese cu disperare, ca pe ultima ei speranță. Probabil că așa și era. Kris nu plânsese niciodată, dar acesta părea momentul cel mai potrivit în care s-o facă. Trebuia să scape! Avea să fie subiectul cel mai mare din toate timpurile... dacă ea supraviețuia. Acel ultim gând o făcuse să icnească și alte lacrimi i se rostogoliseră pe obraji. Se străduise să păstreze tăcerea, dar pieptul i se cutremurase și ea smârcâise

involuntar; durerea produsă de strânsoarea ca un cleşte a făpturii peste mijlocul corpului ei era aproape insuportabilă. Zgâlţâitul în sus şi în jos făcea imposibilă folosirea telefonului, mai ales în întuneric, aşa că femeia aşteptase, ţinându-l strâns, simţindu-l ocazional cum vibrează, dar temându-se că-l va pierde dacă ar fi încercat să-l deschidă.

După un suiş foarte îndelungat, solul deveni plat. Undeva la o depărtare imposibilă, Kris zări un punct luminos. Ştia că se găsea la câţiva kilometri distanţă, probabil dincolo de o vale sau două, dar hotărî să fugă într-acolo dacă i se ivea ocazia. Nereuşind să distingă nimic altceva în bezna adâncă, auzi cum Gary fu aruncat pe jos, după care creatura o ridică iarăşi pe ea. Îi apucă jacheta şi trase de ea, sfâşiind ţesătura. Îi rupse după aceea bluza şi pantalonii. După ce o adulmecă peste tot, îi smulse slipul şi o azvârli pe sol.

O auzi mâncând leşul lui Gary şi simţi că duhoarea monstrului se mai diminuase. Se îndepărtase de ea. Acţionă fără să mai stea pe gânduri. Fără să lase telefonul din mână, sări în picioare şi o luă la fugă, înapoi în direcţia din care i se părea că veniseră, spre luminiţa aceea atât de îndepărtată. Ştia că luându-l prin surprindere, putea să scape de el în întuneric. În pielea goală, doar cu sutien, ciorapi trei sferturi şi pantofi, Kris coborî în goană muntele friguros. Nu putea să vadă absolut nimic, dar se autoconvinse că va scăpa. Cu lacrimile brăzdându-i chipul, hotărî că va trăi pentru a-şi spune povestea.

Când femela două-picioare o luă la fugă, începu să mănânce masculul mort. Îndepărtându-i pielea moale şi fără gust, muşcă în carnea caldă încă, al cărei sânge ajuta

să-i lunece pe gâtlej. Îi smulse un braț și-l rontăi, iar oscioarele trosniră precum crenguțele sub molarii colosali.

Stând pe vine, își umplu stomacul. Femela nu putea să ajungă departe. Era gata de împerechere. Îi putea simți mirosul.

Kris gonea în necunoscut, împiedicându-se de pietre și cu tufișurile zgâriindu-i pielea, dar crestăturile și scrijelițurile acelea erau fleacuri prin comparație cu alternativa. În mai puțin de zece minute, ieșise la loc deschis. În față se afla un afloriment stâncos, cu conturul abia vizibil în lumina slabă provenită dinspre cerul presărat de nori. Deschise telefonul și tastatura se ilumină. În ciuda tremurăturilor teribile ale mâinilor, izbuti să găsească ultimul apelant. Apăsă tasta și auzi telefonul sunând. Privi în sus, spre pantă și speră că monstrul își pierduse interesul față de ea, deși continua să se teamă că ar putea s-o urmărească.

– Alo, auzi glasul cel mai binevenit pe care-l auzise vreodată – al lui Mac.

– Ajutor! Monstru-ăsta...

Doar atât reuși Mac să audă și telefonul ei se întrerupse.

– Alo? Alo! răcni el în telefon.

– ...-i după mine! Ajutor, Mac!

Își dădu apoi seama că pierduse semnalul. Două hohote îi izbucniră din piept înainte de a-și controla emoțiile. Privi în jur și căută să găsească o coborâre pe muntele abrupt în bezna absolută. Alese varianta care i se păru cea mai bună și continuă, însă se împiedică destul de repede și cuțite de piatră îi săgetară genunchii goi.

Se ridică și porni mai departe. Izbuti să-și reia alergarea și încercă în același timp să-i telefoneze lui Mac, dar se împiedică de o rădăcină sau de o piatră și fu propulsată

cu capul drept înainte într-un bolovan, izbindu-și brutal maxilarul și transformându-și aproape toți dinții din față într-o gură de cioburi dure ce pluteau în salivă și sânge.

Rămase locului, străduindu-se să-și revină din șoc, își scuipă dinții sparți și se sculă, clătinându-se. În mod miraculos nu dăduse drumul telefonului. După aceea, aparatul vibră. Dezorientată de cădere și de accident, Kris tresări și-l scăpă, iar acumulatorul sări dinăuntru.

– Nu! Nu! bolborosi ea printre dinții sparți și cu falca dislocată.

Ridică telefonul și căută acumulatorul. După mult timp îl găsi și se căzni să-l monteze. Apăsă pe tasta de reapelare și se rugă cerului să-l audă sunând. Îl auzi.

– Kris! se auzi glasul lui Mac. Unde ești?

– Pe munte, sunt... sunt...

Vocea i se auzea îngroșată, ca și cum ar fi vorbit cu gura plină. Părea beată. Sau rănită.

– Vine! Monstru' tău! Trebuia să-mi fi spus!

– Ce să-ți fi spus?

– Că-i adevărat! strigă ea și se prăbuși pe pământ.

Mac simți că-i îngheață sângele.

– Kris, unde ești? răcni el.

Apoi glasul femeii îl înspăimântă efectiv, fiindcă semăna extrem de mult cu al unei fetițe pierdute.

– Mac, mi-e frică! Mi-e frică! scânci ea bolborosit.

Privi către depărtarea imposibilă unde era scăparea și văzu luminița singuratică, farul limanului ei. În clipa aceea înțelese cu tristețe că Mac n-o putea ajuta. Era de asemenea tristă fiindcă știa că nu va ajunge niciodată la lumina aceea. Dar trebuia să încerce. Pentru un moment trecător, îi păru rău de multe, de foarte multe lucruri. Îi păru rău pentru că această scurtă convorbire telefonică

era ultima ei șansă de contact uman înainte de a da piept cu soarta care o aștepta. Și îi păru teribil de rău că ea nu fusese un om mai bun. Știa că fusese crudă și fusese atrasă de partea pe care oamenii o numeau în glumă „întunecată". Ca Darth Vader... Pentru prima dată în viață nu se împotrivi sentimentelor de vinovăție, nu încercă cu disperare să le strivească înainte de a fi slăbită de ele. Ea trecuse Rubiconul cu mult timp în urmă, după aceea încă o dată, în sens invers, acum câteva minute. Însă dacă era să aibă cea mai măruntă șansă, viața îi atârna de ceea ce ea, și numai ea, avea să facă în următoarele secunde.

– Kris! urlă din nou Mac în telefon. Spune-mi unde ești!

Îi aștepta răspunsul și o auzi plângând încetișor. După o clipă prelungă, ea suspină și zise:

– Îmi pare...

Mac nu mai auzi sfârșitul.

– ...rău, murmură Kris și telefonul piui anunțând-o că pierduse semnalul.

Apoi îl auzi. Cobora panta și răsuflarea îi pufăia ca o locomotivă cu abur undeva deasupra ei, îndreptându-se spre Kris cu precizie, de parcă ea ar fi fost o baliză pâlpâitoare în noapte. Picioarele i se înmuiară și amețeala fu cât pe-aici s-o facă să se prăbușească peste bolovani. Își recăpătă echilibrul, dar deodată se simți dezorientată, neștiind dacă ar fi trebuit să urce sau să coboare. Se întoarse și porni în fugă la vale, însă căzu din nou, imediat, de data aceasta pe spate, jupuindu-și o porțiune mare de piele de pe fesele goale. În cădere, antebrațul se izbi de ceva și telefonul îi sări din mână, zăngănind în beznă. Buimăcită și străbătută de valuri pârjolitoare, usturătoare, de durere, mai mult lunecă decât alergă, cu

picioarele și fesele goale hurducându-se peste pietroaie, iar un pantof îi zbură din picior.

În ciuda stării ei, continuă curajos, îmboldită de înțelegerea teribilă a faptului că răpitorul inuman o urmărea. Fugi doi sau trei pași, după care se ciocni de un bolovan mare cu muchii ascuțite, care-i sfârtecă gamba. Determinarea i se năruise complet, rezervele de speranță erau epuizate. Scrâșnetul de pietre de deasupra o anunța că monstrul era aproape, dar se gândi că dacă nu-l putea vedea, atunci nici el n-o putea zări. Decise să riște și să se oprească din alergare, hotărând să se ghemuiască în poziția fetală cu speranța că va trece pe lângă ea. Se străduí din răsputeri să-și potolească gâfâielile și prin minte îi fulgerară poveștile victimelor Holocaustului, care, ascunzându-se de Gestapo prin poduri, își înăbușeau pruncii ce plângeau, omorându-i pentru a nu fi descoperiți. Simți un fior de remușcare că până acum nu simțise prea multă simpatie față de oamenii aceia.

Era aproape. Un bolovan se rostogoli pe lângă ea și auzi răsuflarea sonoră, puternică, a creaturii, după care îi simți miasma acră de primată. Dacă putea rămâne locului, nevăzută și neauzită, și dacă monstrul abandona căutarea, ar fi putut pleca în viață de aici. Rămase perfect nemișcată, neîndrăznind nici măcar să clipească, în ciuda adăpostului oferit de întuneric. Ridică extrem de precaută ochii, fără să miște deloc capul, și, conturat pe cerul noros și foarte slab luminat, zări la un pas făptura cât un turn. Cu ultimele puteri, își înăbuși țipătul de groază, închise ochii și se rugă să n-o găsească.

Monstrul porni să coboare mai departe și pentru o clipă Kris crezu că scăpase... apoi simți o atingere imperceptibilă, un fir de păr care-i atinse piciorul...

O găsise. Kris urlă, când o mână uriașă coborî brusc și o fixă de sol. Creatura se aplecă și răsuflarea sa fierbinte și râncedă îi asaltă nările. După aceea mâinile îi coborâră pe trupul gol al femeii și în secunda aceea ea pricepu că nu avea s-o omoare, nu încă, fiindcă avea altceva în minte.

Bănuiala teribilă i se confirmă peste câteva momente, când monstrul îi depărtă picioarele și membrul său uriaș, butucănos, întărit de excitație se izbi de pielea delicată a interiorului coapselor ei, încercând să-și găsească ținta. Kris înțelese brusc, așa cum înțelesese și Russ Tardif, că existau cu adevărat și lucruri mai îngrozitoare decât moartea. Făptura încercă iarăși s-o pătrundă și Kris Walker, deși nu fusese niciodată o femeie care să țipe, zbieră din toți rărunchii, exprimându-și dorința cea mai profundă și finală de a avea o moarte rapidă. Însă nu avea să fie.

Monstrul încercă s-o pătrundă pe durata câtorva clipe realmente agonice. Îi putea simți membrul animalic rigid sondând-o, dar teroarea copleșitoare uscase orice posibilă lubrifiere a femeii care l-ar fi putut ajuta. După aceea îi simți mâna coborându-i între picioare și degetele gigantice se înfipseră nemiloase pentru a lărgi deschiderea. Kris se zbătu pe cât putu, dar cealaltă mână a creaturii o ținea cu atâta forță, încât părea că o apăsa un automobil pe piept. Iar apoi durerea țâșni prin ea aidoma unui tăiș incandescent care-i rupse părțile intime. Hemoragia produse suficientă vâscozitate pentru a-i permite să intre și ochii ei se holbară, larg, când monstrul își vârî organul hidos. Kris slobozi alt zbieret care părea că va ajunge până în cosmos. Țipă și lovi cu pumnii în brațele și corpul său. El îngădui vreme de câteva secunde asalturile acelea jalnice, după care o prinse cu o mână de beregată.

Kris se rugase ca moartea să-i fie rapidă, dar acum, când ajunsese aici, o cuprinse spaima de ceea ce va urma. Mâna făpturii strânse puternic și vârfurile degetelor sale îșiatinseră palma, după ce-i cuprinsese complet beregata. Femeia se gândise că-și va pierde iute cunoștința, însă nu fu suficient de rapid. Pe măsură ce creierul îi era privat de oxigen, trupul începu să se zbată. Începu să vadă ca prin ceață și limba îi ieși involuntar din gură. Apoi, cu presiunea strivitoare crescând asupra creierului, Kris văzu dâre de fulgere colorate, fiindcă globii oculari îi săriră din orbite și nervii optici practic se scurtcircuitară. Simți cum vezica urinară i se golește și ultima ei senzație fu că păși pe o pajiște verde minunată, sub o boltă albastră cu nori ca bulgări de vată de zahăr, după care, ca printr-un montaj fulgerător dintr-un film horror, într-un deșert cu focuri de iad și ceruri negre populate de ființe întunecate fără fețe.

67

Mac îi telefonă lui Kris de douăsprezece ori, străduindu-se din răsputeri să-și înfrâneze sentimentul de panică și neajutorare care amenința să-l copleșească. După ce decise că pierduse contactul, telefonă la departament și ceru să trimită echipaje spre locul unde fusese reportera, la poalele muntelui de unde dispăruse Skip Caldwell. Se gândise să-l sune pe Ty, dar știa că acesta nu putea face nimic. Se încălță, își luă haina și se grăbi către garaj.

Dispecerul Canalului 7 se uită la ceasul din biroul său și se întrebă ce naiba se întâmplase cu Kris Walker și

echipa ei. Încercă din nou pe stația radio a dubei și nu primi niciun răspuns. Ori de câte ori o echipă termina o transmisie în direct, procedura standard era să anunțe sediul, dar el nu mai primise nicio veste de la Kris din clipa în care își terminase intervenția live. Era de acum ora 1 noaptea, însă toți dispecerii știau că Gary Taggart, cameramanul, fusese deja amendat pentru că se oprea ca să bea câteva beri după ce avusese reportaje la ore târzii, când vehiculul și toate echipamentele erau luate sub semnătura lui. Politica postului nu numai că interzicea consumul de băuturi alcoolice atunci când răspundeai de aparatura companiei, dar era absolut vitală revenirea dubei, în care se aflau echipamente de câteva sute de mii de dolari. Dispecerul decise să mai aștepte puțin înainte de a-i suna pe șefi și a-l băga pe Gary în belea. În mod logic, existau două motive: ei plecaseră tocmai la capătul districtului Snohomish și era Ajunul Crăciunului. Se gândi că opriseră stația radio și sărbătoriseră nițel – două acțiuni interzise de asemenea de politica postului TV – și că probabil aveau să-și facă apariția dintr-un moment în altul.

Puțin după ora 1 noaptea, mașina lui Mac ajunse la răspântia de la baza muntelui de unde dispăruse Skip. Nu se zărea niciun echipaj de poliție. Luă pistolul Desert Eagle de pe scaunul de alături și băgă un glonț pe țeavă. După aceea deschise stația radio și-i transmise dispecerului indicații pentru mașinile de patrulare. Deși era regiunea de care se ocupa departamentul lor, din cauza suprafeței întinse, a distanțelor, întunericului și drumurilor de pământ – ca să nu mai amintească faptul că multe drumuri nu erau bine marcate –, uneori patrulele se rătăceau. Sistemele lor GPS aveau o eficiență limitată în

identificarea multora dintre drumeagurile secundare ce se desfăceau din șoselele principale ca tot atâtea fire dintr-o plasă de păianjen.

La ora 1.50, o mașină de patrulare opri lângă el. Mac făcu un scandal teribil fiindcă îi fusese trimis un singur echipaj și ceru să solicite imediat întăriri. Polițiștii derutați nu erau nici măcar siguri față de cine răspundeau; li se spusese doar că detectivul Mac Schneider anunțase o răpire.

Mac își ceru scuze, după care le explică răbdător detaliile apelului panicat al lui Kris, având grijă să nu menționeze cine – sau ce – credea el că ar fi fost agresorul. Se temea că dacă pomenea asta acum și ar fi încercat să explice toate detaliile, polițiștii ar fi solicitat întăriri ca să-l ducă *pe el* la secție și acțiunea de căutare ar fi încetat imediat. Cei trei bărbați își luară lanternele și parcurseră drumul în sus și în jos, strigând-o pe Kris. În panica sa de a o găsi pe reporteră, Mac nu se gândi să le ceară polițiștilor să se intereseze la compania de telefonie mobilă ce relee fuseseră utilizate în convorbirile femeii cu el. În mod eronat, presupusese că echipa transmisese chiar din locul din care spuseseră pe post că o făcuseră. Nu știa că Kris și echipa greșiseră drumul și că ajunseseră aproape exact de cealaltă parte a muntelui față de locul unde îi căuta acum.

Fix la ora 3 noaptea, Kip Chalmers, manager de operațiuni al Canalului 7 și primul nume din lista cu persoane ce trebuiau alertate în cazuri de urgență, primi un telefon. Chalmers nu era încântat să fie trezit dintr-un somn sănătos în dimineața de Crăciun și-i ceru dispecerului să anunțe poliția. Când puse capul înapoi pe pernă, managerul decise că toată echipa din duba aceea intrase

într-un rahat serios. După Crăciun, aveau să fie concediaţi sau retrogradaţi, gândi el şi adormi la loc.

Dispecerul sună la urgenţe şi peste zece minute sergentul de serviciu de la Departamentul Şerifului districtului Snohomish avea altă sursă care susţinea povestea lui Mac. Trimise toate echipajele din zonă să caute duba şi echipa. Postul de televiziune anunţă şi frecvenţa GPS-ului dubei, dar nimeni nu putu găsi frecvenţa respectivă. GPS-ul era fie avariat, fie mult prea departe de zona de căutare.

Trecură câteva ore înainte ca un echipaj să găsească îngrozitoarea scenă de luptă: un vehicul răsturnat şi doi oameni ucişi. Sosiră şi alte maşini de poliţie, iar Carillo, cu ochii cârpiţi de somn, ajunse tocmai când răsărea soarele. Poziţia dubei şi cele două prelate galbene de nailon de sub care ieşeau mâini şi picioare îl treziră brusc. Se apropie de un poliţist în uniformă.

– Ce-aveţi?

Tânărul îşi privi blocnotesul şi recită sec ca o listă de cumpărături.

– Doi morţi, cu multe traume ale trunchiurilor şi dezmembrări. Duba a fost răsturnată de agresori necunoscuţi şi, potrivit celor de la postul TV, au dispărut alte două persoane. Crăciun fericit, ce pizda mă-sii!

Logoul Canalului 7 de pe dubă răspunse la una dintre întrebările lui Carillo. Ştia că postul avea mulţi angajaţi, dar spera ca blonda afurisită să fie sub una dintre prelate. Se apropie de ele, îngenunche lângă un cadavru şi trase prelata. Nu era ea, dar simţi un fior pe spinare când privi în ochii deschişi, lăptoşi, ai unei fete moarte, abia trecută de douăzeci de ani. Pielea feţei care fusese cândva

frumoasă era cenuşie, iar gâtul era rupt. Atenţia detectivului fu atrasă de felul în care fusese rupt: capul îi era întors cu patruzeci de grade dincolo de limita maximă şi sângele se închegase în cercuri în jurul gurii şi nărilor. Însemnele livide de strangulare îi acopereau tot gâtul, ca nişte tatuaje amorfe, de la beregată până sub urechi. Carillo nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

– Hristoase! făcu el şi acoperi sărmana faţă. Ce dement ar face aşa ceva?

– Nu ştim cine sau de ce a făcut-o, răspunse tânărul poliţist care rămăsese lângă Carillo. Celălalt are şi el gâtul rupt şi un braţ desprins, însă n-a fost o retezare cu un obiect tăios, ci braţul a fost pur şi simplu smuls din articulaţie. A rămas încă în mânecă. Foarte neobişnuit. Ai dreptate, cine-a făcut-o i-un tip dus bine cu minţile.

Mac ieşi din pădure la marginea poieniţei şi Carillo îl zări. Mac părea obosit. Se apropie de fostul lui partener.

– Ţi-ai găsit gagica? întrebă Carillo.

Mac nu avea chef de contraziceri.

– Nu.

– Mac, pleacă dracu' de-aici! Arăţi ca naiba. Lasă-mă să-mi fac treaba. O s-o găsesc.

Mac ştia că erau cuvintele cele mai amabile pe care le putea spune fostul lui partener. Se simţea mort de oboseală după ce toată noaptea răscolise pădurile, urmat de echipele de poliţişti. Încuviinţă scurt din cap şi porni către maşina sa.

Un elicopter de la Canalul 7 bâzâi deasupra lor, după care coborî şi ateriză în mijlocul drumului la cincizeci de metri de scena crimelor. Dinăuntru coborâră câţiva bărbaţi, care arătau ca nişte directori executivi în ciuda vestimentaţiei sport. Unul dintre ei, cu aspect

solemn și impecabil aranjat, având spre cincizeci de ani, se apropie de Carillo.

– Dumneata ești șeful? întrebă el.

Carillo aprobă și întinse mâna.

– Detectiv Karl Carillo, de la Departamentul Șerifului Snohomish. Pot să știu cu cine stau de vorbă?

Bărbatul îi strânse mâna.

– Lyle Benson, manager general al postului de televiziune Canal 7.

Trecu un braț peste umărul lui Carillo, un gest înaintea căruia detectivul s-ar fi retras în mod obișnuit, dar individul acesta era un mahăr și părea gata să-i destăinuie un secret. Se îndepărtară de raza auditivă a celorlalți polițiști.

– Domnule detectiv, aici s-a întâmplat ceva de-a dreptul îngrozitor și, deși este un subiect de știri, s-a întâmplat cuiva din familia noastră. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Carillo se opri, arătându-și iritarea față de familiaritatea cu care bărbatul îl cuprinsese după umeri. Benson își retrase brațul.

– Ce dorești?

Benson, care i se păruse detectivului un tip moale, afișă o expresie de duritate care-l surprinse pe Carillo.

– Domnule detectiv, rosti el încet, dar apăsat, dorim să păstrăm discreția în privința celor întâmplate, încă o vreme, cel puțin până putem stabili dacă nu cumva este vorba despre o... să zicem așa, agresiune organizată îndreptată împotriva postului nostru.

– Un complot terorist, spuse Carillo.

– Cam așa ceva, ca să spunem lucrurilor pe nume, încuviință Benson. Reportera noastră realiza o serie de

reportaje despre persoane dispărute şi noi investigăm orice legături posibile.

Asta îi confirmă lui Carillo o veste bună, dar se mulţumi să ridice din umeri cu un gest de respect.

– Voi sunteţi mass-media şi mi-ar fi greu să vă opresc.

Benson îşi privi chipul reflectat în pantofii italieneşti.

– Dorim să amâni pentru câteva ore, poate chiar pentru restul zilei, orice declaraţie făcută presei sau oricare altui contact al dumitale. Este foarte important să evităm panica publică. Ţinând seama de toate dispariţiile şi de faptul că echipa aceasta făcea un reportaj despre ele... ei bine, cred că ar fi în interesul ambelor părţi să evalueze precis cele întâmplate înainte de a anunţa evenimentele. Te-aş sfătui să nu foloseşti frecvenţele radio ale poliţiei pentru a transmite informaţii critice. Cu alte cuvinte, întreaga situaţie trebuie să fie cenzurată, ceea ce probabil va impune izolarea zonei de orice trafic şi personal neautorizat.

Carillo dădu din cap. În mod normal ar fi cerut aprobarea şerifului sau şerifului-adjunct pentru aşa ceva, dar îi căutase zadarnic la telefon pe amândoi în timp ce şofase încoace, după care îşi amintise că cei doi plecaseră cu familiile la schi pe perioada sărbătorilor.

– Am angajat deja o firmă privată de securitate şi investigaţii, urmă Benson, care va analiza situaţia şi ne va consilia. Guvernatorul ne-a acceptat cererea şi ceea ce fac eu acum este o simplă informare ca gest de politeţe şi în spiritul colaborării.

– Perfect din partea mea, însă vreau ca indivizii respectivi să nu mă-ncurce, spuse Carillo pentru ca Benson să ştie cine era şeful.

Planul bărbatului era bun pentru amândoi. Absenţa reporterilor care să-şi bage nasul peste tot avea să-i ridice

presiunea de pe umeri. Carillo continua să încerce să înțeleagă ce se întâmplase cu echipa de transmisie TV. Se gândi la Ty Greenwood și nu fu în stare să explice cum ar fi putut acesta organiza așa ceva. Principala lui grijă în momentul de față era că FBI-ul i-ar fi putut prelua ancheta.

Benson îi făcu semn să revină în zona de activitate a poliției.

– Îți mulțumesc, domnule detectiv, și nu-ți face griji în privința consilierilor noștri. Sunt priviți foarte bine, iar printre clienții lor se numără atât CIA, cât și FBI-ul. Oricum le-am cerut să anunțe și poliția de orice ar descoperi.

– Mda, bine, mârâi Carillo.

După ce se întoarse în mașină, detectivul își folosi telefonul mobil în locul stației radio și transmise un raport preliminar către departament. După aceea își sună echipa de supraveghere din hotelul lui Ty Greenwood.

– A stat aici toată noaptea, zise polițistul civil care nu părăsise parcarea. Dar ceva e straniu...

– Ce anume? întrebă Carillo, care aprecia că nimic n-ar fi putut întrece în stranietate scena crimei din munți.

– Tot la hotelul ăsta a venit și Mac Schneider. Nu suntem siguri, dar este posibil să fi fost cu Greenwood.

Carillo încremeni brusc.

– Poftim?!

– Stai așa că încă nu s-a terminat. Aseară la hotel a venit și reportera aia blondă care-a dispărut. Am verificat și ea s-a interesat de camera lui Greenwood. A stat acolo zece, maximum cincisprezece minute.

Carillo amuțise realmente. Polițistul așteptă puțin, apoi întrebă:

– Ai închis?

– Nu, nu, își reveni detectivul. Perfect, vin spre voi.

68

Ty nu avusese o noapte uşoară. După neînţelegerea cu Ronnie, rămăsese până târziu şi lucrase, în primul rând pentru ca să-şi ocupe mintea cu ceva şi să nu se gândească în ce fel i-ar putea explica soţiei sale ce se întâmplase. Se întreba dacă ea îi va acorda suficient timp pentru explicaţii, fiindcă era convins că femeia considera că scena pe care o văzuse reprezenta o dovadă mult mai convingătoare decât declaraţiile lui. Întinse mâna către telefon, apoi se răzgândi. Nu era încă ora 8 dimineaţa şi poate că ea mai dormea. În timp ce se uita la aparat, întrebându-se dacă să-i telefoneze sau nu lui Ronnie, telefonul ţârâi, aproape ca şi cum el i-ar fi comandat s-o facă.

– Alo?

– Ty, sunt Mac, se auzi glasul încordat al detectivului. Scoală-l pe Ben. Eu ajung imediat. S-a-ntâmplat ceva.

– Poftim?

– Scoală-l pe Ben, repetă Mac şi închise.

Ty se îmbrăcă repede şi ciocăni la uşa indianului. Peste câteva clipe, bătrânul îi răspunse; era îmbrăcat, dar părea că avusese o noapte albă.

– Alte coşmaruri?

Ben schiţă o grimasă.

– Da. Cel de azi-noapte a fost chiar urât. L-am sunat pe Mac, fiindcă ştiam c-o cunoaşte pe fată.

– Pe cine? Care fată?

– Reportera lui de la televiziune... am visat-o. Oh-Mah era acolo. A fost urât.

– Mac vine aici, spuse Ty, şi mi-a zis că s-a-ntâmplat ceva.

Ben se întoarse și porni spre fereastră, nedorind să i se vadă expresia nefericită a feței. Știa ce avea să-i anunțe Mac. Visul lui fusese prea viu și prea oribil ca să nu se fi întâmplat cu adevărat. Pentru el era clar că fusese chiar realitatea.

Ușa era deschisă când Mac apăru peste câteva minute, gâfâind. Închise ușa după el.

– A ucis o echipă de transmisiuni TV.

– Dumnezeule! șuieră Ty. Unde? Câți?

Mac și Ben schimbară priviri.

– Ea a fost, zise detectivul.

În secunda aceea, Ty pricepu.

– Kris Walker.

Mac aprobă tăcut și chipul lui Ben era plin de întrebări. Ochii detectivului îi transmiteau în mod limpede agonia.

– Am vorbit cu ea. Am sunat-o, din nou și din nou și-n cele din urmă m-a sunat ea. Era...

Făcu o pauză, încercând să vizualizeze momentele de groază prin care trecuse Kris. După aceea clătină din cap.

– Era urmărită de Oh-Mah. Ea mi-a spus-o.

– A fost aici aseară, zise Ty încetișor.

Ceilalți doi îl priviră cu atenție.

– A venit să-mi audă punctul de vedere. Era probabil în jurul orei 20. N-a stat nici zece minute. Cumva, s-a dat la mine și tocmai atunci a apărut Ronnie și... situația a fost greșit înțeleasă. Crezi că... a prins-o?

– Da, încuviință sumbru Mac. Era după ea... o urmărea. A fost ceva foarte urât.

– Unde era? întrebă Ty.

– De cealaltă parte a muntelui față de locul unde l-am simțit eu pe Oh-Mah. Mac se întoarse și privi pe fereastră. Inspiră apoi adânc, pentru a se calma, și reveni spre ei.

Ty, ai o coadă după tine. Cred că-i vorba despre Carillo. Va trebui să ieşim prin spate. Eu voi ieşi primul, o să-mi iau maşina şi o aduc în spate să vă iau şi pe voi.

– Oh-Mah e pe muntele ăla, zise Ben.

În ochii lui Mac sclipea văpaia răzbunării. Îşi dădu într-o parte pulpana jachetei şi le arătă mânerul pistolului său uriaş.

– Nu pentru mult timp.

Ronnie se trezi şi se întoarse spre locul de alături. Un val de pustietate se revărsă peste ea. Chiar pe când şofase către casă, revenind de la hotelul lui Ty, regretase felul în care reacţionase faţă de prezenţa reporterei. La fel cum ştia că soţul ei n-ar fi rănit niciodată pe nimeni, în ciuda spuselor poliţiei şi mass-media, ştia că el n-ar fi înşelat-o niciodată cu altă femeie. Atât doar că emoţiile i-o luaseră înainte.

Ea n-o cunoştea pe Kris Walker, dar din puţinul pe care-l văzuse îi lăsase impresia unei persoane inteligente şi nemiloase. Examinând situaţia din perspectiva lui Ty, înţelese că el putea să aibă dreptate. Treptat, acceptă posibilitatea să fi făcut o greşeală şi dori s-o îndrepte. Ty avea nevoie într-adevăr de ajutor, însă mai mult ca orice în clipa de faţă îi ducea dorul şi copiii îi simţeau lipsa. În plus era ziua de Crăciun.

Meredith se cuibări lângă umărul ei şi Ronnie îndepărtă un zuluf ca de chihlimbar de pe obrăjorul fetiţei. Privindu-i chipul inocent, zări firicelul de salivă care i se prelingea prin colţul guriţei şi ochii i se umeziră. Nu putea să se bucure de momentul acela; îi sublinia erorile pe care simţea că le făcuse în ultima vreme.

Îşi sărută uşor fiica pe frunte şi se dădu jos din pat. Deşi era Crăciunul, în absenţa lui Ty nu mai părea o sărbătoare,

așa că Ronnie gândi că nu era nimic rău în a merge câteva ore absolut necesare la birou. După aceea intenționa să petreacă seara de Crăciun în mijlocul familiei, care avea să-l includă și pe soțul ei. Ridică telefonul să-l sune pe acesta, dar îl auzi pe Christopher care pălăvrăgea cu un coleg. Decise să-l sune pe Ty mai târziu, în timp ce mergea spre serviciu. Până atunci avea să fie cu mintea suficient de limpede pentru a fi fermă, dar în același timp iubitoare.

Lexusul ei din garaj era încuiat și-și aminti că-i dăduse voie Gretei să-l împrumute în seara anterioară. Ei lăsau cheile în contact, însă Greta nu le cunoștea obiceiul și dusese cheile în casă, așa că Ronnie renunță să se mai întoarcă și să le caute și preferă să ia Dodge-ul lui Ty. Cu toate că era greoi și lipsit de eleganță, vehiculul stabilea o legătură cu soțul ei. Porni către Redmond și hotărî să-i telefoneze când avea să se întoarcă acasă, după-amiază. Nu credea că va fi necesară o pledoarie prea savantă pentru a-l convinge să se întoarcă acasă. Și chiar dacă ar fi fost necesară, era dispusă s-o facă. Ty spusese dintotdeauna că dintre ei doi ea era cea mai puternică.

Înainte de a părăsi hotelul, Mac și Ty discutaseră în contradictoriu cu Ben, dacă indianul ar fi trebuit să suie alături de ei, ori să aștepte la poalele muntelui în mașina lui Mac, eventual cu un telefon mobil. Ben nici nu dorise să audă de așa ceva și insistase încăpățânat pentru o participare completă. Le spusese extrem de ferm că trebuia să fie acolo, pe traseu, nu să aștepte informații. Adevărul era că dacă exista cea mai infimă șansă de a-l întâlni pe Oh-Mah, trebuia să-l privească în ochi. Pentru el nu exista alternativă. Ty se supărase însă, așa cum se supără fiii pe un tată îndărătnic. Mac înțelegea ambele puncte de

vedere. Și lui îi era drag Ben, dar numai ca prieten și coleg. În cele din urmă bătrânul învinse.

Activitățile din timpul nopții îl obosiseră. Mai întâi căutarea hranei, apoi uciderea mamei și tatălui puiului două-picioare, după aceea uciderea celor patru și distrugerea carapacei-tari. Spre deosebire de celelalte două-picioare pe care le întâlnise, ultima femelă încercase întâi să fugă, apoi să lupte. Se întrebă dacă femelele două-picioare erau mai puternice, cel puțin ca instincte. Mama două-picioare se gândise la puiul ei când o omorâse, iar femela cu părul ca lumina soarelui fugise, după care se luptase cu el până murise. El respecta curajul.

Își aranjă câteva crengi de cedru sub un copac și se pregăti să doarmă. Privind peste vârful arborelui, văzu nori negri și simți iz de ploaie. Cu stomacul plin, se instală confortabil și închise ochii.

Înainte ca somnul să-l cuprindă, se gândi la bătrânul două-picioare care încercase să-l găsească. Avea o voce a minții puternică. I-o auzea chiar acum. Venea după el.

În timp ce își pregăteau echipamentul în tăcere, Ty aprecie din ochi muntele înceţoșat din fața lor.

– Așadar echipa televiziunii era pe partea opusă? întrebă el.

Mac își strânse tocul de umăr al revolverului și încuviință.

– Aproape de locul unde am fost eu.

Ben îi întinse lui Ty arma cu tranchilizante.

– Este acolo sus, rosti el solemn. L-am simțit. Stă acum acolo, probabil fiindcă este ziuă. El acționează noaptea.

– Ziceai că nu l-ai mai putut apela și nici percepe, zise Ty punându-și pușca pe umăr. Cel puțin până alaltăieri seară, la mine acasă.

– Senzația aceea a fost puternică doar o clipă, aprobă Ben, ca atunci, în Portland. În rest îl simțeam foarte, foarte vag, parcă îndepărtat. N-am reușit să-l localizez realmente, de parcă m-ar fi bruiat. Nu-mi pot explica, dar am impresia că-i în apropiere... undeva mai sus.

Ty pregăti un rucsac mic, în care vârî câteva batoane energizante și două sticluțe cu apă. Obiectul cel mai mare din rucsac era o casetă de plastic plată, care avea capac cu balamale. O deschise și-i verifică conținutul: cele cinci săgeți tranchilizante.

– Mai sunt valabile? se interesă Ben.

– Ar trebui.

– Nici nu prea contează, comentă indianul. N-o să ai nevoie de ele.

– De ce? Crezi că una-i suficientă? întrebă Ty.

– Nu știu, însă dacă prima nu merge, băiatu' nostru n-o s-o aștepte pe a doua.

Ty înclină din cap spre detectiv.

– Tocmai de aceea are Mac „tunul". Dacă Oh-Mah n-o să fie pașnic, atunci Mac o să-l aresteze. Post-mortem.

Mac își luă pistolul, scoase încărcătorul și deșertă cartușele în palmă.

– Ce faci? se încruntă Ty.

Detectivul inventarie cartușele calibrul 12,7 mm, după care le introduse înapoi în încărcător, unul câte unul.

– M-am asigurat că-s toate.

Coborî piedica și puse arma în toc. Ben privi cerul.

– Se încălzește. O să se strice vremea. Cu o sclipire amuzată în ochi, adăugă: Cred că de-aia-mi place să

locuiesc în California, fiindcă acolo mai cald înseamnă mai bine.

Mac și Ty surâseră, sperând că ziua se va sfârși cu bine, poate chiar cu un succes. Se simțeau frustrați pentru că urmăreau un ucigaș pe care niciunul dintre ei nu-l văzuse și în a cărui existență nu mai credea nimeni cu excepția lor. Era aproape ca și cum l-ar fi provocat să fie real, aidoma unor copii care se joacă cu o planșetă de spiritism, fără să fie siguri în privința forțelor pe care le invocă, dar sperând să aibă parte de atâtare. În același timp își dădeau perfect seama că era posibil ca ei să nu fie pregătiți să-l întâlnească pe Oh-Mah. Știau despre hominid numai mulajul lui Mac, visele lui Ben și dezastrele pe care se părea că le provocase creatura aceea. În mod cert, ea îi ura pe oameni și inspira groază; de aceea, în adâncul inimilor, ei știau că grupul lor putea fi prea mic.

La câteva creste muntoase de Ty, Ben și Mac, se derula căutarea intensă a oricăror indicii legate de uciderea reporterilor TV. Grupul pe care-l angajase Canalul 7 era compus din foști membri ai FBI, NSA, CIA, SEAL și Delta, care erau disponibili prompt pentru oricine le putea plăti onorariile consistente. Erau ajutați de poliția locală și de un contingent tot mai mare de agenți antitero din diverse organizații guvernamentale și desfășuraseră o acțiune de amploare pe drumeaguri și poteci pe care accesul fusese interzis pentru mass-media.

Până spre sfârșitul dimineții, Canalul 7 și poliția, cu acordul guvernatorului statului Washington, încă nu anunțaseră cazul, dar se așteptau să-l facă public la începutul serii, dacă nu se mai găsea nimic. Toți știau că se puteau aștepta la repercusiuni pentru această mușamalizare,

dar sălbăticia atacului întreprins asupra echipei TV, alăturată celorlalte dispariţii, îi determinase să se întrebe dacă nu cumva putea să fie vorba efectiv despre un complot de dimensiuni mult mai mari. Faptul că atacul avusese loc într-o zonă atât de izolată le îngăduia să gestioneze mai uşor informarea publicului.

69

După trei ore şi un urcuş de opt kilometri, cei trei bărbaţi ajunseră la o bifurcaţie şi încercară să decidă care dintre poteci avea să-i ducă în vârf. Trecuseră de mult de răspântia la care abandonaseră anterior urcuşul. Bubuiturile inimii lui Ben îi spuneau că ar fi cazul s-o ia mai uşor, altfel urmau să fie nevoiţi să apeleze la unul dintre elicopterele pe care le vedeau survolând la zece kilometri depărtare, în vederea unei urgenţe medicale. Indianul ştia că în scurt timp va fi silit să se întoarcă, indiferent dacă ajungeau sau nu în vârf, aşa că decise să mai forţeze puţin şi să nu le spună celorlalţi nimic atâta vreme cât o putea face. Când se rezemă însă de un copac, respiraţia lui sacadată şi şuierată atrase atenţia tovarăşilor săi. Mac se uită la Ty, care încuviinţă imperceptibil. Detectivul se întoarse către Ben şi rosti apăsat:

– Bun, asta a fost – ne-ntoarcem!

– Mac are dreptate, confirmă Ty, nu ne-ajuţi cu nimic dacă mori.

Bătrânul ar fi dorit să se împotrivească, dar în clipa aceea trebuia neapărat să stea jos şi să le îngăduie plămânilor să-i oxigeneze sângele. Găsi un bolovan mare şi rotund lângă cărare şi se aşeză, odihnindu-şi picioarele.

– Cât mai e până sus? îl întrebă pe Mac.

Acesta îşi despături harta şi încercă s-o descifreze.

– Nu ştiu, recunoscu în cele din urmă. Harta nici măcar nu arată bifurcaţia de mai înainte. Potrivit cotelor de nivel, ar trebui să fim chiar sub vârf, la vreo două sute de metri. Ca altitudine, diferenţa este de numai treizeci de metri. Eu sau Ty am putea explora niţel, să vedem dacă-i chiar atât de aproape.

Ben clătină din cap.

– N-ar trebui să ne despărţim, mai ales aici.

Mac reîncepu să-şi examineze harta, iar Ty privi mai sus, pe potecă, şi ochii i se dilatară de surprindere.

– Ia priviţi! arătă el.

Mac şi Ben urmară linia pe care o indica. La cincizeci de metri depărtare, câţiva zeci de arbori de toate felurile, de la puieţi la copaci tineri, fuseseră rupţi sau dezrădăcinaţi. Detectivul fluieră încetişor înaintea imaginii înfricoşătoare.

Ty îşi luă de pe umăr arma cu tranchilizante şi se uită la Ben.

– Ia zi, simţi...

Amuţi şi tăcerea lui îl făcu pe Mac să-şi întoarcă privirea de la copaci spre indian. Acesta se ridicase în picioare şi mijea ochii parcă încercat de o durere lăuntrică, însă era evident că asculta cu luare aminte.

– Ai..., începu detectivul, dar Ben ridică iute mâna, cerându-i să tacă.

Într-o fracţiune de secundă totul devenise clar pentru bătrân. Bănuielile îi erau confirmate. La fel cum făcuse cu urmele sale, Oh-Mah îşi ascundea şi gândurile. Mac îşi trase fără grabă pistolul din toc, iar Ty verifică dacă ridicase piedica puştii. Ben ştia că „radarul" său îi trădase, lipsindu-i de o avertizare din timp.

– La dracu'..., șuieră el și pivotă pe călcâie știind deja ce avea să vadă.

Ty și Mac se întoarseră și încremeniră când văzură ceea ce cobora rapid pe panta de deasupra lor: un uriaș întunecat și lățos, din ai cărui ochi aurii se revărsa furia în stare pură.

În momentul acela veninul înverșunării din corpul lui Ty îi copleși spaima naturală, Ben acceptă ceea ce văzu, iar Mac se îngrozi pur și simplu; creierul său de polițist compară în mod reflex monolitul care galopa către ei cu estimarea făcută de profesorul Frazier. În mai puțin de o clipă, detectivul știu că ar fi trebuit să dea ascultare instinctelor sale. *Bineînțeles că era real...*

Ty reacționă primul, ridicând iute pușca și trăgând o săgeată tranchilizantă... pe Lenar Hoyt Oh-Mah. Mac își reveni din amorțeală, ținti pieptul hominidului și apăsă pe trăgaci. Nimic. Trăgaciul era imobil; uitase să ridice piedica.

– Despărțiți-vă! Fugiți! răcni Ty, încercând să îndepărteze bruta de prietenii săi.

În mod instinctiv, Mac îl împinse pe Ben spre cărarea ce cobora, după care porni pe cealaltă variantă posibilă: în sus pe munte, după Ty. Când indianul începu să coboare, Mac speră că Oh-Mah avea să vină după ei doi.

Așa se întâmplă.

Când bătrânul îl văzu, în glasul minții sale păru să existe nu atât frică, cât recunoaștere. Dintre ceilalți doi, unul simțea spaimă, așa cum era firesc, dar celălalt avea un glas al minții plin de ură, la fel de puternică precum a sa. Însă pe când propria lui ură se baza pe răzbunare și-l împingea să-i distrugă pe două-picioare, acesta avea alt gen de ură.

Se întoarse către el și tovarășul său. Bătrânul putea să mai aștepte.

Ben alergă, cu visul redevenit realitate după șaizeci de ani. Terenul acesta diferea de cel pe care avusese loc întâlnirea lui din trecut, dar îl neliniștea mai mult faptul că el cunoștea locul acesta. Îl văzuse în visele sale din urmă cu un an. Vechile lui vise, ale pădurii luxuriante din districtul Humboldt, alternaseră cu visele noi ale acestui peisaj arid și stâncos, îndeajuns de mult pentru a-l determina să pună sub semnul întrebării autenticitatea primei întâlniri. Acum înțelegea că locul acesta îi era familiar, fiindcă fusese ceva ce *urma să se întâmple*. Ty și Mac erau urmăriți – exact așa cum visase –, iar el era pe cont propriu. Ben știa cum se sfârșea visul acesta și trebuia să-i schimbe finalul.

Ty și Mac nu aveau nicio speranță de a scăpa de urmăritorul lor, ținând seama de viteza și de mărimea lui. În timp ce sprinta, încercând să se îndepărteze, Mac rederulă în minte imaginea de dimensiuni imposibile, cu umerii de lățimea unei mașini, cu brațele și picioarele cât stâlpii de telegraf și cu coama spectaculoasă ce încadra fizionomia om/animal înspăimântătoare. Ty scăpase arma cu tranchilizante și detectivul alerga la doi pași în urma lui; nu dăduse drumul pistolului său uriaș, însă nu cuteza să se oprească, știind că monstrul aproape că le respira în ceafă. Ridică piedica armei și vizualiză momentul în care avea să se întoarcă și să tragă, dar realmente nu dispunea de cele două secunde necesare pentru asta.

Gigantul amenințător se afla la nici zece metri în urmă și înainta cu pași măsurați și răbdători. Mac știa că

se juca pur și simplu cu ei. Amintindu-și cuvintele lui Ben despre felul în care putea simți gândurile altora, era acum sigur că pe Oh-Mah îl simțise cu câteva zile în urmă în pădure. Se resemnă rapid cu gândul că – dacă va fi necesar – va muri trăgând un potop de gloanțe calibrul 12,7 mm.

Alergând în urma lor, gata să atace atunci când avea să se plictisească de urmărire, menținea o distanță de câțiva pași. Un alt motiv pentru care nu ataca era faptul că simțise că unul dintre ei purta tunetul. Nu știa în ce fel puteau să arunce tunetul, așa că rămânea în urma lor, așteptând clipa cuvenită.

Credea că cel mai apropiat, cel mai speriat, avea tunetul. Ar fi putut cu ușurință să întindă brațul și să-l sfârșească, însă nu știa dacă astfel n-ar fi dezlănțuit tunetul. Îl recunoștea pe două-picioare după glasul minții: era același care avusese tunetul și mai înainte, mai jos, pe potecă.

Apoi sentimentul puternic de ură din glasul minții celui din față spori și-l provocă, așa că decise să atace. Ei îl sfidau și asta stârnea propria sa ură, amplificând-o. Nu se temea de nimic, nici chiar de tunet.

Ty era mânios că, în ciuda tuturor pregătirilor, fuseseră luați prin surprindere. Efectiv nu-i venea să creadă acest *déjà-vu:* era din nou neajutorat, atât doar că acum nu mai avea de-a face cu un adolescent jucăuș. Gigantul dușmănos avea să-i ucidă într-un chip inimaginabil. Furia lui la această idee îi iuțea și mai tare alergarea.

Când ajunse în vârf, avu la dispoziție numai o fracțiune de secundă pentru a decide între două coborâșuri: unul periculos, celălalt și mai periculos. Într-o parte se

afla fâșia stâncoasă și presărată cu cioturi de copaci pe care muriseră Skip Caldwell și Kris. În cealaltă parte era o râpă abruptă și neregulată.

Știind că pe o coborâre rezonabilă era imposibil să scape de fiara care-i urmărea, Ty optă pentru râpă și trecu peste marginea ei, urmat imediat de Mac. Cei doi bărbați crezură realmente că vor muri, când văzură fața aproape verticală a unei stânci pe care niciodată n-ar fi încercat nici măcar să se târască la vale. Într-un trecut foarte îndepărtat aici se produsese o alunecare de teren și panta era presărată de bolovani și stânci, iar majoritatea vegetației era dezrădăcinată de vântul permanent dinspre nord. Ty zări albia unui râu, hăt departe, la poalele stâncii. Viteza lor crescu prea mult și, simultan, Ty și Mac își dădură seama că pierduseră controlul coborârii.

Detectivul se poticni primul, după ce intră cu vârful piciorului într-o groapă. Zbură peste cap, se izbi puternic în șold și-și continuă rostogolirea, pierzând pistolul. Aflat în față, Ty îi auzi căderea și peste o clipă păți același lucru, nemaiizbutind să-și reducă accelerația. Avu totuși ceva mai mult noroc, deoarece lunecă pe fund și se hurducă peste câțiva bolovani, după care intră pe un făgaș de torent similar unui tobogan natural, care-l purtă treizeci de metri până se opri. Habar n-aveau dacă mai erau urmăriți și singura lui consolare atunci când căzuse fusese că nu credea că Oh-Mah ar mai fi putut veni după ei.

Se întoarse și-l văzu pe Mac căzând spre el. Încercă să-l prindă, dar nu izbuti, văzu după aceea pistolul zăngănind și ricoșând din pietre și reuși să-l înhațe. Ridică apoi ochii și văzu monstrul aplecându-se peste marginea râpei, aparent examinând dacă merita să-i

urmărească. Înainte de a-l scăpa din vedere, Ty ridică arma și ținti. Apăsă trăgaciul și simți pistolul masiv bubuind cu un recul pe care nu-l anticipase, care-l răsturnă pe o parte și-i aruncă arma din mână. Ty lunecă și derapă încă cincizeci de metri înainte de a reuși să se oprească. Cu câțiva metri mai jos, se oprise și Mac. Câteva pietre se rostogoliră, urmându-l de sus. Ty se lăsă să lunece grijuliu până lângă detectiv. O singură privire aruncată feței acestuia, albă ca varul, îl anunță că Mac era rănit și în stare de șoc.

– Cred că mi-am belit piciorul, scrâșni Mac.

Imediat sub genunchiul blugilor săi, țesătura îmbibată de sânge se umfla rău prevestitor. Ty recunoscu o fractură deschisă și ridică iute ochii pentru a cerceta creasta aflată la o sută de metri deasupra lor. Nimic. Versantul era atât de arid, încât ar fi putut zări până și o pisică mișcându-se, cu atât mai mult pe Oh-Mah.

Detectivul se întoarse și el să privească și plăti gestul cu o durere scurtă, însă orbitoare.

– Ahhhh.... L-ai nimerit?

– Nu știu, recunoscu Ty. Reculul m-a dezechilibrat. Era cam departe... Mă-ndoiesc...

– Unde-i pistolul? întrebă Mac.

– L-am pierdut, arătă Ty cu mâna în vale. S-a dus pe-acolo. Îmi pare rău...

Pe măsură ce durerea i se diminua la nivelul unei amorțeli confuze, Mac formulă altă grijă.

– Ben?

Ty scoase telefonul și tastă numărul de urgențe, încercând să nu se gândească la indian. Nu avea însă semnal. Plie telefonul și privi în jur.

– N-avem decât o cale de ieșire de aici.

Se uitară amândoi către râul aflat la câteva sute de metri dedesubt. Ty arătă spre piciorul detectivului.

– Ai o fractură deschisă. Îți pot da o mână de ajutor, dar probabil că va trebui să calci pe el.

– Să calc? râse Mac. Să dea dracii, ar fi mai ușor dac-aș cădea pur și simplu până jos – l-aș apăsa mai puțin.

Ty îi admiră bravura. Aveai nevoie de curaj, nu glumă, ca să întâmpini moartea râzând.

– Pot să încerc să cobor numai eu și să caut ajutor, îi propuse.

Deși durerile îl chinuiau, Mac surâse. Clătină din cap.

– Și eu să rămân aici și să-l aștept pe Mititelu' să vină după mine? Mai degrabă dau din brațe ca să zbor, înainte să se întâmple una ca asta. Haide!

Tunetul lui două-picioare țâșnise și-l rănise ca gheara unui urs. Îl tăiase în umăr, nu adânc, dar apa roșie înflorise precum aceea pe care o vedea la cei pe care-i omora. Acum știa că tunetul ataca la fel ca animalele și putea să rănească, însă nu neapărat să ucidă. Respecta tunetul, dar nu se temea de el.

Locul pe unde scăpaseră cei doi era abrupt. I-ar fi putut urmări, dar efortul ar fi fost mare și amenințarea tunetului era reală. Îl dorea pe cel care ura, cel care slobozise tunetul. Cel care ura era o făptură aparte.

Deocamdată avea să-l lase, însă se va întoarce să-l găsească. Știa că locuia împreună cu bătrânul în peștera mare din lemn. Se uită la apa roșie care se prelingea din crestătura prin carne vie. Avea să regăsească locul acela, pentru că două-picioare cu glas puternic, cel care slobozise tunetul, avea să moară. Primul însă avea să fie bătrânul care se găsea pe potecă, mai jos.

70

Ben parcursese patru sute de metri cu viteză maximă, înainte să audă bubuitul asurzitor al armei. Se rugă cerului ca Mac să fi ţintit bine. Pe de o parte ar fi vrut să se întoarcă, dar avea senzaţia că nu trebuie să se oprească. Menţinu ritmul paşilor şi, deşi inima îi bubuia înspăimântător, ştiu că avea să reuşească. Va ajunge la Chevroletul lui Mac, va sparge geamul şi va folosi staţia radio din dotarea poliţiei pentru a cere ajutor. Se întrebă dacă staţia funcţiona fără să pornească motorul.

Când se opri să-şi tragă suflarea, inima îl asurzi, dar nu simţea niciun semn de pericol, nici din partea corpului şi nici din partea creaturii aflate undeva prin pădure. Se temea mai puţin că va fi ajuns de Oh-Mah, decât de posibilitatea ca trupul său să-l trădeze. Se temea că, în loc să-l scuipe în faţă şi să moară ca un războinic, era posibil să se înmoaie ca o păpuşă din cârpe bătrână de şaptezeci şi nouă de ani. În vis, el fugea întotdeauna, era tânăr, puternic şi curajos, cu Oh-Mah pe urmele sale. Desigur însă în vis el se trezea de fiecare dată exact înainte să fie prins. Acum nu mai beneficia de luxul acelei evadări. Porni mai departe, întrebându-se ce se întâmplase cu partenerii săi. O parte din el spera că uciseseră fiara, dar altă parte dorea ca finalul să-i aparţină lui.

Peste o clipă ştiu că avea să-şi încheie visul.

Era în spatele lui şi se apropia rapid. Ştia, putea simţi. Mintea lui Oh-Mah o găsi pe a sa şi i-o prinse. Nu voia să-i dea drumul. Ben alergă, înăbuşindu-şi panica, ştiind că asta-şi dorea creatura: teama lui, spaima. Nu

dorea să moară. *Optzeci de ani înseamnă o viață lungă și bună. Cum să nu, spune-i asta celui de șaptezeci și nouă de ani.* Se gândi apoi la Doris, care era acasă și-și făcea griji despre el. Ea nu va avea probleme, Ben se îngrijise în privința asta...

Știa că avea să se întâmple și mai știa că el nu era de fapt decât un bătrân fragil, cu ideea nesăbuită de a se confrunta cu un spectru vechi de șaizeci de ani și...

Era în spatele său, nu departe. Cincizeci de metri... o sută ? Cinci sute ? Nu știa și nici nu conta. Până la mașină mai erau minimum opt kilometri și chiar așa...

Îl auzi acum clar, îi auzi pufăiturile de locomotivă... Oh-Mah...

Ben încercă să iuțească pasul, însă plămânii lui nu făceau față, nu țineau pasul, nu-i aduceau destul aer, se simțea amețit, brațul lui, brațul stâng, era amorțit, era un semn rău... el știa semnele... un semn rău. Alergă și mai repede, știind că era totul sau nimic. Era chiar acolo, îl simțea, simțea căldura în ceafă...

Se strădui să mărească ritmul, dar teama lui cea mai mare se transpusese în realitate : corpul îl trăda. Apăsă pedala de accelerație, însă nu mai avea combustibil, *nu mai era ulei în cutia de viteze.* Pieptul i se ridica și cobora accelerat în consonanță cu gura larg deschisă, ca să tragă aer adânc, dar nu mai funcționa. Își simțea picioarele ca de cauciuc, dar continua să înainteze, o putea face, fusese în război, asta era floare la ureche...

Brusc, durerea radie din pieptul lui Ben și se transformă instantaneu într-un foc uriaș de artificii, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată... înflorind superb, sclipindu-i stele în ochi, revărsând cascade de raze de

lumină – era fermecător, cel mai minunat foc de artificii pe care-l văzuse vreodată...

Și după o pauză care păru nesfârșită...

Aproape ca o după-amiază tihnită, petrecută tolănit la soare...

Pluti, legănat...

Sau alerga? Nu... zbura. Acum putea să vadă totul, înceţoșat, strălucitor, ca prin vis. Se văzu pe sine, pe sol, pe potecă, zăcând cu ochii deschiși, dar el era aici... Cum putea să fie acolo și în același timp aici?

Plutind și ridicându-se, nu mai simți durere, nu mai simți teamă, nu mai simți nimic rău, ci doar o căldură, un sentiment de... dragoste? Îl văzu pe Oh-Mah. Era uriaș, alerga și era rănit... umărul... sânge. Îi percepu durerea și simți... compasiune. Nu mai trebuia să se lupte cu el, să-l privească în ochi...

După aceea hominidul ajunse lângă el, sau mai precis lângă învelișul năruit pe marginea potecii, cochilia goală care semăna cu Ben, dar nu putea să fie, fiindcă el era aici și apoi...

O mână îi atinse nu tocmai umărul, ci mai degrabă sufletul, și el o recunoscu.

– Bunicule? întrebă, deși, cumva, știa răspunsul.

Totu-i bine, Benjamin. Totu-i bine.

Ben cunoștea vocea și acum pricepu. Bineînțeles că fusese familiară – era vocea lui interioară, ochiul de indian...

– Știu, rosti el și amândoi plutiră mai sus, privindu-l pe Oh-Mah care batjocorea hoitul bătrân care fusese Ben.

După o secundă, sau o eternitate, totul deveni foarte alb... orbitor, însă câtuși de puțin dureros... ci atât de minunat...

71

După o jumătate de oră în care înaintaseră centimetru cu centimetru, Ty și Mac ajunseră într-un impas. Terenul devenise chiar mai abrupt și ajunseseră practic în vârful unui meterez de pe care nu mai puteau coborî decât dacă ar fi avut frânghii sau aripi. Ty auzi icnetele detectivului, pentru care fiecare alunecare sau șoc, cât de mic, însemna dureri ce-i tăiau respirația. Examină panta și știu că risca să se rănească serios, chiar și fără povara imposibilă a unui camarad rănit. Ridică ochii și renunță la ideea de a reveni pe creastă. Zăcând întinși pe spate, se ținură cât putură mai bine de stânci, încercând să oprească gravitația să-i tragă în jos.

Mac văzu ceea ce văzuse și Ty.

– Ne-am împotmolit.

– O să cobor doar eu, spuse Ty.

– Dacă poți tu, atunci pot și eu, replică Mac cu o disperare palpabilă în glas. Trebuie!

– Ești rănit și nici măcar nu poți să pășești. Porțiunea asta înseamnă o coborâre foarte dură, chiar pentru cineva în formă. Stai aici. El n-o să se-ntoarcă.

– Nu risc asta, mârâi Mac.

Văzuse ce era dedesubt și știa că nu va izbuti, dar nu intenționa să rămână pe munte ca o pradă vulnerabilă, așteptând ca Oh-Mah să coboare și să-l înșface.

– Și dacă face un ocol? încercă Ty altă abordare. Este îndeajuns de inteligent ca să se gândească la asta. Dacă ajungem jos și ne așteaptă acolo?

– Atunci eu o să-i distrag atenția și tu o să fugi, replică Mac sec.

Ty puse o mână pe pieptul lui.

– Stai aici! Mă-ntorc în câteva ore c-un elicopter.

Înainte ca detectivul să poată obiecta, trecu peste marginea stâncii, lunecând cât putea mai încet. De acum durerea îl asalta puternic pe Mac, după ce trecuse de prima jumătate de oră, intervalul fericit în care un corp aflat în stare de șoc nu anunță cât este de rănit. Îl privi pe Ty alunecând cu grijă și, brusc, imaginea mentală a monstrului de deasupra lor fu mai puternică decât durerile care-l făceau aproape să vomite.

Împingându-se ușor în palme, începu o lunecare controlată spre marginea stâncii, după care trecu peste ea. Pentru primii trei metri totul merse bine, apoi începu să se rostogolească într-o parte. Încercă să frâneze în partea opusă și piciorul rupt îi trimise raze laser de durere în creier, limitându-i instantaneu vederea la îngustimea unui tunel. Iar după aceea pierdu orice control și începu să se rostogolească peste cap.

Trecu practic în zbor pe lângă Ty, cât pe-aici să-l doboare, și continuă, agitând zadarnic din brațe pentru a găsi ceva de care să se agațe. Și Ty luneca, dar menținea un oarecare control, în ciuda pietrelor care-i făcuseră ferfeniță turul pantalonilor. Bărbatul frână și privi neajutorat cum tovarășul său lovea cu brutalitate toate obstacolele din cale, ricoșând din ele și coborând iute și violent.

Când Mac dispăru peste marginea altei stânci, huruitul de bolovani desprinși dedesubt anunță că încă nu se oprise, așa că Ty nu avea mari speranțe pentru el. Decise cu tristețe să caute cadavrul când ajungea jos și să revină cu o echipă să-l recupereze. Închise ochii și murmură o rugăciune pentru Mac... pentru ceea ce mai rămăsese din el.

Lumina din bătrân se stinse chiar înainte să-l prindă și asta îl scoase din sărite. Furios, sfârtecă trupul în bucăți și azvârli membrele și trunchiul în pădure. După aceea se gândi la ceilalți doi, care coborau la mare distanță de el, și mânia îi dădu în clocot.

Ei aveau să meargă la apă. El știa unde le era poteca neagră, cea pe care merseseră probabil ca să ajungă aici. Era departe de râu. Se gândi la un drum care să-l aducă între ei și carapacea-tare.

Voia să-i ucidă pe cei doi, mai ales pe cel care ura, cel care nu se temea de el. Se îndepărtă iute. Avea să-l găsească pe două-picioare și să-l facă să se teamă.

Când Ty ajunse în cele din urmă jos și-l găsi pe Mac, corpul detectivului zăcea lângă o stâncă mare, la o sută de metri deasupra malului pietros al râului. Ty știu că era mort. Zdrelit de căzături, chipul îi fusese transformat într-o masă de carne de nerecunoscut. Ochiul drept îi fusese strivit și era închis, nasul era rupt și peste tot era acoperit de tăieturi și zdrelituri. Fractura deschisă a piciorului se mărise și mai mult, ciotul însângerat de os ieșea câțiva centimetri buni prin gaura din pantaloni, iar unul dintre brațe îi era răsucit sub un unghi imposibil. De aceea Ty fu șocat să simtă un puls slab.

Deoarece nu-i dădea de trăit mai mult de o oră sau două, nu avea alternativă decât să-l scoată, cumva, de acolo. Prinse zdravăn în pumn haina lui Mac și-i ridică forma inertă de pe pragul stâncos, căutând în același timp o cale de coborâre. Ultimul obstacol între ei și râul aflat la o sută de metri mai jos era alt afloriment larg, care nu părea să ofere nicio cale de ocolire a muchiilor sale tăioase.

În timp ce cobora cu grijă, Ty privi deznădăjduit după un traseu acceptabil.

Trăgând și lăsând să lunece greutatea inertă a tovarășului său, izbuti să depășească stânca întinsă. Peste douăzeci de minute – și la mai bine de o oră după ce săriseră în râpă –, picioarele sale atinseră terenul plat. Îl trecu pe Mac pe umeri și porni către ceea ce spera să fie salvarea lor.

Dacă se deplasa pe teren deschis în timpul zilei, știa că putea fi văzut de alți două-picioare, dar în clipa de față furișarea nu mai era importantă. Nu conta nimic altceva decât răzbunarea.

Știa unde curgea râul și se îndrepta către locul unde se întâlneau poteca neagră și apa. Era sigur că într-acolo mergeau cei doi.

Apa roșie încetase să mai curgă, dar înțepătura tunetului nu-i părăsise mintea. Ura îi spori pe măsură ce alerga, deplasându-se la fel de iute ca o carapace-tare pe poteca neagră. Când avea să-i găsească, avea să-i facă să sufere.

Ty se împletici cu cele optzeci de kilograme ale lui Mac în cârcă, cale de aproape doi kilometri pe malul pietros al râului, până ce acesta se îngustă într-un defileu strâmt, lipsit de maluri. Știa că nu avea decât o cale de a-l străbate: prin albie. Undele râului erau umflate de zăpezile de pe munte. Ty băgă o mână în apă, pentru a-i testa temperatura – era rece ca gheața. Se gândi la cei mai nenorocoși pasageri de pe *Titanic* și-și acordă maximum cincisprezece minute în râu, înainte ca să fie prea înghețat pentru a mai continua. Iar în clipa aceea aveau să se înece amândoi.

Îl lăsă pe Mac jos și făcu o recunoaștere; peste cincizeci de metri, defileul se deschidea pe un banc lat de pietriș.

După ce înfulecă un baton energizant și sorbi câteva guri de apă, Ty îl ridică pe Mac în cârcă și păși în râu. Când apa rece ca gheața îi pătrunse în pantofi, deschise ochii larg. Când îi ajunse la nivelul taliei, îi tăie realmente răsuflarea. Pentru o vreme izbuti să se țină de mal, acolo unde apa era mică, apoi însă albia se adânci treptat, până ce apa incredibil de rece îi ajunse la piept. Unicul lucru pozitiv era că acum masa inertă a lui Mac putea fi manipulată ceva mai ușor, fiindcă detectivul plutea parțial.

În mai puțin de două minute, Ty nu-și mai simțea picioarele. Dacă ar fi alunecat pe bolovanii acoperiți de mâzgă, Mac ar fi intrat sub valurile râului și el însuși s-ar fi înecat încercând să-l salveze. Gândul îl panică, dar se stăpâni, alungându-și din minte imaginile acelea teribile. Continuă să înainteze, concentrându-se asupra unui singur pas, pe rând... așa cum făcuse când se lăsase de băutură sau de pastile.

Pe neașteptate, un bolovan trădător îi cedă sub picior și căzu cu Mac cu tot în apă.

Ty se luptă să-și salveze încărcătura lipsită de cunoștință, străduindu-se în același timp să-și mențină capul deasupra apei. Curentul leneș îi prinse și i-l smulse pe Mac din mâini. Complet scufundat, Ty încercă din răsputeri să-l găsească pe detectiv, dar nu reuși, deși își înfipsese picioarele total amorțite de frig în fundul care părea solid. Peste încă o secundă, capul îi ieși la suprafață și icni, inspirând adânc și chinuindu-se totodată să ajungă la Mac, care se îndepărta plutind, cu fața în jos.

Se întinse către brațul lui moale și vârfurile degetelor sale prinseră o bucățică de țesătură de mărimea unui timbru poștal. Ținând-o strâns, îl apropie pe Mac cu câțiva centimetri. Abia după aceea cuteză să schimbe

priza cu alta mai fermă și să-l întoarcă pe bărbat, scoțându-i capul din apă.

După cinci minute interminabile, ajunseră de cealaltă parte a defileului și Ty se târî pe sine și pe prietenul său afară din apă. Erau complet uzi și înfrigurați; hipotermia incipientă declanșase o nouă numărătoare inversă spre moarte. Ty îl lăsă pe Mac întins pe mal pentru câteva momente, ca să-ncerce să-și revină. Imediat ce contactul dintre trupurile lor dispăru, simți valul de frig pe spinare și pe umeri și începu să tremure. Își scoase telefonul mobil, sperând că apa nu intrase în el și că se afla într-o zonă cu acoperire. În mod uimitor continua să funcționeze, dar nu avea semnal. Ridicându-l pe Mac pe spate, porni din nou, simțind însă de data aceasta că energia i se va sfârși foarte rapid, din cauza temperaturii scăzute a corpului.

În următoarele cincisprezece minute, Ty apelă la toate forțele pe care le putea mobiliza și-și transportă povara, oprindu-se tot mai des pe măsură ce puterile îl părăseau, dar înaintând mânat de o neliniște atotcuprinzătoare. Și-l imagina pe Oh-Mah apărând din tufișuri la fiecare cot, iar emoțiile îi jucau renghiuri. Fiecare foșnet de frunză în vânt era vestitorul morților lor, fiecare hățiș ascundea un gigantic ucigaș subuman.

Parcă după o eternitate, Ty zări un podeț la câteva sute de metri depărtare. Exact în aceeași clipă, simți ceva în spatele său, o senzație bizară ca un fior pe șira spinării. Temându-se să se întoarcă, dar știind că trebuia s-o facă, se roti suficient ca să poată vedea pădurea și coasta muntelui de deasupra. Creasta pustie aflată cu vreo opt sute de metri mai sus era locul unde ei avuseseră întâlnirea fatală. Ty și Mac aleseseră drumul cel mai direct, drept în jos pe versantul abrupt, însă panta din dreapta acesteia te

putea aduce în același loc, dacă erai dispus să mergi considerabil mai mult. De asemenea terenul era foarte accidentat, însă el știa că Oh-Mah n-ar fi avut greutăți în a-l coborî.

În momentul acela, Ty zări un fulger negru traversând un luminiș, în direcția lor. Fu uluit cât de rapid se mișca. În ciuda greutății îmbibate cu apă de pe umeri, bărbatul găsi o nouă motivație și mări viteza către podeț, fiindcă drumul care trecea peste acesta era unica lor speranță. În următoarele secunde își imagină pașii uriași pe care-i făcea hominidul și se concentră asupra obiectivului său, încercând să nu se gândească la faptul că i-ar putea prinde înainte să fi ajuns la podeț.

Cândva el se întrebase ce făcea Oh-Mah cu victimele sale, dar își alungase iute întrebarea din minte. Acum însă oroarea aceea îi înflorea în imaginație, cu scenarii dintre cele mai îngrozitoare. Apoi furia îi alungă spaima, fiindcă trebuia iarăși să fugă pentru a-și salva viața și cauza era una dintre creaturile acestea. Ar fi ucis-o cu mâinile goale, dacă ar fi putut. Se gândi la pistolul mare al lui Mac și-și spuse că ar fi fost gata să-și dea absolut toată averea numai ca să-l aibă acum.

Când până la punte rămăseseră mai puțin de douăzeci de metri, privi îndărăt. Nimic.

Estimă că râul era lat de treizeci de metri, dar știa că Oh-Mah nici măcar n-avea să încetinească, traversându-l ca pe un pârâiaș. Ajunse la mal lângă piciorul podului și-l escaladă, apelând la ultimele fărâme de putere. În ultima vreme nu-i mai aruncase nicio privire lui Mac și nu știa dacă mai trăia.

Simți creatura în spatele lor, venind... de undeva...

Ajungând la drumul de asfalt plin de gropi, Ty simți cum i se spulberă toate speranțele, când văzu ce era de

fapt: un simplu drumeag pustiu care traversa o regiune izolată. Probabil că erau zile în care pe aici nu trecea nici măcar o mașină. Bărbatul se uită la câteva sute de metri în amonte și genunchii aproape că i se înmuiară, când Oh-Mah țâșni dintre copaci, traversând albia din câteva plescăituri uriașe. Îi zări și se năpusti în direcția lor ca un marfar. Ty știu că erau sortiți pieirii. Se simțea complet epuizat și nu mai putea să înainteze nici măcar un metru.

Și atunci află cum arată un miracol. Acesta căpătase forma unei vechi și ruginite camionete GMC model 1971, care transporta un rastel de puști plin cu unelte de pescuit și era condus de un înger bătrân și grizonant pe nume Roland Simms. Roland căuta un loc bun cu apă învolburată de unde să pescuiască păstrăvi pentru Crăciun și în loc de așa ceva găsi doi bărbați pe un podeț, unul ducându-l în cârcă pe celălalt – o imagine pe care n-o mai văzuse de când era un puști de optsprezece ani și participase la bătălia de la Guadalcanal.

Ty flutură din braț și încercă să pară neliniștit, dar nu isteric.

Simms opri mașina, confirmându-i fără echivoc existența lui Dumnezeu.

– Doamne Sfinte, exclamă Roland, da' ce s-a-ntâmplat cu amicu' tău?

– E grav accidentat. A căzut de pe munte și trebuie să-l duc imediat la spital, răspunse Ty și-l așeză pe Mac pe platforma camionetei, dând de înțeles că așa aveau să se petreacă lucrurile.

Simms fu surprins de felul în care necunoscutul acela preluase conducerea și ezită să se transforme într-un taxi.

– Păi... cred c-aș putea chema...

– Stimate domn, bărbatul acesta este grav rănit. Îți plătesc oricât dorești, însă trebuie să plecăm. Imediat!

Ty deschise portiera și de pe scaunul de lângă șofer se revărsară o cascadă de ziare, un minciog puturos, câteva pungi de la Burger Kings și pahare de plastic folosite.

– Mă numesc Ty Greenwood, urmă el, iar el este Mac Schneider, detectiv la Departamentul Șerifului Snohomish.

Știa că dacă i-ar fi spus bătrânului ce se apropia de ei, acesta i-ar fi dat jos sau, poate mai rău, s-ar fi oprit să privească.

Când Simms băgă ascultător – și fără grabă – în marșarier, Ty privi în urmă, spre malul râului, zări un fulger mișcător și aprecie că nu mai dispuneau nici de zece secunde. Simms întoarse camioneta, acceleră – cu totul insuficient – și se îndepărtă încetișor de podeț.

– Cred c-ați avut mare noroc c-am trecut pe-aici, începu Roland. Amicu' tău arată rău de tot. Apropo, pe mine mă cheamă Roland Simms. Cum ai zis că te cheamă pe tine?

Ty se uită în spate. Gigantul furios suise pe drum și mai avea doar doi sau trei pași ca să-i ajungă.

– E-n spate! zbieră Ty. Calc-o! Dă-i! *Calc-o, calc-o!*

Roland Simms privi în oglinda retrovizoare, fu gata să se înece, bolborosind „Iisuse Hristoase" și talpa lui aproape că trecu cu pedala de accelerație cu tot prin podeaua ruginită.

Temându-se că Oh-Mah avea să-l înșface pe Mac, care zăcea pe platformă, Ty privi neajutorat în urmă, însă în câteva momente bătrâna camionetă – al cărui motor V8 nu auzise de normele de poluare pentru mașini – mări distanța față de monstru. Hominidul continuă să alerge după ei cale de cinci sute de metri, după care dispăru

printre copaci. Ochii lui Roland Simms se căscaseră la dimensiunile unor farfurioare și inima îi bubuia de parcă el însuși ar fi alergat cu camioneta în spate.

– Iisuse Hristoase, domnule, da' ce Dumnezeu și Maica Domnului a mai fost și-asta?

Ty privi mohorât platforma camionetei, unde Mac era o masă de oase rupte și sânge închegat.

– S-ajungem cât mai repede la un spital, rosti el simțindu-și hainele ude leoarcă, dar fără să-i pese câtuși de puțin.

Privea peisajul care gonea încețoșat pe lângă ei și abia după câteva clipe îi răspunse lui Roland Simms.

– Era ceea ce căutam noi, domnule Simms. Atât doar că ne-a găsit el primul.

72

După ce se îndepărtaseră îndeajuns de monstru, Ty îi ceru lui Roland să tragă pe dreapta și, împreună, izbutiră să-l aducă pe Mac în cabina strâmtă. După aceea Ty dădu căldura la maximum. Știa că rănile detectivului îi amenințau serios viața, de aceea era imperios necesar să nu-l mai supună și la șocul frigului de afară. Pe drumul spre Bellevue, Ty recăpătă în cele din urmă semnal la telefonul mobil. Sună la numărul de urgență și i se spuse că spitalul va fi pregătit și că era preferabil să vină direct acolo, în loc să se mai întâlnească cu o ambulanță. După ce află că rănitul era un polițist, dispecerul le spuse să gonească cu viteză maximă, menținând totuși prudența, fiindcă poliția avea să încerce să devieze ori să controleze traficul din fața lor.

După ce termină de vorbit la telefon, Ty îi povesti celui mai recent prieten al său Roland Simms tot ce se întâmplase în ziua aceea. Până ajunseră la intrarea de urgență a Centrului Medical Overlake din Bellevue și Mac fu așezat pe o targă cu rotile și dus imediat în sala de operație, Roland era cu totul alt om. Șofase mai repede decât o făcuse vreodată, iar organismul lui nu mai cunoscuse un asemenea aflux de adrenalină de mai bine de șaizeci de ani, când fusese sub foc inamic.

Ty îi scutură mâna.

– Mulțumesc tare mult, Roland! Și ai grijă la ziariști. Sunt la fel de afurisiți ca și făptura aceea.

În timp ce i se bandajau tăieturile și vânătăile, Ty încercă să-l găsească pe Ben, folosindu-se de telefonul mobil. Când nu-l găsi la hotel, sună la sediul firmei de securitate care asigura paza reședinței sale și ceru să trimită niște oameni la Chevroletul lui Mac, pentru a-l aștepta acolo pe indian.

– Trimiteți minimum trei, spuse el după care adăugă: Și asigurați-vă să fie înarmați... cu arme de calibru mare.

După aceea sună la poliție pentru a anunța dispariția lui Ben și i se spuse că în prezent erau „cam supraaglomerați", dar aveau să trimită măcar o echipă de salvamontiști. Ty se întrebă dacă partea cu „supraaglomerarea" avea vreo legătură cu urmărirea lor și cu episodul petrecut noaptea trecută. Bănuia că majoritatea secțiilor de poliție fuseseră alertate după măcelărirea echipei de televiziune și erau acum mai atente la orice anunțuri de persoane dispărute.

Contactă apoi recepția hotelului său și primi mesajul s-o sune pe Ronnie. Abia atunci observă că telefonul lui

mobil anunța un mesaj din partea soției sale, primit cu câteva ore în urmă. Era doar un simplu și criptic: „Telefonează-mi." Inima îi tresăltă la gândul că Ronnie dorea să deschidă ușa împăcării, dar nu dorea s-o sperie, anunțând-o că era în spital, așa că decise să aștepte până ieșea. I-ar fi putut povesti totul în mod direct... bineînțeles, dacă ea ar fi fost de acord să se întâlnească. Din câte o cunoștea, era posibil ca ea să regrete decizia de a-l da afară din casă, ca și faptul că nu-l crezuse în privința lui Kris Walker. O imagine scurtă a reporterei îi trecu prin minte și-l străbătu un fior, gândindu-se că ajunsese pe mâinile lui Oh-Mah. Spera numai că ea murise repede.

Mai mult ca orice, Ty dorea s-o vadă pe Ronnie și pe copii. În timp ce stătea pe masa de consultații ghemuit sub o pătură, așteptând ca medicul să revină și să-i coasă tăietura de pe obraz ce necesitase patru copci, avu o revelație dintre cele care schimbă complet cursul vieții: era eliberat. Își dădu seama că ultimii trei ani de iad nu fuseseră, de fapt, petrecuți pentru a se explica, sau pentru a dovedi ceva presei... și nici măcar pentru a-și păstra credibilitatea.

Ty înțelese că fuseseră petrecuți într-un singur scop: să-și dovedească faptul că nu era nebun.

Episodul din Idaho declanșase reacția în lanț a altor evenimente, însă esența lor fusese permanent încercarea lui de a se autoconvinge că ceea ce văzuse era adevărat. Se simțea ca Wilbur Post în filmul cu calul vorbitor, Mister Ed, care încerca să-l determine pe cal să vorbească și cu alți oameni – cu *oricine* –, deși el însuși nu credea că Mister Ed putea să vorbească. Oare își imagina glasurile acelea sau nenorocitul de cal vorbea cu adevărat?

Ty simțea ca și cum ar fi avut o boală care-l rosese continuu vreme de trei ani, pentru ca apoi, după cele

petrecute azi, boala aceea să dispară ca prin farmec. Nu-i venea să creadă că vindecarea lui putuse fi atât de simplă: să revadă creatura şi după aceea să-şi continue viaţa normală de dinainte. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva era în stare de şoc şi dacă nu cumva obsesia avea să-i revină a doua zi, dar, cercetându-şi cu atenţie sentimentele, nu descoperi nimic. Nebunia pierise şi în privinţa asta era mai sigur decât de orice altceva din ultimii trei ani.

În vreme ce medicul îl cosea, doi bărbaţi dădură la o parte perdeaua.

– Domnul Greenwood? întrebă unul dintre ei. Suntem de la Departamentul Poliţiei Bellevue şi am dori să vă punem câteva întrebări.

Pe măsură ce amurgul cobora peste reşedinţa Greenwood, vântul începu să aplece cedrii înalţi de cincizeci de metri, anunţând furtună. La ora 16, Ronnie ieşi pe drumul de acces şi dărui fiecărui paznic câte o sticlă de vin din pivniţa lor, le ură Crăciun fericit, apoi le spuse că puteau să plece mai devreme acasă. După aceea telefonă la Red Lion şi se interesă de Ty. Rugă recepţia să sune şi în camera lui Ben, bănuind că acesta putea şti unde era soţul ei. Recepţionerul o anunţă însă că niciunul dintre bărbaţi nu era în hotel, deşi „domnul Greenwood telefonase cu ceva timp în urmă, interesându-se dacă primise vreun mesaj". Ronnie îi lăsă vorbă lui Ty să o sune.

Atacarea directă a problemelor era un concept pe care atât Ty, cât şi Ronnie îl practicau în afaceri, dar nu şi în viaţa personală. Femeia nu-şi putea explica motivul pentru care evitase şi refuzase să accepte realitatea atâţia ani. Dacă ar fi procedat la fel şi în afacerile firmei, ar fi ajuns cel mult să răspundă de inventarul

stocurilor! Se întrebă de ce îi venea atât de greu să stea de vorbă cu propriul ei soţ.

Se întrebă de asemenea de ce nu-i telefona Ty. Ronnie regreta că-l dăduse afară şi că plecase ea însăşi, după criza de gelozie cauzată de găsirea lui Kris Walker în camera lui. Deschise televizorul din bucătărie şi fu surprinsă să audă numele reporterei peste tot, nu numai pe postul local. În mass-media naţionale începuseră să apară zvonuri sinistre, potrivit cărora Kris şi echipa ei fuseseră victimele a fel de fel de grupări, de la ucigaşi în serie, la ecologişti furioşi. Ronnie era curioasă dacă exista vreo legătură între incidentul din seara trecută şi vestea aceasta neaşteptată. Ea îşi păstra mintea deschisă şi se aştepta ca Ty să fie capabil să-i explice.

Deocamdată îi anticipa apelul şi-şi exersă mental scuzele, decizând să îmbunătăţească într-o măsură cât mai mare situaţia. După care începu să i se înfiripeze îndoiala că bărbatului îi făcea plăcere libertatea aceea şi că poate ea îl văzuse pe acel Ty pe care nu-l cunoştea. Ce se întâmplase totuşi cu Kris Walker şi... era Ty cumva implicat? Îşi alungă gândurile acelea din minte. Nu credea că el se schimbase. Poate că în ultima vreme devenise bizar şi imprevizibil, însă rămăsese acelaşi Ty... nu?

– Ronnie, vreţi să mâncaţi acum? întrebă Greta, care amânase cina de Crăciun conform instrucţiunilor primite de la stăpâna casei.

Ronnie se aşteptase să fi vorbit deja de mult cu soţul ei, aşa că în cele din urmă cedă.

– Da, am putea. Cred că la copii le este foame.

Cei doi poliţişti fură îndeajuns de amabili pentru a se opri la Red Lion, pentru ca Ty să-şi poată schimba hainele.

Neliniștile bărbatului în privința lui Ben crescură, după ce recepționerul îl anunță că bătrânul încă nu-și făcuse apariția; ca aspect pozitiv însă, Ronnie îi lăsase un mesaj, cerându-i s-o sune. Din păcate, polițiștii îi confiscaseră telefonul mobil și oricum el nu intenționa să-i spună soției că se afla din nou în custodia poliției. Avea să aștepte până îl eliberau, după care să-i telefoneze în timp ce șofa spre casă.

Chiar și acum majoritatea secțiilor locale de poliție aflau despre crime de la televiziune, iar polițiștii din Bellevue erau curioși de ce Ty Greenwood investiga seria de dispariții împreună cu un detectiv din Departamentul Șerifului districtului Snohomish căruia i se retrăsese cazul respectiv. Ei știau de asemenea că numele lui Ty apăruse în mass-media ca suspect în dosarul respectiv. Se părea totuși că îi salvase viața lui Mac, ceea ce nu s-ar mai fi potrivit cu rolul lui de suspect. Ce motiv ar fi avut un suspect să salveze viața celui care-l anchetase?

Cei doi polițiști îl duseră pe Ty într-o cameră de interogatorii încuiată, dar care avea geamuri. Unul dintre ei se așeză și celălalt rămase în picioare lângă perete.

Cel așezat începu interogatoriul.

– Ce căutați sus pe munte?

În următoarele douăzeci și cinci de minute, Ty își prezentă povestea calm și ordonat, enumerând evenimentele principale, de la citirea articolului despre copacii rupți, până la salvarea de către Roland Simms. Ocazional, polițiștii schimbau între ei rânjete insuficient mascate, ori dădeau ochii peste cap, gesturi pe care Ty le văzu, însă le ignoră. La un moment dat, luminile pâlpâiră în secție.

– Fulgere, rosti polițistul care stătea în picioare.

După ce Ty aprecie că le oferise toate detaliile importante, se lăsă pe spate în scaun. Urmă o pauză lungă, apoi polițistul care stătea în picioare chicoti:

– Prin urmare, domnule Greenwood, după ce-l vom aresta pe Bigfoot, credeți că-l puteți identifica într-un șir de suspecți?

Polițistul așezat izbucni în râs și Ty suspină răbdător. Bănuia că era doar o chestiune de timp până ce relatarea lui să fie coroborată. Presupunea că Roland Simms va vorbi în curând și probele de ADN recoltate de la locul uciderii echipei de televiziune urmau să dovedească în mod cert faptul că asasinul nu fusese un om. Gândurile lui se întoarseră către Ben și adresă o rugă scurtă cerului ca indianul să nu fi pățit nimic. După aceea își dădu seama că de câte ori încerca să se gândească la Ben, mintea părea să i se întoarcă automat spre Mac. Era ca și cum n-ar mai fi avut controlul propriilor sale gânduri, de parcă cineva i-ar fi deviat grija pentru Ben, îndreptând-o către detectiv. Ty nu înțelegea de ce se întâmpla asta, dar se simțea tot mai alarmat în privința lui Mac.

Cei doi polițiști clătinară din capete și ieșiră din odaie, gândindu-se că Ty ar fi fost mai dispus să spună adevărul dacă rămânea câteva ore singur. Bărbatul își privi ceasul – era aproape ora 19. Începea să se îngrijoreze că nu va ajunge acasă, apoi își aminti că nici măcar nu vorbise cu Ronnie și se întrebă dacă soția lui dorise cu adevărat ca el să revină în sânul familiei. În mesajele ei nu pomenise nimic de felul acela. Ar fi vrut să-i telefoneze, însă deocamdată polițiștii nu-i îngăduiseră niciun apel în exterior.

73

Frontul atmosferic neașteptat de cald pentru perioada respectivă, dar în același timp foarte umed, dinspre Pacific se lovi violent cu frontul atmosferic rece și uscat, însă mai slab, dinspre Canada, iar ciocnirea rezultată provocă în zona Puget Sound o vijelie cu tunete și trăsnete care se înteți, însoțită de averse puternice. La opt kilometri mai sus de reședința Greenwood, Arlo Westmeyer se uită pe geam în curtea din spate și în lumina becurilor de afară văzu că începea ploaia. Fulgerele și tunetele răzlețe din depărtare deveniră mai sonore și-și sporiră frecvența.

– Iubito, strigă el spre nevastă-sa, ies s-acopăr mașina de tuns iarba!

Arlo își luă canadiana și ieși prin ușa de sticlă glisantă către atelier. Chiar în ziua aceea tunsese peluza, dar fusese chemat în casă înainte să fi avut timp să-și acopere iubita mașină de tuns iarba Sears Craftmans de 22 CP. Îi găsi acum prelata de plastic și o strânse mai tare ca de obicei în jurul mașinii, fiindcă se anunțase întețirea considerabilă a vântului.

În timp ce rafalele îl împroșcau cu picături răzlețe, se simți pe neașteptate cuprins de o neliniște teribilă, o senzație aproape palpabilă. În mod instinctiv, se lipi de peretele atelierului mare, încercând să se ascundă. Rămase nemișcat și privi atent în pădurea întunecată din apropiere, spre strălucirea caldă a luminii din casă. Tocmai își spunea că fusese o prostie și se pregătea să plece de acolo, când ceva ieși din umbră și trecu la mai puțin de trei metri de el. Arlo se contopi practic cu peretele atelierului când silueta uriașă acoperi, pentru moment, complet casa.

Duhoarea degajată îl copleşi şi bărbatul fu cât pe-aici să cadă în genunchi, cu chipul schimonosit de groază şi răsuflarea tăiată. Apoi forma aceea dispăru.

Înspăimântat şi temându-se că cea mai mică mişcare va atrage atenţia asupra sa, Arlo izbuti să-şi clintească picioarele şi alergă din răsputeri către adăpostul iubitor al locuinţei. În aceeaşi seară, soţia lui o sună pe sora ei din Cleveland şi o anunţă că bărbatul reîncepuse să bea după lunga lui perioadă de abstinenţă.

– Tocmai în seara de Crăciun, dacă-ţi vine să crezi!

Karl Carillo petrecuse toată ziua încercând să înţeleagă ceva din scena de pe munte. Tehnicienii criminalişti erau şi mai derutaţi în privinţa celor petrecute, deoarece nu putuseră găsi amprente pe dubă în locurile unde acestea ar fi trebuit să existe. De asemenea nu puteau pricepe, nici chiar în urma investigaţiei pe teren, cine îi ucisese pe membrii echipei de televiziune şi cum anume procedase. Sângele şi urmele abundau, dar efectiv ei nu mai întâlniseră niciodată aşa ceva. Şeful laboratorului de criminalistică, Brett Miller, îl anunţă pe Carillo că trebuiau să ia toate eşantioanele şi să le supună altor serii de analize înainte de a-i putea spune ceva util. În cele din urmă, Karl plecă spre casă la ora 18, ca să se bucure alături de familie de puţinele ore ce mai rămăseseră din ziua de Crăciun.

Când telefonul sună în reşedinţa Carillo, răspunse Kelly, nevasta detectivului. Ea îşi chemă soţul pe fundalul ţipetelor copiilor surescitaţi de atmosfera de sărbătoare. Karl luă receptorul, acoperi cu palma microfonul şi mijii ochii la Kelly.

– Vrei să-i faci pe copiii-ăia să tacă dracului?

Ea încuviinţă grăbit şi plecă să-i liniştească pe puşti.

– Da? mormăi Carillo în telefon.

– Hai noroc, sunt Bailey! îl anunță un coleg detectiv. Tocmai au sunat cei de la poliția Bellevue și-au zis c-au pe cineva la interogatoriu.

– Da? Pe cine? făcu Carillo, nu tocmai încântat să flecărească probleme de serviciu în momentele acelea.

– Amicul tău Greenwood.

Ochii lui Carillo licăriră interesați.

– Cum? De ce? Cu ce l-au agățat? Am avut toată ziua o coadă pe el și nu s-a mișcat din hotel.

– Se pare că n-a fost tocmai așa. A fost cu Schneider și-au făcut nu știu ce aiureli prin munți, nu departe de locul unde-au fost omorâți ăia de la televiziune. Mac e-n spital și-am auzit că nu-i deloc bine. Îți vine să crezi una ca asta?

– Vin imediat, zise Carillo.

Faptul că fostul lui partener era grav rănit nu ocupa vreo poziție importantă pe scara lui emoțională și nici nu-l preocupa în mod deosebit ce treabă avusese Mac cu suspectul principal al cazului. El îl plăcuse dintotdeauna pe Mac, însă acesta făcuse o prostie. Mintea lui Carillo era dominată exclusiv de obsesia de a-l aduce pe Ty Greenwood în fața tribunalului. Deși era seara de Crăciun, se încălță repede, își trase o jachetă sport și ieși în noaptea vântoasă. Dacă poliția din Bellevue pusese mâna pe Greenwood, el avea să completeze rapid documentele necesare pentru a-l transfera în custodia lui pentru interogare. Abia aștepta să-l înhațe! Simțea că va rezolva cazul chiar înainte de culcare.

Un domn în vârstă îmbrăcat în smoching intră în clădirea poliției din Bellevue, pentru a lăsa un cadou

amicului său, șeful secției. În drum spre o petrecere din Newport Shores, John Baxter, directorul ziarului *Snohomish Daily News*, se oprise pentru a-i lăsa o atenție de Crăciun prietenului său, despre care știa că se dădea în vânt după bourbonul Kentucky de calitate. Când trecu pe lângă camera de interogatorii, Baxter îl zări prin geam pe Ty care stătea singur înăuntru și abordă un polițist.

– De ce-i reținut individul?

– Cred că se-ncearcă să se afle ce legătură are cu crimele. El și un detectiv din Departamentul Șerifului Snohomish au avut niște probleme azi în munți. Cred c-ai noștri trag de timp ca să găsească vreun cap de acuzare împotriva lui.

Cu câteva zile în urmă, John Baxter își găsise finalmente timp pentru a se documenta în privința lui Ty Greenwood. Din cele ce aflase despre fostul expert în software, acesta ar fi avut banii necesari pentru a plăti orice cauțiune i s-ar fi fixat. Nu asta îl interesa însă pe John Baxter, ci povestea tristă a unui bărbat care fusese tras pe roată de mass-media pentru că anunțase o întâlnire într-adevăr bizară în pădurile din Idaho. Ajungând pe site-ul lui Ty, Baxter fusese fascinat de detaliile reportajelor și de fermitatea pe care o citise printre rânduri, iar instinctul lui de ziarist îi spusese că Ty Greenwood era un individ complet neînțeles.

Baxter așteptă până ce în preajmă nu mai fu nimeni – majoritatea polițiștilor din tura de noapte improvizaseră o petrecere de Crăciun – și deschise ușa camerei pentru interogatorii. Ty ridică ochii, surprins.

– Așadar, ei cred că tu ești vinovatul? întrebă Baxter.

Ty aprobă încet din cap.

– Mă tem că adevărul era niţel cam bizar pentru gustul lor.

Baxter tăcu câteva clipe, adunându-și gândurile.

– În tinereţe, cred că aveam vreo douăzeci și cinci de ani, am fost pasionat de vânătoare. În fiecare weekend suiam în munţi și vânam căprioare, urși, capre sălbatice, cocoși de munte... ba chiar și ciocănitori și veverițe. Să dea dracii, trăgeam în orice mișca! Dup-aia, într-o bună zi, am traversat un pârâu la vest de Marysville, am văzut ceva mișcându-se și mi-am luat imediat Marlinu'. Avea calibru' șapte virgulă opt și mi-am zis c-o să-mpușc un cerb frumușel. Mi-am pus luneta, era o Leupold militară, unu' din primele lor modele, și când m-am uitat... să dea dracii dacă n-arăta aproape ca un om! Îmi dau cuvântu' că n-am știut ce să fac. Pur și simplu... am încremenit. M-am uitat la el prin lunetă vreun minut, el a cules niște mure și apoi a dispărut.

Baxter se opri și privi în gol, parcă revăzând scena aceea. După aceea inspiră adânc și reveni către Ty.

– Când am revenit acasă, mi-am pus puștile în rastel și în viaţa mea n-am mai tras într-o făptură vie.

Cei doi se priviră ochi în ochi pentru o secundă.

– Eu te cred, Ty, rosti bătrânul și arătă ușa deschisă: Haide, de Crăciun bărbaţii trebuie să fie acasă, în sânul familiei!

Peste un minut, pe când traversau iute parcarea, Ty se răsuci spre Baxter.

– M-ai putea duce până la spitalul Overlake? Locuinţa mea este prea departe pentru tine. O să iau un taxi de acolo.

Fracturi deschise ale ambelor picioare, fracturi de radius și cubitus la braţul drept, umărul drept dislocat,

comoție cerebrală, fractură de craniu, două degete rupte și unul dislocat și o sumedenie de contuzii, lacerații și julituri erau consemnate în fișa de la piciorul patului lui Mac. În timp ce o echipă de doctori și asistente se ocupase de fracturile deschise, altă echipă îl examinase pe detectiv și nu găsise leziuni interne, dar descoperise dovezi ale unor traume cerebrale.

După operație, starea bărbatului trecu de la gravă la critică, fiindcă viața nu i se mai găsea în pericol imediat, însă șeful secției de neurologie, care tocmai se pregătea să plece la o petrecere de Crăciun când fusese adus Mac, aprecie că șansele lui de a ieși din coma profundă erau reduse. În vreme ce asistentele îl conectau pe detectiv la perfuzii și monitoare, lipsa lui totală de reacție îl făcu pe medic să declare:

– Este posibil să nu mai revină niciodată la o viață normală. În tot cazul, anunțați-mă imediat dacă apare vreun semn de recăpătare a cunoștinței.

Mai târziu, un vizitator intră în rezerva sterilă a lui Mac, unde luminile fuseseră reduse pe timpul nopții. Bătrânul din celălalt pat al rezervei dormea tun și nu-l simți pe musafir.

Acesta îi vorbi în șoaptă detectivului, dar nu stătu mult timp.

74

Neliniștea lui Ronnie creștea de la o clipă la alta. Știa că indiferent de felul în care s-ar fi bucurat Ty de nou descoperitul trai de burlac, el i-ar fi telefonat de acum.

Încercă să-l sune pe telefonul mobil, dar fu dirijată de fiecare dată spre căsuţa vocală.

Renunţând la orice prefăcătorii, telefonă încă o dată la hotel şi lăsă un mesaj simplu: „Vino acasă, te iubesc, Ronnie." Spera că în felul acesta nu mai lăsa urmă de îndoieli... în cazul în care bărbatul avea aşa ceva. Exact pe când suna din nou pe telefonul lui mobil, luminile se stinseră în toată casa. Întrucât telefoanele lor erau cordless, unitatea de bază pierdu imediat semnalul. Ronnie îşi căută telefonul mobil, după care îşi aminti că-l lăsase în Lexus. În casă era beznă absolută şi în ciuda faptului că noaptea era iluminată ocazional de fulgere strălucitoare, femeia nu era încântată să se ducă până în garaj. Regreta decizia, pe atunci mânată de estetică, de a-l fi construit atât de departe de casă. Întunericul o îmboldi să-şi caute copiii.

– Copii! strigă ea. Unde sunteţi?

– Mami, mami! se auzi glăsciorul lui Meredith plin de panică. E-ntuneric!

La cei şase ani ai ei, fetiţa nu avusese niciodată parte de o pană de curent. Greta intră în bucătărie, târşâindu-şi papucii.

– Avem lumânări?

Ronnie înaintă pe pipăite până la dulap şi scoase nişte lumânări.

– Pune-le la parter, o instrui ea apoi adăugă în şoaptă: Nu cumva să le dai copiilor!

– De ce, mami? întrebă Chris care tocmai intrase în bucătărie. Eu pot să ţin o lumânare, sunt destul de mare.

Avea dreptate, se gândi Ronnie, nu mai era un copil.

– Bine, scumpule, tu poţi să ţii o lumânare, însă te rog să fii foarte atent.

– O să fiu, dar să nu-i dai și lui Meredith o lumânare. Ea este prea mică.

– Ba nu sunt prea mică, se auzi glasul surorii lui care li se alăturase. Pentru ce să fiu prea mică?

Greta aprinse o lumânare decorativă mare, o așeză pe masă și după aceea aprinse alte trei lumânări mai mici.

– Poftim, Christopher, du-o și pune-o pe hol. Așaz-o pe asta, îi întinse ea o farfurioară.

Chris plecă și Meredith întinse mâna către o lumânare. În lumina tremurătoare, Ronnie zări uimirea din ochii fetiței și simți un fior de tristețe la gândul că ei nu stinseseră niciodată luminile în casă pentru a le arăta copiilor magia simplă a lumânărilor.

– Ai grijă, iubito, o preveni Ronnie. Să nu picure ceară pe tine, fiindcă-i fierbinte și te poate arde.

Meredith își luă lumânarea și ieși din bucătărie mergând cu echilibrul perfect al unui top model. Ronnie mai aprinse câteva lumânări. Greta luă și ea una.

– Ai scris vreodată la lumina lumânării? o întrebă ea pe Ronnie. Cred c-o să mă duc să scriu o scrisoare.

Părăsi încăperea, înconjurată de nimbul pâlpâitor de lumină. Ronnie acceptă cu căldură încântarea redescoperită pentru ea de cei trei înaintea unui fleac ca o pană de curent. Aprinse încă o lumânare, pentru Ty, sperând că acesta va sosi în curând.

În decursul celor zece minute cât dură călătoria până la spital, Ty se oferi să-i relateze lui Baxter întreaga sa poveste îndată ce lucrurile aveau să se limpezească. Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Probabil că acum ne vor aresta pe amândoi, comentă Baxter nepăsător.

Ty se lăsă pe spate în scaun.

– N-au decât. O să-i îngrop în avocați.

Împrumută după aceea telefonul lui Baxter și telefonă acasă. Neștiind de acceptul lui Ronnie de a se întoarce, dorea permisiunea ei de a reveni în sânul familiei. Planul lui era să se intereseze rapid de starea lui Mac, după care să ia un taxi către Snohomish. Telefonul din reședința lui bâzâia repede și intermitent, nu cu țârâitul obișnuit al unui apel.

– Nu răspunde? întrebă Baxter.

Ty clătină din cap.

– Pare a fi un deranjament telefonic, probabil de la furtună.

Vântul și ploaia asaltau mașina, iar în depărtare se zăreau licăre de fulgere.

La intrarea în spital, Ty coborî și Baxter se aplecă spre el, peste scaunul de alături.

– Ai grijă! Nu sta prea mult pe-aici, fiindcă poliția o să vină după tine.

– Îți rămân dator, John, încuviință bărbatul. Până peste cap. Mulțumesc!

Apoi închise portiera și mașina porni. Ty se uită prin parcare, căutând mașini de poliție, după care intră în spital. Deși în mod oficial programul de vizite se încheiase, izbuti s-o convingă pe asistenta de la recepție să-l lase să-și viziteze prietenul accidentat. În cabinetul asistentelor de la etajul unde se afla rezerva lui Mac, o asistentă mai vârstnică îi spuse că detectivul era în comă, dar că probabil avea să supraviețuiască. Când intră în rezervă, Ty nu zări decât un morman de bandaje. Brațul și picioarele lui Mac erau în tracțiune și o încâlceală de fire și tuburi intrau și ieșeau din el.

Ty aruncă o privire bătrânului din patul alăturat, care sforăia cu gura larg deschisă, și după aceea trase unicul scaun din rezervă spre marginea patului. Își satisfăcuse în cele din urmă straniul imbold de a-l vizita pe Mac și acum nu-și mai simțea gândurile deturnate când și le întorcea către Ben. Indianul era problema cea mai importantă și nu numai pentru că era posibil ca Ty să fie nevoit să-și părăsească locuința în seara aceasta pentru a ajuta la căutarea lui. *Grozav! M-am întors, doar ca să am de unde pleca.* O făcea însă pentru Ben. Ronnie ar fi înțeles.

Mai rămase două minute lângă detectiv, apoi se ridică și-i atinse ușor un picior îmbrăcat total în ghips.

– Ne mai vedem noi, prietene...

Porni spre ușă.

– Ty...

Fusese o șoaptă extrem de slabă, aproape ca și cum silaba aceea n-ar fi fost rostită de gura unui om, ci ar fi provenit direct din mintea lui. Ty se răsuci, crezând că i se păruse.

– Ty...

Se apropie de patul detectivului și văzu că ochiul stâng al lui Mac era acum ușor întredeschis în masa de bandaje.

– Mac? Te-ai trezit?

Buzele celuilalt se mișcară, dar nu se auzi niciun sunet.

– Ce este? întrebă Ty încetișor.

– Acasă...

– Gata, gata, nu mai încerca să vorbești. Ești slăbit, spuse Ty, aplecându-se către rănit.

– Acasă...

– Nu, nu ești acasă. Ești în spital, dar...

– Mergi... acasă...

– Să merg acasă? Detectivul era la limita pierderii cunoștinței și Ty nu intenționa să-l streseze. Da, da, o să merg acasă.

– Imediat. Ben zice... mergi acasă... imediat.

– Ben? Ben a dispărut, Mac. A dispărut.

– A plecat.

– Poftim?

– Ben a plecat.

Ty simți un fior de spaimă.

– Ben... a plecat?

– A fost... aici. A vorbit... cu mine... A zis... să mergi acasă. Imediat!

– Ben ți-a spus să-mi zici să merg acasă imediat?

– Imediat. A zis... Oh-Mah... i-acolo... la tine-acasă.

Tot sângele se scurse din chipul lui Ty, când cuvintele criptice începură să capete un înțeles teribil.

– Ben ți-a spus că Oh-Mah este acasă la mine?

– Da... mergi acasă... imediat...

75

Ty fixă concentrat fața bandajată, încercând să decidă dacă spusele lui Mac erau adevărate. Să fi fost delirul unui om grav rănit sau era realmente posibil ca detectivul să fi primit, cumva, un mesaj din partea bătrânului lor prieten indian? Prietenul lor, care, dacă interpretarea lui Ty fusese corectă, se afla acum dincolo de tărâmul pământean. Era o nebunie, era imposibil, dar cumva degaja senzația de real. Ty se întoarse, ieși iute din rezervă și porni către lift. Apoi se opri brusc. *Am nevoie de un telefon mobil!*

Privi înapoi spre cabinetul asistentelor și cântări riscul de a-i cere uneia să-i împrumute telefonul; se temea totuși să nu atragă atenția asupra sa. Observă o ușă pe care scria „Vestiar" și intră. Era o cameră goală, doar cu dulăpioarele asistentelor. Deschise cu disperare ușiță după ușiță, până ce, în al patrulea dulăpior, găsi o poșetă. Nu conținea însă vreun telefon. Scotoci prin alte cinci dulăpioare neîncuiate și – în sfârșit! – găsi un portofel, chei și un telefon mobil. Strecură telefonul în buzunar și întredeschise ușa către hol. Un medic și o asistentă veneau spre el, așa că se retrase imediat și căută un loc în care să se ascundă. Nimic. Se încordă, pregătindu-se pentru intrarea lor. Se gândi iute la niște pretexte pentru prezența lui acolo, dar cei doi trecură mai departe. Când nu le mai auzi glasurile, Ty trase din nou cu ochiul afară. Coridorul era pustiu.

Traversând către lift, scoase telefonul și sună acasă. Auzi același bâzâit rapid și intermitent. Telefonă la centrală, care îi confirmă un deranjament și în clipa aceea ascensorul ajunse în recepție și deschise ușile.

În momentul în care păși afară, Ty zări cu coada ochiului două siluete bleumarin și coti prompt pentru a-i evita pe polițiștii din Bellevue care tocmai pătrunseseră în recepție. Intră iute într-o sală de așteptare pustie și rămase nemișcat. Cuvintele șoptite de Mac îi răsunau acum în minte ca niște lovituri de tun. Scoase capul prudent și se uită în jur; polițiștii dispăruseră. Cu mers calm, dar rapid, ieși pe ușa din față a spitalului, mereu atent după prezența poliției.

Îl întâmpină o ploaie violentă. Din fericire, intrarea nu era iluminată prea puternic, așa că rămase câteva secunde în umbră, gândindu-se disperat la o soluție. Un

bărbat ieși pe ușa principală și se îndreptă către automobilul său, iar Ty îl urmă. Când bărbatul se scotoci prin buzunare după chei, îl bătu pe umăr.

– Îți dau cinci sute de dolari dacă mă duci până-n Snohomish.

Bărbatul tresări speriat, sui în mașină și demară imediat.

Ty zări un cuplu mai vârstnic în parcare și porni spre ei, reformulându-și abordarea. Femeia ținea o umbrelă și-l ajuta pe bărbatul bătrân, care se părea că ieșise de la un tratament.

– Mă scuzați, începu Ty, poate că vi se pare o nebunie, însă am o urgență în Snohomish și nu mai pot aștepta taxiul. Vă dau cinci sute de dolari dacă mă duceți până acolo.

Părând ușor neliniștiți, cei doi suiră în mașină bolborosind scuze.

– O mie? plusă Ty.

Bătrânii plecară și el rămase în parcare; ploaia se înteți și săgeți de fulgere luminau cerul și orașul aidoma unui stroboscop.

Carillo simți că înnebunește de furie când ajunse la sediul departamentului, sună la poliția Bellevue și află că Ty Greenwood evadase, nu se știe cum, dintr-o cameră pentru interogatorii încuiată. Obosit și iritat, avea acum mai puține răspunsuri decât avusese dimineață, când sosise la scena oribilului măcel al echipei de televiziune. Carillo dorea ca Greenwood să fi fost implicat, deoarece el se potrivea cel mai bine în profilul unui ucigaș. Detectivul concluzionase că, din cauza naturii bizare a morților și lipsei de dovezi fizice concludente, crimele necesitaseră

eforturi precis concertate, iar asta însemna o organizație sofisticată. Și bani. Foarte mulți bani!

Înarmat cu puține date concrete, dar cu multă furie clocotitoare, Carillo decise că, indiferent dacă era sau nu Crăciunul, el trebuia să-i pună niște întrebări foarte dure lui Ty Greenwood. În același timp îl îngrijora posibilitatea de a pierde cazul. Fuseseră implicate o sumedenie de organizații, începând cu poliția locală și terminând cu FBI și Securitatea Internă, și nu dorea ca vreuna să soluționeze *cazul lui.*

La trei kilometri de reședința Greenwood, familia Charnstrom plecase într-o vacanță de două săptămâni în Hawaii, așa încât casa lor era pustie. De aceea vecinul Jeff Wilson, aflat în ultimul an de liceu, profită de toate luxurile care-i făceau cu ochiul, și în primul rând de băuturile din bar și de jacuzzi de două persoane în aer liber. Nu trebuise decât să forțeze o fereastră... și gata!

Transpirând în apa de 39°C, alături de actuala lui prietenă, Kari Keelock, șefa majoretelor din liceul Snohomish, Jeff se simțea în al nouălea cer. După ce o asigurase pe fată că nu vor fi electrocutați de fulgere și că nu trebuiau să poarte costume de baie, Jeff și Kari sorbeau din paharele cu whisky și cola luate de la vecini și, în pielea goală, admirau spectacolul fulgerelor de deasupra. După o jumătate de oră de bălăceală, Jeff – cu ajutorul prietenului Jack Daniels – își făcuse suficient curaj ca să-și strecoare limba în gura lui Kari, după care începuse treptat să o coboare pe trupul fetei.

Jeff nu mai făcuse niciodată sex oral și găsise acum un subiect care era de acord să-l lase să exerseze. Când coborî capul sub apă, jeturile jacuzzi îi răsunară băiatului

precum cinci cascade Niagara. Ieși la suprafață să-și tragă răsuflarea și privirea visătoare a lui Kari îl anunță că era pe drumul cel bun. Inspiră adânc și plonjă iarăși.

Adolescentul abia își regăsise obiectivul, când Kari tresări violent, izbindu-l cu genunchiul în falcă. Înghiți fără să vrea apă și dădu să iasă la suprafață, însă ceva incredibil de puternic îl prinse de ceafă și-l ținu cu capul la fund. Luptându-se cu ultimele sale puteri, Jeff nu știu că fata nu mai se găsea în jacuzzi și în deruta lui se gândi că poate ea angajase niște băieți să-l înece. *Dar de ce?* Jeff nu mai află niciodată și nici Kari nu i-ar fi putut spune, fiindcă peste alte câteva secunde corpul fără viață al majoretei zăcea rășchirat pe peluză, în vreme ce al băiatului plutea cu fața în jos în apa care bolborosea acoperită de aburi.

Iar ucigașul lor se îndrepta spre ținta sa.

76

Trecuseră cinci minute și Ty își pierdea uzul rațiunii odată cu creșterea disperării. El știa că Ben avea o latură spirituală puternică, în ciuda obișnuitei sale glume că prea mulți ani petrecuți la Hollywood îl transformaseră în copia palidă a unui indian autentic. În același timp, avea convingerea clară, stârnită nu doar de cuvintele lui Mac, că Ben murise și că avertismentul lui fusese real, trimis cu adevărat dintr-un plan astral. Ty se simțea amețit de întrebările legate de suprarealism, misticism și realitate materială înconjurătoare care îl asaltaseră în ultima oră. Știa însă că trebuia să ajungă neîntârziat acasă.

Pentru a doua oară în ziua aceea, un vehicul miraculos veni către el, o minune pogorâtă din ceruri, un mesaj de mântuire trimis de puteri în care el nu crezuse deloc până atunci. În cazul acesta avea forma unui hodorogit Chevrolet Cavalier, model 1987. O asistentă coborî din automobil, trânti portiera și dispăru în fugă în spital, lăsând motorul mergând la cinci pași de Ty. Bărbatul nu mai stătu să-și pună întrebări, ci acționă imediat.

Merse hotărât spre Chevrolet, deschise portiera și se așeză la volan. Peste câteva secunde, un echipaj de poliție din Bellevue opri în spatele său. Ochii lui Ty erau lipiți de oglinda retrovizoare. Doi polițiști coborâră din mașină și porniră către intrarea spitalului. Ty băgă în viteză și demară calm.

Cu ochii alternând între șoseaua din față și oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că părăsise parcarea fără să fi fost observat, Ty acceleră spre rampa de suire pe autostrada 405 care ducea către nord. Menținu viteza la o sută zece kilometri pe oră, ceva mai repede decât restul automobiliștilor, dar nu atât de mult, încât să atragă atenția poliției rutiere. Telefonă apoi la urgențe și anunță că un grup de oameni înarmați încercau să-i pătrundă în locuință. Centralista întrebă dacă el se găsea în casa respectivă și Ty răspunse afirmativ. Când centralista îi citi adresa, aceasta îi sună complet nefamiliară, dar în momentul următor își aminti că folosea un telefon furat. După aceea femeia îl informă că mințise, deoarece calculatorul ei arăta că telefonul mobil de pe care vorbea tocmai folosise un releu identificat în nordul Bellevue. După ce încercă să argumenteze câteva clipe, Ty își ceru scuze pentru minciună, explică faptul că era un telefon pe care-l împrumutase și o convinse pe centralistă că era

o urgenţă reală. Ea îl informă că îi va trimite adresa la Departamentul Şerifului, de unde va pleca imediat un echipaj de poliţie.

Ty încercă să sune din nou acasă. Acelaşi bâzâit anormal. La telefonul mobil al lui Ronnie nu răspundea nimeni. *Probabil că l-a lăsat în poşetă sau, mai rău, în maşină.* Aversele sporeau cu cât înainta spre nord şi ştergătoarele de parbriz ale Chevroletului abia făceau faţă, lăsând dâre unsuroase pe parbriz. Ty blestemă automobilul jalnic pe care-l furase şi ameninţă să-şi vândă propriul Chevrolet Suburban ca represalii. Când trecu pe lângă un indicator luminos, îşi privi iute ceasul. Cu viteza aceea avea să ajungă în douăzeci, poate în douăzeci şi cinci de minute.

Ken Harrison, vecinul lui Greenwood, avea patruzeci de emu pe proprietatea sa şi toate păsările ţipau, speriate de fulgerele şi tunetele ce trosneau şi bubuiau aproape la fiecare treizeci de secunde. Pana de curent nu afectase familia Harrison, a cărei casă avea propriul ei generator marca NorthStar de cincisprezece mii de waţi şi douăzeci şi cinci de cai-putere. Tocmai terminaseră cina de Crăciun şi treceau acum în living ca să vizioneze *Un Crăciun deosebit*. Fiica lor, Cindy, se încruntă.

– Ia ascultaţi! rosti ea.

Ken se opri pentru o clipă din încărcarea DVD-ului şi ciuli urechile. Generatorul zumzăia discret din anexa lipită de casă.

– Da, e generatorul. Altceva n-aud.

– Tocmai, tati, asta-i!

Kathy Harrison îşi privi întrebător soţul.

– Cin are dreptate, zise ea. Au amuţit păsările.

Ken ar fi dorit să se uite la film, nu să investigheze motivul pentru care uriașele lui păsări deveniseră în mod brusc cetățeni model.

– Poate că s-au plictisit și ele să mai cârâie.

– Mă duc eu să mă uit, spuse fata cea mai mică Jill și porni spre ușă.

– Nici vorbă, se opuse Ken pornind filmul cu Bing Crosby. Ne uităm la film, domnișoară. Nu te clintești de aici!

Pe drumul care ducea spre reședința Greenwood era atât de beznă, încât lui Carillo începu să-i pară rău că pornise la drum. Auzise solicitarea departamentului de a răspunde apelului de ajutor din partea lui Greenwood și intervenise prompt, anunțând că va prelua el așa-zisa urgență. Ajunsese la destinație, dar nu se așteptase la pana de curent. Crăciunul nu însemna mare lucru pentru Carillo, însă din cauza evenimentelor nebunești care se derulaseră pe parcursul zilei pierduse retrospectiva sezonului de fotbal și asta îl irita cel mai mult.

Înaintând încetișor prin perdelele de ploaie, călăuzindu-se doar după faruri și luminile ocazionale ale fulgerelor, ajunse în cele din urmă la drumul de acces către proprietatea Greenwood și constată că era blocat de o poartă provizorie din sârmă ghimpată.

– Idiotu' dracu'! mormăi el.

Ținea minte că drumul de acces era lung, iar el făcuse prostia să plece de acasă fără pelerină.

Când coborî din mașină, ploaia îl asaltă sălbatic. Strângându-și jacheta peste piept, găsi capătul porții și se strecură printre acesta și copacul de care fusese ancorată. Călcând pe pământul de lângă drum, intră instantaneu în

apă până la glezne și în aceeași clipă un capăt ascuțit de sârmă galvanizată îi sfâșie mâneca.

– Băga-mi-aș pula! răcni el, de-acum realmente furios pentru că se aventurase până aici.

N-ar fi recunoscut totuși niciodată că fusese îmboldit nu atât de bănuielile lui față de Ty Greenwood, cât mai degrabă de ura față de cei care avuseseră succes în viață.

Înaintând sub lumina slabă provenită dinspre norii ce goneau pe cer, Carillo regăsi drumul și porni spre casă. Toate neajunsurile acelea nu făceau decât să-i alimenteze enervarea, așa că Ty Greenwood, ucigașul evadat, avea să-i simtă din plin șfichiul întrebărilor. Detectivul simți un fior de încântare, închipuindu-și cum îl va aresta, iar apoi îi va pune cătușele, pentru a-i spori umilința în fața familiei.

Ajungând la curtea largă dintre casă și garaje, Carillo abia putu distinge, în întuneric și torentele de ploaie, tenda mare din lemn care se întindea pe zece metri în fața intrării principale. Porni într-acolo și în momentul acela întrezări cu coada ochiului o mișcare, o formă neclară ce se deplasa la marginea curții, la vreo douăzeci–douăzeci și cinci de metri în stânga lui.

– Alo, stai pe loc! Poliția! răcni el în mod intenționat exagerat de autoritar, tocmai pentru a fi auzit peste zgomotele ploii și vântului, și pentru a înmuia orice rezistență.

Necunoscutul dispăru însă în spatele casei, iar asta îl scoase din minți pe Carillo, fiindcă știa prea bine că fusese auzit.

– 'Te-n gură de căpățânos!

Niciun civil n-avea să-i trateze ordinul cu indiferență. Carillo porni iute spre colțul clădirii, convins că

Greenwood se juca de-a v-aţi ascunselea cu el. Când ocoli casa, văzu în faţa lui silueta întunecată care avansa către colţul următor. Mărimea ei părea însă stranie. Reşedinţa uriaşă îl deruta în apreciere... dar ar fi jurat că statura necunoscutului era prea mare. Puse totul pe seama întunericului, care-i juca feste vizuale.

Răcni altă somaţie de oprire şi silueta se întoarse brusc şi veni spre el. Carillo puse palma pe mânerul pistolului din toc pentru a arăta că vorbea serios şi înaintă, compunându-şi o expresie încruntată. Dar clădirea era cu adevărat mult mai mare decât apreciase el, fiindcă pe măsură ce umbra se apropia, părea să aibă nişte dimensiuni imposibile. Abia atunci înţelese Karl Carillo, mult prea târziu, că nu era un om.

77

– Ce-a fost asta? întrebă Ronnie aproape pentru sine, nesigură dacă Greta sau copiii se aflau în apropiere.

Ţipătul slab, dar în acelaşi timp neliniştitor, părea că s-ar fi auzit de afară.

– Greta? rosti ea şi porni spre camera bonei, aflată în partea opusă a casei, dincolo de living şi incintele utilitare. Greta?

Fata apăru în hol, ieşind din camera ei cu lumânarea în mână.

– Ai auzit zgomotul? întrebă tânăra suedeză cu ochii holbaţi.

Ronnie încuviinţă din cap.

– Părea... nu ştiu, poate ca un cuguar...

– Ce-i ăla? șopti Greta îngrozită.

– O pumă. Ca o pisică foarte mare.

– O pumă? repetă fata și glasul îi coborî la nivelul unui murmur. Aici?

Ronnie nu dorise s-o sperie.

– Ei, nu-i chiar așa mare, făcu ea străduindu-se s-o liniștească. Nu-ți face însă griji, oricum n-ar putea să intre în casă.

– Sper, spuse Greta cu teamă.

Femeia o atinse pe braț, încercând s-o calmeze, și reveni către capătul celălalt al reședinței. De acum începea să fie îngrijorată în privința lui Ty.

Două-picioare pe care tocmai îl ucisese nu era cel care slobozise tunetul asupra lui. Pe când ocolea peștera mare din lemn, el căuta glasul minții celui cu tunetul, cel copleșit de dușmănie.

Nu-l simți înăuntru, dar știa că în peșteră erau femele și pui, probabil ai celui pe care-l dorea. Dacă-i ucidea, potrivnicul avea să vină.

După câteva minute în care dinafara casei nu se mai auzi niciun sunet bizar, Greta se întoarse în camera ei să-și continue scrisoarea la lumina lumânării. Ronnie decise că copiii suiseră la etaj, intră în bucătărie, găsi o sticlă deschisă de cabernet și-și umplu un pahar. Dorea să celebreze măcar în felul acela Crăciunul. Sorbi din vin, inspiră adânc și încercă să se destindă.

Spera ca Ty să ajungă cât mai curând acasă, nu numai fiindcă îi ducea dorul, dar s-ar fi simțit mai în siguranță alături de el, acum când nu aveau deloc curent electric și era posibil ca în curte să bântuie un cuguar. Simți apoi o

undă uşoară de aer cald, ca şi cum ar fi intrat în funcţiune un radiator, ceea ce era imposibil, întrucât pana de curent nu fusese reparată. Dimpotrivă, casa începea să se răcească.

Alungă senzaţia aceea de moment şi tocmai se gândea să se ducă la copii, când licărirea unui fulger lumină o formă neaşteptată lângă piscină. Fusese atât de scurt, încât Ronnie bănui că fusese o simplă iluzie optică. Miji ochii spre fereastră, privind concentrat şi străduindu-se să distingă ceva.

După alte secunde era pe punctul să se întoarcă şi să urce la etaj, când un fulger imens şi prelung scăldă toată curtea cu lumina unei rachete militare de semnalizare, iar ceea ce dezvălui, în detalii neîndoielnice, făcu braţul femeii să cadă pe lângă trup. Paharul cu vin se sparse de gresia pardoselii. În clipita aceea care o îngheţă până în măduva oaselor, întrezărirea siluetei mătăhăloase şi a trăsăturilor semiumane îi spuseră două lucruri: că soţul ei avusese mereu dreptate şi că toţi cei din casă se aflau în pericol de moarte.

După două secunde de încremenire, o rafală scurtă de foc ceresc îl arătă pe înspăimântătorul diavol nocturn avansând către casă. Desprinzându-se cu un tresărit de fereastră, Ronnie încercă presupunerea teribilă că făptura aceea îi citea gândurile. Femeia porni în fugă spre partea din faţă a casei, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă:

– Copii? Copii? Unde sunteţi? Veniţi încoace!

Greta era încântată de tihna luminii aurii care se proiecta peste coala de hârtie. Îi plăcea în America, dar uneori o încerca dorul de casă şi decisese să-şi caute alinarea într-o lungă epistolă adresată unui fost prieten, despre

care știa că încă o mai iubea. Scriind în suedeză, pentru ca să nu poată fi citită de nimeni înainte s-o fi expediat, fata se cufundă în poezia limbii ei materne.

Se opri să-și adune gândurile, își luă iPodul, puse căștile în urechi și derulă până găsi un cântec plin de sensibilitate al Aliciei Keys. Așează aparatul pe masă, ridică ochii la bovindoul înalt aflat la nici jumătate de metru în fața ei și simți cum i se oprește inima. În geam apăruse un chip uriaș și înspăimântător, cu aspect animalic, dar uman în chip hidos, cu o coamă lățoasă de păr revărsându-se pe umerii cât munții. Ochii lui galbeni se întâlniră cu ai fetei și ea se trase îndărăt îngrozită, crezând că era cuguarul monstruos pe care Ronnie îl descrisese cu destulă nepăsare.

Apariția aceea imensă se retrase puțin și explodă prin structura poligonală, iar o jerbă de cioburi și fragmente de lemn din ramă se revărsă spre interior, stingând lumânarea. Greta se năpusti către ușă, însă creatura era deja lângă ea, înșfăcând-o de părul lung și mârâind visceral. Ea țipă când capul îi fu smucit spre spate și fu izbită ca un sac de cartofi, mai întâi de plafonul aflat la aproape patru metri înălțime, apoi de măsuța de toaletă, împrăștiind parfumurile, periile și oglinda prin toată încăperea.

Complet ametită, își mai păstră cunoștiința cât să-și dea seama că se afla în mâinile unui monstru oribil. Gândurile ei fulgerară pe lângă un crâmpei din descrierea făcută de Christopher lui Bigfoot, pentru ca după aceea să zboare prin aer, azvârlită ca o păpușă prin fereastra spartă, pe peluză.

Vacarmul trosnetului, spargerii, zbieretelor și mugetului nepământean o impulsionă pe Ronnie să fugă din răsputeri pentru a-și proteja copiii.

– Meredith! Chris! țipă ea.

Iar apoi îl auzi, venind prin holul întunecat.

Întorcându-se, Ronnie văzu o formă umanoidă, ireală, care umplea aproape complet pasajul înalt de patru metri și jumătate și înainta spre ea. Intră în goană în bucătărie și bâjbâi pe masă prin întuneric, încercând să găsească suportul de cuțite. În panica ei, îl răsturnă, trimițând cuțitele în toate direcțiile. Dibui repede pe podea și găsi un cuțit de măcelar, cu lama lungă de douăzeci și cinci de centimetri. Rămânând în patru labe, se deplasă iute pe podea, menținându-se sub nivelul tăbliei mesei.

Creatura ocoli masa, pufăind ca aburul evacuat de un boiler. Femeia îi percepea nu numai duhoarea pestilențială și zgomotele amplificate, ci și mânia pe care o degaja, aidoma unui radar plin de răutate care o căuta pe ea.

– Mami! Mami!

Ronnie simți că îi îngheață sângele în vene. Fetița ei tocmai ieșise în hol, neștiind ce o aștepta după colț.

– Fugi! Fugi, Meredith! Fugi la etaj! urlă Ronnie.

Și după aceea auzi făptura întorcându-se către copil. Ridicându-se dindărătul mesei, femeia întrezări silueta gigantică pornind spre hol. Mânată de instinct, se năpusti către monstru, strângând cuțitul gigantic ca pe un pumnal. Sări, ateriză pe șalele lui și prinse zdravăn într-un pumn un smoc de păr lung și aspru. Cu mâna cealaltă izbi cu cuțitul, cu toată puterea. Zbieretul metalic asurzitor pe care-l emise fiara era ceva ce niciun om nu mai auzise vreodată.

Meredith scânci și porni spre scară cu toată viteza de care erau capabile picioruşele ei. Creatura se răsuci brusc,

azvârlind-o pe Ronnie pe pardoseala lustruită. Urlând de furie şi durere, duse braţul îndărăt, în căutarea cuţitului.

Făptura se rotea şi ţopăia de durere şi Ronnie nu întrezări nicio cale de a trece pe lângă ea pentru a-şi proteja copiii. Monstrul îşi smulse cuţitul din trup şi urletul său ca de avion o anunţă pe femeie că era pe punctul să moară în chip oribil. Când porni către ea, Ronnie sări prin deschiderea spre hol şi-şi dădu seama că exista o singură ieşire.

Gigantul ieşi în hol prin celălalt capăt al bucătăriei şi se năpusti către ea. Ronnie dispunea de trei secunde... mâinile ei găsiră panoul secret... două secunde... împinse şi uşa ascunsă se deschise... o secundă... şi simţi duhoarea creaturii, când se rostogoli înăuntru, trăgând uşa pivniţei după ea şi căzând pe trepte în beznă.

Auzi răgetul deasupra ei, atenuat acum, însă mai puternic decât al oricărei făpturi vii pe care o auzise vreodată. Tot corpul îi tremura necontrolat; şocul ultimelor două minute îi scurtcircuitase toate sinapsele. Uşurarea de moment din faţa tensiunii teribile, combinată cu teama pentru copii, îi umplu ochii de lacrimi. Strânse puternic din pleoape în beznă, stăvilindu-şi plânsul, îşi reaminti ţipătul îngrozit al Gretei şi ştiu că sărmana fată nu mai trăia.

Monstrul lovea în pereţii de deasupra şi se temu că va deschide accidental panoul secret, apoi uşa camuflată şi, cumva, îşi va strecura trupul mătăhălos pe scară. Nu merita să moară în beznă, în mâinile creaturii aceleia. Tremurăturile lui Ronnie se transformară în scuturături violente. Cum putea să existe o asemenea monstruozitate? Dacă aceasta era bestia cu care se confruntase Ty, atunci ea de ce nu-şi crezuse soţul? Şi totuşi, cum ar fi putut cineva să creadă aşa ceva?

78

Cauciucurile tocite ale Chevroletului îl făcură pe Ty să derapeze de câteva ori la limita controlului, aproape gata să iasă de pe şosea, atunci când aborda curbele cu viteză prea mare pe ploaie. Gonea prin Snohomish, străduindu-se să nu atragă atenţia poliţiei, dar cu viteză mai mare decât cea legală.

Se ruga cerului ca proprietara maşinii să nu-i fi anunţat deocamdată dispariţia. Traversă pe roşu o intersecţie din afara oraşului şi fu cât pe-aici să lovească un Explorer. Trase adânc aer în piept şi-şi dădu seama că nu mai inspirase profund de când părăsise autostrada, cu zece minute în urmă. *Încă cinci minute!*

Femela se ascundea şi el găurea pereţii, încercând să-i găsească ascunzătoarea. O simţea, dar nu putea să ajungă la ea. Îl rănise şi avea s-o distrugă.

Apoi auzi în minte glăscioare îngrozite. Puii ei. Se aflau în peşteră, undeva deasupra. Vocile minţilor le erau limpezi şi pure. Avea să-i găsească şi să-i omoare şi atunci femela avea să iasă. Femelele erau mai puternice decât masculii şi mai nesăbuite când era vorba de puii lor. Renunţă să mai distrugă pereţii.

Chris şi Meredith se refugiară în odaia fetiţei. Era cea mai îndepărtată de scară şi de acolo puteau să intre în pod. Cu lumânările în mâini, ei suiră scăriţa din lemn până la balconaşul aflat deasupra nivelului principal al dormitorului. Surioara lui plângea şi Chris încerca să se comporte ca un bărbat, neştiind deocamdată ce se

întâmpla în casă, ci doar că instrucțiunile strigate de mama lui fuseseră foarte clare: fugiți!

– Ține, spuse el și-i întinse lumânarea lui Meredith.

Urcă după aceea pe scara scurtă din mahon până la chepengul din tavanul înclinat care ducea în pod. Dintr-un interstițiu în lambriuri, își scoase cheia sa secretă: o agrafă de păr îndoită.

– Ce face mami? Ce se-ntâmplă jos? scânci Meredith și lumânările din mâinile ei tremurară.

Chris deschise încuietoarea.

– Nu știu, cred că-i un urs.

– E monstru' lui tati?

Băiatul fu surprins că surioara lui știa despre asta. Crezuse că ea fusese prea mică pentru a-și aminti.

– Nu, nu cred, o liniști. N-ar putea să fie.

Nu era totuși absolut sigur. Împinse chepengul.

– Haide să te-ajut să sui.

– Nu, nu vreau, e prea-ntuneric. Du-te tu, rosti fetița speriată.

– Tu o să fii prima, zise Chris. Repede!

– Nu, mi-e frică, se împotrivi ea în pragul panicii.

Apoi auziră cum monstrul urca scara iute, *bum, bum, bum* – câte cinci trepte o dată. Meredith chiță de groază și aproape că se cățără în cârca fratelui ei. Lumânările îi căzură pe podeaua cu mochetă plușată. Pe când Chris se străduia să-și împingă sora prin chepeng, limbile de flăcări de pe mochetă începuseră deja să anime umbre macabre pe pereți.

Când fiara apăru de după colț, Chris zări în lumina tot mai vie a focului cea mai îngrozitoare imagine din viața lui: o creatură bipedă absolut imposibilă – atât de mare, încât își simți răsuflarea oprindu-se –, cu chip de culoarea cărbunelui schimonosit de durere și furie dementă.

Băiatul rămase pur și simplu cu gura căscată când făptura se aplecă pe sub pragul înalt de doi metri și jumătate al ușii și se repezi către el. Chris știa că balconașul era înalt de trei metri, dar capul monstrului depășea cu mult înălțimea aceea. Ar fi putut să se întindă și să-l înșface cu ușurință.

Repezi un braț spre el, își rată ținta și doborî balconașul din suporturile ce-l ancorau de perete. Băiatul sări pe podea; flăcările îi roiau în jurul picioarelor, iar țipătul pierit al surorii sale din pod fu complet acoperit de mugetul neomenesc al bestiei care se ridica deasupra lui.

Întinse brațele către el și înaintă, silindu-l să se refugieze într-un colț al camerei. Lui Chris nu-i mai rămăsese decât o opțiune și nu șovăi s-o aleagă, procedând așa cum văzuse atâția mii de cascadori în filme... numai că acesta nu era un film. Acoperindu-și ceafa cu palmele, el sări – străduindu-se pe cât posibil să-și păstreze trupul strâns ghem – prin fereastră, spărgând-o.

Chevroletul gonea de acum cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Cu o sută de metri înainte de drumul de acces spre casă, Ty apăsă violent frâna, derapând în lateral și oprindu-se exact în fața porții din sârmă. Un sedan de poliție fără însemne parcat în apropiere îl făcu să spere că situația era sub control. Ocoli poarta din sârmă și porni pe drumul de acces. În absența oricăror lumini, era practic imposibil să distingă vreun detaliu și abia vedea forma masivă, gri-închis, a clădirii. Se îndreptă către ușa din față, rugându-se cerului să fi sosit la timp. Avea de gând să-și scoată familia și să pornească spre Bellevue.

La câțiva pași de ușă, ceva îi atrase atenția: o formă micuță care apăru legănându-se dinapoia casei.

– Hei! strigă Ty, pentru a-i atrage atenția.

– Tati? Tu ești? făcu Chris, pornind în fugă spre el.

Când fiul său se apropie, bărbatul văzu că șchiopăta și-i auzi răsuflarea întretăiată.

Se lăsă într-un genunchi.

– Doamne Dumnezeule! Ce s-a-ntâmplat?

– E-n casă... m-a urmărit... camera a luat foc... Mere e-n pod, explodă puștiul pe nerăsuflate.

Ty simți că i se înmoaie efectiv picioarele.

– Ușor, ușor, rosti el repede. *Ce* este în casă?

– Monstrul tău, răspunse Chris aproape izbucnind în lacrimi.

– Unde-i mami? întrebă Ty auzind adeverirea temerii sale celei mai groaznice.

– Nu știu, zise Chris și nu-și mai putu reține lacrimile. Am auzit niște zgomote foarte puternice, iar monstrul a suit pe scară și-a venit după noi. Mere e-n pod și camera a luat foc, repetă el.

– Greta unde-i? întrebă Ty. E acasă?

– Nu știu ce-a pățit. Am auzit-o țipând rău de tot, spuse băiatul și izbucni realmente în hohote.

Din interiorul casei, un bubuit sonor îi confirmă cuvintele.

Ty își prinse fiul cu fermitate de umeri și-și impuse glasul cel mai calm de care era în stare.

– Du-te în garaj, intră în mașina lui mami, încuie portiera și întinde-te pe jos în fața banchetei din spate. Ai înțeles?

Chris smârcâi din nas și încuviință.

– Da. Mami a pățit ceva?

Bărbatul îl strânse iute în brațe, apoi îl împinse în direcția garajului.

– O să fie bine, zise el, toți o să fim bine. Du-te! Repede!

Băiatul făcu doi pași după care se opri și se întoarse.

– Tati? Sunt... mai mulți?

– Nu, fiule, numai ăsta. Acum, du-te!

Chris plecă și Ty îi privi umbra micuță până intră în garaj, apoi ocoli clădirea, sperând să-l localizeze pe Oh-Mah înainte de a intra. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să dea năvală înăuntru și să dea ochi în ochi cu monstrul. Alungă imaginile oribile care-i asaltau mintea: soția și fiica sa rupte în bucăți de către fiara-om dezlănțuită.

Menținându-se practic lipit de perete, dădu colțul și urmă latura casei. După șase pași întrezări o formă omenească zăcând pe peluză. Se apropie, îngenunche lângă ea și, spre oroarea lui, văzu că era decapitată. Simți că-i vine să vomite și se străduí să distingă și alte detalii în bezna aproape completă. După aceea zări alt obiect, mai mic, la câțiva metri depărtare. Înaintă într-acolo și văzu că era capul. Era prea întuneric ca să-l poată identifica, dar își dădu seama că era un bărbat, ceea ce elimina posibilitatea ca trupul să fi aparținut lui Ronnie sau Gretei. Cine să fi fost?

Când ocoli și următorul colț, zări lumină de sus: casa luase foc. În dormitorul lui Meredith, flăcările străluceau vesel și se întindeau către acoperiș. Ty nu auzi nimic altceva și se temea ca strigătele sale să nu-l atragă pe Oh-Mah. Trebuia să-l găsească înainte să fie găsit de el.

79

Focul îl alungase altundeva în căutarea celuilalt pui – nu cel care sărise, ci femela micuță. O simțea undeva deasupra lui, în partea de sus a peșterii. Unele părți ale tavanului

peşterii erau prea sus ca să fie ajunse chiar de el, însă altele îi erau accesibile. Pereţii erau slabi şi uşor de distrus, aşa că-i zdrobi, căutând puiul.

Totodată simţea că cel pe care-l dorea se găsea în apropiere. Vrăjmaşul care azvârlea tunetul simţea frică acum – pentru perechea şi pentru puii lui – şi asta îi făcea plăcere.

Ştia că dacă va găsi puiul femelă, acela va veni.

Meredith se îndepărtă de chepeng şi înaintă prin pod, în timp ce fumul urca în valuri, făcând-o să tuşească. Era de-a dreptul îngrozită să se târască prin bezna totală, iar posibilitatea de a arde de vie sau de a fi asfixiată o ameninţa în aceeaşi măsură ca şi monstrul.

Iar acesta o urmărea. Îl auzise dedesubt, dărâmând pereţii şi încercând să ajungă la ea. Fetiţa înainta încetişor, pipăindu-şi cu grijă drumul peste grinzile transversale, pentru ca nu cumva să cadă între ele. Când mai fusese aici, o însoţise de fiecare dată Chris, dar nici atunci nu se simţise în largul ei. În plus, *întotdeauna* avuseseră o lanternă.

Ca orice copil, Meredith se temea de monştri; în imaginaţia ei, o labă uriaşă se întindea pe neaşteptate din beznă şi o înşfăca. Acum, rămasă singură în întuneric, posibilitatea reală a unui asemenea eveniment o făcea să tremure atât de tare, încât abia mai putea să înainteze. Brusc, o explozie zgâlţâi podeaua imediat sub ea, când un pumn mai mare decât o cutie poştală izbi în perete. Zbierând isteric, ea se lipi ca un limax de grindă, dar îşi pierdu controlul sfincterului şi un jet cald i se scurse pe picior.

Ty auzi trosniturile şi ştiu că Oh-Mah era la etaj. Întrucât curentul electric şi telefoanele nu funcţionau, sistemul automat de stingere a incendiilor nu fusese declanşat.

Bărbatul privi flăcările și estimă că în cincisprezece–douăzeci de minute aveau să cuprindă etajul. Acela era tot timpul de care dispunea ca să-și salveze familia.

Ronnie auzi monstrul bubuind deasupra, însă îi era imposibil să-și dea seama dacă era la parter sau dacă suise la etaj. Urcă în patru labe scara pivniței și, foarte încet, întredeschise ușa. După bezna ca dintr-o mină de cărbuni în care stătuse în ultimele cinci minute, acum i se părea că în casă era de-a dreptul lumină.

Auzind mai limpede loviturile în pereți, știu că fiara suise în dormitoare. Simți în același timp mirosul de fum și groaza suplimentară a incendiului îi îngheță sângele în vene. Porni iute către scară, gândindu-se numai la copii.

Dădu colțul holului, se lovi de ceva și țipă. Ty o cuprinse în brațe.

– Ronnie! Doamne, iubito, bine că n-ai pățit nimic!

Ronnie aproape că leșină de ușurarea de a-și zări soțul.

– Copiii sunt sus! țipă ea.

Ty o prinse cu putere de umeri, încercând să-i transmită calm.

– Chris este-n garaj, în mașina ta. Mere este tot la etaj?

– Așa cred.

– Ieși din casă, suie în mașină și pleacă imediat de-aici, rosti bărbatul apăsat.

– Dar ce-i cu....

– *Rrrrraaarrrgggghh!*

Forma gigantică dădu ocol galeriei de la etaj și se năpusti în jos pe scară.

Ty și Ronnie porniră în fugă spre ușa din față.

– Ia mașina! răcni Ty, încetinind pentru a o lăsa pe femeie să treacă pe lângă el.

După aceea ieși pe ușa din față și o trânti în urmă, pentru a câștiga câteva secunde. În vreme ce Ronnie alerga către garaj, bărbatul se întoarse cu fața spre casă, retrăgându-se cu spatele. Oh-Mah trecu prin ușa din lemn de teck și vitralii ca și cum n-ar fi fost decât un paravan japonez din hârtie și se repezi către Ty, care încercă să-l atragă cât mai departe de soția și fiul său. Pe neașteptate însă hominidul uriaș se opri și schimbă direcția, îndreptându-se spre garaj. Ty înțelese cât de vicleană era creatura: îl dorea pe el, dar știa care-i era punctul sensibil. Mai întâi voia să-l rănească psihologic. *Să-mi ataci familia și să mă faci să sufăr, să mă faci slab, futu-ți gura mă-tii de nenorocit!* Porni în goană către cealaltă intrare a garajului.

Ronnie sprintă prin garaj și trase de mânerul portierei Lexusului ei... era încuiată! Lovi cu pumnii în geam, cerându-i lui Chris s-o descuie.

– Christopher! Chris, dă-mi drumul să intru!

– Mami! răsună glasul lui de undeva din apropiere.

– Unde ești? întrebă ea, rotindu-se ca să-l zărească.

– Aici, spuse băiatul. Mașina-i încuiată.

Brusc, ușa articulată a garajului făcu implozie în fața Lexusului. Monstrul smulse bucățile rupte din calea lui, le azvârli cât colo, se aplecă și intră în garaj. Ronnie țipă și fugi în direcția vocii fiului ei, sperând să-l protejeze cu propriul ei corp. Apoi un motor învie și alt automobil dinăuntru țâșni printr-o ușă închisă în mijlocul unei jerbe de așchii și bucăți de aluminiu.

Ținând canistra de benzină pe locul de lângă el, Ty ambală bătrânul Mercedes și trase de volan, rotind mașina în loc pentru a o întoarce spre interiorul garajului.

O aţinti către forma neagră uriaşă luminată de farurile sale, călcă pedala de acceleraţie până la podea şi se lansă în direcţia lui Oh-Mah. Acesta se răsuci ca să-l vadă şi ochii lui luciră ca reflexiile roşii ale unui laser, după care încercă să se ferească. Mercedesul urlă în spaţiul închis şi Ty roti volanul, căutând o lovitură directă, însă nu izbuti decât să şteargă piciorul monstrului, înainte de a ieşi prin peretele din spate. Ajuns în spatele garajului în iarba înaltă, bărbatul acceleră şi viră, pregătindu-se de altă încercare.

Trecu pe lângă capătul îndepărtat al clădirii, sui pe pavajul din dale şi-i văzu pe Ronnie şi Chris ieşind în fugă prin uşa laterală. Peretele din jurul cadrului uşii detonă către exterior şi Oh-Mah apăru în urma lor.

Ty călcă puternic frâna şi băgă imediat în marşarier, exact în clipa în care creatura se întoarse şi veni spre el din lateral. Când bărbatul apăsă pe acceleraţie, Oh-Mah înşfăcă roţile din faţă, ridică maşina grea de o tonă şi jumătate, o împinse şi, brusc, Ty ajunse cu capul în jos, iar acoperişul Mercedesului se roti pe dale.

Era prins ca în capcană. Portierele care se ridicau pe verticală nu se puteau clinti, iar rezervorul de benzină răsturnat îşi gâlgâia conţinutul pe plafonul maşinii. Ty se răsuci, izbi cu ambele picioare în fereastra de lângă el şi ieşi parţial înainte ca automobilul să-şi fi oprit rotirile. Când monstrul înaintă către el, înhăţă canistra cu benzină şi lunecă complet afară.

Oh-Mah se înălţa uriaş peste el, de cealaltă parte a Mercedesului. Ty ştia că era aproape pierdut; duhoarea puternică acoperea izul vaporilor de benzină care se rostogoleau peste nările bărbatului şi răsuflarea hominidului forma norişori. Pentru o secundă scurtă rămaseră

privindu-se ochi în ochi. Ty ştia că ar fi fost zadarnic să încerce să alerge în jurul maşinii, deoarece monstrul ar fi putut s-o îndepărteze cu uşurinţă din calea lui şi astfel să pună capăt oricărei urmăriri. Îşi aminti brusc ceva şi vârî mâna în buzunarul hainei. Scoase bricheta veche a lui Ben, se aplecă şi o aprinse în interiorul iubitului său automobil clasic. Vaporii se aprinseră instantaneu, cu mai multă furie decât ar fi bănuit vreodată. Suflul lor îl răsturnă de pe picioare, dar se ridică imediat, fără să dea drumul canistrei de benzină, şi alergă spre intrarea din faţă a casei.

Distrasă pentru moment de răbufnirea neaşteptată a văpăilor, creatura porni totuşi în urmărirea lui, însă Ty avusese un avans considerabil pentru a intra în casă. Porni în fugă pe scară.

– Mere! răcni el Meredith!

Ajuns în capul scării, răsturnă canistra şi lăsă cam un sfert din conţinutul ei să se reverse pe treptele din marmură. Oh-Mah apăru pe uşa din faţă şi se îndreptă către scară. Ty se retrase un pas şi declanşă bricheta. Udă de la potopul de ploaie de afară, bricheta ţăcăni în gol. Nu făcu nicio scânteie. *„Nu se mai aprinde chiar de fiecare dată, dar este a ta."* Monstrul ajunsese la jumătatea scării. Ţac... nicio scânteie. Ajunse în capul scării. Ţac... scânteie... *BUUUM!*

Prins în mijlocul benzinei care se aprinse, Oh-Mah slobozi un răget care cutremură până şi imensa reşedinţă şi se năpusti spre el. Apoi, când flăcările suiră pe picioarele masive ale făpturii, abătându-i atenţia, Ty se repezi pe hol, strigând numele fiicei sale. Fumul îmbâcsea aerul, iar incendiul prinsese acum ambele capete ale coridorului.

Urletele de agonie ale creaturii se diminuară, când se repezi în jos pe trepte, pentru a-şi căuta alinare în aversele de afară.

– Meredith! continuă Ty să-și strige fata. Meredith!

– Tati? se auzi un glăscior înfundat.

– Iubito? Unde ești? I se părea că vocea se auzea dintr-o cale de aeraj. Mere! Unde ești?

– E fum, tati!

Glăsciorul ei panicat înfioră inima bărbatului.

– Știu, iubito, spuse el străduindu-se să-și păstreze tonul calm. Vorbește în continuare și tati o să te găsească.

Nu-și putea da seama unde era fetița. Poate că, cumva, suise într-o porțiune a peretelui, prin una dintre găurile mari făcute de Oh-Mah. Meredith vorbea și Ty încerca s-o descopere, izbind cu picioarele în rigips și spărgându-l pentru a-și găsi fiica.

– Tati, tu faci așa? scânci ea.

– Da, iubițel, eu sunt. Aproape c-am ajuns. Vorbește, vorbește, nu te opri!

– Tati, sunt aici! zbieră ea.

Ty ridică ochii și înțelese că fetița era la vreo cinci metri deasupra lui, în plafon. Se afla undeva în stânga luminatorului imens care se întindea pe toată lungimea holului.

– Futu-i..., scrâșni el.

– Poți s-ajungi la mine?

– Da, iubito. Stai nițel, că mă-ntorc imediat.

Luă canistra și alergă spre scară. În capătul coridorului exista o ușă de acces în pod, dar, fără lanternă sau o brichetă de nădejde, se putea rătăci în uriașul spațiu întunecat încercând s-o găsească pe Meredith. Știa unde era ea și spargerea plafonului era modul cel mai rapid în care putea s-o scoată de acolo. Însă pentru asta avea nevoie de scară. Care era în garaj...

Benzina se scursese pe trepte și acum luaseră foc pereții de lângă capul scării și bradul de Crăciun înalt de

cinci metri și jumătate. Sărind printre flăcări, bărbatul gândi sardonic: *Cel puțin, e destulă lumină ca să pot vedea.* Când ajunse la piciorul scării, încetini și privi în jur, căutându-și dușmanul. Pe hol nu se zărea nimic. *Probabil c-a ieșit pe ușa din față.*

O explozie asurzitoare cutremură solul și zăngăni ferestrele, când un glob de foc se înălță către cer dinspre Mercedesul care ardea. Ty se uită afară pe ușă, văzu carcasa incendiată, însă nici urmă de Ronnie și Chris. Sau de monstru. Pășind grijuliu în exterior, privi în jur, după care se repezi spre garaj. Spera ca focul să-l fi alungat pe Oh-Mah. Mașina în flăcări oferea destulă lumină ca să poată vedea toată curtea interioară. Bărbatul intră în garaj și găsi scara extensibilă de aluminiu.

Cu scara pe umăr și fără să dea drumul canistrei, se îndreptă către ușa din față a casei. Când ajunse la treptele intrării, auzi ceva mai puternic decât răpăitul ploii, o serie de lipăiri rapide și se întoarse la timp ca să-l vadă pe Oh-Mah propulsându-se din pădure ca o monstruoasă corabie-fantomă înconjurată de trâmbe de fum. Ty dădu drumul scării extensibile și fugi în casă, auzind cum creatura îl urma înfuriată. Ajuns în dreptul bucătăriei, bărbatul schimbă direcția, spre ușile din sticlă, încercând să atragă creatura afară din casă. Se gândi la Meredith, căreia îi promisese că se va întoarce repede. Știa că fumul îi putea asfixia dintr-o clipă în alta fiica, așa că se gândise la un plan disperat.

Ieși din casă, alergă până la piscină, îi dădu ocol și se opri. Auzea monstrul undeva în preajma bucătăriei, lovind, trosnind și străduindu-se să găsească o ieșire. Ty deșurubă dopul canistrei și o întoarse cu fundul în sus, creând o băltoacă semicirculară la picioarele sale.

Înghiți un nod dureros din gât, se gândi la cântecul lui Steely Dan și-și adună curajul.

Te-am sărutat și ți-am spus adio
De data asta mă țin bine
Sunt gata să trec de linie...

Intenționase să moară în noaptea aceea, nu cu mult timp în urmă, dar acum dorea să trăiască. O dorea din tot sufletul. Însă miza o reprezenta familia lui și aceasta era unica opțiune care-i venise în minte. Se rugă cerului ca, dacă el nu va reuși, Ronnie s-o salveze pe fetița lor. În momentul de față misiunea lui era să oprească monstrul acesta, să-l omoare.

„Să bei scotch whisky toată noaptea și să mori la volan..."

– *Haide să mă prinzi, nenorocitu' dracu'!* urlă el.

Deschise capacul brichetei vechi a lui Ben și așteptă.

80

Nu mai putea simți glasurile minților micilor două-picioare. Furia lui mânată de ură le înecase. Nu dorea decât să ajungă la cel care-l rănise, să-l rupă în bucățele și să-l mănânce sub privirea perechii și puilor lui. După care să-i mănânce și pe ei, cât încă mai suflau.

Peștera din lemn ardea fierbinte și se simțea ca în capcană, iar fumul îi ustura ochii. Era înfuriat că două-picioare foloseau din nou focul împotriva lui. Cel pe care-l dorea era afară, lângă iazul mic – stătea acolo și-l provoca. Își croi drum prin perete și se năpusti să-l distrugă.

Ty privi monstrul negru spulberând peretele și pornind spre el. În cele două–trei secunde care-i mai rămaseseră, nu putu să nu fie impresionat de dimensiunile lui incredibile și de hotărârea neînduplecată. Un dușman aparent invincibil, aidoma unui om primitiv amplificat până la extrema evoluției fizice de o Mamă Natură dementă.

Oh-Mah ocoli piscina și, când ajunse în punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere, bărbatul întinse bricheta veche și speră că totul va funcționa, pentru ultima dată. Învârti rotița striată pe piatră... clic! Nimic. Clic! Nimic.

Creatura era lângă el, apoi clic...

Scânteie...

Vaporii de benzină care se învolburau în jurul lui Ty se aprinseră cu un șuier prelung care anunță sfârșitul. Instantaneu, flăcările îi înconjurară tălpile, picioarele... după aceea *trupul.*

Monstrul îl prinse de gât și-l ridică. Brațele bărbatului îl loviră, însă fără a-i cauza vreun rău. Câmpul vizual al lui Ty fu acoperit de explozii de lumină, atât de din cauza văpăilor, cât și a degetelor gigantice care-l strangulau, oprind accesul sângelui către creier. Fețele lor mai că se atingeau și exalațiile fetide ale lui Oh-Mah păreau un vânt tropical aducător de miasme grețoase. Ty îl privi în ochii aurii și fu în stare de un act final de sfidare.

Îl scuipă în față.

În timp ce creierul înceta să-i mai funcționeze, ultimul lui gând fu că nu-și protejase familia. Inima i se strânse înfiorată, după care își pierdu cunoștința și moartea întinse ademenitor brațele...

Iar apoi simți impactul cu cimentul dur și înțelese că Oh-Mah îi dăduse drumul. Ty scutură din cap,

străduindu-se să-şi alunge ameţeala, şi zări monstrul deasupra sa, acum cuprins de flăcări până la brâu. Simţi arsuri şi, coborând ochii, văzu că el însuşi ardea de la piept în jos. Adunându-şi ultima brumă de puteri, se rostogoli pe jumătatea de metru ce-l despărţea de capătul mai puţin adânc al piscinei şi căzu în apă. Când ieşi la suprafaţă, Oh-Mah ţopăia în mijlocul limbilor de foc. Un fulger trosni, creatura mugi ca o mie de sirene şi Ty se afundă sub apă, pentru a nu fi văzut.

Flăcările îl ardeau, dar ştia că va supravieţui dacă îl va urma pe două-picioare în apă. Iar acolo avea să-l distrugă. Păşi pe malul iazului mic şi atunci văzu fulgerul şi auzi tunetul...

Apoi alt tunet... celălalt tunet...

Deschise ochii şi gura larg, încremenit de şoc, când tunetul acesta îl găsi, îşi vârî ghearele în el, îl sfârtecă. Tunetul acesta tăie prin el până la inimă şi puterea i se scurse, glasul lui răsunător amuţi, furia şi măreţia pieriră într-o clipă.

Ty ieşi la suprafaţă, la timp pentru a vedea monstrul prăbuşindu-se peste el aidoma unui stejar retezat. Plonjă înapoi, însă creatura masivă căzu plescăind şi-l împinse spre fundul piscinei. Panicat, bărbatul simţi cum se îneacă. Era sub apă şi Oh-Mah îl ataca – mai rău de atât nu se putea!

Reculul teribil al armei uriaşe o trânti pe Ronnie pe jos, zguduind-o din toate oasele. Uşor ameţită, scutură din cap, se sculă şi văzu că nimerise în plin. Monstrul se prăvălise în piscină. Încercă să inspire adânc şi constată că lovitura ca de baros a patului puştii aproape că-i golise plămânii de aer.

Peste câteva secunde, Ty își dădu seama că Oh-Mah nu se mișca, ci era pur și simplu o greutatea inertă. Prins dedesubtul monstrului în apa ca gheața, bărbatul se luptă să se elibereze, dar nu-și putea trage piciorul stâng de sub creatură. Incapabil să-și controleze reflexul de a tuși, cauzat de apa pe care o înghițise, nu reuși decât să inhaleze și mai multă apă în plămâni. *După ce-am scăpat de toate, o să mă-nec!* Se zbătea, însă apa din plămâni îl făcu să horcăie din nou și acesta avea să fie sfârșitul...

Ceva îl înșfăcă, îl smuci violent și piciorul i se eliberă. Două mâini – mâini de om – îl traseră afară din apă. Ty horcăia și tușea convulsiv. Apa îi curgea din gât și plămânii se luptau să expulzeze lichidul. O palmă îl lovi pe spinare, pentru a-i ajuta.

– Ty! Ty! Ești bine?

Bărbatul continuă să icnească dureros, apoi ridică ochii și zări chipul îngrijorat al soției sale. Tuși apăsat de mai multe ori, pentru a-și curăța plămânii de apă după care se ridică, clătinându-se.

– Casa..., horcăi el. Mere!

Pe jumătate sprijinindu-se de Ronnie, porni spre reședința incendiată.

81

Înainte de a intra în casă și a lua pușca lui Ty, Ronnie spărsese geamul Lexusului și-și recuperase telefonul.

– Am sunat la urgență, îi spuse ea bărbatului.

Între icnete și accese de tuse, el rosti adevărul crud:

– N-o... s-ajungă... la timp...

În interiorul clădirii pline de fum, cei doi soți suiră treptele printre flăcări și rezemară scara de perete. Ty porni nesigur pe scară, însă femeia îl opri.

– Merg eu. Tu tremuri tot și-n plus pentru tine va trebui să facem o gaură mai mare.

Ty se împotrivi pentru o clipă, dar, ca de obicei, ea avea dreptate. După aceea însă Ronnie făcu ceva neașteptat. Se întoarse și coborî în fugă treptele spre parter, strigându-i peste umăr:

– Mă-ntorc imediat!

Bărbatul privi, perplex și frustrat, cum soția lui se strecură prin perdelele de foc ce învăluiau scara și dispăru. Ridică ochii către plafon și răcni:

– Venim, iubito! Ține-te bine!

Ronnie reapăru după câteva momente, urcând câte două trepte odată. Purtând o pereche de ochelari cu infraroșii și un ciocan cu vârf spintecat, sui iute scara extensibilă și, cu intensitatea și ritmul unui automat, găuri tavanul din rigips. Îndată ce gaura fu suficient de mare, un fum negru și gros se revărsă din pod, arătându-le că mai dispuneau de foarte puțin timp. În mai puțin de un minut, Ronnie făcuse o gaură îndeajuns de mare pentru a se strecura înăuntru. Își puse ochelarii și dispăru în deschiderea plină de fum. Ty sprijinea scara și-și trecu o mână peste față și prin păr, cu gesturi nervoase, nemairezistând tensiunii.

Ronnie tuși pe jumătate sufocată și țipă numele fiicei ei, nereușind să vadă decât imagini infraroșii negre și cenușii de valuri de fum și căldură. Fumul cel puțin era copleșitor și, realmente îngrozită, înțelese că nu mai putea rezista mult combinației toxice de fum și cenușă și-și va pierde cunoștința. Zbieră, înecându-se:

– Meredith! Mere!

Nu se gândea decât că ar fi fost în stare să-și dea și viața pentru a nu-și pierde fetița în felul acela teribil.

Apoi îi atrase atenția o pată albă-sură, care ieșea în relief ca o proeminență pe o grindă, la vreo trei metri depărtare. Se grăbi într-acolo, dar talpa îi lunecă între două grinzi și trecu prin rigips. Pentru o fracțiune de secundă fu cât pe-ici să cadă prin tavan, însă își regăsi echilibrul și înaintă spre pată. Era Meredith. Ridică fetița și o purtă peste grinzi până în locul prin care intrase. În clipa în care ajunse în dreptul deschiderii, două brațe se ridicară înăuntru și preluară copilul. Tușind aproape sufocată, Ronnie îl urmă pe Ty pe scară, după care amândoi ieșiră în fugă din casă, cu bărbatul acum purtând-o pe sus, în vreme ce o ținea pe un umăr pe Meredith.

Ajunși în siguranță, Ty își așeză cu grijă fiica pe pământ și începu să-i facă respirație gură la gură. În câteva momente, fetița reveni la viață și tuși din răsputeri, cu plămânii străduindu-se să elimine gazele toxice. Ronnie se așeză pe sol, tușind și ea, o îmbrățișă pe Meredith și izbucni în plâns. Bărbatul le cuprinse pe amândouă în brațe și hohoti alături de ele, de fericire și în același timp de eliberare.

Deși Chris primise din partea mamei sale instrucțiuni ferme să nu părăsească garajul, băiatul ieși din ascunzătoare după ce aprecie că pericolul trecuse. După alte cinci minute, primul echipaj de pompieri într-un diesel mare model White trecu de-a dreptul prin poarta de sârmă de la șosea, urmat de un convoi de vehicule.

O ambulanță sosi cu trei mașini de poliție și în câteva secunde paramedicii se ocupau de Meredith. Ronnie o ținu de mână pe fetița ei, când pe față îi fu așezată o mască

pentru oxigen. Un medic îi îndepărtă cu blândețe mâna și-i făcu semn că aveau nevoie de spațiu.

– Va fi în regulă, doamnă, o asigură el.

Ronnie îi zâmbi recunoscător și după aceea își îmbrățișă soțul, ale cărui haine erau ude leoarcă și pe jumătate arse. Alt paramedic se apropie și-l conduse pe Ty către ambulanță. Părul îi fusese serios pârlit și arăta ca naiba, însă arsurile de pe corp erau superficiale.

Iar apoi, de după colțul casei, apăru împleticindu-se, profund șocată, dar vie, bona suedeză. Un paramedic se repezi s-o ajute pe Greta.

Pompierii stinseră repede incendiul, mai întâi la etaj, apoi la parter. Unul dintre șoferi își dusese mașina în spatele casei și farurile ei luminau toată curtea. Doi pompieri se holbau la monstrul care plutea în piscină; unul dintre ei ținea uriașa pușcă Holland & Holland care pusese capăt domniei terorii sale. Un polițist tânăr se apropie și se opri lângă ei.

Uitându-se la trupul gigantic care zăcea cu fața în jos în apa înroșită de sânge, polițistul îl întrebă pe pompierul cu arma:

– Am auzit că soția l-ar fi împușcat. Asta-i pușca?

Pompierul se întoarse spre el. Pe ecusonul polițistului scria „Alexander". Pompierul încuviință din cap.

– Pot s-o văd? întrebă polițistul Bill Alexander.

– Poți s-o și iei, răspunse bărbatul.

Bill își îndepărtă privirea de la imaginea incredibilă din piscină, doar atât cât fu necesar să examineze pușca. Se pricepea la arme și era conștient de raritatea și puterea de foc a celei pe care o avea în mâini.

– Da, vorbi el către pompier însă mai mult către sine, cam asta-i mărimea cuvenită.

EPILOG

Soarele era pe cât de arzător poate fi pe planeta Pământ, iar asta era minunat pentru Ty. Pe când plutea prin timp şi spaţiu, unica lui legătură cu lumea reală era focul portocaliu-strălucitor care-i impresiona retina în ciuda pleoapelor închise. Un firicel de transpiraţie i se scurse pe maxilar şi picură de pe bărbie pe pieptul lui gol. Ceva îi gâdilă antebraţul – nişte degete – şi avansă încetişor spre mâna lui, atingându-l cu piatra unui inel.

– Unde-s copiii? întrebă el fără să deschidă ochii.

– S-au întors la hotel, răspunse Ronnie şi bărbatul aprecie calmul liniştitor al vocii ei pe care nu-l mai auzise de multă vreme. Ai aţipit, continuă ea. Au plecat la un fel de petrecere în piscină cu puştii ăia din Londra.

– Este ci...

– Da, este cineva cu ei. Chiar mai mulţi adulţi, îi anticipă ea întrebarea.

– Şi eu? M-ai lăsat s-adorm în soare, da?

– Te-am lăsat la frăgezit, chicoti soţia lui împroşcându-l în joacă cu loţiunea de ecran solar.

Ty deschise ochii, o prinse de braţ şi o trase mai aproape. Nisipul plajei părea zahăr pudră, iar oceanul era

de opal sub cerul senin al Caraibelor. Fu surprins, dar încântat că Ronnie renunțase la sutienul costumului de baie.

– Le imiți pe băștinașe? zâmbi el.

Ronnie începu să-i întindă loțiunea pe piele cu mișcări lente.

– Ce naiba, nu-i nimeni în jur, așa că mă pot bronza și eu integral!

Bărbatul se ridică în capul oaselor în șezlong și pivotă, punându-și mâinile pe mijlocul ei, în timp ce Ronnie continua să-l maseze. Se aplecă și-i sărută un sân.

– Hm... Unt de cacao?

Ea surâse lasciv.

– Exact. Vrei să-l guști și pe celălalt?

Ty o privi în ochi și se văzură unul pe celălalt cu aceeași atracție puternică pe care o simțiseră prima dată, dar amplificată acum de iubirea ce fusese călită în foc. O trase pe Ronnie spre el și se rostogoliră de pe șezlonguri pe nisip. Trecuse mult timp, însă redeveniseră o singură făptură. Făcură dragoste, în vreme ce palmierii priveau și le murmurau secretele în briză.

La zece zile după ce Mac fusese internat în pragul morții, medicul lui îl declară un pacient-miracol și-l externă. Purta trei ghipsuri și avea să fie îngrijit la domiciliu timp de douăsprezece săptămâni de către o infirmieră. Bărbatul sperase la una tânără și drăguță, însă cea pe care o căpătă, Marlene, o femeie voinică, măritată și trecută binișor de cincizeci de ani, se acomodă repede cu Mac și-l amuză non-stop cu glumele ei caustice.

Mac stătea pe scaun și mânca prânzul în fața televizorului, când un ciocănit o trimise pe Marlene la ușă. Deschizând, femeia zări o echipă TV japoneză.

– Ne scuzați, rosti reporterul care purta un costum impecabil croit, dar pot să fiu primit de domnul detectiv Mac Schneider?

Întrucât scaunul lui Mac nu putea fi zărit din ușă, Marlene improviză prompt:

– Îmi pare rău, dar a plecat azi-dimineață.

Japonezul se încruntă.

– Nu este în convalescență? Nu știusem că poate să călătorească.

Marlene nu purta uniformă, iar hainele ei civile nu-i trădau calitatea de infirmieră.

– Oh, dar acum se simte perfect! minți ea fără să clipească. A fost supus unui tip nou de terapie cu curent electric. Este cea mai recentă descoperire americană. Ar trebui să realizați un reportaj despre ea. L-a vindecat complet în două ore. A plecat să joace tenis, și după aceea mi se pare că intenționează să se îmbarce spre Mexic, pentru scufundări subacvatice. O să revină peste o lună. O să-i transmit că l-ați căutat. Mulțumesc, încheie ea și trânti ușa în nasul reporterului descumpănit.

– Ar trebui să ai propria ta emisiune la televizor, chicoti Mac.

– Cine, eu? Nici vorbă! Tu ești celebritatea. Dar n-o să pot face asta chiar cu toți. N-ai de gând să acorzi niciun interviu?

Bărbatul își feri privirea.

– Poate că da... În cele din urmă...

Pe timpul cât Mac fusese internat, Ty trecuse de câteva ori pe la spital, inclusiv în ziua în care el și toată familia plecaseră în insulele Virgine Britanice. În principal, vorbiseră despre Ben. Nu făcuseră nicio analiză retrospectivă, nu căutaseră vinovați, ci-și exprimaseră doar

regretul pentru dispariția lui. Ty îi dăduse lui Mac bricheta veche a lui Ben, spunându-i:

– Asta mi-a salvat viața. Cred că te va ajuta să te vindeci mai repede.

Detectivul surâsese ușor și o luase.

– Știi ceva... chiar dacă pare o nebunie, eu cred că Ben nu-i departe și stă cu ochii pe noi.

– Da, aprobase Ty, și eu îl simt.

La ultima vizită a lui Ty, Mac îi mulțumise pentru că-i salvase viața, însă celălalt îl oprise repede, spunând:

– Și tu ai fi făcut același lucru.

Când se ridicase apoi ca să plece, nu-i mai întinse mâna, așa cum făcea de obicei, ci șovăise, după care se aplecase și-l îmbrățișase, simbolizând o legătură între doi bărbați care își încredințaseră viețile unul celuilalt.

Șeriful Barkley sosise și-și ceruse scuze pentru felul în care fusese tratat Mac, după care îl mustrase că nu-i spusese adevărul.

– M-ai fi crezut? îl întrebase Mac.

Barkley făcuse o pauză scurtă.

– Ce dracu' – nu!

Amândoi izbucniseră în râs.

Atmosfera devenise mai sobră după aceea, când discutaseră despre funeraliile naționale care-i fuseseră organizate lui Carillo și la care participaseră peste două mii de polițiști din toată țara.

După ce Mac își mai recăpătase din energie, îi telefonase lui Kelly Carillo pentru a-i transmite condoleanțe.

– Te admira foarte mult, îi spusese femeia. Pentru el ai fost ca un frate mai mare. Era mereu în întrecere cu tine, dar în același timp te iubea.

Vorbiseră cu căldură despre Karl, deși Mac știa despre soțul ei o mie de lucruri pe care nu avea să i le spună niciodată. Iar Kelly, la rândul ei, știa o mie de lucruri de care Mac nu avea habar. Una peste alta, Karl Carillo avea să rămână în amintirile comune ca un bun soț, tată și polițist.

– Mai vrei niște supă? întrebă Marlene, smulgându-l pe Mac din gânduri.

– Da, e foarte bună, îi întinse el farfuria. Mulțumesc!

Când femeia trecu în bucătărie, detectivul ridică ochii:

– Îți place să fii măritată? întrebă el.

– Orice căsnicie are părți bune și părți mai puțin bune, răspunse ea umplându-i farfuria. Poate că pe ansamblu îmi place. Dar pot oare să fiu sigură? Sunt măritată de treizeci și șase de ani. Nu mai știu care-i diferența.

Reveni la masă, îi puse farfuria în față și chipul lui Mac se lumină pentru prima oară după mult timp.

– Vezi să nu, făcu el. Știi foarte bine.

Ochii ei zâmbiră și Marlene se duse în dormitor ca să-i aranjeze patul. *Este un bărbat extraordinar de drăguț... nevastă-sa trebuie să fi fost o idioată ca să divorțeze de el.*

Uitându-se la televizor cu sonorul închis, Mac sorbi din supă și se gândi la Kris. Dintre toate victimele pierite în adâncul pădurilor, ea fusese singura ale cărei rămășițe fuseseră găsite. Fuseseră adunate de o echipă de căutare, dar Canalul 7 tărăgănase începerea procedurilor, așa că Mac dăduse câteva telefoane și aranjase să fie expediate discret familiei ei.

Bărbatul se întrebă cum ar fi evoluat relația cu ea, dacă soarta ar fi avut alt făgaș. După care nu mai dori să se gândească la așa ceva, la nimic de felul acela. Își goli mintea de orice, porni sonorul televizorului și-și văzu de supă.

Cu excepţia durerii îngrozitoare de gât, Greta Sigardsson scăpase aproape nevătămată din întâlnirea ei violentă cu Oh-Mah. După ce petrecuse o zi în spital sub observaţie, intenţionase să ia primul avion înapoi spre Suedia, fiindcă se săturase până peste cap de America.

Apoi însă primise un telefon de la Hollywood. După ce o văzuse dând interviuri în mai multe emisiuni TV, un producător o invitase să dea o probă pentru cel mai recent film al său, al treilea dintr-o serie horror de mare succes printre adolescenţi. La început Greta nici nu voise s-audă, dar o ispitise posibilitatea unui salariu de trei sute de mii de dolari. După ce demonstrase un minimum de abilitate în faţa camerei de filmat, căpătase rolul şi ritmul vieţii ei se accelerase considerabil.

La cinci ore după ce primise rolul, semnase cu un agent şi-şi angajase un manager şi un avocat. După zece zile se întâlnea cu cel mai celebru actor tânăr, obţinuse un contract de un milion de dolari cu compania de cosmetice Revlon şi închiriase în Hollywood Hills un bungalow despre care se spunea că fusese cuibuşorul idilei secrete dintre Frank Sinatra şi Ava Gardner.

Când noul ei manager îi sugerase cu diplomaţie să-şi schimbe numele, ea replicase ferm: „Aşa i-au spus şi lui Schwarzenegger!" Greta îşi găsise vocaţia.

– Poftim, rosti tânăra voioasă dinapoia măsuţei şi întinse mapa de informaţii fostului poliţist Bill Alexander. Mult noroc! adăugă ea.

Îndepărtându-se, Bill cercetă conţinutul mapei. În sala mare, una dintre cele patru care erau active în seara aceea în hotelul Holiday Inn din Bellevue, trei sferturi dintre cele patru sute de scaune pliante, aranjate în rânduri

ordonate, erau deja ocupate. Bărbatul porni pe culoarul din mijloc şi-şi alese un loc la zece scaune spre mijlocul rândului.

Un banner imens montat în spatele estradei anunţa scopul pentru care venise atâta lume: „Cumpăraţi case! Avans zero!" Alt banner era acoperit pur şi simplu de un şir de simboluri ale dolarului. Când Bill Alexander citise anunţul, ideea de a fi propriul său şef îl aţâţase. Posibilitatea unei cariere noi era incitantă. Nimeni din Departamentul Şerifului nu aflase vreodată că el fusese sursa scurgerilor de informaţii către mass-media. Abia după ce demisionase, Bill aflase că departamentul avea şi un mulaj al urmei hominidului. Dacă ar fi ştiut de existenţa lui, probabil că l-ar fi subtilizat şi pe acela şi l-ar fi expediat la *Seattle Times*.

În clipa de faţă însă toate astea erau lipsite de importanţă, pentru că el visa la viitoarea sa libertate şi la puterea de cumpărare pe care o va atinge. Era chiar posibil să-şi cumpere Chevroletul Tahoe pe care şi-l dorise dintotdeauna. Dar ceea ce-l încânta cel mai mult pe fostul poliţist era faptul că se găsea în mijlocul unei mulţimi mari de oameni, într-o sală caldă şi foarte bine iluminată. Prin minte îi trecură o situaţie şi un loc cu totul diferite, din altă seară, nu cu mult timp în urmă, şi se cutremură atât de puternic, încât femeia de pe scaunul de alături se întoarse şi-l privi întrebător.

El zâmbi iute.

– Cred că m-a tras curentul.

J.D. Watts a fost condamnat pentru uciderea lui Leon Newburg, pe baza dovezilor de la scena crimei care constau din amprentele lui Watts la un capăt al bastonului de

baseball și fragmente din creierii lui Newburg la capătul opus, la care se adăugau sângele și firele de păr din portbagajul automobilului său. În lumina celor petrecute, povestea lui îl transformă însă într-o celebritate minoră, fiind unul dintre puținii care supraviețuiseră furiei monstrului. Cu toate acestea, unii dintre colegii de închisoare ai lui J.D. nu erau încântați de atenția pe care i-o acordau revistele și emisiunile TV și într-o dimineață, pe când bărbatul făcea duș, mânerul ascuțit al unei linguri îi fu înfipt în inimă.

Până la sfârșitul lui ianuarie când Ty, Ronnie și copiii reveniră de la tropice, porțiunile distruse din casă fuseseră deja înlăturate și începuse reconstruirea. Sortând prin hainele lor și prin alte obiecte, Ronnie decidea ce va rămâne și ce trebuia aruncat pentru că fusese afectat de foc și apă. Femeia își restructurase slujba, după ce obținuse aprobarea partenerilor de a-și reduce rolul în operațiunile de zi cu zi și de a lucra de la domiciliu, prin intermediul videoteleconferințelor. Tehnologia îi permitea să nu meargă la birou decât cincisprezece ore pe săptămână.

Ty acceptă, cu caracter temporar, postul de curator al celei mai importante descoperiri antropologice a mileniului, așa cum o numeau mulți. Pentru a tria solicitările nenumăratelor emisiuni de radio și televiziune, pentru a răspunde ofertelor pentru cărți și filme, pentru a organiza conferințe și simpozioane, dar și pentru a programa întâlniri cu diverși savanți, cadre universitare și cercetători, bărbatul înființă un birou în centrul Snohomish și angajă un personal restrâns. În siguranța unui seif frigorific special construit, aflat într-un „loc secret", se afla unicul

activ al organizației sale: un cadavru înalt de trei metri și douăzeci și șase de centimetri și greu de șase sute treizeci de kilograme, care prezenta o gaură impresionantă în partea superioară a trunchiului.

Ty începu examinările oficiale și catalogarea creaturii, care, după o sumedenie de neînțelegeri și scandaluri, fu botezată în cele din urmă *Homo gigantus benjaminus*, al treilea nume fiind o ușoară abatere de la protocolul atribuirii denumirilor științifice pentru a-l onora pe cel pentru care Ty insistă, cu succes, să fie considerat descoperitorul ei. Bineînțeles, Ty păstra toate drepturile de expunere și licențiere. După ce planifică atent felul în care să administreze corpul și drepturile inerente – estimate de *Forbes* ca depășind o sută de milioane de dolari –, bărbatul înființă un fond pentru ajutorarea familiilor victimelor lui Oh-Mah. Restul banilor s-au îndreptat spre diverse finanțări, de la cercetări criptozoologice, la ajutoare umanitare pentru țările subdezvoltate.

Când Ty și Ronnie aflară de succesele recente ale Gretei, îi expediară un buchet uriaș, însoțit de urările lor de bine. Înainte de a pleca în vacanța de refacere, Ty o căută pe asistenta al cărei telefon îl furase și-i înmână un cec de zece mii de dolari și un telefon mobil cu abonamentul plătit pentru următorii cinci ani. Femeia fu copleșită și-i declară că regreta că nu-i luase portofelul, cheile și poate chiar pe cei doi copii.

Ty merse după aceea la locuința proprietarei amărâtului Chevrolet Cavalier, o asistentă de la spitalul de urgență, în vârstă de treizeci și opt de ani, divorțată, cu patru copii și-și ceru scuze pentru furt. Ea îl asigură calm că înțelegea perfect situația, ceea ce nu era greu deloc,

ţinând seama de faptul că Ty Greenwood apăruse recent pe copertele revistelor *Time*, *Newsweek*, *Life* şi ale altor trei sute de publicaţii din toată lumea. Femeia amuţi însă realmente când Ty îi întinse cheile Chevroletului său relativ nou, plus un cec de o sută de dolari. „Maşina ta mi-a salvat familia", izbuti el să articuleze pe când era aproape sufocat de îmbrăţişarea asistentei.

Cu acordul şi binecuvântarea lui Ronnie, Ty reflectă asupra ideii de a juca un rol activ în explorarea fenomenelor neexplicate din toată lumea, dar până la urmă renunţă s-o facă. Ştia că nimic nu putea fi mai important decât de a-şi privi copiii crescând, aşa că decise să rămână acasă, să întreprindă cercetări, să citească şi să scrie. Trecuse prin câteva clipe grele, care se prelungiseră în multe zile, suferise de pe urma sevrajului de alcool şi OxyContin, însă se afla sub îngrijirea unui medic şi, graţie voinţei lui de fier, avea să redevină sănătos.

Pe durata vacanţei, Ty şi Ronnie căzură de acord să apeleze la terapie, atât individual, cât şi împreună. Existau multe ziduri ce trebuiau doborâte şi ei pricepeau necesitatea unei persoane cu experienţă care să-i ajute.

Mass-media mondiale preluară fotografiile lui Ty în articolele lor, dar el refuză toate ofertele pentru interviuri directe din partea revistelor sau a televiziunii... cu o excepţie. Întorcându-le spatele giganţilor ştirilor şi lumii divertismentului, Ty acordă unicul său interviu noului lui prieten, John Baxter, directorul ziarului *Snohomish Daily News*.

Examinând toate obiectele din casă, pentru a vedea ce mai putea fi păstrat, Ronnie verifică şi calculatoarele şi rulă diagnostice pentru a se asigura că funcţionau

corespunzător. Apelase fișierele lui Ty și se pregătea să-și lanseze software-ul de verificare, când observă fișierul „De ce m-am sinucis". Privind data când fusese scris, își aminti că era dimineața în care el plecase cu Mercedesul. Iar titlul acela îi spuse multe...

Degetele ei atinseră câteva taste și evidenție numele fișierului. Îndreptă alt deget spre tasta Delete, apoi ezită. Știa că Ty crease fișierul pentru ca ea să-l descopere; își cunoștea foarte bine soțul. De atunci se întâmplaseră multe și fișierul era istorie veche, fiind scris de cu totul alt Ty Greenwood, dar rămăseseră multe „ce?", „de ce?" și poate chiar „cum?". Înfiorată brusc de ideea ultimei întrebări, ea apăsă iute tasta Delete și fișierul – ca și capitolul respectiv din viața lor – dispăru.

– Ce faci acolo? se auzi glasul lui tărăgănat.

Ronnie se răsuci iute și se ridică din scaun, cu un aer vinovat.

– Nimic, răspunse ea mai indiferent, rulam niște diagnostice. Calculatorul tău e-n regulă.

Ty își luă soția în brațe și-i simți inima bătând accelerat. Înțelegea că ei toți continuau să sufere de pe urma atacului, dar după aceea ochii săi zăriră ecranul. Deși ea părăsise dosarul respectiv, bărbatul își amintea fișierul acela dintr-un trecut care i se părea foarte îndepărtat. Pentru o clipă se întrebă dacă Ronnie îl citise, însă își cunoștea soția ca-n palmă. Nici n-ar fi contat dacă îl citise, fiindcă acum lucrurile erau perfecte între ei.

Se sărutară și Ronnie se trase ușor îndărăt, cu chipul îngrijorat.

– Unde-s copiii? întrebă ea.

Nu-i mai văzuse în ultima oră, într-atât de preocupată fusese de curățenia generală. Era o întrebare pe care

amândoi o puseseră frecvent în ultima vreme, aproape inconștient. Ty o privi în ochi și surâse. Pentru prima dată după mult timp, Ronnie văzu lumina puternică și iubitoare din ochii soțului ei, cea a vechiului Ty. Umerii lui erau din nou drepți și puternici. El o sărută ușor.

– Sunt în siguranță, o liniști. Sunt în siguranță.

După moartea lui Ben, Doris Campbell nu mai dormise bine. Nu însă pentru că ar fi fost îngrijorată în privința viitorului. În secret, Ben economisise bani de-a lungul anilor și, alături de polița sa de asigurare, aceștia aveau să-i ajungă lui Doris pentru tot restul vieții. De asemenea, Ben aranjase un cont special care să achite totul, inclusiv facturile de la Teleshopping („În limite rezonabile", precizase avocatul). Dar entuziasmul ei față de cumpărăturile din fața televizorului se diminuase după ce-și pierduse lucrul cel mai important din viață.

După ce se culcase devreme, Doris se foi și se răsuci pe toate părțile, iar după miezul nopții lunecă în lumea viselor. De aceea fu o surpriză să audă șoptindu-i în ureche glasul familiar, încetișor, dar clar și cât se poate de real. Buimăcită de somn, se sculă brusc în capul oaselor, derutată de umbrele din odaia întunecată: o siluetă înaltă, uscățivă și bine cunoscută apăru la piciorul patului.

– Benny? rosti ea, frecându-se la ochi pentru a-i focaliza, dar știind prea bine că nu putea fi el. Benny?

Apoi silueta dispăru.

Doris rămase nemișcată câteva momente, însă nu se mai petrecu absolut nimic. Știa că acele câteva cuvinte șoptite pe care își imaginase că le auzise nu fuseseră decât un vis. Ea nu mai avusese ocazia de a-și lua rămas-bun de la soțul ei. Tristă, cu sufletul oarecum golit, renunță în

cele din urmă să mai privească în gol şi lăsă capul înapoi pe pernă. Moartea lui Ben îi cauzase mai multă durere decât simţise vreodată. De-a lungul anilor, Doris îşi înăbuşise alte dureri afundându-se în târguieli, dar acum, fără Ben, trebuia să se descurce pe cont propriu. Era speriată, însă avea curaj. Închizând ochii, ştiu că Ben fusese mereu sprijinul ei şi, deşi el pierise, continua să-i simtă susţinerea.

Regreta totuşi că pierduse ocazia de a-i spune la revedere...

Simţi o palmă bătătorită, mângâindu-i cu dragoste faţa. Nu trebuia să deschidă ochii, întrucât cunoştea atingerea aceea.

– Şi eu te iubesc, răspunse cuvintelor murmurate, după care se cufundă într-un somn fără vise.

POSTFAȚĂ

În ziua de 20 octombrie 1967, într-o însorită după-amiază de vineri, fostul călăreț de rodeo Roger Patterson și cowboy-ul Bob Gimlin își duceau caii prin albia unui pârâu îndepărtat, pe lângă Bluff Creek, în ținutul Humboldt din nord-vestul Californiei, la treizeci de kilometri de Oceanul Pacific. Ceva le-a speriat caii și bărbații au fost trântiți din șei. În vreme ce o creatură mare, neagră și lățoasă se îndepărta de ei, Patterson și-a scos iute aparatul de filmare pe 16 mm și a înregistrat una din cele mai faimoase pelicule din toate timpurile.

La momentul respectiv filmul a fost analizat, cadru cu cadru, de departamentul efecte speciale al studiourilor Universal. Opiniile experților au fost că efectul de ansamblu, de la luciul blănii multicolore și până la mușchii ce unduiau sub aceasta, era imposibil să fi fost de natură artificială, ținând seama de tehnologia epocii respective, chiar dacă ar fi beneficiat de un buget nelimitat. De atunci mulți specialiști au deconstruit și analizat filmul, utilizând tehnologii din ce în ce mai avansate. Toți au ajuns la concluzia că era practic imposibil ca pelicula să fie un fals și ca subiectul filmat să fie pur și simplu un om îmbrăcat

într-un costum din blană. În 1969, canadianul John Green, fost ziarist și unul dintre cei mai respectați investigatori ai lui Bigfoot, a prezentat filmul unui specialist de la studiourile Disney și a primit în esență același răspuns.

Există așadar o primată uriașă în America de Nord? Și dacă există, ce este ea? Mi-am petrecut copilăria în Oregon și fascinația mea față de acest hominid necatalogat a început atunci când părinții mi-au citit un reportaj din ziar care anunța bizarele întâlniri ale unei echipe de drumari dintr-o zonă îndepărtată din munții din nordul Californiei. Muncitorii povesteau o suită de evenimente inexplicabile care se petrecuseră în decursul câtorva nopți. După ce se culcaseră, mai multe echipamente fuseseră supuse vandalismelor; printre altele, un butoi cu benzină de o sută cincizeci de litri – care fusese transportat un kilometru și aruncat într-o râpă – și cauciucul unui buldozer, greu de patru sute de kilograme, care fusese rostogolit cale de sute de metri, apoi aruncat ca o jucărie într-o ravenă.

Vizitatorii nocturni ai șantierului șoselei umblaseră și la alte utilaje și, de fiecare dată, zorii zilei dezvăluiseră în jurul barăcilor uriașe urme de picioare asemănătoare celor umane. Posibilitatea unor farse a fost abandonată în cele din urmă, din cauza greutății considerabile a obiectelor care fuseseră deplasate[1].

---

[1] În noiembrie 2002, contractorul proiectului respectiv, Ray Wallace, a murit. După moartea lui, familia a anunțat că Wallace pusese la cale o farsă de proporții, falsificând urmele de picioare cu ajutorul unor tălpi din lemn. Wallace a falsificat într-adevăr unele urme, dar majoritatea incidentelor petrecute în jurul șantierului n-au fost explicate prin falsurile lui (n.a).

Am fost foarte impresionat atunci, așa cum sunt și acum, de acele demonstrații spectaculoase de îndrăzneală. În ultimii ani am urmărit ocazional concursul „Cel mai puternic om", transmis de mai multe posturi TV, printre care și Eurosport, și m-am gândit la cauciucul acela de buldozer – purtat și rostogolit cu atâta ușurință –, de fiecare dată când am văzut bărbați, care sunt realmente cei mai puternici din specia lor, străduindu-se din răsputeri, doar pentru a răsturna un obiect similar. Finalmente, când oamenii au început să accepte că era posibil să se fi petrecut ceva straniu, unul dintre răspunsurile propuse a fost că drumarii încălcaseră teritoriul unor ființe enorme și necunoscute care au vrut să-i alunge.

La scurt timp după ce-l descoperisem pe Bigfoot, am aflat că o echipă condusă de neozeelandezul Edmund Hillary, cuceritorul Everestului, petrecuse luni de zile căutându-l pe legendarul Yeti prin Tibet și Nepal. Pentru un puști de opt ani era aţâţătoare posibilitatea ca o altă versiune a unei creaturi atât de fantastice să trăiască practic în spatele casei sale. Atunci am început o căutare lungă de o viață pentru a determina dacă aceste creaturi existau și, dacă răspunsul era afirmativ, ce erau ele. Peste mai mulți ani, când căutam un subiect pentru primul meu roman, cunoștințele despre Bigfoot l-au impus în mod firesc ca erou al cărții.

Când am împlinit nouă ani, am mers la biblioteca locală și am împrumutat cartea *Abominabilul Om al Zăpezilor: o legendă vie* de celebrul zoolog britanic Ivan T. Sanderson.[1] În ciuda faptului că mare parte din raționamentele

[1] Chilton Company, 1961 (n.a.).

sale ştiinţifice depăşeau mintea mea de elev în clasa a patra, am fost fascinat de numeroasele relatări ale martorilor oculari. Am înţeles atunci că aceste creaturi masive fuseseră observate în toată lumea, dar cele mai numeroase semnalări proveneau din America de Nord şi vestul Canadei. Porecla *Bigfoot* („Picior-mare") fusese născocită de un reporter cu ocazia incidentelor din nordul Californiei, iar eu o folosesc pentru o cât mai mare claritate.

În mitologiile *tuturor* triburilor de amerindieni apare o creatură mare, nici om, nici animal, care merge pe două picioare prin păduri. Indienii ciopliseră mii de totemuri în onoarea ei. Din nordul Californiei, prin Columbia Britanică şi în sus prin Yukon, în Teritoriile de nord-vest şi Alaska, cam toate totemurile conţin o reprezentare a acestei fiinţe asemănătoare omului. Potrivit oamenilor de ştiinţă care au studiat mitologia tribală, aceste creaturi din legendele şi poveştile băştinaşilor din America de Nord sunt văzute aproape exclusiv ca fiind materiale, nu eterice. Este grăitor faptul că ele sunt considerate similare altor entităţi vii, ca lupii sau vulturii, nu spiritelor sau demonilor. Dar tradiţia băştinaşilor nord-americani pune în general aceste făpturi pe o treaptă superioară faţă de alţi locuitori ai pădurii, deoarece le atribuie trăsături mai degrabă umane decât animalice. Folclorul indian – şi în multe cazuri, recunoaşterea ca realitate în istoria indienilor – afirmă că aceste creaturi posedă calităţi avansate, de genul înţelepciunii şi chiar al spiritualităţii. În mod frecvent ele sunt considerate protectori blânzi şi posibilitatea de a vedea sau chiar de a te întâlni cu una nu este înfricoşătoare. În acelaşi timp însă, tot aşa cum oamenii diferă între ei în privinţa caracterului, amerindienii

recunosc, în mod firesc, că deși majoritatea acestor făpturi sunt bune, unele pot fi rele.

Examinarea hărților Statelor Unite și vestului Canadei arată peste două mii de locuri cu nume amerindiene care se referă, direct sau indirect, la Bigfoot. În mod interesant locurile respective sunt în general cumpene de ape traversabile, căi naturale în sălbăticie sau locuri din preajma râurilor. Mulți indieni contemporani au semnalat apariții ale creaturilor, dar majoritatea n-au făcut-o, deoarece acceptarea creaturii cunoscute ca *Sasquatch, Oh-Mah, See-Ah-Tik, Tsunoqua* (sau oricare dintre celelalte sute de nume pe care i le-au dat indienii în ultimele sute de ani) face parte din cultura lor.

În ultimul secol, zeci de mii de semnalări ale unor hominizi uriași au fost raportate nu numai în vestul Canadei și în statele Washington, Oregon și California, ci și în toate provinciile canadiene și în toate statele americane, cu excepția Hawaii. Extinzând domeniul acesta, constatăm că ființe similare au fost zărite pe toate celelalte continente, cu excepția Antarcticii. Să fie aceste întâlniri o halucinație complexă și destul de coerentă a mii de oameni de toate profesiile, printre care profesori, medici, savanți, polițiști și preoți? Poate că da. Să ne reamintim însă de „briciul lui Occam" care afirmă că *dacă pentru un fenomen sunt oferite mai multe explicații, cea mai simplă dintre ele, indiferent cât de improbabilă poate părea, este probabil cea corectă.* Poate că într-adevăr toți oamenii aceia au văzut ceea ce li s-a părut că văd.

Am avut norocul să petrec mult timp în ținuturile sălbatice din statele Oregon și Washington. Am călătorit de asemenea mult prin Columbia Britanică, ba chiar am petrecut și un timp în Yukon. Am trăit trei ani în Alaska,

iar majoritatea statului, ca şi celelalte regiuni din Vest, este atât de sălbatică, încât accesul este posibil doar pe calea aerului. Nici chiar aceia care sunt familiari cu pădurile în general nu-şi pot imagina ce înseamnă să zbori o oră sau două fără să vezi altceva decât copaci... nicio clădire, niciun stâlp de telefon sau de curent electric. Poate că în prezent pădurile din Vest au început să se reducă, dar continuă să fie vaste în sensul cel mai exact al cuvântului. Desigur nu se poate nega măreţia altor păduri americane, dar cele din Vest deţin o calitate aparte, o senzaţie de izolare absolută conferită pur şi simplu de distanţele uriaşe dintre aşezări şi, adesea, de lipsa totală a infrastructurii.

Iar dacă mare parte din Vestul american este izolată, atunci Canada aparţine unei categorii cu totul speciale. Majoritatea celor treizeci de milioane de canadieni trăiesc la distanţă de maximum două sute cincizeci de kilometri de graniţa cu SUA, însă suprafaţa Canadei este mai mare decât a statului vecin. Mare parte din nordul Canadei este nepopulată, iar în zonele mai puţin populate ale provinciilor semnalările de creaturi mari, hirsute şi cu aspect omenesc, sunt frecvente, mai ales în vestul Manitoba, în provinciile din prerie şi Munţii Stâncoşi. Este posibil ca o primată nord-americană mare să existe în asemenea regiuni sălbatice întinse? Ar avea hrană din belşug şi ar părea să fie în elementul ei, deoarece ar fi evoluat într-o creatură a climatului nordic în ultimii patruzeci–cincizeci de mii de ani (de când ar fi sosit din Asia peste puntea de uscat care a existat între actuala Rusie şi Alaska). Singurele urme de oameni pe care le-ar vedea aceste primate superioare izolate ar fi probabil rarele dâre de condens ale avioanelor cu reacţie sau sateliţii

ce traversează cerul nopții, dar niciuna dintre ele nu ar fi în mod firesc asociată cu altă rasă.

Începând cu secolul al XIX-lea, curiozitatea legată de acești hominizi necunoscuți a crescut întruna. Pe măsură ce Statele Unite s-au extins spre vest, au început să răzbată istorii uimitoare, care au atras atenția americanilor de pe coasta Atlanticului și europenilor. Povestea care-l înfiorează pe Mac Schneider în decursul documentării sale provine din cartea *Vânător în sălbăticie* de Theodore Roosevelt, în care reproduce relatarea bătrânului vânător de blănuri Bauman. Izvorul râului Wisdom din Idaho, un loc sălbatic și actualmente, era în anii 1840 izolat într-un mod imposibil de înțeles de majoritatea oamenilor din societatea contemporană. Roosevelt, care fusese el însuși pădurean, a simțit groaza din cuvintele bătrânului vânător și n-a avut nicio îndoială în privința adevărului spuselor sale.

Alt faimos incident Bigfoot s-a petrecut la poalele muntelui St Helens din statul Washington. În anii 1880, minerii care lucrau acolo au observat „o fiară mare și lățoasă" în care au tras cu puștile și pe care se pare că au rănit-o. Ceva mai târziu, un grup format din creaturi similare s-a întors și a bombardat cu bolovani baraca minerilor. Creaturile au plecat în cele din urmă, dar minerii au fost atât de zguduiți, încât au abandonat locul. Relatarea lor pare să susțină ideea că făpturile care aruncaseră cu pietre reacționaseră doar la agresiunea neprovocată din partea oamenilor.

Ca tribut adus repovestirii de către Teddy Roosevelt a aventurii lui Bauman, am plasat primul contact al lui Ty în Idaho. Idaho are de altfel o importanță specială și

pentru mine. În timpul unei vacanțe de vară, pe când eram la colegiu, am campat împreună cu prietena mea lângă un pârâu în munții din nord-vestul statului. La câteva ore după ce ne culcaserăm, m-am trezit și am simțit o prezență în preajma cortului nostru. Ceva tocmai trecuse pe lângă noi. Panta pe care instalaserăm cortul se afla la cel mult un metru deasupra albiei pârâului și era acoperită cu un strat bătătorit de cetină. Ceea ce trecuse prin preajmă făcuse ca solul moale și spongios să vibreze ca sub trapul unui cal. Un damf plutise prin aerul răcoros al nopții, intrase în cort, apoi dispăruse. Deși știam că necunoscutul animal plecase mai departe, am rămas nemișcat multe minute, trăgând cu urechea și asigurându-mă că nu mai era în apropiere. În ciuda vulnerabilității noastre și a tulburătoarei prezențe a unei făpturi atât de masive, nu mi-a fost deloc teamă. Nu știu sigur ce anume fusese, dar am unele bănuieli.

În cartea aceasta i-am oferit ucigașului din umbră capacitatea de a percepe emoțiile, ba chiar și gândurile oamenilor. De fapt, cât de multe cunoaștem despre energiile psihice sau despre alte asemenea manifestări aparent metafizice? După ce am citit mai multe relatări care par să susțină această teorie, ca și speculații legitime despre Bigfoot făcute de savanți și investigatori, am apelat la alte două episoade din viața mea ca fundament al fenomenului în carte. Unul a fost incidentul din Idaho despre care am amintit. La momentul respectiv n-am simțit absolut nicio teamă, cu toate că o asemenea întâlnire ar fi trebuit să mă fi speriat de moarte. În loc de așa ceva, am fost pur și simplu fascinat. Să fi fost oare nervii mei de oțel? Nu cred. Ca dovadă: mă îngrozesc realmente șoferii care vorbesc la telefonul mobil în timp ce conduc.

Să fi simţit şi altceva în acele clipe? Să fi fost aşa cum am speculat după câţiva ani – că ceea ce trecuse pe lângă mine în noapte emisese unde pozitive, la fel cum vapoarele se salută pe calea undelor când se întâlnesc în toiul nopţii pe ocean? Poate că da... Celălalt episod a fost însă exact invers.

Cu mulţi ani în urmă, în vreme ce călătoream prin munţii din Oregon, ai mei au tras pe dreapta drumului forestier pentru ca toată familia să se poată bucura de panorama muntelui ce se zărea în faţa noastră. Eu şi sora mea am rămas să ne jucăm lângă maşină, iar părinţii noştri s-au dus pe marginea drumului pentru a vedea mai bine peisajul. Ulterior ai mei mi-au povestit că, pe neaşteptate, încercaseră o senzaţie extrem de inconfortabilă, ca şi când cineva i-ar fi spionat dintr-o ascunzătoare. Era însă mai mult decât atât. Amândoi mi-au spus că sentimentul de alarmă era palpabil, de parcă simţurile i-ar fi anunţat să plece imediat de acolo. Ne-au îmbarcat repede şi au părăsit locul. Am auzit povestea aceasta abia după ce ajunsesem adult, iar dacă i-aţi cunoaşte pe părinţii mei, aţi înţelege că ei nu sunt nici pe departe genul de oameni care să se alarmeze, nici chiar în faţa primejdiilor. Tata a luptat în al Doilea Război Mondial în Pacificul de Sud ca artilerist terestru şi este un individ incredibil de calm şi raţional. Mama a crescut la un ranch din sudul statului Oregon şi trăgea cu puşca de la vârsta de şase ani. În ambele cazuri, despre ce să fi fost vorba?

Mulajele în ghips ale urmelor de picior sunt dovezi materiale greu de ignorat; mii de mulaje de tălpi au apărut în toată lumea, iar ichnologii – experţii în urme fosile de picioare – au concluzionat că multe dintre ele par să aparţină unor primate superioare, nişte bipezi foarte

mari care încă n-au fost catalogați de știință. Ichnologii atrag atenția asupra unor structuri complexe ale acestor mulaje de picioare antropoide, așa cum sunt complicatele creste dermice și porii sudoripari, dar și asupra unor anomalii anatomice unice, ca răniri și accidentări – detalii ce ar fi imposibil de recreat, dacă s-ar fi încercat o farsă.

De asemenea, specialiștii sunt de acord că plăsmuirea de urme corecte din punct de vedere anatomic, simultan cu suirea cuvenitelor sute de kilograme (pentru a obține adâncimea cuvenită a amprentei) pe pante foarte abrupte nu-i la îndemâna oamenilor. La concluzia aceasta s-a ajuns după ce investigatorii au încercat să vizualizeze felul în care un bărbat cu greutatea de nouăzeci de kilograme, care poartă o greutate suplimentară de două sute șaptezeci de kilograme, ar putea sui cu pași lungi de un metru și treizeci o pantă de douăzeci de grade... încălțat cu tălpi false lungi de patruzeci de centimetri. Dovezi similare de urme au fost descoperite nu doar în zeci de ocazii, ci la mii de kilometri și câteva decenii depărtare.

În ultimii ani au apărut noi și incitante informații referitoare la integritatea multor mulaje de urme ale unor presupuse creaturi de tip Bigfoot. Jimmy Chilcutt, un tehnician criminalist care deține unul dintre cele mai vaste cataloage de amprente de degete și tălpi de primate din lume, a primit pentru analiză niște mulaje de urme despre care se credeau că i-ar fi aparținut lui Bigfoot. Chilcutt, care pe atunci activa în Departamentul Poliției din Conroe, statul Texas, auzise desigur de Bigfoot, dar era foarte sceptic. El se aștepta că după ce va examina mulajele va desființa rapid mitul și-și va vedea mai departe de ocupația lui. Lucrurile nu s-au petrecut însă așa, ci, după examinări minuțioase, el a decis că mulajele erau

autentice. A recunoscut chiar că erau prea detaliate pentru a fi fost falsificate și aparțineau într-adevăr unei primate enorme care umbla în două picioare. Declarația lui a fost fără echivoc: urmele erau ale unei maimuțe mari din America de Nord care nu este cunoscută de știință. Punct!

Începând cu anul 1967, filmul Patterson–Gimlin a fost examinat de nenumărate ori. După analize extrem de minuțioase derulate pe calculator, unii antropologi au concluzionat că legănarea și mișcările corpului creaturii filmate erau complet asemănătoare cu ale unei maimuțe și ar fi fost practic imposibil de imitat de către un om, chiar dacă acesta ar fi deținut cunoștințe avansate de anatomia și chineziologia primatelor, plus un costum remarcabil de sofisticat într-o epocă în care cei mai buni creatori de efecte speciale de la Hollywood nu puteau decât să viseze la un asemenea obiect. Brațele au fost măsurate pe calculator ca având lungimea de o sută zece centimetri, iar mâinile erau complet articulate – mai precis, se putea vedea flexionarea degetelor – ceea ce depășea cu mult tehnologia anului 1967. La două luni după ce *Planeta maimuțelor* și-a încheiat producția în august 1967, Patterson și Gimlin filmaseră scurtmetrajul lor cu o vedetă infinit mai realistă decât cea de la Hollywood.

Pentru a susține și mai mult pelicula Patterson–Gimlin, mulajele de ghips ale urmelor lungi de 36,8 centimetri pe care cei doi le prelevaseră în aceeași zi nu numai că se potrivesc exact cu alte mulaje prelevate după zece zile în aceeași zonă de către Bob Titmus, investigator al lui Bigfoot, ci și cu mulaje prelevate de acolo de Patterson *cu trei ani în urmă*. Ichnologii au determinat că toate mulajele sunt urme autentice lăsate de un hominid necunoscut

cu o masă de peste trei sute de kilograme. Un studiu detaliat efectuat pe calculator asupra peliculei a indicat că făptura filmată era înaltă de doi metri și douăzeci și avea lățimea pieptului de *doi metri și zece*. În mod similar, lungimea pasului i-a fost determinată ca fiind de doi metri și cinci[1]. Nu știu ce baschetbalist ar putea face așa ceva!

În mod limpede este vorba despre un individ de o mărime considerabilă. În plus, creatura din filmul Patterson–Gimlin este femelă și expune niște sâni enormi, care se leagănă. Este imposibil de imaginat că un farsor ar fi recurs la un asemenea grad spectaculos – și poate chiar bizar – de detalii pentru o farsă. Din scurta corespondență pe care am purtat-o cu Patterson în anul dinaintea morții sale, ca și din informațiile pe care le-am primit între timp, știu că el nu s-a îmbogățit de pe urma acelei descoperiri.

Cât despre rațiunea antropologică a existenței acestei creaturi, mai mulți antropologi sunt deschiși spre teoria răposatului Grover Krantz care a susținut că poate să fie descendentul direct al lui *Gigantopithecus*, un hominid gigant înrudit cu oamenii și maimuțele mari. Majoritatea antropologilor consideră că *Gigantopithecus* a dispărut acum câteva sute de mii de ani, însă, odată cu trecerea anilor, tot mai mulți nu mai sunt la fel de siguri. Supraviețuirea sa până în zilele noastre ar răspunde la multe întrebări. Potrivit lui Krantz, care a fost un antropolog respectat la Universitatea Statului Washington, din potrivirea dovezilor

---

[1] Raportul NASI: *Toward a Resolution of the Bigfoot Phenomenon*, de J. Glickman, Editura American College of Forensic Examiners, Hood River, Oregon, Diplomate (n.a.).

fosile cu mulajele urmelor şi descrierile a mii de semnalări, am putea concluziona că Bigfoot este identic cu *Gigantopithecus*, aşa cum afirmă Wade Frazier în cartea mea (şi aşa cum a făcut-o Krantz în realitate).

Grover Krantz a fost convins că *Gigantopithecus* era un adevărat hominid, o primată superioară cu mers biped, şi era – prin comparaţie cu oamenii – foarte, foarte mare, depăşind în unele cazuri înălţimea de trei metri şi jumătate. Dovezile fosile dovedesc că acest gen de hominide *a existat*. Krantz a estimat la un moment dat că în ultimii patruzeci de ani, în întreaga lume se consemnaseră peste un sfert de milion de „evenimente", adică semnalări, întâlniri sau descoperiri de urme.

Cu excepţia revelaţiei lui Chilcutt, informaţiile ştiinţifice cele mai convingătoare ar putea apărea în urma unor analize ADN demne de încredere. Recent, fire de păr găsite pe ramuri în America de Nord, Malaysia, China şi Rusia au fost supuse unor asemenea analize. Un laborator canadian a determinat că eşantionul pe care-l primise era păr de bizon, dar dacă ADN-ul mitocondrial ar putea fi obţinut şi secvenţat, atunci s-ar putea ca misterul să ia sfârşit.

Un sondaj efectuat de CNN cu câţiva ani în urmă arăta că 40% dintre americani cred în existenţa lui Bigfoot, iar 33% nu sunt siguri în privinţa existenţei sale. Un sondaj efectuat de AOL afirma că procentajul celor care cred în Bigfoot ar fi de 59%. În acelaşi timp însă, dacă aţi întreba pe cineva dintre aceşti 40 până la 59% de ce crede în existenţa lui Bigfoot, aţi primi probabil răspunsuri bazate mai puţin pe date ştiinţifice, cât mai degrabă pe surescitarea emoţională legată de necunoscut şi de posibilităţile descoperirii într-o lume care devine tot

mai mică de la o zi la alta. Și eu sunt realmente fascinat de incitarea necunoscutului, dar cunoștințele mele științifice de nespecialist și curiozitatea m-au împins să caut răspunsul la această întrebare. După ce am cercetat în mod extins subiectul, pot afirma cu toată încrederea că în locurile sălbatice de pe planeta noastră există hominizi mari, primitivi.

Și de ce n-ar exista? Majoritatea oamenilor nu știu că până la începutul secolului XX gorila n-a fost cunoscută în lumea modernă. Despre coelacanth, un pește destul de mare, se considera că dispăruse încă din Preistorie – paleontologii susțineau cu tărie că pierise cu șaizeci și cinci de milioane de ani în urmă –, până ce unul a fost pescuit în 1938, în largul Madagascarului. În ultimii zece ani, o căprioară mare și anterior necunoscută a fost descoperită în junglele din Vietnam și un enorm rechin necatalogat, *Megachasma pelagios*, poreclit „megamouth", a eșuat pe o plajă în 1993, ducând la rescrierea multor manuale. La sfârșitul anului 2005, o expediție în Indonezia a descoperit o zonă izolată de junglă care era un veritabil catalog de specii animale necunoscute până atunci.

Cum ar fi putut Bigfoot să existe atât de aproape de oameni și să rămână totuși relativ nedetectat? Pentru ca să prospere în mediul său aspru, o astfel de creatură ar avea nevoie de simțuri care să le transceandă cu mult pe ale noastre ca receptivitate și astfel i-ar fi relativ ușor să ne evite. Majoritatea semnalărilor s-au petrecut atunci când vântul sufla spre oameni, când creaturile au fost zărite de la mare distanță sau când au fost surprinse dintr-un automobil. Mulți au pus întrebarea: De ce n-a fost găsit niciodată un cadavru? Acum câțiva ani a avut loc un sondaj în rândul câtorva mii de vânători activi și

s-a constatat că niciunul dintre ei nu văzuse niciodată cadavrul unui urs sau măcar resturi parțiale ale acestuia. Iar despre urși se presupune că sunt cu câteva ordine de mărime mai numeroși decât creaturile la care ne referim!

Altă posibilă explicație a absenței corpurilor își are un precedent în triburile izolate de cimpanzei, babuini și unele gorile de munte – este posibil ca Bigfoot să-și ascundă morții, ori chiar să-i îngroape. Asemenea creaturi ar avea probabil o durată lungă de viață, astfel că decesele într-un trib sau o asociere de tip familie n-ar fi numai rare, ci și, întrucât creaturile posedă o inteligență nu foarte îndepărtată de a noastră, ar putea fi tratate cu tot respectul sau (cine știe?) cu spiritualitate.

În sfârșit, poate că unele persoane din „comunitatea" Bigfoot vor fi iritate de faptul că am transformat într-un monstru ucigaș o creatură care, potrivit majorității relatărilor, este un gigant forestier pașnic. Ar trebui probabil să subliniez că în ciuda temperamentului distructiv al personajului meu, consider realmente că acești uriași ai pădurilor sunt într-adevăr în general nevătămători și în niciun caz nu sugerez că ar trebui pornit în urmărirea lor cu orice fel de arme, cu atât mai puțin cu puști pentru elefanți. Cred de asemenea că tehnologia modernă ne-a apropiat mai mult de găsirea lor, iar atunci când îi vom găsi într-adevăr ei ar trebui studiați de la depărtare și, pe cât posibil, fără imixtiunea omului.

Răspunsul meu pentru toți cei care cred că Bigfoot sunt aidoma unor ursuleți drăgălași, dar gigantici, este că există suficiente dovezi că toate maimuțele mari – cimpanzeii, gorilele, urangutanii și bonobo (cimpanzeul pitic) – au demonstrat ostilitate față de specia lor, ca și

față de membrii altor specii. Întrebați-l pe sărmanul bărbat (Mac Schneider și Frazier discută cazul lui) de lângă Bakersfield, statul California, care în martie 2005 a fost atacat cu sălbăticie de doi cimpanzei masculi. S-a speculat ulterior că ei au fost iritați de faptul că un alt cimpanzeu a primit un cornet de înghețată. Cimpanzeii au mestecat practic majoritatea feței bărbatului și i-au smuls testiculele (alături de alte mutilări oribile) înainte a fi împușcați și uciși. În mod miraculos, bărbatul a supraviețuit.

Răposata antropologă Dian Fossey a documentat extensiv violența în triburile de gorile pe care le-a studiat, așa cum a făcut și renumita primatologă Jane Goodall cu cimpanzeii. În mod interesant, într-un interviu acordat în septembrie 2002, Goodall, considerată autoritatea mondială în comportamentul cimpanzeilor, a iscat numeroase nedumeriri când a declarat că ea credea în existența probabilă a unor hominizi mari necatalogați, din spița lui Bigfoot.

Ca un contrast față de deschizătorii de drumuri îndrăzneți ca Goodall, Grover Krantz și Jeff Meldrum de la Universitatea statului Idaho, pentru a numi doar câțiva, am folosit personajul Wade Frazier (numit după bunul meu amic și tovarăș care crede în incredibil) care să exemplifice ezitarea comunității științifice de a îmbrățișa ideea că noi nu cunoaștem nicio zecime, ba nici chiar o miime din ceea ce poate fi cunoscut și că riscul reprezintă piatra de temelie a explorării și ulterioarelor descoperiri. Personajul Frazier este de asemenea o palmă la adresa celor care aleg doctrina universitară în locul aventurii și descoperirii. Desigur, Frazier scria cărți despre criptozoologie, dar în momentele de mare dificultate se refugia în siguranța cabinetului său. Politica a învins știința când

teama lui Frazier de a-și pierde bursa l-a împiedicat să facă ceea ce era corect, mai ales că el știa cu exactitate cauza dispariției oamenilor și ar fi putut susține cauza cu un glas credibil. Condamnabil pentru savanții care reacționează în mod instinctiv prin a zeflemisi astfel de dovezi provocatoare, fără să le fi explorat de fapt! Nu este descoperirea una dintre temeliile științei?

Să revenim așadar la marea întrebare: mai există *încă* aceste creaturi gigantice? Dacă ele nu există, cum este atunci posibil ca fenomenul să poată fi explicat în alte feluri? Poate că peste niște ani, la scurt timp după ce o mare grădină zoologică își va deschide un habitat Bigfoot locuit de o familie de asemenea creaturi, toți vor privi în trecut și se vor întreba cum a fost posibil să existe îndoieli.

Matthew Scott Hansen
Los Angeles, California

Un roman terifiant despre teroarea pură a celei mai teribile groaze a omului – aceea de a fi devorat de viu de o altă creatură.

„În clipa aceea, văzduhul, vederea și gândurile lui Joe deveniră mai limpezi decât cristalul, și deodată nu mai avu nicio importanță dacă puștiul lui purta cercel în nas sau dacă nevastă-sa se îngrășase ca o scroafă, fiindcă totul avea să se schimbe pentru el. Joe se scăpă brusc pe el, fiindcă așa faci întotdeauna când ești pe punctul să mori. Și cu o supremă claritate, el înțelese de asemenea că avea să încheie socotelile cu lumea aceasta într-un mod foarte neplăcut, mult mai rău decât un accident de mașină, un incendiu sau o rană de glonț în piept, și un fior înghețat care absorbea viața însăși îi șuieră în tâmple, în gât, în jos prin șira spinării și-i invadă scrotul, care se strânse ca un crevete. Genunchii lui tremurară, după care se îndoiră, și cele două beri Budweiser care i se adunaseră în vezică i se scurseră în pantaloni."

MATTHEW SCOTT HANSEN, *Ucigașul din umbră*

ISBN 978-973-143-034-8

www.nemira.ro

colecția SUSPANS